

မိုးကျော်သူ

ဝမ်းအင်၊ ဆီမင်း၊ ကျန်၊ ဝမ်း

အလောင်းဆောင်လူလင်

BURMESE
CLASSIC

မိုးကျော်သူ

BURMESE
CLASSIC

အပျော်အဆောင်ရယ်လှပစွာ

ပထမဆုံး

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၆၄၆၀၆၁၀
ပျက်စီးမှုခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၇၁၄၀၆၁၀

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊
မတ်လအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/- ကျပ်

ဇာတ်ညွှန်း
ဦးကျော်ထင် (ဗိုလ်ကြည်ချက် စာပေ)
အမှတ် ၁၀၀၊ ၃၃ လမ်း၊
တော့ကပ်တံတားပြင်၊ ရန်ကင်းမြို့

အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးသော်လွင်မြင့် (ခန္ဓာထူး ပုံနှိပ်တိုက်)
၉ (H) ဒုတိယရပ်ကွက်လမ်း၊
မရမ်းကင်းပြင်၊ ရန်ကင်းမြို့

ပျက်စီးမှုခွင့်ပြုချက်
ဦးဝင်းကျော်ထွန်း (ခန္ဓာထူး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း၊
ရိပ်တစ်ထောင်ပြင်၊ ရန်ကင်းမြို့

ဒီတာဝန်အရည်အဝန်း

- ☆ ပြည်ပထောင်စုပျိုကွဲရေး
- ☆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုပျိုကွဲရေး
- ☆ အရွယ်အခြားအာတာ တည်တံ့နိုင်ခြင်း

ပြည်သူ့သဘောထား

- ☆ ပြည်ပအားတိုး ပုဆိန်မိုး အဆိုပြုပိုင်ခွင့်များအား ဆန့်ကျင်ခြင်း
- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအရင်းအမြစ်နှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ခြင်း
- ☆ နိုင်ငံတော်စီမံအုပ်ချုပ်ရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ခြင်း
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ရေးနှုန်းခြင်း

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ☆ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ☆ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းများအပေါ် လာရောက်ခြင်း
- ☆ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ☆ ငွေကြေးတစ်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်စား၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ☆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးထစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တိုးနိုင်မှုပွဲများအားဖြင့် နိုင်ငံတော်နှင့်ပိုင်ဆိုင်သော ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တဖြင့် မာအရေး
- ☆ အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်ကြီးမားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအရေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ☆ မျိုးဆွမ်းစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့် မာအရေး

တကျော့ပြန်

ညနေဆည်းဆာအချိန် ဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မိုးသားတိမ်လိပ်များ ဖုံးလွှမ်းထား
သည်။

အေးမြမှုနှင့်အတူ ပျင်းရိခြောက်သွေ့မှုက ဝန်းကျင်တစ်ခု
လုံးဖုံးလွှမ်းထားလေသည်။

လမ်းများပေါ်၌ သွားလာလှုပ်ရှားသူ ကင်းမဲ့နေ၏။

မကြာမီ ကျရောက်လာတော့မည့် မိုးသက်လေပြင်းကို ကြို
တင်ရှောင်ရှားကြသည့်သဘော ဖြစ်လေသည်။

သနိုင်းမြေ...

သနိုင်းမြေ၌ကား ပို၍ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့နေလေ
သည်။

၆ ❖ မိုးကျော်သူ

သစ်ကြီးဝါးကြီးများ ဖုံးလွှမ်းထားသည်။
မြေပုံမှတ်တိုင်များ၊ အုတ်ဂူများက ပြန်ကျနေ၏။
သို့သော်...
သရိုင်းမြေ၌ကား တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့နေခြင်း မရှိပါ

ချေ။

လူနှစ်ယောက်သည် မြေပုံတစ်ခုရှေ့၌ ရှိနေကြသည်။
တစ်ယောက်က အနီရောင်ဝတ်ထားပြီး ကျန်တစ်ယောက်
က အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် သူတို့ရှေ့မှ မြေပုံကို စူးစိုက်စွာ
ကြည့်နေကြလေသည်။

“ဂျိန်း”
မိုးခြိမ်းသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
လေပြင်းများလည်း တဟူးဟူးမြည်ကာ တိုက်ခတ်လာ

သည်။

ဝန်းကျင်မှာ ပို၍ အေးစိမ့်သွားလေသည်။
အနီရောင်ဝတ်ထားသူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
ဟိုဟိုသည်သည် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို
တင်းတင်းဆွဲစေလိုက်သည်။

“ပိုအေးလာတယ်၊ မိုးရွာတော့မယ် ထင်တယ်”
အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူ ခေါင်းညှိတ်လိုက်လေသည်။
“ဟုတ်တယ်၊ အပြင်မှာ အေးသလို ခေါင်းဆောင်ကြီးတို့

အယောင်ဆောင်လူလင် (၁) ❖ ၇

သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝလည်း အေးချမ်းသွားပါပြီ”
နှစ်ယောက်သား မြေပုံကို ကြည့်လိုက်ကြပြန်လေသည်။
မြေပုံ၌ ကဗျည်းထိုးထားသော သစ်သားထိုင်တစ်ခု စိုက်ထူ
ထားလေသည်။

ကဗျည်းတိုင်ပေါ်၌...
“ဖန်းယီ အသက်နှစ်ဆယ်လေးနှစ်”
ဟု ရေးထွင်းထားလေသည်။

သေဆုံးသွားသူမှာ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်သာ ရှိသေး
သော လူလင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် သေဆုံးသွားခြင်းကြောင့် နှစ်ခြော
စရာကောင်းသည် ဆိုနိုင်၏။

သို့သော်...

ယခု သေဆုံးသွားသော ဖန်းယီအတွက် မည်သူကမှ နှစ်
မြောတသ ဖြစ်နေကြမည် မဟုတ်ပါချေ။
ဖန်းယီသည် အလွန်ဆိုးသွမ်းပြီး ကျေးဇူးတရားကင်းမဲ့
သော လူငယ်တစ်ယောက်အဖြစ် သိုင်းလောက၌ သတင်းကြီးခဲ့သည်
မဟုတ်ပါလား။

ဖန်းယီသည် အညတရတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါ။
သိုင်းလောက ထိပ်သီးသိုင်းသမားသုံးဖော်၌ ပါဝင်သော
ဖန်းဟု၏သား ဖြစ်သည်။
ဖန်းဟုမှာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ကြည်ညိုလေးစားကြ

❖ မိုးကျော်သူ

သော သိုင်းဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သလို သိုင်းလောက မဟာမိတ် အဖွဲ့ကြီး၏ခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်လေသည်။

ဖန်းဟုကိုသို့ ထင်ရှားကျော်ကြားလှသည့် သိုင်းသမားကြီး တစ်ဦး၏သားက လူဆိုးလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူ၏စကားကို အနီရောင်ဝတ်ထားသူက ဝေဖန်ခံလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဖန်းယီကြောင့် ခေါင်းဆောင်ကြီး အတော်ကို အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်ခဲ့ရတာ တစ်နေ့မှ စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖန်းယီ သေသွားတာ သူ့ဘဝ အေးချမ်းသွားသလို ခေါင်းဆောင်ကြီးလည်း စိတ်အေးရတာပေါ့ဗျာ”

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက...

“ဖန်းယီက ရုပ်ချောသလောက် မျက်နှာများတယ်၊ ခုလို သေဆုံးသွားရတာကလည်း မိန်းမကိစ္စပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အသက်ရှင်နေသေးဦးမယ်ဆိုယင်လည်း ခေါင်းဆောင်ကြီးက ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖမ်းဆီးပြီး အရေးယူ အပြစ်ပေးဖို့ စီစဉ်နေပါပြီ၊ ခုတော့ သားအဖနှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်တွေ့ ရမယ့်ဘေးက ဝေးသွားတာပေါ့ဗျာ”

ထိုလူနှစ်ယောက်ကား ထင်ရှားကျော်ကြားသော သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူ၏အမည်မှာ ‘ရီလို’ ဖြစ်ပြီး အနီ

❖ အယောင်ဆောင်လှလင် (၁) ❖ ၉

ရောင်ဝတ်ထားသူ၏အမည်မှာ ‘မင်းဖုန်း’ ဖြစ်လေသည်။

ရီလိုနှင့် မင်းဖုန်းတို့သည် သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီး ၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြပြီး အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖုန်းဟု အားထားရသူများလည်း ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကသားများသည် စိတ်နေသဘောထား ထူးခြားသူများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် ထင်ရာစိုင်းလေ့ရှိရတား မာနပြိုင်ယင်း၊ သိုင်းပညာပြိုင်ယင်း တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပေါ်ကာ သွေးမြေကျရလေသည်။

နေရာအနှံ့အပြား၌ တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပေါ်နေပြီး သွေးထွက်သံယိုမှု များပြားလာလေသောအခါ ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီးများက တိုက်ပွဲများ အဆုံးသတ်သွားစေရန် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး စည်းလုံးညီညွတ်လာစေရန် ဝိုင်းဝန်းကြိုးစားကြလေတော့သည်။

သို့ဖြင့်...

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို ကိုယ်စားပြုသော မဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သိုင်းထိပ်သီးသုံးဖော်၌ ပါဝင်သော ဖန်းဟုကိုလည်း အားလုံးက တညီတညွတ်တည်း အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် တင်မြှောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဖန်းဟုသည် အလွန်သြဇာတိက္ကမကြီးမားသူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

သားဖြစ်သူဖန်းယီက လူဆိုးလေးတစ်ယောက်ဟု မကောင်းသတင်း ထွက်နေသောအခါ...

ရိလိုက်...

“ဖန်းယီက သေသွားပြီဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ဘာမှ ဆက်လုပ်
စရာ မရှိတော့ဘူး၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးဆီကို ပြန်ပြီး သတင်းပို့ကြတာ
ပေါ့”

မင်းဖုန်း သဘောတူလိုက်လေသည်။

“ကောင်းသားပဲ”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား လူဆိုးလေးဖန်းယီ၏ မြေပုံကို
ကျောခိုင်းကာ သင်္ချိုင်းမြေထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

ရိလုံနှင့် မင်းဖုန်းတို့ ထွက်သွားကြပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင်

“ဟူး...ဟူး...ဟူး”

“ဝေါ...ဝေါ...ဝေါ”

“ဂျိန်း...ဂျိလိန်း”

မိုးသက်ဝေပြင်း ကျရောက်လာလေတော့သည်။

တိုက်ခတ်လာသော လေပြင်းကြောင့် သစ်ကိုင်းများ ကျိုး
ပြတ်ကုန်သည်။

မြေပြင်ဖေါ်၌လည်း ရွံ့ရွက်အိုင်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေ
သည်။

သင်္ချိုင်းမြေတစ်ခုလုံးလည်း မိုးရေစိုစွတ်ကာ ရေဗွက်အိုင်

များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်...

အဘိုးအိုတစ်ယောက် သင်္ချိုင်းမြေထဲ ရောက်ရှိလာလေ
သည်။

ထိုအဘိုးအို၏ကျောပေါ်၌ အိတ်ကြီးတစ်လုံး ရှိနေပြီး ဖန်း
ယီ၏မြေပုံဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

မြေပုံရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ကျောပိုးထားသော အထုပ်ကို
ဖြုတ်ကာ အထုပ်ထဲမှ ပေါက်တူး ဂေါ်ပြားများ ထုတ်ယူပြီး မြေပုံကို
တူးဆွလိုက်လေသည်။

မိုးရေစိုစွတ်နေခြင်းကြောင့် မြေသားပျော့နေသည်ဖြစ်ရာ
အလွယ်တကူ တူးဆွနိုင်ခဲ့လေသည်။

အဘိုးအို အားစိုက်ကာ တူးဆွလိုက်လျှင် မကြာပါခေ့။

အခေါင်းပေါ်လာလေတော့သည်။

အဘိုးအိုက ဂေါ်ပြားဖြင့် အခေါင်းအဖုံးကို ကလန်၍ ဖွင့်
လိုက်သည်။

“ဒုန်း”

အခေါင်းအဖုံးပွင့်သွားလျှင် အခေါင်းထဲ လှဲလျောင်းနေ
သော လူငယ်တစ်ယောက်၏အလောင်းကို တွေ့ရလေသည်။

မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဖန်းဟူ၏သား ဖန်းယီ၏
အလောင်း ဖြစ်လေသည်။

အဘိုးအို ကျေနပ်သွားသည်။

၁၂ ❖ မိုးကျော်သူ

အလောင်းကို ပွေ့ချီကာ အခေါင်းအပြင်သို့ ထုတ်လိုက်သည်။

တဖန်...

အခေါင်းကို ကျင်းထဲ ပြန်မြှုပ်ထားလိုက်သည်။

အလောင်းတူးဖော်ထားကြောင်း မရိပ်မိစေရန် မြေကြီးများဖြင့် ခြေရာလက်ရာမပျက် ပြန်ဖို့ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အလောင်းကျော်ငံဖန်းယီ၏ပါးစပ်ထဲသို့လည်း ဆေးလုံးလေးတစ်လုံး ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ဖန်းယီ၏ အလောင်းကို ပန်းပေါ်ထမ်းကာ မိုးရေကြားထဲ ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်...

မိုးစံသွားပြီ ဖြစ်သလို ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ကြည်လင်သာယာနေသည်။

နံနက်ခင်း နေရောင်ခြည်ကြောင့် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိနေသည်။

လမ်းများပေါ်၌လည်း လူစည်ကားနေပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့အတူ...

အယောင်ဆောင်လုလင် (ပ) ❖ ၁၃

သင်္ချိုင်းမြေ၌လည်း လူစည်ကားလာလေသည်။

မိုးလင်းလင်းချင်း ရောက်ရှိလာသူများမှာ လှပချောမောသော မိန်းကလေးသုံးယောက် ဖြစ်လေသည်။

ထိုမိန်းကလေးသုံးယောက်သည် ဖန်းယီ၏မြေပုံအနီးသို့ ရောက်လျှင် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သလို ဖန်းယီ၏မြေပုံတိုလည်း အကဲခတ်လိုက်ကြလေသည်။

တစ်ယောက်က...

“ဖန်းယီက တကယ် သေသွားပြီကိုး”

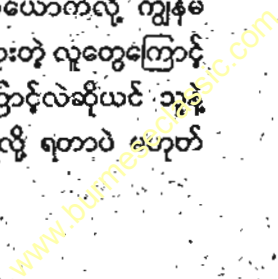
ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ဒုတိယမိန်းကလေးက...

“ဟုတ်တယ် မမ၊ သူက ကျွန်မတို့ရဲ့ အဆိပ်မိထားတဲ့ အပြင် မုန်းတီးနေတဲ့ လူတွေက ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ခဲ့တာကြောင့် သေဆုံးသွားတယ်လို့ ပြောနေကြတာ၊ ကျွန်မတို့ ကြားခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား”

တတိယမိန်းကလေးက...

“တကယ်တော့ သူဟာ လူဆိုးတစ်ယောက်လို့ ကျွန်မမထင်ပါဘူး၊ လူကြီးလူကောင်း ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ လူတွေကြောင့် နာမည်ဖျက်ခံရတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုယင် သူ့နဲ့ ကျွန်မတို့ ဆုံတွေ့ဖူးတာပဲ၊ သူ့ကို အကဲခတ်လို့ ရတာပဲ မဟုတ်လား”

မိုးကောက်သူ

ထိုစဉ် သက်ပြင်းချသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မိန်းကလေးသုံးယောက် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖာထေးရာဗရပုဂ္ဂိုလ်သော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဗေဒါလူရွယ်တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မိန်းကလေးသုံးယောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

တစ်ယောက်က...

“မမ’ငွေနှင်းဆီ၊ သူဟာ ဗေဒါဂိုဏ်းချုပ်လီဖုံး မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရွှေနှင်းဆီဆိုသောမိန်းကလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဗေဒါဂိုဏ်းချုပ်ဟာ စကားနားမထောင်ဘဲ ထင်ရာစိုင်းနေတဲ့ ဗေဒါဂိုဏ်းက လူတစ်ယောက်ကြောင့် စိတ်သောကရောက်ပြီး အနားယူသွားခဲ့တယ်၊ သူဟာ သိုင်းလောကကို ကျောမခိုင်းခင် ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လူငယ်လူရွယ်တစ်ဦးကို ဂိုဏ်းချုပ်ရာထူး လွှဲပြောင်းပေးပြီး အုပ်ချုပ်စေခဲ့တာ ညီမ’ငွေနှင်းဆီရဲ့”

ငွေနှင်းဆီဆိုသောမိန်းကလေးက...

“ဗေဒါဂိုဏ်းချုပ်ဟာ အမျှော်အမြင် ကြီးမားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ နောင်တစ်ချိန် ဗေဒါဂိုဏ်းကို ဦးဆောင်နိုင်မယ့် မျိုးဆက်သစ် လူငယ်လူရွယ်နှစ်ယောက် လျာထားပြီး အားထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်က ဗေဒါဂိုဏ်းကို အမှုမထားဘဲ ထင်ရာစိုင်းခဲ့

တယ်။ သိုင်းလောကမှာ ထင်ရာစိုင်းတဲ့ ‘ကောင်းယု’ဆိုပြီး နာမည်ကြီးခဲ့တော့ ဗေဒါဂိုဏ်းချုပ် အရှက်ရခဲ့ဖူးပေါ့၊ သူကတော့...”

မလှမ်းမကမ်း၌ ရပ်နေသော ဗေဒါလူရွယ်ကို ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

နှင်းဆီဖြူဆိုသော တတိယမိန်းကလေးက...

“သူကတော့ ဗေဒါဂိုဏ်းချုပ် အားထားရတဲ့ လီဖုံး မဟုတ်လား၊ သူဟာ မဟာမိတ်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖန်းဟုရဲ့သား ဖန်းယီနဲ့ ညီအစ်ကိုလို ရင်းနှီးတဲ့ သွေးသောက်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လည်းဖြစ်သလို သူ့ထက် ဝါရင့်တဲ့ အကျင့်ပျက် ဂိုဏ်းတူအစ်ကို ထင်ရာစိုင်း ‘ကောင်းယု’ကိုလည်း ကြောက်လန့်နေရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့”

မိန်းကလေးသုံးယောက် စေဖန်ပြောဆိုလိုက်သော စကားကြားလျှင် လူရွယ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဟာ ဗေဒါဂိုဏ်းချုပ်လီဖုံးပါ။ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဖန်းယီဟာ သူများတွေ ပြောနေသလို လူဆိုးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အပေါ် မကောင်းကြံစည်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကြောင့် နာမည်ပျက်ပြီး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာပါဗျာ”

ဗေဒါဂိုဏ်းချုပ် လီဖုံးသည် သွေးသောက်မိတ်ဆွေ ဖန်းယီနှင့် ပတ်သက်ပြီး အများက မကောင်းသတင်း ပြောနေကြသည်ကို သဘောမကျ ဖြစ်နေကြောင်း ထင်ရှားနေပါသည်။

ရွှေနှင်းဆီက...

“ရှင်က ကျွန်မတို့ကို နည်းစွယ်ပြီး ပြောတာလားရှင့်”
ဗေဒါဂိုဏ်းချုပ် လီဖုံး မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ကကော ဘယ်လောက်ကောင်းလို့လဲ၊ မင်းတို့ဟာ
'တိဘက်ကောင်းကင်ဂိုဏ်း'က ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် သိုင်းလောကထဲ
ထွက်လာကြတယ်။ မင်းတို့နဲ့ ပြိုင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ 'လက်နက်ပုန်းကျေး
ရွာ'နဲ့ မညာပြိုင်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ခဲ့ကြတယ်”

တိဘက်ကောင်းကင်ဂိုဏ်းသည် အလွန်လျှို့ဝှက်သော
အဆိပ်ဂိုဏ်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

တစ်ချိန်က သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာပြီး ဆိုးသွမ်းသောင်း
ကျွန်းခဲ့ကြဖူးသည်။

ထိုစဉ်က အောင်မြင်မှုများ ရရှိခဲ့ပြီး နေရာအနှံ့အပြား၌
ဂိုဏ်းခွဲများ၊ လျှို့ဝှက်စခန်းများ ထူထောင်နိုင်ခဲ့ကြသလို သိုင်းလော
ကသားများအား ကောင်းကောင်းကြီး အနှောင့်အယှက် ပေးနိုင်ခဲ့ကြ
သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် သိုင်းလောကသားများက လက်မခံဘဲ ဝိုင်း
ဝန်းတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြခြင်းကြောင့် သိုင်းလောကမှ ဆုတ်ခွာပြီး တိဘက်
သို့ ပြန်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ကောင်းကင်ဂိုဏ်းမှ လူများသည် သိုင်းလောကမှ ဆုတ်ခွာ
ခဲ့ရသည်မှာ လက်နက်ပုန်းကျေးရွာ၏ ပယောဂလည်း မကင်းဟု
ယူဆထားကြသည်။

ကောင်းကင်ဂိုဏ်းသည် အဆိပ်ကို အဓိက အသုံးပြုလေ
ရှိသည်။

လက်နက်ပုန်းကျေးရွာကလည်း အဆိပ်နှင့် လက်နက်ပုန်း
ကို အဓိကထား အသုံးပြုသော ကျေးရွာတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ပြိုင်ဘက်ကဲ့သို့ ရှိခဲ့ကြသည်။

ကောင်းကင်ဂိုဏ်းမှ ရွှေနှင်းဆီတို့ မိန်းကလေးသုံးယောက်
နှင့် ဖန်းယီတို့ ဆုံတွေ့ပြီး ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်မှာ လက်နက်ပုန်း
ကျေးရွာပိုင်ရှင် အဆိပ်ဘုရင် 'ဝူးစွမ်း'၏သား ဝူးယိုနှင့် ပတ်သက်နေ
ပါသည်။

သခင်လေးဝူးယိုသည် ယှဉ်ပြိုင်ရန် ရောက်လာကြသော
ရွှေနှင်းဆီတို့နှင့် ရင်ဆိုင်နေစဉ် ဖန်းယီက မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်သွား
ခဲ့လေသည်။

ဖန်းယီက ကြားဝင်တားဆီးခဲ့ခြင်းကြောင့် ရွှေနှင်းဆီတို့က
တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ ဖန်းယီ အဆိပ်မိသွားခဲ့ဖူးသည်။

ဗေဒါဂိုဏ်းချုပ်လီဖုံး စကားဆက်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ဟာ လက်နက်ပုန်းကျေးရွာပိုင်ရှင်ရဲ့သား ဝူးယိုနဲ့
တွေ့ပြီး ယှဉ်ပြိုင်တော့ ဖန်းယီက ကြားဝင်မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သေးတယ်
မဟုတ်လား”

ရွှေနှင်းဆီက...

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲရှင့်”

ဗေဒါဂိုဏ်းချုပ်လီဖုံးက...

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ မင်းတို့က ဖန်းယီကို အဆိပ်နဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ သေးတာပဲ မဟုတ်လား”

သူက ရွှေနှင်းဆီအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“တကယ်တော့ မင်းဟာ ဝူးယိုနဲ့ မယှဉ်ပြိုင်ချင်ပါဘူး။ ဝူးယို ကို မင်းက မေတ္တာသက်ဝင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

မေတ္တာတရားကား ထူးခြားလှပေသည်။

ရွှေနှင်းဆီက ရန်သူသဖွယ် သဘောထားသည့် ဝူးယိုနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီး မေတ္တာသက်ဝင်ခဲ့သည်။

ဝူးယိုကလည်း ရွှေနှင်းဆီကို မေတ္တာရှိသွားလေသည်။

သို့သော်...

လက်နက်ပုန်းကျေးရွာပိုင်ရှင်ဝူးစွမ်းက ရွှေနှင်းဆီတို့၏ ကောင်းကင်ပိုင်းကို လုံးဝသဘောမကျချေ။

သိုင်းလောကက မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖန်းဟုက လည်း သိုင်းလောက အေးချမ်းသာယာရေးအတွက် ကောင်းကင် ပိုင်းကို ချောမွန်းပစ်ရမည်ဟု လူသိရှင်ကြား ထုတ်ဖော်ကြေငြာထား လေသည်။

ထို့ကြောင့် ရွှေနှင်းဆီနှင့် ဝူးယိုတို့၏မေတ္တာခရီးလမ်းမှာ ပြောင့်ဖြူးနိုင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

ဖန်းယီသည် ယောက်ျားချောတစ်ယောက် ဖြစ်ရကား သိုင်း လောကမှ သမီးပျိုတိုင်း စိတ်ဝင်စားကြသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

ရွှေနှင်းဆီက ဝူးယိုအား မေတ္တာသက်ဝင်ခဲ့သလို ဖန်းယီကို

လည်း ငွေနှင်းဆီနှင့် နှင်းဆီဖြူတို့က နှစ်သက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဖန်းယိုက သူတို့အား စိတ်မဝင်စားဘဲ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် ပြီး ထစ်ခနဲဆိုလျှင် လူသတ်ဖို့သာ တွေးနေကြသည်ဟု အဖြစ်စာင် ပြောဆိုခဲ့ကြခြင်းကြောင့် သူမတို့က အဆိပ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရွှေနှင်းဆီက...

“ရှင်က ဘာကြောင့် ခုလို လာပြောနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ နားမလည်နိုင်တော့ဘူးရှင်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဗေဒါဝိုင်းချုပ်လီဖိုးက...

“ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ဖန်းယီကို အထင်မှားနေကြတဲ့ သိုင်းလောကသားတွေက ပိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလို့ သေသွားရှာပြီ၊ သူ့ကို နောက်ထပ် ဒုက္ခမပေးစေချင်တော့လိုက်၊ သူ့ဘာသာ မြေ ကြီးတစ်ခုထဲမှာ အေးအေးချမ်းချမ်းနေပါစေဗျာ”

ရွှေနှင်းဆီ အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မတို့ နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်နေယင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကဲ ကျွန်မတို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦးရှင်၊ ကဲ သွားကြ မယ်”

ဗေဒါဝိုင်းချုပ်လီဖိုး၏စကားကို လက်ခံကာ ငွေနှင်းဆီနှင့် နှင်းဆီဖြူတို့အား ခေါ်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

ထောင်းကင်ရိုင်းမှ လာခဲ့သော မိန်းကလေးသုံးယောက်
တွင် ဒုတိယမိန်းကလေး ဖြစ်သော 'ရွှေနှင်းဆီ'မှာ ခက်ထန်ကြမ်း
ကြုတ်သူ၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

သူမသည် ဗေဒါရိုင်းချုပ်လီဖုံးအား တစ်ချက် မျက်စောင်း
ချီထုတ်ပြီးမှ ရွှေနှင်းဆီနောက်သို့ လိုက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရွှေနှင်းဆီတို့ မိန်းကလေးသုံးယောက် ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်
လေသည်။

ဗေဒါရိုင်းချုပ်လီဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဖန်းယီ၏ခြေပုံကို ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“ဖန်းယီ၊ မင်းဟာ သူများတွေ ပြောသလို လူဆိုးတစ်
ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်ရဲ့ဝယ်ကြည့်ပါတယ်၊ မင်းရဲ့ဆရာ
သမားကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်တဲ့လူ၊ မင်းရဲ့ဇနီးလောင်းကို သစ္စာ
ဖောက်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း ကျုပ်ယုံကြည်ပါတယ်၊ တစ်
နေ့ အဖြစ်စွန့်တွေ ပေါ်ပေါက်လာအောင် ကြိုးစားသွားမယ်လို့
ကတိပေးပါတယ်”

ဟုလည်း ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှင်းမှာပင်--

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဗေဒါရိုင်းချုပ်လီဖုံး လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ လူနှစ်
ယောက် ရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် လုလင်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

အမျိုးသမီးသည် ရွှေရောင်အနားကွပ် အနက်ရောင်အဝတ်
အစားများ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

ချောမောလှပပြီး သွယ်လျသော ကိုယ်နေဟန်ထားရှိသူ
ဖြစ်သည်။

သူမ ခြေလှမ်း လှမ်းသောအခါ လှမ်းလိုက်သည်ဟုပင်
မထင်ရအောင် ပေါ့ပါးသွက်လက်နေသဖြင့် ကိုယ်ဖော့ပညာ အလွန်
တော်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

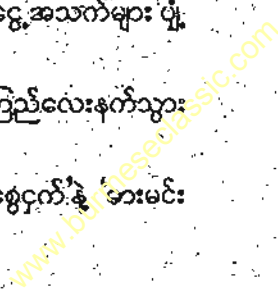
လုလင်က အဖြူရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး
ခါး၌ လှပသော ဓားတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထား၏။

သွက်လက်ပြီး ဓားတစ်လက်နှင့်တူသူ ဖြစ်သည်။

လုလင် ရောက်လာသည်နှင့် ဓား၏အငွေ့အသက်များ ပျံ့
လွင့်လာသည်ဟု ခံစားရမည် ဖြစ်လေသည်။

ဗေဒါရိုင်းချုပ်လီဖုံး၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွား
လေသည်။

“သိုင်းလောကမှာ ထင်ရှားနေတဲ့ 'မိုးရွှေငှက်'နဲ့ 'မားမင်း
သား'တို့ ရောက်လာကြတာကိုး”

၂၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။

မိုးရွေ့ငှက်ဆိုသောအမျိုးသမီးကလည်း...

“ပိုက်မူနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ သွေးသောက်မိတ်ဆွေဆီကို လာ

ပြီး ဂရုပြတာကိုး”

ဟု ပြောလာလေသည်။

လိမ့်က...

“တုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဖန်းယီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုပဲ ပြော
ဆိုကြပါစေ ကျုပ်ကတော့ သူ့ကို မကောင်းမမြင်ပါဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်
ဆွေဟာ မိတ်ဆွေပါပဲ”

မိုးရွေ့ငှက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်လို မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရှိနေတာ ဖန်းယီအတွက်
ဝမ်းသာစရာပါပဲ”

လိမ့်က...

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားဆိုက ဖန်းယီနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ကြဘူး
ထင်ပါတယ်”

မိုးရွေ့ငှက်သည် သိုင်းပညာတော်ဖြီး သိုင်းလောက၌ ကျင်
လည်ကျက်စားနေသူ ဖြစ်သည်။

ဓားမင်းသားက သူမအား မေတ္တာသက်ဝင်နေသဖြင့် သူမ
သွားရာနောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေသူ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဖန်းယီနှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သက်ခြင်း
မရှိကြောင်း လိမ့် သိထားလေသည်။

အယောင်ဆောင်လုလင် (၁) ❖ ၂၃

ဓားမင်းသားက ဝင်၍ ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“ဖန်းယီဟာ မဟာမိတ်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ရဲ့ သား ဖြစ်သလို
ပန်းပေါင်းစုံဂိုဏ်းချုပ်ဟေ့ နဲ့ တပည့် ပိုက်မူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သဘော
တူ စေ့စပ်ထားတာက စိတ်ဝင်စရာကောင်းနေတာပေါ့ဗျာ”

မဟာမိတ်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖန်းဟုနှင့် ပန်းပေါင်းစုံဂိုဏ်း
ချုပ်ဟေ့ နဲ့ တပည့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူများ ဖြစ်ကြပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ဟေ့ နဲ့ တပည့် သူမ၏ တပည့် ပိုက်မူနှင့်
ဖန်းယီတို့အား လက်ထပ်ပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံသောအခါ ဖန်းဟုက
လက်ခံခဲ့ပြီး စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခွဲခြင်း ဖြစ်သည်။

ပိုက်မူသည် လိမ္မာရေးခြား ရှိသလို သိုင်းပညာတော်ဖြီး
ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လေသည်။

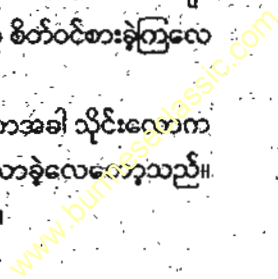
ဖန်းယီကလည်း ပိုက်မူကို မေတ္တာသက်ဝင်ခဲ့ပြီး ဖခင်ကြီး
စီမံသည်ကို လက်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အမှန်တော့...

ပန်းတစ်ရာဂိုဏ်းချုပ်ဟေ့ မှုသည် ထူးခြားသော သိုင်း
ပညာ ရှိသကဲ့သို့ ပိုက်မူမှာ အလှမယ်ဟု ဆိုရလောက်အောင် ချော
မောလှပခြင်းကြောင့် သိုင်းလောကသားများက စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြလေ
သည်။

ပိုက်မူနှင့် ဖန်းယီတို့ စေ့စပ်လိုက်သောအခါ သိုင်းလောက
သားများအတွက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်လာခဲ့လေတော့သည်။

မိုးရွေ့ငှက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဒါထက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာက ဖန်းယီဟာ သူ့ရဲ့ဆရာကို သတ်ပစ်လိုက်တာကြောင့် သိုင်းလောကသားတွေက ဝိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတာနဲ့ သေဆုံးသွားရတယ်ဆိုတာပါပဲရှင်”

လီဖိုးက...

“ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ဖန်းယီက သေဆုံးသွားပါပြီဗျာ၊ ဒါကြောင့် စိတ်ဝင်စားနေလို့ အကြောင်းမတူတော့ပါဘူး”

မိုးစွေငှက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

သူမသည် ဓားမင်းသားဘက်သို့ လှည့်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ သွားကြပါစို့”

“ကောင်းပြီ”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား လီဖိုးကိုပင် နှုတ်ဆက်ခြင်း

မပြုဘဲ ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်

မိုးစွေငှက်နှင့် ဓားမင်းသားတို့ ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။
ဗေဒါဂိုဏ်းချုပ်လီဖိုးက မလှမ်းမကမ်းရှိ ဝါးရုံတောတစ်ခုသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“သည်နေရာကို ဘယ်သူမဆို လာလို့ရတာပဲလေ၊ ငါလည်း လာပြီး ဂါရဝပြုပြီးပြီဆိုတော့ သွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

ထို့နောက် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဝိုင်းချုပ်လီဖိုး မြင်ကွင်းမှ ဖျောက်ကွယ်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ငှက်ကလေးများ၏ ဘာသာသဘာဝ တေးသီကျွေးသံ ထွက်ဝေါ်နေသည့် ဝါးရုံတောထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။

မိန်းကလေးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို မလုံမလဲ ကြည့်ကာ တိတ်တဆိတ် ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

၂၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ဖန်းယီ၏မြေပုံအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်သည်။
သူမ၏မျက်နှာတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အရိပ်အရောင်
များ အထင်းသား ပေါ်လွင်နေ၏။

“ဖန်းယီ၊ ရှင်သေသွားပြီဆိုတာ တကယ်ပဲနော်၊ ရှင့်ကို လူ
တွေက အပြစ်ပြောနေကြတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မက ရှင့်ကို
မေတ္တာမပျက်ပါဘူးရှင်”

သူမ၏အသံ တုန်ယင်နေ၏။

ဖန်းယီအား တဘက်သတ်သတ် မေတ္တာသက်ဝင်နေသူ
လေး ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

မိန်းကလေးက မြေပုံရှေ့၌ ဒူးထောက်ချလိုက်သည်။

“ဖန်းယီ၊ ရှင်ကောင်းရာဘုံဘဝ ရောက်ပါစေလို့ ကျွန်မ
ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်၊ သည်ဘဝမှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်
မဆိုဖြစ်ပေမယ့် နောင်ဘဝမှာ ဆုံတွေ့နိုင်ပါစေလို့လည်း ဆုတောင်း
လိုက်ပါတယ်ရှင်”

သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ ကျဆင်းလာလေ
သည်။

သူမသည် ဒူးထောက်ရာမှ ထလိုက်သည်။

မျက်ရည်များ သုတ်ယင်း ဝါးရုံတောဘက်သို့ ပြန်လည်ပြေး
လွှားသွားကာ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

အယောင်ဆောင်လူလင် (၁) ❖ ၂၇

မိန်းကလေး ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ မလှမ်းမကမ်းရှိ
သစ်ပင်တစ်ပင် နောက်ကွယ်မှ လူတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာလေ
သည်။

ဗေဒါဂိုဏ်းချုပ်လိဖုံး ဖြစ်သည်။

လိဖုံး အံ့ဩနေသည်။

“အင်မတန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်လို့ သတင်းကြီးနေ
တဲ့ ပြန်လမ်းမဲ့ခြံဝင်းပိုင်ရှင် ကြီးဝါးရဲ့သမီး အငယ်မလေး ကြီးလင်း
ပါလား”

ပြန်လမ်းမဲ့ခြံဝင်းပိုင်ရှင်ကြီးဝါးသည် အလွန်ခက်ထန်သူ ဖြစ်
လေသည်။

သူ၏ခြံဝင်းသို့ လာရောက်ဖော်ကာသူ၊ စိန်ခေါ်သူ ဟူသမျှ
ကို ရက်ရက်စက်စက် သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

မည်သူ ကိုမှ အမှုမထားဘဲ ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် နေသူ
လည်း ဖြစ်လေသည်။

ဖန်းဟုက မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာသောအခါ
“ပြန်လမ်းမဲ့ခြံဝင်းသို့ သွားရောက်ကာ မဟာမိတ်အဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်းလာ
အောင် ကြိုးဝါးကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့သည်။

ဖန်ဟု၏သိက္ခာသမာဓိနှင့် သိုင်းပညာကြောင့် ကြိုးဝါးက
လေးလေးစားစား ဆက်ဆံခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက်
ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ဖန်းဟုက ပြန်လမ်းမဲ့ခြံဝင်းသို့ သွားစဉ်က သားဖြစ်သူ ဖန်း

၂၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ယီကိုလည်း ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ရာ ဖန်းယီနှင့် ကြီးဝါး၏သမီးနှစ်ယောက် ဖြစ်သော ကြီးလင်း၊ ကြီးလှိုင်တို့ ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြလေသည်။

ကြီးဝါး၏သမီးနှစ်ယောက်မှာ အမြှာညီအစ်မများ ဖြစ်ကြ၍ ရုပ်ချင်းအလှန်တူလေသည်။

သို့သော်...

ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ အကျင့်စရိုက်ချင်းကား မတူကြပါ

ချေ။

ကြီးလင်းက ငှက်ကလေးများကို ချစ်တတ်သော ကြင်နာမှုရှိသည့် မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။

ငှက်ကလေးများနှင့် တရင်းတနီး နေထိုင်နိုင်ပြီး ငှက်ကလေးများ ပြောသည့် စကားကို နားလည်သူလေးဟုပင် ဆိုကြလေသည်။

ကြီးလင်းသည် ဖခင်ကြီး၏ ဓက်ထန်မောက်မာမှုနှင့် တခါတရံ ကြေခက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများကို စိတ်ပျက်နေပြီး ပြန်လမ်းမဲ့ခြင်းမှ ထွက်ကာ သိုင်းလောက တန်တလျား လှည့်လည်သွားလာနေလိုစိတ် ရှိသူ ဖြစ်လေသည်။

ကြီးလှိုင်ကား ကြီးလင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်လေသည်။

ကြီးလှိုင်သည် ဖခင်ကြီးထံမှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် အမွေကို ဆက်ခံထားသူ ဖြစ်လေသည်။

ပြန်လမ်းမဲ့ခြင်းမှ ကြီးလင်းက မည်သူမှ မသိအောင် ဖန်း

အယောင်ဆောင်လှလင် (၁) ❖ ၂၉

ယီ၏မြေပုံသို့ လာခဲ့သည်မှာ အံ့ဩစရာ ကောင်းနေပါတော့သည်။

ဗေဒါဂိုဏ်းချုပ်လီဖိုး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သည်လိုဆိုတော့လည်း ပြန်လမ်းမဲ့ခြင်းပိုင်ရှင်ရဲ့သမီးကြီးလင်းက သနားစရာတောင် ကောင်းနေပြီ၊ ဖန်းယီသာ သိနိုင်မယ်ဆိုယင် ဘယ်လိုနေမယ် မပြောနိုင်ဘူး”

ဆိုစဉ်...

“ဟူး...ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

လီဖိုး ကြည့်လိုက်သောအခါ လူနှစ်ယောက် ပြေးလွှား

ရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်တို့ မြေး
လွှားရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် သိုင်းဂိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက်၏ အ
ဆင့်အတန်းရှိသော ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမျိုး ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

မိန်းမချောလေးကား အသုဘ အခမ်းအနားတွင် ဝတ်ဆင်
ရသော အနက်ရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

လီဖုံး ကပျာကယာ သစ်ဖင်နောက်သို့ ဝင်ရောက်ပုန်း
အောင်းနေလိုက်လေသည်။

ရောက်လာသူနှစ်ယောက်အား သူကောင်းစွာ သိရှိထားပါ
သည်။

အမျိုးသမီးကြီးမှာ ဝါဆန်းဂိုဏ်းချုပ်ချိုကိုး ဖြစ်သည်။
မိန်းကလေးမှာ သူ၏တပည့်မ ချင်းချင်း ဖြစ်သည်။

ဖန်းယီအား တစ်ဘက်သတ် မေတ္တာသတ်ဝင်ခဲ့ကြသည့်
သိုင်းလောက သမီးပျိုများထံ၌ ချင်းချင်းသည်လည်း တစ်ယောက်

အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

ဝါဆန်းဂိုဏ်းချုပ်ချိုကိုးကလည်း သူမ၏တပည့်မလေး
ချင်းချင်းအား ဖန်းယီနှင့် သဘောတူခဲ့လေသည်။ သို့သော်...

ဖန်းယီ ပန်းပေါင်းစုံဂိုဏ်းမှ ပိုက်မှုနှင့် စေ့စပ်လိုက်သော
အခါ ချိုကိုးတို့လည်း နောက်ဆုတ်လိုက်ကြလေသည်။

ယခု...
ဖန်းယီ သေဆုံးသွားပြီဟု သတင်းကြားသောအခါ ရောက်

လာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ချင်းချင်းသည် ဖန်းယီအတွက် ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်း
အမှတ်အဖြစ် အနက်ရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်လာခြင်း ဖြစ်
သလို သူမလည်း အမှန်တကယ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေမိလေသည်။

ဝါဆန်းဂိုဏ်းချုပ်ချိုကိုးနှင့် တပည့်မ ချင်းချင်းတို့သည်
ဖန်းယီ၏မြေပုံရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြပြီး ရပ်တန့်လိုက်ကြလေ
သည်။

ချိုကိုးက မြေပုံကို တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်ပြီး ချင်းချင်းကို
ပြောလိုက်လေသည်။

“ချင်းချင်း၊ မင်းဟာ သူ့နဲ့ မပတ်သက်လိုက်ရပေမယ့် တချိန်
က ရည်ရွယ်ထားခဲ့တာကြောင့် ဂါရဝပြုရလိမ့်မယ်၊ ဖန်းယီ လူဆိုး
လူကောင်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငါတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ချင်းချင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

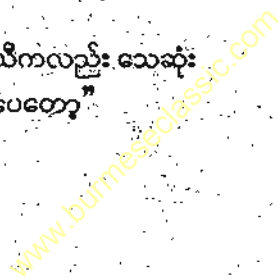
“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

သူမသည် ဖန်းယီ၏မြေပုံရှေ့၌ ဒူးထောက်ဂါရဝပြုလိုက်
လေသည်။

ဝါဆန်းဂိုဏ်းချုပ်ချိုကိုးက...

“ချင်းချင်း၊ မင်းတာဝန်ကျေပါပြီ၊ ဖန်းယီကလည်း သေဆုံး
သွားပြီဆိုတော့ ခုချိန်ကစပြီး သူ့ကို မေ့လိုက်ပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

၂ နိဗ္ဗာန်သု

“ဇာတိသွားကြမ်း”

အိုဘောက် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် သင်္ချိုင်းမြေထဲမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

သင်္ချိုင်းမြေသို့ သိုင်းလောကသားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာကြသည်။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။ လိဖုန်းက အဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားသော ချိုကျိန်းနှင့် ချင်းချင်းတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ဝါဆန်းဝိုဏ်းချုပ်ချိုကျိန်းဟာ ဖန်းယီ သေဆုံးသွားတယ် သတင်းကြားလို့ တပည့်မချင်းချင်းကို ခေါ်ပြီး ကိုယ်တိုင်လာကြည့်တာကိုး”

ဖန်းယီ သေဆုံးသွားသည့် ကိစ္စအား သိုင်းလောကဇာတ်ခုံလုံးက စိတ်ဝင်စားနေကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

ဝါဆန်းဝိုဏ်းချုပ်ချိုကျိန်းသည် ဗေဒါဝိုဏ်းနှင့် ပတ်သက်နေသူတစ်ယောက်ဟု ပြောဆိုနေကြသည်ကို လိဖုန်း သိထားသော်လည်း မည်သို့မည်ပုံ ပတ်သက်နေသည်ကိုမူ သူ မသိပါချေ။

အယောင်ဆောင်လုလင် (၁) ❖ ၃၃

ဖန်းယီ၏ခြေပုံသို့ နောက်ထပ် ရောက်လာမည့်သူများ ရှိကြဦးမည် ဖြစ်လေသည်။

“ငါလည်း သွားသင့်ပြီ”

လိဖုန်းက တီးတိုးရှေ့တံပြီး ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြုကာ ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

ဖန်းယီ၏အဓိကကျသော သွေးကြောများအား နှိပ်နယ်
ပေးလိုက်လေသည်။

ဖန်းယီ၏တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းနေသည်။

သွေးသွားလာလှည့်ပတ်မှု မရှိသလို အသက်ရှူရှိုက်ခြင်း
လည်း မရှိတော့ပါ။

ဖန်းယီကား သေဆုံးနေချေပြီ။

အဘိုးအိုက မည်သို့မျှ သဘောမထားဘဲ ဖန်းယီ၏အဓိက
ကျသော သွေးကြောများကို ဂရုစိုက် နှိပ်နယ်ပေးနေ၏။

သူ၏လုပ်ရပ်ကြောင့် မကြာမီ ဖန်းယီ အသက်ပြန်ဝင်လာ
လိမ့်မည်ဟု တထစ်ချ ယုံကြည်ထားသည့်အလား တဖြည်းဖြည်းနှင့်
အဘိုးအို၏ငယ်ထိပ်မှ အခိုးအငွေ့များ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အတွင်းအားအသုံးပြုကာ နှိပ်နယ်ပေးနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း
ထင်ရှားလေသည်။

သေဆုံးသွားပြီးသူ တစ်ယောက် ပြန်လည်အသက်ဝင် ရှင်
သန်လာသည့် ထုံးစံ မရှိပါချေ။

သို့သော်...

ရေခွေးတစ်အိုးကျက်ခန့် အချိန်ကြာသွားသောအခါ ဖန်းယီ
၏တစ်ကိုယ်လုံး နွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်လာလေတော့သည်။

သွေးလှည့်ပတ်မှု ဖြစ်ပေါ်လာပြီး နှလုံးခုန်လာသည်။

အဘိုးအိုက နှလုံး ရှိသည့် ရင်ဘတ်နေရာကိုလည်း လက်ပါး
ဖြင့် ဖိ၍ဖိ၍ နှိပ်နယ်ပေးနေသည် မဟုတ်ပါလား။

သေကံမရောက်

ဖန်းယီ၏အလောင်းကို ဖူးဖော်ယူသွားသော အဘိုးအို
သည် ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားပြီး ကျောက်
ကုတင်တစ်လုံးပေါ်၌ ဖန်းယီ၏အလောင်းကို ညင်သာစွာ ချလိုက်
လေသည်။

ကျောက်ကုတင်နံဘေး၌ ကျောက်စားပွဲတစ်လုံး ရှိသည်။

ကျောက်စားပွဲပေါ်၌ အသင့်ဖော်စပ်ထားသော ဆေးခွက်

များ ရှိနေသည်။

အဘိုးအိုက ဆေးခွက်တစ်ခုကို ယူကာ ဆေးရည်များဖြင့်

ဖန်းယီ၏တစ်ကိုယ်လုံး လိမ်းကျုံးပေးလိုက်လေသည်။

တဖန်...

ဖန်းယီ၏အခြေအနေ တိုးတက်လာသည်ကို မြင်လျှင် အဘိုးအို၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်တောက်ပ လာလေတော့သည်။

နှိပ်နယ်ခြင်းအမှုကို ရပ်တန့်ကာ ကျောက်စားပွဲပေါ်မှ ဆေးခွက်များကို ယူ၍ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဖန်းယီ၏ပါးစပ်ထဲ လောင်းထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

ဆေးရည်များ တိုက်ကျွေးပြီးလျှင် ဖန်းယီအား ပက်လက် မှောက်လျက် အနေအထား၊ ထိုင်လျက် အနေအထား အမျိုးမျိုး ဖြူပြင်ပြောင်းလဲတာ ဆက်လက်နှိပ်နယ်ပေးလိုက်လေသည်။

အချိန်များ ထပ်မံကုန်ဆုံးသွားပြန်သည်။

တစ်နေ့တာအချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီး ညဘက် ရောက်လာ လေသည်။

အဘိုးအိုက မှောင်ထဲမည်းထဲမှာပင် ဆက်လက်နှိပ်နယ် ပေးနေ၏။

ညက နက်ရှိုင်းလာသည်။ အေးမြလာသည်။

အဘိုးအိုသည် ပူခြင်း၊ အေးခြင်း၊ မှောင်ခြင်း၊ လင်းခြင်း ဘာကိုမှ အမှူမထားဘဲ ဖန်းယီကိုသာ အာရုံစိုက်ပြီး နှိပ်နယ်ပေးခဲ့ရာ နောက်ဆုံး မိုးစင်စင် လင်းသွားလေတော့သည်။

“အောက်အီးအီးအွတ်”

ကြက်တွန်သံများ ဟိုမှသည်မှ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ အရှေ့ဘက်၌ အာရုံဦး၏ ရောင်နီများ ထွက်ပေါ်လာလေ သည်။

အေးမြသော နံနက်ခင်း လေပြည်က ကျောက်ဂူကြီးထဲ တိုး ဝင်တိုက်ခတ်လာလေသည်။

လေထဲ၌ မွှေးကြိုင်သော ပန်းရနံ့များနှင့်အတူ ကျေးငှက် ကလေးများ၏ ဘာသာဘာဝ စေးသီကျွေးသံများလည်း ပါဝင်လာ လေသည်။

အဘိုးအို၏တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပြိုက်ပြိုက် ဖိုရွဲနေသည်။

အတော်ကလေး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရသည်။

အလင်းရောင်များ ကျောက်ဂူထဲ တိုးဝင်လာတော့မှ ဖန်းယီ အား နှိပ်နယ်ပေးမှုကို ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

“အင်း သည်လောက်ဆိုယင် စိတ်ချရပါပြီ”

မှန်ပေသည်။

သူ၏ကြိုးစားအားထုတ်မှုကြောင့် အားလုံးက သေဆုံးသွား ပြီဟု ထင်မှတ်ခဲ့သော ဖန်းယီ ပြန်လည်အသက်ရှင်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေ သည်။

အဘိုးအိုက ဖန်းယီကို သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်အောင် ကျောက်ကုတင်ပေါ်၌ ချထားပေးလိုက်ပြီး ရေခွေးတစ်ဆီး သွားကု၍ လိုက်လေသည်။

ရေနေ့နွေး ပွက်ပွက်ဆူလာချိန်၌...

“အား”

စူးရှသော အသံနက်ကြီး ကျောက်ဂူထဲ ဟိန်းထွက်လာလေ တော့သည်။

ဖန်းယီ၏အသံ ဖြစ်သည်။

အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်ယင်း သတိရလာခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

အဘိုးအိုက ချက်ချင်း လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

ဖန်းယီ ကုတင်ပေါ်မှ လူးလိမ့်ထနေသဖြင့်--

“မထနဲ့ဦးလေ၊ မင်း အခုမှ သတိရလာတာ သက်တောင့် သက်သာ အနားယူနေမှ ဖြစ်မယ်”

သတိပေးယင်း ဖန်းယီ၏ရင်ဝကို လက်ဝါးဖြင့် အသာလေး ပိလိုက်ရာ ဖန်းယီ ပြန်လဲကျသွားလေတော့သည်။

ဖန်းယီသည် ကျောက်ကုတင်ပေါ်၌ ပက်လက်အနေ အထားဖြင့် မလှုပ်မယှက် ရှိနေ၏။

သို့သော် သတိရနေပြီး မျက်လုံးများ မွင့်ထားလိုက်ပြီ ဖြစ် လေသည်။

“ကျွန်...ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ”

ခြောက်သွေ့အက်ကွဲသော လေသံဖြင့် ဗလုံးဗထွေး မေး လာလေသည်။

အဘိုးအိုက...

“မင်းသေသွားတယ်၊ အခု မင်းအသက်ပြန်ရှင်လာပြီ”

အဘိုးအို၏စကားအဆုံးတွင် ဖန်းယီ ခေါင်းခါယမ်းကာ အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

“မဟုတ်ဘူး”

အဘိုးအိုက...

“ဒါဖြင့် မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်သေသွားတာမှ မဟုတ်တာ”

“မင်း မသေဘူး”

“ဟုတ်တယ်”

“နေပါဦး၊ မင်းက သေတယ် မသေဘူး ပြောနေရအောင် မင်းကိုယ်မင်း ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာကော သိလို့လား”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းက ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော်က ဖန်းယီပါ”

ဖန်းယီ၏စကားအဆုံးတွင် အဘိုးအို တဟားဟား ရယ် မောလိုက်လေတော့သည်။

အဘိုးအို အလွန်သဘောကျနေသည်။

သူက ဖန်းယီအား လူကောင်းပကတိ ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားနိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

“မင်းက အဆိပ်မိထားတာ ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ သူများ ဝိုင်းတိုက်တာခံခဲ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် အတွင်းဒဏ်နဲ့ အဆိပ်ပေါင်းစပ်ပြီး သေဆုံးသွားသလို ဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊ ငါ့အတွေး မှန်သွားတယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ယင် မင်း တကယ်ပဲ သေသွားမှာကွ”

ဖန်းယီက အဘိုးအိုဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသော်လည်း အသံကို နားစွင့်နေရုံပဲ ရှိသည်။

သူ၏မျက်လုံးများက ကောင်းစွာ မမြင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပုံ ရှိလေသည်။

အဘိုးအိုသည် ဖန်းယီ၏အခြေအနေကို ချက်ချင်းနားလည် သွားလေသည်။

“မင်းရဲ့ မျက်လုံးတွေက ကောင်းကောင်းမမြင်နိုင်ဘဲ မှုခါး နေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အေး မင်းရဲ့ခွဲတဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့ ခဲစားခဲ့ရတဲ့ ဝေဒနာက ပြင်းထန်လွန်းတာကြောင့် တစ်ခုခုတော့ ချို့ယွင်းမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အသက်ရှင်နေတာပဲ၊ ကံကောင်းလှပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဖန်းယီ ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

သို့တိုင်...

သူ၏မျက်လုံးများသည် ကောင်းစွာ မမြင်နိုင်ဘဲ ကြက်မျက်သင့်သူတစ်ယောက်ပမာ မှုခါးဝါး ဖြစ်နေသည်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေသည်။

“ကျွန်...ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေ ပြန်ကောင်းလာနိုင်ပါဦး မလား ခင်ဗျာ”

အဘိုးအို ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းရမှာပေါ့၊ ဆေးဝါးကုစရာတောင် မလိုဘူး၊ အချိန် တန်ဖိုး ပြန်ကောင်းလာမှာပဲကွ၊ မင်းရဲ့ ဝေဒနာ ပြင်းထန်လွန်းလို့ သာ ခုလို ဖြစ်တာ၊ ဘယ်လိုရောဂါ ဝေဒနာမျိုးမဆို ယူပစ်လိုက် သလို ချက်ချင်း သက်သာပျောက်ကင်းသွားတယ်ဆိုတာ မင်းကြားဖူး လို့လား”

“ဒါ...ဒါဆို အချိန်တန်ဖိုး ပြန်ကောင်းလာမှာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

ဖန်းယီ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

အဘိုးအိုက...

“အဆိုးဝါးဆုံး အခြေအနေက လွတ်မြောက်လို့ အသက် တောင် ပြန်ရှင်လာပြီပဲကွ၊ ကျန်တဲ့ ဝေဒနာတွေက မပြောပလောက် တော့ပါဘူး၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မင်းပြန်ပြီး နေကောင်းလာမယ်၊ သိုင်းညာကို ပြန်အသုံးပြုလာနိုင်မယ်၊ ဖန်းယီဟာ သိုင်းလောကကို တစ်

ကျောပြန်လာမယ်ဆိုပါတော့ကွာ”

ဖန်းယီသည် ဂရုစိုက်နားထောင်ယင်း အဘိုးအိုမှာ ထူးခြားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

အမြင်မှိုဝါးနေသဖြင့် အဘိုးအို၏အသံ ထွက်ပေါ်လာရာ ဘက်သို့ မှန်းဆကာ ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဘာရဲ့ နာမည်ကို သိပါရစေ ခင်ဗျာ”

အဘိုးအိုက...

“ကျွန်ုပ်ကို ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးလေ၊ ကျုပ် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ မင်းသိလို့လဲ အပိုဝါပဲ။ ဘာမှ အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် မသိချင်ပါနဲ့ကွာ”

ထိုစကားကြောင့် ဖန်းယီ ထပ်မမေးနိုင်တော့ချေ။

အဘိုးအိုက...

“မင်းနားလည်ထားရမှာက အမှန်တရားအတွက် မင်း အသက်ရှင်နေဖို့ပဲ”

“ကျွန်တော်..”

“က...က အနားယူလိုက်ဦး”

အဘိုးအိုက ဖန်းယီ အနီးမှ ထွက်သွားတော့သည်။

အဘိုးအိုက ကျောက်ဂူအပြင်ဘက် ထွက်သွားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ဖန်းယီက ကျောက်ကူတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းနေသည်။

သူ၏အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သည့် အဘိုးအိုကို ကျေးဇူးတင်မဆုံး ဖြစ်နေသည်။

ထိုအဘိုးအိုနှင့် မတွေ့မီက သူသေဆုံးသွားရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ဖန်းယီသည် အေးအေးဆေးဆေး ရှိနေသည်မို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်တွေးတောစဉ်းစားမိလိုက်ပြန်လေသည်။

သူသည် မိန်းကလေးများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော ယောက်ျားချောတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

သိုင်းလောက မဟာဗိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၏သားဟူသော ဩဇာအရှိန်အဝါ ရှိခဲ့သည်။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး၏ လေးစားချစ်ခင်မှု မိခဲ့ရသည်။

သူကိုယ်တိုင်ကလည်း သဘောမနှောကောင်းသူ၊ ရိုးသားဖြူစင်သူ၊ မတရားမှုကို ရွံ့မုန်းကာ သူတပါးအား ကူညီလိုသူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော်...

ကံမကောင်း အကြောင်းမလှသဖြင့် စိတ်ပျက်စရာ ဖြစ်ရပ်

❖ မိုးကျော်သူ

နားနှင့် ကြိုတွေ့ရကာ နာမည်ပျက်ခဲ့ရသည်။
 လူဆိုးလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
 နောက်ဆုံး ဆရာသမားကိုပင် သတ်ပစ်ပစ်သူ၊ စေ့စပ်ထား
 သည့် သတို့သမီးလောင်းကို ဥပေက္ခာပြုကာ အခြားသော မိန်းက
 လေးများနှင့် လော်လီဖောက်ပြားသူဟု စွပ်စွဲခံရသည်။
 ဒေါသဖြစ်နေသူများ၊ သည်းမခံနိုင်ကြသူများ၏ ဝိုင်းဝန်း
 ဘိုက်ခိုက်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။
 ဖန်းယီက တွေးယင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “မဟုတ်ဘူး၊ ငါဟာ လူဆိုးလူယုတ်မာတစ်ယောက် မဟုတ်
 ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်မိလေတော့သည်။

အဖြစ်မှန်

တောင်ပေါ်ဘုံကျောင်း...
 စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်ပန်းမာလာများ ဖုံးလွှမ်းထားသည့်
 တောင်ထိပ်ပေါ်မှ ဘုံကျောင်းလေးမှာ အေးချမ်းသာယာလှပေ
 သည်။
 ဖန်းယီသည် ဘုံကျောင်းလေး၌ ဝတ်ပြုပြီး ပြန်ထွက်လာ
 သောအခါ လူတစ်ယောက်က သူ့အား အသင့်စောင့်ကြိုနေသည်ကို
 တွေ့လိုက်ရလေသည်။
 “ဟင် အစ်ကိုကြီးရဲ့လိုပါလား”
 စောင့်ကြိုနေသူမှာ သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်း
 ဆောင်ဖန်းဟု၏ လက်ရုံးတဆူအဖြစ် အမှုထမ်းနေသော ရိုလို ဖြစ်
 လေသည်။

ရိလိုက...

“ဟုတ်တယ်၊ ညီလေးရဲ့အဖေက လွတ်လိုက်လို့ ကျွန်ုပ်လာခဲ့တာ”

ဖန်းယီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က သိုင်းလောကထဲ အလည်အပတ် သွားမယ် ဆိုပြီး အိမ်ကထွက်လာတာ အတော်ကြာသွားပြီဆိုတော့ ဖေဖေ စိတ်ပူနေပြီး အစ်ကိုကြီးကို လွတ်လိုက်တာလားဗျာ”

ရိလိုက အိမ်ပြန်လာဖို့ သူ့ကို လာခေါ်သည် ထင်မိလေသည်။

ရိလို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ညီလေး၊ ကျွန်ုပ်လာခဲ့တာ ညီလေးကို ပြန်ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ မဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ”

“ညီလေးဖေဖေဟာ သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီးရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဆိုတော့ အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ တစ်ချိန်လုံး မအားမလပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတာ ညီလေးသိတဲ့အတိုင်းပဲ”

ဖန်းယီတ...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ တခါတလေ ဖေဖေ အလုပ်များလွန်းလို့ ကျွန်တော်တို့သားအဖက အိမ်ထဲအတူ နေကြတာတောင် တစ်လကိုး သီတင်းကောင်းကောင်း မဆိုဖြစ်ကြဘူး၊ ဆုံဖြစ်ခဲ့ယင်လည်း ခဏပဲ၊ စကားသယ်ခွန်းပြည့်အောင် မပြောဖြစ်ဘူး”

ရိလိုက...

“သိုင်းလောကက အရေးက ရှုပ်ထွေးတော့ ခေါင်းဆောင်ကြီးအနေနဲ့ ဘယ်လောက် အလုပ်များတယ်ဆိုတာ ညီလေး လက်တွေ့ပဲ၊ ခုလည်း သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ ကြံစည်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဟိတ်တဆိတ် လှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ညီလေးရဲ့ အဖေ အတော်အလုပ်ရှုပ်နေတယ်”

ဖန်းယီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ လူတစ်ယောက်က ကြံစည်နေတယ်၊ ဟုတ်လား အစ်ကိုကြီး”

“သတင်းတွေ စိစစ်ကြည့်တော့ ဒါအမှန်ပဲ ဖြစ်နေတယ်လို့ သိရတယ်ကွ”

“လူတစ်ယောက်က သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ဆိုတာ တကယ်တမ်း ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျာ”

ဖန်းယီ၏စကားကြောင့် ရိလို ပြုံးလိုက်လေသည်။

“တော်ရုံလူတစ်ယောက်ဆိုယင်တော့ အရေးမကြီးဘူးပေါ့၊ ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ဆိုယင် မလွယ်ဘူးကွ၊ ညီလေးလည်း ဗဟုသုတ အကြားအမြင် ရှိတာပဲ၊ ခုဆိုယင် သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံလည်း ရလာပြီဆိုတော့ စဉ်းစားကြည့်ယင် သိနိုင်တယ်”

ဖန်းယီက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“မာနမင်းသမီးလို သိုင်းသမားမျိုးကို ပြောတာလားဗျာ”

ရိုလိုက...

“ဒါပေါ့ မာနမင်းသမီးဟာ သိုင်းလောကရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုပဲ။ သူက သိုင်းလောကကို ပျက်စီးအောင် ပျက်ဆီးပစ်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်ဆိုတာ တချိန်တ သိုင်းလောကသားတွေ လက်တွေ့သိမြင်ခဲ့ ကြရတာပဲ။ တကယ်လိုများ အဲသည်အချိန်က မာနမင်းသမီးသာ ပျောက်ကွယ်မသွားခဲ့ဘူးဆိုယင် သိုင်းလောကအရေး မတွေးဝံ့စရာ ပေါ့လေ။ သည်လောက်ဆို ညီလေး သဘောပေါက်ပါပြီ”

ဖန်းယီက မေးမြန်းသည်။

“ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါထက် အဲသည် သိုင်း လောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ ကြံစည်နေတဲ့လူက ဘယ်သူများလဲဗျာ”

ရိုလို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခုချိန်ထိတော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မသိရသေးဘူး။ ခေါင်းဆောင်ကြီးလည်း သည်လူအကြောင်း ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ အခွမ်း ကုန် ကြိုးစားနေတာ နေအေး ညမအေးပဲ”

ဖန်းယီက...

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ဘာမှာလိုက် သလဲဆိုတာသာ ပြောပါတော့”

ရိုလို ပြုံးလိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး မှာလိုက်တဲ့ စကားကို ကြားရယင် ငါ့ညီ သဘောကျပြီး အကြိုက်တွေ့သွားမှာ သေချာတယ်”

“ဗျာ”

“ဟင်...ဟင်... ခေါင်းဆောင်ကြီးက ငါ့ညီလည်း အတွေ့ အကြုံရအောင် သိုင်းလောကထဲမှာ ဆက်ပြီး လည်ပတ်ဖို့ ခွင့်ပြုလိုက် ပါတယ်ကွယ်။ အိမ်ကို အေးအေးဆေးဆေးမှ ပြန်လာနိုင်တယ်တဲ့။ ကဲ ဘယ်လိုလဲ ငါ့ညီ သဘောကျတယ် မဟုတ်လား”

ဖန်းယီ ပြုံးမိလေသည်။

သိုင်းလောက၌ လွတ်လပ်စွာ လှည့်လည်သွားလာနိုင်ဦး မည် ဖြစ်ပါသည်။

ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ဖခင်ကြီး၏မျက်နှာဖြင့် နေဖို့ စားဖို့ မပူရပါ။

သိုင်းလောက တန်တလျှာသွားကာ အတွေ့အကြုံ ရှာဖွေ နိုင်ဦးမည် ဖြစ်လေသည်။

ရိုလိုက...

“ငါ့ညီ ဘာပြောချင်သေးသလဲ”

ဖန်းယီက...

“ဖေဖေကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း ပြောပေးပါ အစ်ကို ကြီး”

လိုရင်းကိုသာ ပြောလိုက်လေတော့သည်။

တစ်ရက်...

နှစ်ရက်...

သုံးရက်...

သုံးရက်ဟူသောအချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုသုံးရက်အတွင်း မိုင်ပေါင်းတစ်ရာကျော် နှုတ်ပေါက်

အောင် ဖန်းယီ သွားခဲ့လေသည်။

နေရာအနှံ့အပြားသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

လူပေါင်းစုံနှင့် တွေ့ခဲ့ရသည်။

အတွေ့အကြုံများစွာ ရရှိခဲ့လေသည်။

ဖန်းယီသည် သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံ ရှာဖွေယင်း

ပျော်ရွှင်နေမိလေသည်။

တစ်နေ့...

မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ တည်းခိုခန်း တစ်ခု၌ အဘိုးအိုတစ်ယောက်နှင့် ဆုံတွေ့မိခဲ့လေသည်။

ဖန်းယီက အခန်းတစ်ခန်း ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့ရာ အဘိုးအိုမှာ သူနှင့် ကပ်လျက် ရှိသော အခန်း၌ တည်းခိုနေသူ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရသည်မှာလည်း အကြောင်း တိုက်ဆိုင်၍ ဖြစ်လေသည်။

ဖန်းယီ အိပ်စက်အနားယူရန် ဟန်ဖြင်နေစဉ် တစ်ဘက်ခန်း မှ ညည်းညူသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လို့ ညည်းတွားနေတာပဲ ဖြစ်မယ်”

သွားရောက်အကူအညီပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ အခန်းထဲမှ ထွက်ကာ တစ်ဘက်ခန်း တံခါးကို သွားခေါက် လိုက်သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ထုန် ပြန်စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဝင်ခဲ့ပါ...တံခါးစေ့ထားတယ်”

ဖန်းယီက တံခါးတွန်းဖွင့်ကာ အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်သွား လိုက်လေသည်။

အခန်းတွင်းရှိ ခုတင်တစ်လုံးပေါ်၌ အဘိုးအိုတစ်ယောက် က စောင်မြို့ကာ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဖန်းယီ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ဖန်းယီပါ။ ဟိုဘက်အခန်းမှာ တည်းခိုနေပါ တယ်။ သည်ဘက်က ညည်းတွားသံတွေ ကြားရလို့”

အဘိုးအိုက...

“ဪ... ကျုပ်ရဲ့ ညည်းတွားသံကြောင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတာကိုး”

“ဟာ သည်လိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အခက်အခဲ ရှိနေ ယင် ကူညီရအောင် ကျွန်တော်လာခဲ့တာပါ”

“ကျုပ်ကို ကူညီမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

အဘိုးအိုက ဖန်းယီအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဦးခေါင်းလည်း တဆတ်ဆတ်ညိုလိုက်သည်။

“မောင်ရင်လေးက သူတပါးကို ကူညီချင်စိတ် ရှိတာကိုး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ ကျုပ်က နှင်းတောင်တန်းဘက်ကို ရောက်ခဲ့ပြီး အအေးမိတဲ့ ရောဂါ ရခဲ့တာပါ။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ စိမ့်ဝင်နေတဲ့ အအေးဓာတ်တွေက တခါတခါ ထကြွလာတဲ့အခါ အရိုးကွဲမတတ်အေးစိမ့်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲလာတာကြောင့် ညည်းတွားနေရတာပါကွယ်”

ဖန်းယီက...

“ဒါဆိုယင် ကျွန်တော်ကူညီနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အပူဓာတ်ပေးစွမ်းတဲ့ အတွင်းအားဆေးကို သောက်လိုက်ယင် ဘာဘရဲ့ ဝေဒနာ သက်သာသွားပါလိမ့်မယ်”

အသင့်ဆောင်ထားသော ဆေးလုံးလေးတစ်လုံး ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်”

ဝေဒနာ ချမ်းသာရာ ရလိုနေသော အဘိုးအိုကလည်း ချက်ချင်းယူကာ ယုံယုံကြည်ကြည် သောက်လိုက်လေသည်။

ဖန်းယီ၏ဆေးက အစွမ်းထက်လှသည် ဖြစ်ရကား တခဏအတွင်းမှာပင် အဘိုးအို၏တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပြိုက်ပြိုက် စိုရွဲကာ ဝေဒနာ သက်သာသွားလေတော့သည်။

အဘိုးအို ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်သွားလေသည်။

“မောင်ရင်လေးကို ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးကွယ်”

ဖန်းယီလည်း အဘိုးအိုအား ကူညီနိုင်လိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာနေပါတော့သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဘာဘကို ကူညီနိုင်တာပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ ဒါထက် ဘာဘ ပြောတဲ့ နှင်းတောင်ဆိုတာ မြောက်ဘက်တောင်တန်းဒေသကများလားဗျာ”

အဘိုးအို ခေါင်းညိုလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ မြောက်ဘက်တောင်တန်းဒေသမှာ ပါဝင်တဲ့ တစ်နှစ်လုံး နှင်းဖုံးနေတဲ့ တောင်တန်းကြီးကို ပြောတာပါကွယ်”

ဖန်းယီ စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

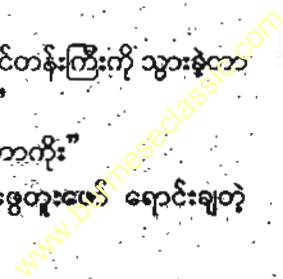
“မြောက်ဘက်တောင်တန်းက နှင်းတောင်တွေမှာ အင်မတန် ရှားပါးပြီး အဖိုးထိုက်တန်လှတဲ့ ‘နှစ်တစ်ထောင်လှုပ်ဆေးမြစ်’ ကို တွေ့ရနိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော်ကြားဖူးပါတယ်”

အဘိုးအိုက...

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ ကျုပ်က နှင်းတောင်တန်းကြီးကို သွားခဲ့တာလည်း အဲသည် ဆေးမြစ်ကို ရှာဖွေဖို့ပါပဲ”

“ဪ ဦးဧက ဆေးမြစ်သွားရှာတာကိုး”

“ကျုပ်က ဘယဆေးတွေ ရှာဖွေတူးဖော် ရောင်းချတဲ့

အလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါကွယ်၊ သိုင်းဆရာတစ်ယောက်က အဲသည် ဆေးမြစ်ကို ရယင် ငွေတစ်သိန်းပေးမယ် ပြောတာနဲ့ သွားရှာတာ၊ ဆေးမြစ်တော့ မရဘဲ ရောဂါဝေဒနာရပြီး ပြန်လာခဲ့ရတာဆိုပါတော့”

ဖန်းယီက...

“ဘာက သိုင်းလောကသားတွေနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိနေတာလို့”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ သိုင်းလောကသားတွေက သည်လို ဆေးမြစ်တွေ၊ ဘယဆေးတွေကို အင်မတန် စိတ်ဝင်စားကြတာ မဟုတ်လား၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရယင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်လောက်က လူပုံဆေးမြစ်တစ်ခုကို ကျွပ်ရခဲ့ဖူးတယ်”

ဖန်းယီက....

“အဲသည် ဆေးမြစ် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲဟင်”

“ကျွပ်ရောင်းပစ်လိုက်တယ်”

“ဘယ်သူ့ကို ရောင်းလိုက်တာလဲဟင်”

“မာနမင်းသမီးဆိုတဲ့အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ရောင်းလိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ရောင်းလိုက်ပြီးမှ မှားမှန်းသိရတာပဲ”

“တာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

အဘိုးအိုက စိတ်ပျက်သော လေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

“သူဟာ တစ္ဆတ်ထိုး တစောက်ကန်း လုပ်တတ်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်လေ၊ ဆေးမြစ်ကို ရသွားတော့ သူ့ရဲ့

သိုင်းမညာ ဝိုထက်မြက်လာပြီး လူတွေကို ပိုခက်ပေးနိုင်ခဲ့တာပေါ့၊ သူ့သောင်းကျန်းတုန်းကဆိုယင် ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်ထက်တောင် သူ့ကို ပိုပြီး ကြောက်ရသေးတယ်၊ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ပျက်စီးမလို့ ဖြစ်ရတာပေါ့”

ဖန်းယီသည် သိုင်းလောကထဲ ရောက်လာပြီးနောက် ‘မာနမင်းသမီး’ဆိုသူမှာ အလွန်ကြောက်ရွံ့ကောင်းသူ ဖြစ်ကြောင်း မာနမင်းအောင် ကြားခဲ့ရပြီး ဖြစ်လေသည်။

မာနမင်းသမီးသည် သိုင်းလောက၏လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်လေသည်။

သူမ ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် သိုင်းလောကသားများက သူမ၏သိုင်းကျမ်းကို လိုက်လံရှာဖွေခဲ့ကြသည်မှာ ယနေ့ထက်တိုင် ဖြစ်လေသည်။ ဖန်းယီက မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဘာ အခုတစ်ခေါက် နှင်းတောင်ကို သွားပြီး ဆေးမြစ်ရှာဖွေတာ ဘယ်သူ့ကို ရောင်းနှုိုလဲဗျာ”

အဘိုးအိုက...

“ကျွပ်ဆီကို ရောက်လာပြီး ဆေးမြစ်မှာတဲ့ သိုင်းလောကသားတွေ ဓနည်းဘုန်း၊ ဝှူးဒေါ်လေးဆိုတဲ့အမျိုးသမီးကြီး၊ ‘ဥက္ကာပျံ’ဆိုတဲ့လူကြီး၊ ‘ယင်းတွမ်းတိုးဘိုး’၊ အိမ်တောင်ကြား’ ဆို စုံနေတာပဲ၊ သိုင်းလောကသားတွေ သည်လောက်တောင် လှုပ်ရှားနေကြတာ သိုင်းလောကမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်တော့မယ်လို့တောင် ကျွပ်လင်လိုက်မိသေးတယ်”

ဖန်းယီလည်း ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

ရိုလို့နှင့် တွေ့ရစဉ်က သိုင်းလောကအား ဖျက်ဆီးလိုသူတစ်

ယောက် ပေါ်ပေါက်နေသည်ဟု ကြားသိခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

အဘိုးအိုက...

“မောင်ရင်လေး ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျုပ်ကို ပြောပြ

ပါလား၊ ကျုပ် တစ်နေ့ ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ချင်ပါတယ်”

ဖန်းယီ လက်မခံပါချေ။

“ကျွန်တော် စေတနာနဲ့ ကူညီတာပါ ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးပြန်

ဆပ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကဲ ညဉ့်နက်နေပါပြီ၊ ဘာလည်း အနားယူလိုက်

ပါဦး၊ ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ဖန်းယီက အဘိုးအိုအား နှုတ်ဆက်ကာ သူ၏အခန်းသို့ ပြန်

လာပြီး အိပ်စက်အနားယူလိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် သူ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ

အဘိုးအို မရှိတော့ပါ။

သူ၏ဆွေမျိုးသားချင်းများက လာရောက်ခေါ်ဆောင်သွား

ကြောင်း၊ ဖန်းယီကို နှုတ်ဆက်သွားသည်ဟု ပြောပေးဖို့ ဆိုင်လုလင်

များအား မှာကြားသွားကြောင်း ဖန်းယီ သိလိုက်ရလေတော့သည်။

ထောင်ချောက်

ဖန်းယီသည် တည်းခိုခန်းမှ ထွက်ကာ ရှေ့ခရီးဆက်လာခဲ့

လေသည်။ ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ သွားလာနေ

ရခြင်းကြောင့် ပျော်ရွှင်နေမိလေသည်။ ဘာဆိုတာမှ လိုလေအေးမရှိသောဘဝ ဖြစ်၍လည်း

သူ၏ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုး

သည်ပိုးဆောင်ရွက်နိုင်မည်၊ အခက်အခဲ ဒုက္ခကြုံတွေ့နေရသူများကို

ကူညီနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။ ဖန်းယီ ရှေ့ခရီးဆက်လာယင်း တောလမ်းတစ်နေရာ အ

“ကယ်တော်မူကြပါရှင့်”

အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
ခိုက်ရလေသည်။

“ဟင် တစ်ယောက်ယောက်တော့ ဒုက္ခရောက်နေပြီ”
ဖန်းယီက အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်

လျှင် သစ်ပင်များကြားမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာ
သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ”

မိန်းကလေးနောက်မှ လူသုံးယောက်က ပြေးလိုက်လာကြ
လေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်သည် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသည့် လူရမ်း
ကားများ ဖြစ်ပုံရလေသည်။

မိန်းကလေးသည် တောလမ်းပေါ်၌ ဖန်းယီ ရှိနေသည်ကို
မြင်လျှင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်မကို ကယ်ပါဦးရှင့်”

ဖန်းယီထံသို့ ဦးတည်ကာ ပြေးလွှားလာလေတော့သည်။

ဖန်းယီက...

“ညီမကို သူတို့ နှောင့်ယှက်နေကြတာလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မကို ကယ်ပါရှင့်”

“ညီမ ဘာမှပေမဲ့ ကျုပ်တူညီပါမယ်”

မိန်းကလေးအား နောက်ကျောဘက်၌ ထားကာ လူရမ်း

ကာသုံးယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေတို့ မိန်းကလေးကို ဆက်ပြီး မနှောင့်ယှက်ကြပါ
နဲ့တော့ဗျာ၊ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်”

သူက တောင်းပန်စကား ပြောလိုက်သော်လည်း ထိုလူသုံး
ယောက် လက်မခံကြပါချေ။

“အဲမယ် ငါတို့ကို အမိန့်ပေးရအောင် မင်းက ဘာကောင်မို့
လဲ”

“သည်ကောင်သေချင်လို့ပဲ ဖြစ်မယ်”

“ကြာတယ်၊ ဆုံးမလိုက်ကြတာပေါ့”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောကာ ဖန်းယီထံ ပြေးဝင်လာကြ
လေသည်။

ဖန်းယီလည်း မတတ်သာဘဲ လူရမ်းကားသုံးယောက်နှင့်
ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေသည်။

“ဟိတ်”

“ယား”

လူရမ်းကားသုံးယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို အသာအယာ
ရှောင်တိမ်းပေးပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင်...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ လူရမ်းကားသုံး

ယောက် အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားတော့သည်။
 ဖန်းယီက ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ရပ်တန့်
 လိုက်သည်။
 မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်စလားသော လူရမ်းကားသုံးဦးကို
 ကြည့်ကာ...
 “ခင်ဗျားတို့သုံးယောက် သွားကြပါတော့ဗျာ”
 ဟု မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ပြန်လေသည်။
 လူရမ်းကားသုံးယောက် ထိတ်လန့်နေကြ၏။
 ဖန်းယီအား မယှဉ်နိုင်မှန်း နားလည်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။
 သို့သော်...
 ထွက်မသွားကြဘဲ ပေကပ်ပြီး ရပ်နေကြ၏။
 ဖန်းယီ ပြုံးလိုက်သည်။
 “ခင်ဗျားတို့ မသွားဘူးဆိုယင်တော့ ကျုပ်က မောင်းထုတ်
 ရမှာပဲဗျ”
 ပြောယင်း ရှေ့တိုးသွားလိုက်လေသည်။
 ထိုစဉ်...
 “ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”
 လက်ခုတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
 သစ်ပင်များကြားမှ လူတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာသည်။
 အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားပြီး ကျစ်ဆံမြီးရှည်တစ်ချောင်း ချ
 ထားလေသည်။

ဖန်းယီ မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။
 “မိတ်ဆွေက...”
 “ကျုပ်က ဝံပုလွေပါ။ မင်းရဲ့ သိုင်းပညာကို သဘောကျ
 သွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စထဲ ဝင်ရှုပ်တာကိုတော့ ကျုပ်
 လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”
 ဖန်းယီ သဘောပေါက်သွား၏။
 “လက်စသပ်တော့ ခင်ဗျားတို့က တစ်ဖွဲ့တည်းသားတွေ
 ကိုး”
 ဝံပုလွေဆိုသူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ဟုတ်တယ်၊ သူတို့သုံးယောက်ဟာ ကျုပ်တပည့်တွေပဲ၊
 သူတို့က ကျုပ်သဘောကျနေတဲ့ မိန်းကလေးကို ဖမ်းခေါ်လာဖို့ ကြိုး
 စားခဲ့ကြတာ၊ ခုတော့ မင်းကြောင့် ထင်တိုင်းမပေါက်တော့ဘူး”
 ဖန်းယီက...
 “ခင်ဗျားတို့ လက်လျှော့လိုက်ကြပါတော့ဗျာ၊ အပြစ်မဲ့တဲ့
 မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒုက္ခမပေးချင်ကြပါနဲ့ဗျာ”
 ဝံပုလွေက...
 “မင်းက သူ့ကို တကယ်ပဲ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်မယ်
 ထင်နေတာလား”
 “ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”
 ဖန်းယီက စဉ်းစားစရာ မလိုဟူသော အသွင်မျိုးဖြင့် ပြော
 လိုက်လေသည်။

ဝံပုလွေက...

“ကောင်းပြီ၊ မင်းကြိုးစားပေတော့”

သတိပေးပြီး ရိပ်ခနဲ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လာလေတော့သည်။

ဖန်းယီ အနီးသို့ ရောက်လာပြီး လက်သည်းရှည်ကြီးများ ရှိသော လက်ဆယ်ချောင်းဖြင့် ကုပ်ဆွဲတိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝံပုလွေ၏တိုက်ခိုက်မှုကိုသာ ခံလိုက်ရမည်ဆိုလျှင် ဖန်းယီ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိသွားလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ဖန်းယီက လက်တစ်ဘက် ဝေ့ယမ်းလိုက်လျှင်...

“ဖျောက်”

ဝံပုလွေ၏လက်တစ်ဘက် သွင်သွင်ကျိုးသွားတော့သည်။

“အမယ်လေးဗျ”

ဝံပုလွေ အထိတ်တလန့်အော်ကာ ကပျာကယာ နောက် ဆုတ်သွားလေတော့သည်။

လူရမ်းကားသုံးယောက်၏မျက်နှာ သွေးရောင်ကင်းမဲ့ကာ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေ၏။

သူတို့၏ဆရာ ဝံပုလွေကိုယ်တိုင် ဖန်းယီကို မယှဉ်နိုင်ဘဲ

လက်တစ်ဘက်ကျိုးကာ အရေးနိမ့်သွားခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဝံပုလွေ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

ဖန်းယီကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း...မင်း ဘယ်သူလဲ၊ မင်းအသုံးပြုလိုက်တာ ဝှက်ဂိုဏ်းက သိုင်းကွက် ဟုတ်လား”

ဖန်းယီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ကျုပ်ရဲ့သိုင်းကွက်ဟာ ဝှက်ဂိုဏ်းက သိုင်းကွက်ဆိုတာ သိနေပါလား”

ဝံပုလွေက...

“မင်းဟာ ဝှက်ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်လား”

ဖန်းယီ ခေါင်းခါယမ်းရိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သည်သိုင်းကွက်တွေကို ကျုပ်အဖေက သင်ပေးထားတာပါ”

“မင်းအဖေက ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်အဖေမှာမည် ဖန်းဟုလို့ ခေါ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဘာ”

ဝံပုလွေ ထခုန်မိမတတ် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ဖန်းဟု ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ဝံပုလွေသည် စကားမပြောဝံ့တော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာ

ပြေးလွှားသွားတော့သည်။

လူရမ်းကားသုံးယောက်သည်း ဒဲရောသောပါး ပြေးလိုက်
သွားကြလေတော့သည်။

ဝံပုလွေနှင့် လူရမ်းကားသုံးယောက် ထွက်ပြေးသွားကြပြီ
ဖြစ်လေသည်။ မိန်းကလေး ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“အစ်ကို့ ကျေးဇူးကို ဘယ်လို ပြန်ဆပ်ရမုန်းတောင် မသိ
တော့ပါဘူးရှင်”

“တိစ္စမရှိပါဘူး ညီမရယ်၊ ကျုပ်က ညီမကို ကူညီနိုင်တာကို
ပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ ကံ ညီမ သွားလိုရာသွားနိုင်ပါပြီ”

မိန်းကလေးက...

“ဝံပုလွေဆိုတဲ့လူဆိုးကြီးက အင်မတန် ကြောက်စရာ
ကောင်းပါတယ်၊ အခု ထွက်ပြေးသွားပေးမယ့် ကျွန်မ အိမ်အပြန်
လမ်းမှာ စောင့်ပြီး ဒုက္ခပေးချင်ပေးဦးမှာ စိုးရိမ်ရပါတယ်ရှင်”

ဖန်းယီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ပို့မယ့်ပို့ ကူးတို့ရောက်အောင် ပို့ရမည်ဟု သဘောထား
လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ညီမရဲ့အိမ်ကို ရောက်အောက် ကျုပ်လိုက်
ပို့ပေးပါမယ်”

“အို ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်”

မိန်းကလေး ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ကျွန်မအိမ်က ရှေ့က မြို့ကလေးမှာ ရှိပါတယ်ရှင်”
သူမသည် ဖန်းယီအား လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားလေတော့

သည်။

မြို့ငယ်လေးတစ်ခု ဖြစ်သော်လည်း စည်ကားသိုက်မြိုက်
နေလေသည်။

မြို့သူမြို့သားများသာမက ခရီးသည်များ၊ ကုန်သည်ပွဲစား
များ၊ သိုင်းလောကသားများပါ ဝင်ထွက်သွားလာလျက် ရှိကြပေ
သည်။

မိန်းကလေးသည် မြို့အရှေ့ပိုင်း ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်လေး
တစ်ခု၌ နေထိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။

လမ်းမကြီးမှတစ်ဆင့် လမ်းကြား လေးတစ်ခုထဲ ဝင်လိုက်ပြီး
အနီရောင်ဆေးသုတ်ထားသော တံခါးမ ကြီးရှိသည့် အိမ်တစ်လုံးရှေ့
၌ မိန်းကလေးက ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

“ဒေါ်လေးဝမ်း...ဒေါ်လေးဝမ်း”

မိန်းကလေးက တံခါးခေါက်ပြီး တကျော်ကျော်ခေါ်လိုက်
လျှင်...

“ကို”

တံခါးပွင့်သွားပြီး အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။

“ဟင် တင်းကူးညံ၊ ညည်းက အရှေ့နယ်တက် သွားပြီး အလုပ်လုပ်မယ်ဆို၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိမ်ကို ပြန်လှည့်လာတာလဲ” တင်းကူးညံဆိုသောမိန်းကလေးက...

“လမ်းမှာ ဝံပုလွေဆိုတဲ့လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး ပစ္စည်းတွေ လုယက်ခံလိုက်ရတယ် ဒေါ်လေးဝမ်းရဲ့၊ သူတို့က ပစ္စည်းကိုသာမကဘူး ကျွန်မကိုပါ အမေ့ ခေါ်သွားမလို့ သည်အစ်ကို ရောက်လာလို့ပေါ့”

ဖန်းယီကို ညွှန်ပြကာ ရှင်းပြလိုက်လေသည်။
ဒေါ်လေးဝမ်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

“အမယ်လေး ငါ့တူမကြီး ကံကြီးပေလို့ပေါ့၊ သည်သူငယ်လေးနဲ့သာ မတွေ့ဘူးဆိုယင် မစဉ်းစားစုံအောင်ပါပဲ၊ မောင်ရင်လေးကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်၊ ကဲ အိမ်ထဲဝင်ပြီး အမောအပန်းဖြေပါဦး”

ဖန်းယီကို ကျေးဇူးတင်စကား တဖြုဖြုပြောယင်း အတင်းဖိတ်ခေါ်နေခြင်းကြောင့် ဖန်းယီလည်း မတတ်သာတော့ဘဲ အိမ်ထဲဝင်လိုက်ရလေသည်။

ဒေါ်လေးဝမ်းက ရေခဲခဲကြမ်း သွားယူပြီး ဧည့်ခံလေသည်။
“သောက်လိုက်ပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖန်းယီသည် ဒေါ်လေးဝမ်း၏စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုသည့် အနေဖြင့် ရေခဲခဲကြမ်းတစ်ခွက် သောက်လိုက်လေသည်။
တင်းကူးညံက...

“ဒေါ်လေး၊ သည်အစ်ကိုလေးကို ကျွန်မတို့ ရိုသေသေဆက်ဆံရမှာ၊ သူဟာ သိုင်းလောစာ မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဖန်းဟုရဲ့သားပါပဲ”

ဟု ပြောရာ ဒေါ်လေးဝမ်း အံ့ဩဝမ်းသာသွားလေသည်။

“မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန်းဟုဟာ သိုင်းလောကအကျိုး သာမက ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ အရပ်သူ အရပ်သားတွေကိုပါ အကူအညီပေးနေတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးတစ်ယောက်ပါ၊ သူ့ကို ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး သိထားကြတာပေါ့”

ဖန်းယီသည် အများအကျိုး ဆောင်ရွက်နေသည့် ဖခင်ကြီးနှင့် မဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီးအတွက် ဂုဏ်ယူမိလေသည်။

ဒေါ်လေးဝမ်းက...

“တင်းကူးညံ၊ ညည်းကံကောင်းတာပဲ၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ သားနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ယင် ညည်းဘဝတစ်လျှောက်လုံး မတောင့်မတ ကြောင့်မကျ နေနိုင်ပြီပေါ့”

တင်းကူးညံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေး၊ ကျွန်မလည်း သည်လိုပဲ စဉ်းစားမိပါတယ်ရှင့်”

ဒေါ်လေးဝမ်းက ဖန်းယီကို လှမ်းပြော၏။

“သခင်လေးက ကျွပ်တူမလေးကို လက်ထပ်ပြီး တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်သွားပါလားရှင်”

“ဗျာ”

မမျှော်လင့်သော စကားကြားလိုက်ရသဖြင့် ဖန်းယီ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

ဒေါ်လေးဝမ်းက...

“ကျွပ်တူမလေးကို လက်ထပ်မယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ဟာ မဖြစ်နိုင်တာ”

“ဘာကြောင့် မဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ ကျွပ်တူမက ငယ်လည်းငယ်တယ်၊ ချောလည်းချောတယ်၊ သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်ပါ”

ဒေါ်လေးဝမ်း၏စကားကြောင့် ဖန်းယီ ဒေါသထွက်သွားလေတော့သည်။

“ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ ကူညီခဲ့တာပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးချင်ပါနဲ့”

ဒေါ်လေးဝမ်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မရဘူး၊ ငါ့တူမကို မင်းလက်ထပ်ရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ယင်ငါတို့အိမ်ထဲဝင်ပြီး စော်ကားတယ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းလိုက်မယ်”

“ဗျာ”

“ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ ရောက်လာယင် မင်းဒုက္ခရောက်

သွားမှာပဲ”

ဖန်းယီသည် ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် တင်းကူးညံတို့၏ လှုပ်ရပ်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို ကူညီခဲ့တယ်၊ ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် ဒုက္ခပေးချင်တာလဲဗျာ”

ဒေါ်လေးဝမ်း ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းဟာ မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖန်းဟုရဲ့သား ဖြစ်နေလို့ပေါ့”

“ဘာဆိုလို့လဲဗျ”

ဒေါ်လေးဝမ်း လက်ကာပြလိုက်လေသည်။

“ကဲ အိုတွေ ပြောမနေနဲ့တော့၊ ငါ့တူမကို လက်ထပ်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒုက္ခရောက်ချင်သလား၊ ကြိုက်တဲ့လမ်း ရွေးပေတော့”

ဖန်းယီက ဘာမှမပြောဘဲ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

ဒေါ်လေးဝမ်းက တင်းကူးညံကို လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“ကဲ တို့တူဝန်းနှစ်ယောက်ကို အိမ်ထဲဝင်ပြီး စော်ကားနေပါတယ်လို့ အော်လိုက်ပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေကြသော စကားများကြောင့် ဖန်းယီ ခြေလှမ်းရပ်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်...

“ခဏနေပါဦးဗျာ”

စကားသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်က အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လာလေသည်။

ထိုလူသည် အနက်ရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ထားပြီး သူ၏ဗိုက်မှာသည် သွေးရောင်ကင်းမဲ့ကာ ဖြူဆွတ်နေသဖြင့် ဖန်းယီဝင် ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

ဒေါ်လေးဝမ်းက...

“မင်းက...”

“ခင်ဗျားတို့ ကိစ္စကို ကျုပ်ဖြေရှင်းပေးပါရစေ”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

ထိုလူ၏စကားကို ဒေါ်လေးဝမ်း သဘောတူလိုက်လေသည်။

ထိုလူသည် ဖန်းယီ အနီးမှ ဖြတ်ကာ ဒေါ်လေးဝမ်းတို့ထံသို့ လှမ်းသွားလိုက်သည်။

“ကဲ ဘယ်လို ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကို အယင်ဆုံး ပြောပါဦး”

ဒေါ်လေးဝမ်းက...

“အဖြစ်အပျက်ကတော့ ကျုပ်တူမဟာ...”

သူမ၏စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါ။

ဝင်းလက်သော ဓားရောင်များ ထွက်ပေါ်လာပြီး ပြင်းထန်သော ဓားချက်က သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ကျရောက်သွားခြင်းကြောင့်

ဖြစ်လေသည်။

“အား”

ဒေါ်လေးဝမ်း စူးရှစွာ အော်ဟစ်ယင်း ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝုံလျက်သား လဲကျသွားတော့သည်။

“ဟင်..ရှင်..ရှင်”

တင်းကူးညံ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ထိုလူသည် စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ ဓားဝေယမ်းလိုက်သည်။

ထိတ်လန့်နေသော တင်းကူးညံက ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပါသော်လည်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

“အမယ်လေး”

တင်းကူးညံလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားတော့သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက ဖန်းယီဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြီးပြလိုက်လေသည်။

တင်းကူးညံနှင့် ဒေါ်လေးဝမ်းတို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်မှာ
ဆွေးနိုင်းထဲ လဲကျသေဆုံးနေကြလေသည်။

ဖန်းယီသည် မရွှေ့လင့်သော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ခည်
သို့ ပြောရမှန်းမသိ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေတော့သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက ပြုံးပြသည်။

“ခုတော့ ဘာမှပူစရာ မလိုတော့ဘူးဗျ”

သူ၏စကားသံကြားမှ ဖန်းယီ သတိဝင်လာလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူအား မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်
လိုက်လေသည်။

“ခင်...ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ရက်စက်လှချည်
လားဗျာ”

ထိုလူက...

“ဗျာ၊ ကျုပ်က မင်းရဲ့ အခက်အခဲကိုလည်း ကူညီရသေး
တယ်၊ ကျုပ်ကို ကျေးဇူးမတင်တဲ့အပြင် အပြစ်တင်နေသေးပါလား”

“ခင်ဗျားမှာ ဘယ်လို အကြံအစည် ရှိနေသလဲ ပြောပါ”

ဖန်းယီက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့”

“အိမ်ထဲက အော်သံတွေ ကြားတယ်”

အပြင်ဘက်မှ စကားသံများ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်
ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

တင်းကူးညံနှင့် ဒေါ်လေးဝမ်းတို့၏ အော်ဟစ်သံများ
ကြောင့် အိမ်နီးပါးချင်းများ စုရုံးရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက...

“လူတွေ ရောက်လာယင် ရှုပ်ထွေးကုန်လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်
တော့ သွားပြီဗျို့”

စကားဆုံးလျှင် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက် ခုန်
ထွက်သွားလေသည်။

ဖန်းယီက အဖြစ်မှန်ကို ဖြေရှင်းလိုပါသည်။

သို့သော် သူ၏စကားကို မည်သူကမှ လက်ခံကြမည်
မဟုတ်ဘဲ လူသတ်သမားအဖြစ် စွပ်စွဲကြမည်သာ ဖြစ်ကြောင်း ဆင်
ခြင်မိသဖြင့် မတတ်သာတော့ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်
ခုန်ထွက်လိုက်ရလေတော့သည်။

ဒေါ်လေးဝမ်းနှင့် တင်းကူးညတို့ အသတ်ခံလိုက်ရသည့် ငါ့စွန့်နှင့် ဝတ်သက်ပြီး ဖန်းယီ မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိလေသည်။

“ဒါဟာ သွေးရိုးသားရိုး ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်နိုင်ဘူး”

မြို့ထဲ၌ မယောင်မလည် လျှောက်သွားနေပြီးမှ အခြေအနေ စုံစမ်းရန် လူစည်ကားနေသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်လိုက်လေသည်။

လွတ်နေသော စားပွဲတစ်လုံး၌ နေရာယူကာ စားစရာများ မှာကြားလိုက်စဉ်မှာပင် ဆိုင်ထဲ၌ ပြောဆိုနေကြသော စကားသံများ က သူ၏နားထဲသို့ တိုးဝင်လာလေတော့သည်။

“ဒေါ်လေးဝမ်းတို့ တူဝရီးကို ဒုက္ခပေးသွားတဲ့လူတော့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ်”

“ဘာကြောင့်လဲဗျ”

“ဒေါ်လေးဝမ်းက ဒဏ်ရာရနေပေမယ့် မသေသေးဘူး။ အိမ်နီးပါးချင်းတွေ ရောက်သွားတော့ သူတို့ကို ဒုက္ခပေးသွားတဲ့လူဟာ သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖန်းဟုရဲသား ဖန်းယီ ဖြစ်တယ်လို့ မြောသွားတယ်”

ဖန်းယီ ခေါင်းနုနု ကြီးသွားလေသည်။

ဒေါ်လေးဝမ်း၏စကားကြောင့် အားလုံးက သူ့အား လူသတ်သမားဟု အထင်မှားသွားကြတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

သူ၏သတင်းကို ဖခင်ကြီးနှင့် သိုင်းလောကသားများ ကြားသိသွားကြစည်ဆိုပါလျှင်...

“သည်မြို့လေးမှာ ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

ဖန်းယီလည်း ထိုင်ရာမှ ထကာ ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားတော့သည်။

မှာကြားထားသော ဖခင်လျာများအား ယူဆောင်လာသည့် ဆိုင်လူလင် ရောက်လာသောအခါ ဖန်းယီကို မတွေ့ရတော့သဖြင့် ယောင်ချာချာ ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

တဆင့်ပြီးတဆင့်

ဖန်းယီသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ကြိုတွေ့ခဲ့ရသော ကိစ္စကြောင့် အလွန်စိတ်ပျက်နေလေသည်။

“ဒေါ်လေးဝမ်းနဲ့ တင်းကူးညဟာ မရိုးသားဘူး၊ သူ့ကိုက ငါ့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုတင်ကြံစည်ထားကြသလိုပဲ၊ အနက်ရောင်ဝတ် ထားတဲ့လူကကော ဘယ်သူလဲ”

ဖန်းယီသည် အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူအား လိုက်လံရှာဖွေ ကာ အဖြစ်မှန် ဖော်ထုတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

ထိုလူမှာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း မသိရသလို မည် သည့်နေရာ ရောက်ရှိသွားကြောင်းလည်း မသိရသဖြင့် အခက်ကြုံနေ ပါတော့သည်။

“သည်လူကို ရှာဖွေဆိုတာ ကောက်ရိုးပုံထဲ ကျပျောက်တဲ့အပ် ကို ရှာရတာကမှ လွယ်ဦးမယ်”

ဖန်းယီက ဝံပုလွေဆိုသူကို သတိရလိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဝံပုလွေကို လိုက်ရှာရမယ်၊ သူလည်း တင်းကူးည နဲ့ ပတ်သက်နေမှာ သေချာတယ်”

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူအား လိုက်ရှာခြင်းထက် ဝံပုလွေ ကို လိုက်ရှာခြင်းက ပို၍ လွယ်ကူမည်ဟု ယုံကြည်မိလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

နောက်ဆုံးတွင် ဝံပုလွေကိုလည်း လိုက်ရှာဖို့ စိတ်မကူး တော့ပါချေ။

“ဒေါ်လေးဝမ်းနဲ့ တင်းကူးညကိုတောင် ချမ်းသာမပေးယင် ဝံပုလွေကိုလည်း ချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်တာ သေချာကယ်”

ယခု ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ကိစ္စတွင် အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ မှာ အရေးအပါဆုံး ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူက ဝံပုလွေ၊ တင်းကူးညနှင့် ဒေါ်လေးဝမ်းတို့အား အသုံးချပြီး သူ့ဒုက္ခရောက်အောင် ကြံစည်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူ၏အကြံအစည် အထမြောက်သွားသည်နှင့် တင်းကူးည တို့အား နှုတ်ပိတ်ကာ ခြေရာပျောက်သွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“သူတို့က ဘာကြောင့် ငါ့ကို ဒုက္ခရောက်စေချင်ကြတာလဲ”

ဖန်းယီသည် တစ်စုံတစ်ယောက် သို့မဟုတ် အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုခုက သူ့အား ဒုက္ခရောက်အောင် ကြံစည်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း

တဖြည်းဖြည်း နားလည်သဘောပေါက်လာလေသည်။

• သိုင်းလောကအား လွမ်းစိုးလိုသူတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာစည်ဆိုလျှင် ထိုလူသည် သူ့အတွက် အဟန့်အတား ဖြစ်သည့် သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီးကို ဦးဆုံး တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ဖန်းယီ၏ဖခင် ဖန်းဟူသည် မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သည်။

ဖန်းယီအား ဒုက္ခပေးခြင်းဖြင့် ဖန်းဟူကို အနှောင့်အယှက် တေးနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဖန်းယီက ထိုသို့ပင် တွေးလိုက်မိလေတော့သည်။

“သူတို့ဟာ ငါဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်နေတာ၊ ဖေဖေကို အနှောင့်အယှက်ပေးချင်လို့ပဲ ဖြစ်မယ်”

သိုင်းလောကထဲ လျှောက်သွားနေမည့်အစား အိမ်ပြန်ခြင်း က အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်ဟုလည်း နားလည်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် အိမ်ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

ဖန်းယီက အိမ်ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ချိန်မှာပင် သူ့ထံသို့ ဦးတည်ကာ လျှောက်လှမ်းလာနေသူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရိုလို ဖြစ်လေသည်။

ရိုလိုကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဖန်းယီ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“အစ်ကိုကြီးရိုလို”

လှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

သူက ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေသော်လည်း ရိုလိုကမူ ဝမ်းသာပုံ မပြနေ။

သူ၏မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်များ မတွေ့ရသည့်အပြင် အေးတိအေးစက် ရှိနေ၏။

“ဖန်းယီ၊ မင်း ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“ဗျာ”

“မင်းရဲ့ မကောင်းသတင်းတွေက သိုင်းလောကမှာ ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်နေပြီကွ”

“ကျွန်...ကျွန်တော်..”

ဖန်းယီ မည်သို့ ပြောရမုန်းမသိ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေပါသည်။

ရိုလိုက...

“ဖန်းယီ၊ မင်းက ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ မျက်နှာကို မယောက်ထားဘဲ လူဆိုးဝားပြုတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းနေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟာ မဟုတ်တာဗျာ”

“မင်းက လမ်းခွေးပြင်ပုလွေနဲ့ တင်းကူးညှပ်တို့ ဇနီးမောင်နှံနဲ့ ဖတ်သတ်ခဲ့တယ်၊ တင်းကူးညှပ်ကို နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်တယ်၊ မင်းဟာ ဧရာဝတီအားတဲ့ သတို့သမီးလောင်းပိုက်မှုကို သစ္စာဖောက်ခဲ့တယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် လူယုတ်မာတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဗျာ”

“အေး မင်းကသာ မဟုတ်ဘူး ပြောနေ၊ လူတွေအားလုံးက မင်းကို မုန်းတီးနေပြီ၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးလည်း လူကြားထဲမှာ ဘယ်လို ချွတ်နှာပြုရမုန်းစေဘောင် မသိတော့ဘူးကွ”

ဖန်းယီ ရင်ကော့လိုက်သည်။

“သည်ကိစ္စတွေဟာ လူတစ်စုက ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်အောင် ထောင်ချောက်ဆင်ခဲ့တာပါ၊ ဖေဖေနဲ့ တွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြချင်ပါတယ်”

ရီလို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက မင်းရဲ့ ကိစ္စကို မေးမြန်းစုံစမ်းလာတဲ့ သိုင်းလောကသားတွေကို ဖြေရှင်းနေရတာနဲ့ မအားမလပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်၊ မင်းကို တွေ့နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း အိမ်ပြန်လာလို့လဲ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ကျွန်တော်...”

“မင်း အိမ်ပြန်လာယင် ဘယ်လောက် အခြေအနေ ဆိုးတီး

သွားမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

ဖန်းယီ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

အပျက်ပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်ရမည့်ကိန်း ဆိုက်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်...ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ”

လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်မိလေသည်။ ရီလိုက...

“မင်းက ဆရာကျိုးဆီမှာ ခဏသွားပြီး ရှောင်နေပါ၊ မင်းကို ခေါင်းဆောင်ကြီးက လာတွေ့လိမ့်မယ်”

ဆရာကျိုးမှာ ဖန်းယီအား စာပေပညာသင်ကြားပေးခဲ့သည့် ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ထိုက်စန်းနယ်တွင် တစ်ယောက်ထဲ နေထိုင်သူ ဖြစ်သည်။

“ဖေဖေက သည်လို မှာလိုက်တယ် ဟုတ်လား”

“အေး ဆရာကျိုးဆီကို မင်းသွားရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်သွားပါမယ်၊ ဖေဖေကိုသာ ဖြစ်နိုင်ယင် မြန်မြန်လာခဲ့ပါလို့ ပြောပေးပါနော်”

“အေး မင်းလည်း မြန်မြန်သွားပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထို့နောက် ဖန်းယီနှင့် ရီလိုတို့ လူချင်း ခွဲလိုက်ကြလေသည်။ ဖန်းယီက ထိုက်စန်းနယ်သို့ ဦးတည်သွားလိုက်လေတော့

သည်။

ထိုက်စန်းနယ်...
ထိုက်စန်းနယ်မှာ အလွန်သာယာလှပသော နယ်မြေကြီး
တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ဆရာကျိုးသည် လူသူ မနီးသော တောင်ကုန်းတစ်ခု၌ တစ်
ကိုယ်တည်း နေထိုင်ပြီး စာပေကျမ်းဂန်များ ပြုစုနေသည့် စာပေ
ဗညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကသားများနှင့် ရင်းနှီးမှုရှိပြီး အကူအညီ
တောင်းခံလာပါက စာပေဗညာ သင်ကြားပေးလေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။

ဖန်းယုက အကူအညီ တောင်းခဲ့၍လည်း ဖန်းယီအား
စာပေဗညာ သင်ကြားပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဖန်းယီသည် ဆရာကျိုး နေထိုင်သည့် တောင်ကုန်းလေး
ပေါ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက်နေသည်။

ဆရာကျိုး၏အိမ်ကလေး၌လည်း လူရိပ်လူရှောင် မတွေ့ရ
ပါချေ။

ဖန်းယီက အိမ်ကလေးဆီသို့ လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

“ဆရာကျိုး...ဆရာကျိုး”
တကျော်ကျော် ခေါ်လိုက်သော်လည်း တုန်ဖြန်သံ မကြားရ

ပါချေ။

ဖန်းယီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ဆရာကျိုးက ဘယ်မှ သွားတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်မှာ

ပဲ တချိန်လုံး နေနေတတ်တာ”
ထိုအချိန်မှာပင် ညည်းတွားသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရလေ
သည်။

“ဟင်”
ဖန်းယီ ရင်ထိတ်သွားသည်။
တံခါးတွန်းဖွင့်ကာ အိမ်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်လေသည်။

အိမ်ထဲ ရောက်သွားသည်နှင့် သွေးအိုင်ထဲ လဲကျနေသော
ဆရာကျိုးအား တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

“ဆရာ”
ဖန်းယီ ကယုကယာ ပြေးသွားပြီး ဖေးမပွေ့ထူလိုက်မိလေ
သည်။

ဆရာကျိုး၏ရင်ဝ၌ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း စိုက်ဝင်နေ၏။
ဆရာကျိုး သေဆုံးသွားခြင်း မရှိသေးပါချေ။

ဖန်းယီကိုလည်း မှတ်မိနေသည်။

“ဖန်းယီ၊ မင်း...မင်း”

“ဆရာကျိုး ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲဗျာ”

“မင်း...မင်း ရောက်မလာခင်လေးမှာပဲ၊ လူတစ်ယောက် ငါ့

ဆီကို ရောက်လာ...”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဦး”

ဆရာကျိုး စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်

စိုက်ကျကာ သေဆုံးသွားတော့သည်။

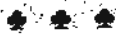
“ဆရာကျိုး၊ ဆရာကျိုး၊ ဟာ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ သမားတော်ဆီကို ခေါ်သွားမှပဲ”

ဖန်းယီ ဗျာများသွားလေသည်။

ဆရာကျိုးအား အသက်ကယ်တင်နိုင်လိုနိုင်ငြား သမားတော်ဆီ ခေါ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သကဲ့သို့ ယောင်ယမ်းပြီး ဆရာကျိုး၏ရင်ဝဉ်း စိုက်ဝင်နေသော ဓားမြှောင်ကို ဆွဲရုတ်လိုက်လေသည်။

သူ၏လက်ထဲ ဓားမြှောင် ရောက်ရှိလာသလို ဆရာကျိုး၏ သွေးများကလည်း သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ပေကျဲနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်သော ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ လူတစ်စု ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြလေတော့သည်။

ဖန်းဟု၊ ရီလို၊ မင်းဖုန်းနှင့် မဟာမိတ်အဖွဲ့၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြသော သိုင်းလောကသားများ ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဖန်းယီ၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ဖန်းဟုက ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ ဆရာကျိုးကို တစ်ယောက်ယောက်က သတ်သွားတာ”

“တောက် သည်လောက် လက်ပူးလက်ကြပ်မိနေတာ တောင် မင်းက ငြင်းချင်သေးသလား”

“ဗျာ”

“ဖန်းယီ၊ မင်းက မိဘ မျက်နှာကို မထောက်ထားဘဲ ထင်ရာစိုင်းခဲ့တာကြောင့် မင်းကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဖေဖေ”

ဖန်းဟုက ရီလိုကို ပြောလိုက်သည်။

“ရီလို၊ သူ့ကို ဖမ်းဆီးလိုက်ပါ၊ ခုဖယ်တစ်ခုသာ သတ်ပစ်လိုက်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ခေါင်းဆောင်ကြီး”

ရီလိုက ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာလေသည်။

ဖန်းယီ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဖေဖေ အဖြစ်မှန်ကို ကျွန်တော့်ကို ဖြေရှင်းခွင့် မပေးတော့ဘူးလားဗျာ”

“မင်းလို ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ မထောက်ထားတဲ့ လူယုတ်မာကို ငါက သားတစ်ယောက်လို့ မသတ်မှတ်နိုင်တော့ဘူးကွ၊ မင်းရဲ့ လုပ်ရစ်တွေဟာ သေဒဏ်နဲ့ ထိုက်တန်နေပြီ၊ ငါက မျက်နှာမလိုက်ဘူး၊ ကျောသားရင်သား မခွဲခြားဘူး၊ ပြတ်ပြတ်သားသား အရေးယူရမှာပဲ”

ဖန်းယီ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ဖခင်ကြီးမှာ တကြိမ်တခါမှ မတွေ့ဖူး၊ မမြင်ဖူးသည့် လူ

၈၆ ❖ မိုးကျော်သူ

စိမ်းတစ်ယောက်ပမာ ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့အတူ ရိုလိုနှင့် မင်းဖုန်းတို့ကလည်း သူ့ဘက်မှ ဖေးမပြောဆိုခြင်း မပြုကြသည့်အပြင် သူ့အပေါ် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ဧည့်အသွင် ရှိနေကြပါတော့သည်။

“ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ၊ ငါ့အပေါ်မှာ အကြင်နာစာရား မရှိကြတော့ပါလား၊ ငါ့ကို သူစိမ်းတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံနေကြပါလား”

သူတွေ့တော့နေ့စဉ်မှာပင် ရိုလိုနှင့် မင်းဖုန်းတို့က ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်မှ ချဉ်းပယ်လာကြပြီး လျှပ်တံပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့”

ဖုန်းယီ တောင်းပန်လိုက်သော်လည်း ရိုလိုတို့က အမှုမထားဘဲ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

“ဝုန်း”

ဖုန်းယီ အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

ဖုန်းဟုက...

“သည်ကောင့်ကို တခါထဲသာ သတ်ပစ်လိုက်”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

အယောင်ဆောင်လုလင် (၁) ❖ ၈၇

ဖုန်းဟုသည် ဖုန်းယီကို မျက်နှာလွှဲ ခဲပစ်ထားကာ ထွက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ရိုလိုနှင့် မင်းဖုန်းတို့ ဦးဆောင်သော သိုင်းသမားများက ဖုန်းယီအား ဝိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ဖုန်းယီ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

“ဖေဖေဟာ ခုလို အပြုအမူမျိုး တခါမှ မလုပ်ဖူးဘူး၊ ငါ့ကို မဖြေရှင်းခွင့်လေးတောင် မပေးတော့ဘဲ ရက်ရက်စက်စက် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပဲ”

ဖခင်ကြီး၏ အပြုအမူသည် “မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ယောက်နှင့်မတူဘဲ လူဆိုးခားပြတ်တစ်ယောက်နှင့် တူနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့အတူ...

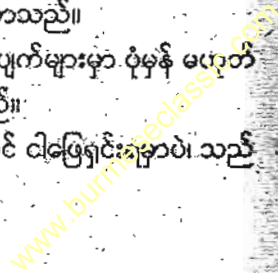
ရိုလိုနှင့် မင်းဖုန်းတို့ နှစ်ယောက်သည်လည်း မဟာမိတ်အဖွဲ့မှ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားများနှင့် မတူဘဲ လူဆိုးခားပြစ်များနှင့် တူနေသည်။

“တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ”

ဖုန်းယီ တွေးယင်း ထိတ်လန့်လာသည်။

သူကြိုတွေ့နေရသည့် အဖြစ်အပျက်များမှာ ပုံမှန် မဟုတ်ဟု တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာလေသည်။

“အဖြစ်မှန် ပေါ်ပေါက်လာအောင် ငါဖြေရှင်းရမှာပဲ၊ သည်အတိုင်း ခေါင်းငုံ့ခံနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

ဖန်းယီလည်း ရဲလိုတို့အား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
တော့သည်။

ဖန်းယီ၏သိုင်းပညာ ခေသည် မဟုတ်ရကား...

“ဝုန်း...ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

ရဲလိုတို့လူစု ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြတော့သည်။

ဖန်းယီက အခွင့်အရေးရသည်နှင့် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်း
မပြုတော့ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက် ခုန်ထွက်ကာ
ရှောင်တိမ်းထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

မိတ်ဆွေ-ရန်သူ

စိမ်းလန်းသော တောအုပ်ကလေး ဖြစ်လေသည်။

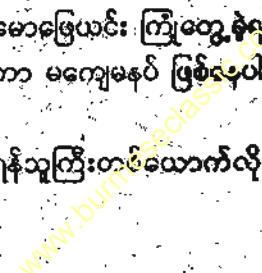
ဖန်းယီသည် အသက်ဘေးမှ လွတ်အောင် ပြေးယင်း တော
အုပ်ကလေးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဖန်းယီ မောပန်းပင်ပန်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ ခြေပစ်
လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

သစ်ပင်ကြီးကို ကျောမီပြီး အမောဖြေယင်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရ
သည့် အဖြစ်အပျက်များကို တွေးတောကာ မကျေမနပ် ဖြစ်ပေပါ
တော့သည်။

“သူတို့ဟာ ငါ့ကို တကယ့် ရန်သူကြီးတစ်ယောက်လို
သဘောထားခဲ့ကြတာပဲ”

ဖခင်ကြီးဖန်းဟု၊ ရိလိုနှင့် မင်းဖုန်းတို့သည် သူ့အား တစ်စက်
ကလေးမှ အကြင်နာတရား မထားကြသည်ကို နားမလည်နိုင် အောင်
ဖြစ်နေသည်။

“သူတို့က ငါ့ကို သူစိမ်းတစ်ယောက်လို သဘောထားခဲ့ကြ
တယ်။ ငါ့အတွက်လည်း သူတို့ဟာ တစ်စိမ်းတစ်စာတွေလိုပါပဲလား”

ဖန်းယီ အံကြိတ်လိုက်သည်။

“သည်မှားယွင်းမှုတွေကို ငါဖော်ထုတ်ဖြေရှင်းသွားမယ်”

ဖန်းဟု၊ ရိလိုနှင့် မင်းဖုန်းတို့သည် သူ့သိထားသူများနှင့်
ပတ်သက်ရင်းနှီးခဲ့ကြသူများ မဟုတ်ဘဲ အခြားလူစိမ်းများက ပုံတူ
ရုပ်မျက်ကာ အစားထိုး ဝင်နေသူများ ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း ယူဆထား
လိုက်သည်။

စံပလွေနှင့် တင်းကူးညီတို့က သူ့အား ဒုက္ခပေးခဲ့ကြသည်
ထက် ဖခင်ကြီးနှင့် ရိလိုတို့၏ ရက်စက်မှုကို မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်
နေပါတော့သည်။

ဖန်းယီ ကျိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် တောအုပ်ထဲမှ
တိုက်ခိုက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဖန်းယီ ထိတ်လန့်သွားသည်။

အဝေးသို့ ထွက်ပြေးသွားရန် ဟန်မြင်ပြီးမှ...

“ဘယ်သူတွေများ တိုက်ခိုက်နေကြတာပါလိမ့်”

စိတ်ဝင်စားသွားပြီး တိုက်ခိုက်သံများ ထွက်ပေါ်လာရာသို့
လှမ်းသွားမိလိုက်လေသည်။

မကြာပါချေ။ မြေကွက်လပ်တစ်ခု၌ လူရွယ်တစ်ယောက်
အား မိန်းကလေးသုံးယောက်က ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေကြသည်ကို တွေ့
ရလေသည်။

လူရွယ်မှာ လက်နက်ပုန်း ကျေးရွာပိုင်ရှင် အဆိပ်ဘုရင်
ဂူးစွမ်း၏သား ဂူးယို ဖြစ်ကြောင်း ဖန်းယီ မှတ်မိလိုက်လေသည်။

ဖန်းဟုက မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာသောအခါ
လက်နက်ပုန်း ကျေးရွာကိုလည်း စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့သဖြင့် အဆိပ်
ဘုရင်ဂူးစွမ်းနှင့် မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

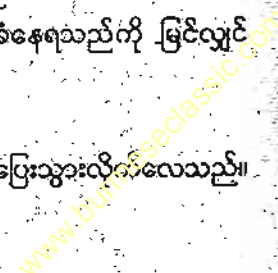
ဂူးစွမ်းက ဖန်းဟုထံသို့ လာသည့်အခါ သားဖြစ်သူ ဂူးယိုကို
အဖော်ခေါ်လာတတ်ခြင်းကြောင့် နောက်ပိုင်းတွင် ဖန်းယီနှင့် ဂူးယို
တို့လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြလေသည်။

ဖန်းယီသည် ဂူးယို တိုက်ခိုက်ခံနေရသည်ကို မြင်လျှင်
လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ပါတော့ချေ။

“ရပ်လိုက်”

ဟန်တားယင်း မြေကွက်လပ်သို့ ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

“ဟင် ဖန်းယီ”

ဃ ❖ မိုးကေ့ညီသူ

“ဟုတ်ပါစာယံဗျာ၊ သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့် မိတ်ဆွေကို တိုက်ခိုက်နေကြတာလဲဗျာ”

ဇူးလို့က...

“သူတို့ဟာ ကောင်းကင်ဂိုဏ်းက လာခဲ့ကြသူတွေပါဗျာ”
ထိုစကားကြားသည်နှင့် အဘယ်ကြောင့် တိုက်ခိုက်ကြ သည်ကို ဖန်းယီ သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

ကောင်းကင်ဂိုဏ်းသည် အဆိပ်ကျေးရွာနှင့် ပြိုင်ဘက် မဟုတ်ပါလား။

ဖန်းယီက...

“ကောင်းကင်ဂိုဏ်းက မိန်းကလေးသုံးယောက် သိုင်းလော ကထဲ ဆင်းလာကြတယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကျုပ်ကြားမိပါတယ်၊ သူတို့ ဟာ...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ...

“ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ယင် ဝင်မရှုပ်နဲ့”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အော်လောက်ကာ လက်ဝှေ့ယမ်း လိုက်လေသည်။

အဆိပ်မှုန့်များ လွင့်ပျံလာခြင်းကြောင့် ဖန်းယီ ကဗျာ ကယာ နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းလိုက်ရလေသည်။

အရှောင်မြန်သဖြင့် အဆိပ်မှုန့်များကို ရှောင်မိခြင်း မရှိ သော်လည်း အဆိပ်မှုန့်အချို့က သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ရရှိထားသော ဒဏ်ရာများတွင် စိမ့်ဝင်သွားလေတော့သည်။

ဖန်းယီ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“မိန်းကလေး၊ မင်းတို့က လူကိုမြင်တာနဲ့သတ်ပစ်ဖို့လောက် စဉ်းစားနေတာ ရက်စက်လှချည်လား”

မိန်းကလေးက...

“ကျွန်မတို့ကို နှောင့်ယှက်ယင်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို သတ် ပစ်ရမှာပဲရှင့်”

“မင်း...”

“ရှင် သေချင်ပြီ ထင်တယ်”

မိန်းကလေးများက တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြသော အခါ ဝူးယိုက ကြားဝင်ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

“ညီမရွှေနှင်းခေါ်၊ သူဟာ မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖန်းဟုရဲ့သား ဖြစ်သလို ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကို မတိုက်ခိုက်မိနဲ့လို့ ကျုပ်တောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

ရွှေနှင်းဆီဆိုသောမိန်းကလေးက...

“ကောင်းပြီလေ၊ အစ်ကိုဝူးယို မျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး ကျွန်မတို့ သည်းခံလိုက်မယ်၊ ကျွန်မပြောတာကို အစ်ကိုလည်း စဉ်း စားထားပါ”

သူမသည် ကျန်မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ ထွက် သွားတော့သည်။

ဖန်းယီ အံ့ဩသွားသည်။

“သူတို့က ခင်ဗျားကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပြီး ခုတော့ ခင်ဗျားရဲ့

စကားကို ဘာကြောင့် နားထောင်ကြတာလဲဗျ”

ဝူးယိုက...

“ခက်ပါတယ်ဗျာ၊ တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ဟာ ပြိုင်ဘက် တွေပါ။ ဒါပေမယ့် ယှဉ်ပြိုင်ကြယင်း ကျုပ်နဲ့ ရွှေနှင်းဆီဟာ မမျှော် လင့်ဘဲ မေတ္တာသက်ဝင်မိခဲ့ကြတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်..”

သူက စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားလိုက်သလို ဖန်းယီ ထလည်း မမေးတော့ပါ။

ရုတ်တရက် ပြေးလွှားလာသော ခြေဆံများ ထွက်ပေါ်လာ လေသည်။

ဖန်းယီ မျက်နှာပျက်သွား၏။

သူ့အား လိုက်ရှာနေသူများ ရောက်လာကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်သွားတော့မယ်”

ဖန်းယီက ဝူးယိုကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြေးလွှားသွားလေတော့ သည်။

ဝူးယိုက ယခုမှ ဖန်းယီ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် များ ရရှိထားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

“ဖန်းယီ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

အော်မေးလိုက်သော်လည်း ဖန်းယီက အဝေးသို့ ရောက်ရှိ သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝူးယို စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

“ငွေနှင်းဆီ အသုံးပြုလိုက်တဲ့ အဆိပ်မှုန့်တစ်ချို့ သူ့ရဲ့ ဒဏ်ရာတွေထဲ စိမ့်ဝင်သွားပြီ၊ သူ ဂရုမစိုက်ယင်တော့ ခုကွရောက်မှာ သေချာတယ်”

ဟုညည်းတွားလိုက်လေတော့သည်။

ဝူးယို စိတ်ပူသည့်အတိုင်း ဖြစ်ပျက်လာလေသည်။

ဖန်းယီသည် သူ့နောက်သို့ လိုက်လာသော သိုင်းသမား များနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေသည်။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲများ ဆင်နွှဲနေရသဖြင့် အဆိပ်မိခဲ့ သည်ကို အမူမဲ့ အမှတ်မဲ့ ဖြစ်သွားလေသည်။

တိုက်ပွဲများ၌ ဒဏ်ရာများ ထပ်မံရရှိခဲ့သလို အဆိပ်အာနိ သင် ထကြွလာလေသောအခါ...

နောက်ဆုံး ဝူးယို သေဆုံးသွားခဲ့လေတော့သည်။

ဆုံးမလမ်းညွှန်

နေမွန်းတည့်တော့မည် ဖြစ်သည်။
 ဖန်းယီက ကျောက်ဂူကြီးအတွင်း၌ လှလျောင်းနေဆဲ။
 ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်တွေး
 တောစဉ်းစားယင်း ခံပြင်းနေမိလေသည်။
 “ငါ ထောင်ချောက်ထဲ ရောက်ခဲ့တာ သေချာတယ်၊ ကံ
 ကောင်းထောက်မပြီး အသက်ချမ်းသာရာရခဲ့တာပဲ”
 တီးတိုးရွေ့တ်လိုက်လေသည်။
 “ဟုတ်တယ်၊ တိုက်ပွဲမှာ မင်းလဲကျသွားတယ်၊ အားလုံးက
 မင်းသေသွားပြီ ထင်ပြီး သင်္ချိုင်းတစ်ခုမှာ မထင်မရှား မြှုပ်နှံပေး
 ထားလိုက်ကြတာ”

စကားသံနှင့်အတူ အဘိုးအို ရောက်ရှိလာလေသည်။
 ဖန်းယီ လူးလိမ့်ထလိုက်လေသည်။
 အဘိုးအိုနှင့် လူချင်း နီးကပ်နေသော်လည်း သူ၏မျက်လုံး
 များက မှန်ဝါးနေခြင်းကြောင့် အဘိုးအို၏ရုပ်သွင်ကို ကောင်းစွာ တွေ့
 မြင်ရခြင်း မရှိပါချေ။
 အဘိုးအိုက...
 “ဖန်းဟုက မင်းကို ဘယ်လိုသဘောထားတယ် မသိဘူး
 သူ့လူတွေက မင်းကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်နိုင်ယင် လုံလောက်ပြီလို့
 သဘောထားကြတာ သေချာတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့အလောင်းကို
 သယ်ယူမသွားဘဲ နီးရာသင်္ချိုင်းမှာ မြှုပ်ပစ်ခဲ့ကြတာပေါ့”
 ဖန်းယီက...
 “ကျွန်တော့်အဖေသာဆိုယင် သည်လိုလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး
 ဖေဖေဟာ ဘယ်ကိစ္စကိုမဆို ခေါင်းအေးအေးထား သေသေချာချာ
 စဉ်းစားတွေးခေါ်ပြီးမှ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တတ်တာ၊ အခုတော့ လူ
 ဆိုးစားပြုတစ်ယောက်လို ဘာမှ ဖြေရှင်းခွင့်မပေးဘဲ တစ်ခါထဲ သတ်
 ပစ်နိုင်လိုက်တာ”
 အဘိုးအို ပြုံးလိုက်သည်။
 “လက်ရှိခေါင်းဆောင်ကြီးဖန်းဟုဟာ မင်းရဲ့အဖေ မဟုတ်
 ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်က မင်းအဖေလို ရုပ်ပျက်ထားတာလို့ မင်း
 ယူဆတာလား”
 “သည်လိုပဲ ဖြစ်မှာပါ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရိလိုနဲ့

မင်းဖုန်းတို့ကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးမှု လုံးဝမရှိသလိုပဲ၊ ညာတာထောက်ထားမှုလည်း မရှိကြဘူး။ ကျွန်တော့်ကို သတ်ပစ်ဖို့လောက် အာရုံစိုက်နေကြတာ”

“သူတို့ကလည်း မင်းသိထားတဲ့ ရိလိန်နဲ့ မင်းဖုန်း မဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်ယောက်က အစားထိုး ဝင်နေကြတာလို့ ပြောချင်တာလား”

“သည်လိုပဲ ဖြစ်မှာပါ”

ဖန်းယီ မကျေမနပ် ဖြစ်နေဆဲ။

အဘိုးအိုက...

“သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးနိုင်အောင် လူတစ်ယောက်က လျှို့ဝှက်ကြံစည်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကိုကော မင်းကြားမိသလား”

ဖန်းယီ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားမိပါတယ်”

ယခု သိုင်းလောက၌ ကြီးပွားသော အန္တရာယ်ဆိုးကြီး ကျရောက်လာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ဖန်းယီ တစ်စထက်တစ်စ နားလည် သဘောပေါက်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကအား လွှမ်းမိုးရန် လူတစ်ယောက်ထံဖြင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကြိုးစား၍ မရနိုင်ဟု ယုံကြည်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ အရွန်ဉာဏ်ကောင်းသူတစ်ယောက်က သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးအား လွှမ်းမိုးနိုင်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဆိုလှသည် သိုင်းလောက၌ အရေးပါသူများအား နည်းလမ်းအမျိုးမျိုး အသုံးပြုကာ ဒုက္ခပေးပြီးနောက် ထိုလူ၏အသွင် ရုပ်ဖျက်ထားသူတစ်ယောက်အား အစားထိုးလိုက်ခြင်းဖြင့် အရေးပါမှုကို လက်ဝယ်ရယူနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ရုပ်ဖျက်ထားသော ဝဲတူကိုယ်ပွားများကို အတုနှင့် အစစ်လဲလှယ်အသုံးပြုခြင်းဖြင့် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သူ၏ခြေဖဝါးအောက် ရောက်ရှိသွားလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ဥပမာ ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်အား ဖမ်းဆီးကာ သူ၏လူတစ်ယောက်အား ဝူတန်ဂိုဏ်းချုပ်အသွင် ရုပ်ဖျက်ပြီး အစားထိုးခြင်းဖြင့် ဝူတန်ဂိုဏ်းသည် ထိုလူ၏လက်တွင်း သက်ဆင်းသွားရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

အဘိုးအိုက...

“သည်လူက မင်းအဖေကို ဒုက္ခပေးပြီး မင်းအဖေရဲ့ ရုပ်သွင် ရုပ်ဖျက်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မင်းအဖေရဲ့ နေရာမှာ အစားထိုးလိုက်မယ်ဆိုယင်ကော၊ မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဖန်းယီ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“သည်လူရဲ့ မကောင်းမှုတွေကို ကျွန်တော်ဖော်ထုတ်သွားမှာပါ”

အဘိုးအို လက်ကာပြုလိုက်သည်။

“သည်ကိုစွတာ အင်မတန် နက်နဲသိမ်မွေ့တယ်၊ ခိတ်လိုက်မာနိပါ- လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ဖိတ်ရှည်ရှည်နဲ့

ဆောင်ရွက်ရမှာ၊ ငါပြောတာကို မင်းနားလည်သဘောပေါက်တယ်
ဟုတ်လား”

ဖန်းယီ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။
သူ့အား အချိန်မီ သတိပေးလိုက်သည့် အဘိုးအိုကိုလည်း
ကျေးဇူးတင်မိလေသည်။

ခေါင်းအေးအေးထား လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ဖို့ရာ ဝန်လေး
သော အကြောင်းအရာ မဟုတ်ပါချေ။
ထိုအကျင့်မျိုးကို ဖခင်ကြီးထံမှ အမွေရထားပြီး မဟုတ်ပါ
တာ။

ခံပြင်းစိတ်၊ ဒေါသစိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်လိုက်သည်နှင့် ဖန်း
ယီ၏ဦးခေါင်းထဲ ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်လာလေတော့သည်။
အဘိုးအိုက...

“မင်းဟာ တကယ့်ကို ဉာဏ်များပြီး ကြောက်စရာကောင်း
တဲ့ လူတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်ဆိုတာကို ဘယ်တော့မှ မမေ့လေနဲ့၊
သိုင်းလောကဟာ ပြဿနာ ရှုပ်ထွေးလွန်းလှပါတယ်၊ မင်းက ဖြေရှင်း
မယ်ဆိုယင် သိုင်းလောကထဲ ပြန်သွားရလိမ့်မယ်၊ သူတို့က ရုပ်ဖျက်
ပြီး လှုပ်ရှားကြတယ်ဆိုယင် မင်းက ရှစ်မဖျက်ဘဲ လှုပ်ရှားပါ၊ နာမည်
တောင် မပြောင်းလိုက်နဲ့”

ဖန်းယီ ပြုံးလိုက်မိလေတော့သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ဖန်းယီဆိုတဲ့အမည်နဲ့ပဲ သိုင်းလောကထဲ
မှာ လှုပ်ရှားရမှာပေါ့နော်၊ ကောင်းတယ်၊ သည်လို လှုပ်ရှားလိုက်ယင်

သူတို့ မျက်စိလည်သွားပြီး အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးသွားမှာပဲ”
အဘိုးအိုက...

“ရန်သူကို မျက်စိလည်အောင် လုပ်နိုင်တာကပဲ တပန်းသာ
နေပြီပေါ့၊ သည်လို ဆောင်ရွက်ရမယ့်အပြင် မင်းရဲ့သိုင်းပညာ တိုး
တက်လာအောင်လည်း စဉ်ဆက်မပြတ် ဂရုစိုက်သွားရလိမ့်မယ်”

“ခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

အဘိုးအိုသည် လျှို့ဝှက်သူ၊ ထူးဆန်းသူ ဖြစ်ကြောင်း ထင်
ရှားနေပါတော့သည်။

“ခုဆိုယင် မင်းဟာ အသက်ဘေးက လွတ်မြောက်လာတဲ့
အပြင် ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်ကင်းသွားသလို သိုင်းပညာလည်း အသုံး
ပြုနိုင်တယ်၊ မင်း ဘယ်လောက် ကံကောင်းသလဲ”

“ဒါဟာ ဘာဘရဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျာ”

“အေး ငါ့ရဲ့ ကျေးဇူးဆိုတာထက် မင်းကံကောင်းတဲ့အတွက်
မကောင်းကြံနေတဲ့ လူတွေ ကံဆိုးသွားချင်လို့ပေါ့ကွာ”
ဖန်းယီ သဘောကျကာ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

အဘိုးအိုက...

“ဝူကူဂိုဏ်းရဲ့ သိုင်းပညာဟာ အားလုံး ချိုးကျူးရအောင်
ထူးခြားထက်မြက်ပါပေတယ်၊ ဝူကူဂိုသိုင်းကိုပဲ တစ်စိုက်မတ်မတ် ဂရု
စိုက်မယ်၊ အနစ်သာရသို့အောင် လုပ်မယ်ဆိုယင် မင်းအတွက် လုံ
လောက်နေမှာပါပဲ”

ယခုတစ်ကြိမ် အဘိုးအို၏စကားကို ကောင်းစွာ မရှင်းမလင်း

၁၀၂ ❖ မိုးကျော်သူ

အယောင်ဆောင်လှလင် (ပ) ❖ ၁၀၃

ဖြစ်နေသော်လည်း ဖန်းယီက မမေးဘဲ နေလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုက...

“မင်းအနားယူ အားမွေးပြီးတာနဲ့ သိုင်းလောကထဲ ပြန်သွား

ပေတော့”

ဟု စကားအဆုံးသတ်လိုက်လေတော့သည်။

ခြေရာကောက်ခြင်း

မြို့စွန် လမ်းကြားကလေး အဆုံး၌ မီးအိမ်နီ ထွန်းညှိထား သည့် စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ရှိလေသည်။

ထိုစားသောက်ဆိုင်လေးသည် နေ့ဘက်၌ မဖွင့်ဘဲ ည ဘက်ရောက်မှသာ ဖွင့်လှေ့ရှိသည်။

နေဝင်သွားချိန်မှ စ၍ ဖွင့်ပြီး နံနက်မိုးစင်စင်လင်းလျှင် ဆိုင် ပိတ်လိုက်လေသည်။

ညဘက် ညလုံးပေါက်ဖွင့်သော စားသောက်ဆိုင်လေး ဖြစ် ခြင်းကြောင့်လည်း ဒုစရိုက်သမားများ၊ အမှောင်လောကသားများ အဝင်အထွက်များသော ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖြစ်လာရလေတော့သည်။

ယနေ့ည...

ဆိုင်ဖွင့်လိုက်ပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ခမောက်ဆောင်း
ထားသူတစ်ယောက် ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလူက ဆိုင်တာဝန်ခံထံသို့ လှမ်းသွားလိုက်သည်။

ဆိုင်တာဝန်ခံကလည်း ခရီးဦးကြိုပြုလေသည်။

“မိတ်ဆွေလေးဟာ ကျုပ်ရဲ့ဆိုင်ကို ဒါ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်
ရောက်လာတာ မဟုတ်လားဗျာ၊ ကျုပ် ဘာများ ကူညီရမလဲ ပြော
ပါဗျာ”

ခမောက်ဆောင်းထားသူမှာ လူစိမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်
ကြောင်း၊ စားသောက်ရန် ရောက်လာခြင်း မဟုတ်ကြောင်း နားလည်
နေလေတော့သည်။ ခမောက်ဆောင်းထားသူက...

“ကျုပ်က လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ချင်လို့ လာခဲ့တာပါဗျာ”

“ဘယ်သူများလဲဗျာ”

“ဝံ့ပုလွေ”

တာဝန်ခံ မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက ငွေတုံးကလေးတစ်တုံးကို တာ
ဝန်ခံရှေ့၌ ချပေးလိုက်လေသည်။

“တောင်ပိုင်းလမ်း အိမ်အမှတ် ဆယ့်သုံး”

“ကျေးဇူးပဲ”

ခမောက်ဆောင်းထားသူ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေ
တော့သည်။

တောင်ပိုင်းလမ်း...

အိမ်အမှတ် တစ်ဆယ့်သုံး...

ဆိုင်တာဝန်ခံ ပေးလိုက်သော လိပ်စာအတိုင်း ခမောက်
ဆောင်းထားသူ ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကြီးမားပြီး ဟောင်းနွမ်းယိုယွင်းနေသော အိမ်ကြီးတစ်လုံး
ဖြစ်သည်။

တံခါးမကြီးနှင့် ပြတင်းတံခါးများ ပိတ်ထားပြီး လူရိပ်လူ
ရောင် မတွေ့ရသလို အသံဗလံလည်း မကြားရပါချေ။

အိမ်ထဲ၌ လူသူ တစ်စုံတစ်ယောက်မှ ရှိမနေသည့်အလား
သို့သော်...

ခမောက်ဆောင်းထားသူက စိတ်မပျက်ဘဲ အိမ်ရှေ့သို့ သွား
ကာ တံခါးခေါက်လိုက်လေသည်။

“ဒေါက်..ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ကျွါ”

တံခါးမကြီး ပွင့်သွားလေသည်။

ခါးကုန်းအဘိုးအိုတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခါးကုန်းကြီးက ခမောက်ဆောင်းထားသူအား ခြေဆုံးဖမ်း
ဆုံး ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

ခမောက်ဆောင်းထားသူက...

၁၀၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“အကြွေးလာတောင်းတာ”

“ဘာကွ”

“ဝံပုလွေဆီမှာ ကျုပ်က အကြွေးရစရာရှိနေတယ်၊ ဒါ ကြောင့် လာခဲ့တာ”

ခါးကုန်းကြီး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“မင်း ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ ဒုက္ခရောက်သွားချင်ပြီ ထင်တယ်”

ခမောက်ဆောင်းထားသူက...

“ဒုက္ခရောက်ရမှာက ဝံပုလွေပါဗျာ၊ ကျုပ် မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်း...”

“ကျုပ်စကားကို မယုံယင် ခင်ဗျားရဲ့ ဝံပုလွေကို ဖန်းယီ ရောက်လာတယ်လို့ သွားပြောပြလိုက်စမ်းပါ”

ခါးကုန်းကြီး မျက်မှောင်တုပ်သွား၏။

“ဖန်းယီ ဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်ဗျာ”

ခါးကုန်းကြီး ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်သွား လေသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက တံခါးဝ၌ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ လိုက်၏။

မကြာပါချေ။

ခါးကုန်းအဘိုးအို ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး ခမောက်

ဆောင်းထားသူအား ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

“အထင်ပါ”

“ကောင်းပြီ”

ခမောက်ဆောင်းထားသူက အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

အိမ်ထဲ၌ အမှောင်ရိပ် လှမ်းနေပါသည်။

ဧည့်ခန်းထောင်တစ်နေရာ၌ စားပွဲကြီးတစ်လုံး ရှိနေပြီး လူ တစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။

ဝံပုလွေ ဖြစ်လေသည်။

ဝံပုလွေက ခမောက်ဆောင်းထားသူအား အကဲခတ်နေ၏။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက...

“ဝံပုလွေ၊ ခင်ဗျားက ဖန်းယီကို မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ် လားဗျာ”

ဝံပုလွေက...

“မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖန်းဟုရဲ့သား ဖန်းယီ ဟုတ် လား”

“မှန်တာပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားက ဖန်းယီလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဝံပုလွေက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက...

“ခုချိန်အထိ ခင်ဗျား ရယ်နိုင်သေးတာ ချီးကျူးစရာပဲဗျ”
 “ရယ်ရမှာပေါ့၊ ရယ်စရာ ကောင်းနေတာကိုး၊ ဖန်းယီက
 သေသွားပြီ”
 “သူ မသေသေးဘူး”
 “မင်းက ဘာကြောင့် လာပြီး လိမ်ညာနေရတာလဲ၊ မင်း
 အတွက် ဘာများ အကျိုးရှိမှာမို့လဲ”
 ခမောက်ဆောင်းထားသူက ဦးခေါင်းပေါ်မှ ခမောက်ကို
 ဖယ်ရှားလိုက်လေသည်။
 ဖန်းယီ ဖြစ်နေပါသည်။
 ဖန်းယီ၏မျက်နှာကို မြင်လျှင် ဝံပုလွေ မျက်မှောင်ကုပ်
 သွားလေသည်။
 “မင်း...”
 “ကျုပ်က ဖန်းယီပေါ့”
 “မဖြစ်နိုင်တာ၊ ဖန်းယီက သေသွားပြီပဲ”
 “ကျုပ်ကို လူတွေက သေသွားပြီ ထင်နေကြပေမယ့်
 တကယ်တမ်း ကျုပ် မသေသေးဘူးဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြသေး
 ပါဘူးဗျာ”
 ဝံပုလွေ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။
 ဖန်းယီက...
 “ကဲ ခင်ဗျားနဲ့ တင်းကူးညှိတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး ကျုပ်ကို
 ဒုက္ခပေးခဲ့ကြတဲ့ ကိစ္စကို ဖြေရှင်းလိုက်ကြရအောင်”

ဝံပုလွေ ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်သည်။
 ဖန်းယီကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်ယင်း...
 “မင်းက ဖန်းယီ ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်ပါတယ်လို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ”
 ဤတွင် ဝံပုလွေလည်း ကြောက်လန့်ကာ ထွက်ပြေးသွား
 ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။
 သို့သော် ဖန်းယီက ဟန်တားထားလိုက်လေသည်။
 “ခင်ဗျား ပြေးလို့ မရတော့ပါဘူးဗျာ”
 ဝံပုလွေသည် ထွက်ပြေး၍ မရတော့သဖြင့် ဖန်းယီအား
 တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
 ဖန်းယီလည်း လက်ဝှေ့ယမ်းကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်
 လျှင်...
 “ဝုန်း”
 ဝံပုလွေ အဝေးသို့ လှင့်စဉ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွား
 လေတော့သည်။
 ဝံပုလွေ၏အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရသော ခါး
 ကုန်းကြီးလည်း ထိတ်လန့်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။
 ဖန်းယီက ခါးကုန်းကြီးအား အမှုမထားပါချေ။
 ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလာသော ဝံပုလွေထံသို့ လှမ်း
 သွားလိုက်လေသည်။
 ဝံပုလွေ မျက်နှာပျက်နေသည်။

ဖန်းယီအား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မယှဉ်နိုင်ကြောင်း နားလည်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ကျုပ်..ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါဗျာ”

ဖန်းယီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးရတာ ဘာကြောင့်လဲ ပြောပါ”

“ဝံ့ပုလွေက...”

“ဓားပါးလေးက ခိုင်းတာပါဗျာ”

ဟု ဖွင့်ဟစနစ်ခံလာလေသည်။

ဖန်းယီက...

“ဓားပါးလေးဆိုတာက..”

“တင်းကျွေးညိုကို သတ်ပစ်လိုက်တဲ့လူပေါ့ဗျာ”

“ညော်”

ဖန်းယီသည် ဓားပါးလေးဆိုသောအမည်ကို သေသေချာချာ နှုတ်သားထားလိုက်လေသည်။

“ဓားပါးလေးက ဘယ်မှာလဲ ပြောပါ”

ဝံ့ပုလွေက မထူးတော့ဟု သဘောပိုက်ထားပုံရလေသည်။

“ကျုပ်အသက်ကို ချမ်းသာပေးမယ်ဆိုယင် သူ့ဆီကို ကျုပ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ဓားပါးလေးသည် ဝံ့ပုလွေထက် ပိုပြီး အရေးပါ အရာရောက်သူ ဖြစ်ကြောင်း ဖန်းယီ နားလည်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ကို လှည့်စားဖို့ မကြံနဲ့၊ ဓားပါးလေးကို တွေ့တာနဲ့ ခင်ဗျားကို ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်”

ဟု သဘောတူလိုက်လေသည်။

ဝံ့ပုလွေ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ကျုပ်နောက်ကို လိုက်နဲ့ပါဗျာ”

ဖန်းယီအား လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

မြို့ပြင်၌ နတ်ကွန်းပျက်တစ်ခု ရှိနေသည်။

နတ်ကွန်းပျက်နှင့် မလှမ်းမတမ်း၌ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိနေပါသည်။

အိမ်ကလေး၌ မီးရှောင်များ ထွက်ပေါ်နေ၏။

ဝံ့ပုလွေက ထိုအိမ်ကလေးကို ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

“ဓားပါးလေးက အဲသည် အိမ်မှာ ရှိတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ သွားကြတာပေါ့”

“ကျုပ်..”

“ဓားပါးလေးကို တွေ့ရတာနဲ့ ခင်ဗျားကို လှည့်ပေးလိမ့်မယ်”

မယ်”

ဝံ့ပုလွေ မတတ်သာတော့ဘဲ အိမ်ကလေးရှေ့သို့တိုင် လိုက်

လံပို့ဆောင်ပေးလိုက်ရလေသည်။

“ဓားပါးလေး”

သူ၏အသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အိမ်ထဲမှ အေးတိအေး

စက် စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဝံပုလွေလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ခင်ဗျားကို လူတစ်ယောက်က တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဖန်းယီ”

“ဘာ”

စကားသံဆုံးလျှင် အိမ်ထဲမှ လူတစ်ယောက် ခုန်ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူမှာ တင်းကူးညီနှင့် ဒေါ်လေးဝမ်းအား သတ်ပစ်ခဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်း ဖန်းယီ ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်သည်။

ထိုလူကလည်း ဖန်းယီကို ချက်ချင်းမှတ်မိသွား၏။

“မင်းက အသက်ရှင်နေသေးတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားဆီကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

“အားလုံးက မင်းသေသွားပြီ ထင်နေကြတာ၊ မဟာမိတ် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန်းဟုကတောင် သားစိုက်တစ်ယောက်ဟာ

သူ့ကို အရှက်ခွဲပြီး သေသွားရတာ၊ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဝေမလှ သွေးသားရင်း ဖြစ်နေတာကြောင့် တစ်လပြည့်တုန့်ကျေယွင် အထိမ်းအမှတ်ပွဲတစ်ခု ကျင်းပပေးမယ်လို့ ကြေငြာထားသေးတာပဲ”

ဖန်းယီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

ဓားပါးလေးက...

“ဒါကလည်း ပြန်လမ်းမဲ့ခြင်းပိုင်ရှင်က တိုက်တွန်းလို့ပါ မင်းအတွက် တစ်လပြည့် အထိမ်းအမှတ်ပွဲကို ပြန်လမ်းမဲ့ခြင်းမှာပဲ ကျင်းပမှာ၊ သိုင်းလောကသားတွေလည်း ရောက်လာကြလိမ့်မယ်”

ဖန်းယီ တွေဝေသွား၏။

“ငါနဲ့ ပြန်လမ်းမဲ့ခြင်းက ဘာဆိုင်လို့လဲ”

သူနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု ပြုလုပ်မည်ဆိုပါလျှင် ဖန်းဟုကသာ တာဝန်ယူပြုလုပ်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ပြန်လမ်းမဲ့ခြင်းနှင့် ဘာမှ သက်ဆိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ပြန်လမ်းမဲ့ခြင်းမှ ညီအစ်မများ ဖြစ်ကြသော ကြိုးလင်းနှင့် ကြိုးလှူတို့သည် သူ့အား တိတ်တခိုးလေး မေတ္တာသက်ဝင်နေကြောင်း ဖန်းယီ ရိပ်မိထားပါသည်။

သူက ရက်စက်သော ကြိုးလှူထက် ရိုးရိုးအေးအေးနေသော ကြိုးလင်းကို ပိုခင်မိသည်။

ထို့သော်လည်း ထိုကိစ္စသည် ပြန်လမ်းမဲ့ခြင်းနှင့် သူ့အတွက် အထိမ်းအမှတ်ပွဲ ကျင်းပရလောက်သည်အထိ အရေးပါမည် မဟုတ်ပါချေ။

“ငါ့ရဲ့ ကိစ္စကို မဆီမဆိုင် ပြန်လမ်းမဲ့ခြင်းမှာ ကျင်းပမယ် ဆိုတာ ဘာသဘောလဲ၊ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ရှိမှာ သေချာ တယ်”

ဖန်းဟုသည် သူ၏ဖခင် မဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်ယောက် က အယောင်ဆောင်နေသည်ဟု ယူဆချက်များ ပိုမိုခိုင်မာလာလေ တော့သည်။

ထိုးအပြင်...

ဖန်းဟုအစာသည် မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဟူသော အရှိန်အဝါဖြင့် သိုင်းလောကအား လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ရန် ကြိုးစားနေသူ ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း ယုံကြည်လာလေသည်။

ဖန်းဟု၊ ရီလုံနှင့် မင်းဖုန်းတို့သည် အတူအယောင်ဆောင် များဟု ဖန်းယီ ယုံကြည်ထားလိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

“သူတို့က ဘာတွေများ ကြံစည်နေကြတာလဲ”

ဖန်းယီက ပြန်လမ်းမဲ့ခြင်းသို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ သည်။

စားပါးလေးက...

“မင်းက ဖန်းယီလို့ ပြောနေပေမယ့် ငါကတော့ မယုံဘူးကွ၊ မင်းဟာ ဖန်းယီနဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အခွင့်အရေး တစ်ခုခုကို မျှော်ကိုးပြီး ဖန်းယီလို့ ဟန်ဆောင်ချင်တာ မဟုတ်လား”

ထိုစကားကြောင့် ဖန်းယီ၏ဦးခေါင်းထဲ အလင်းရောင်တစ်

ချက် ဝင်းလက်သွားလေသည်။

အသိတရားစာစ်ရ ရလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဖန်းယီက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တာ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ခွင့် မလွှတ်နိုင်ဘူး”

ဝံပုလွေက အော်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ကို လွှတ်ပေးမယ်လို့ မင်းပြောထားတယ်နော်”

ဖန်းယီ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားသွားနိုင်ပါတယ်”

ဝံပုလွေ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေတော့ သည်။

စားပါးလေးက...

“ဝံပုလွေ၊ ငါက တင်းကျပ်ညှပ်နဲ့ ဒေါ်လေးဝမ်းကို နှုတ်ပိတ် လိုက်ပေမယ့် မင်းကိုတော့ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းမို့ ချမ်းသာပေး ခဲ့တယ်၊ ဝေစနဲ့ပေးခဲ့တယ်၊ မင်းကတော့ ငါ့ကို သစ္စာဖောက်တယ်ပေါ့ လေ၊ ကောင်းပြီ”

သူ၏လက်တစ်ဘက် မသိမသာ လှုပ်ရှားလိုက်လျှင် ဓားတံး လေးတစ်လက် ဝစ်လျှင့်သွားပြီ၊ ဝံပုလွေ၏နောက်ကျော၌ စိုက်ဝင် သွားလေတော့သည်။

“အား”

ဝံပုလွေ မြေပေါ်မှောက်လျှက် လဲကျကာ အသက်ပျောက်

သွားလေတော့သည်။

ဓားပါးလေး၏လှုပ်ရှားမှု လျင်မြန်လွန်းရကား ဖန်းယီ ဟန်

တားချိန် မရလိုက်တော့ချေ။

ဖန်းယီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးဖို့ ဘယ်သူက ခင်ဗျားတို့ကို ခိုင်းခဲ့တာ

လဲ ပြောပါဗျာ”

ဓားပါးလေး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“မင်းမေးတိုင်း ငါပြောရမှာလား”

“ခင်ဗျား တကယ်ပဲ မပြောဘူးလား”

“ခပြောဘူး”

“ကောင်းပြီ”

ဖန်းယီ၏ခန္ဓာကိုယ် ရုပ်ခနဲ ရွေ့လျားသွားပြီး ဓားပါးလေး

အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဓားပါးလေးတလည်း ခါးမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ ဝှေ့ယမ်း

လိုက်လေသည်။

သို့သော် သူ၏ဓားချက်များက လေထဲ ခုတ်ချွန်လိုက်လေ

သည်။

ဖန်းယီက ပွတ်ကာသီတာ ရောင်တိမ်းဆိုက်ပြီး ဓားပါးလေး

၏ငယ်ထိပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားလိုက်လေသည်။

“ဟင်”

ဓားပါးလေး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေသည်။

လက်ထဲမှ ဓားလည်း လွှတ်ကျသွားတော့သည်။

ဖန်းယီက...

“ကဲ ဘယ်သူက ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးခိုင်းတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ပြောတော့မလား”

ဓားပါးလေးက...

“ကျုပ်ကို သတ်ဖစ်လိုက်ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခင်ဗျား မပြောနိုင်ဘူး ဟုတ်လား”

“ကျုပ်က ဖွင့်ပြောလိုက်တာနဲ့ သူတို့က ကျုပ်ကို ချမ်းသာ ပေးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာထူးသလဲ၊ ခင်ဗျား မသတ်ယင်လည်း သူတို့က ကျုပ်ကို သတ်ကြမှာပဲ”

ဖန်းယီ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

လက်ဝါးကို ပြန်လည်ရှုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျား မပြောချင်ယင်လည်း နေပါတော့ ဗျာ”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

ဓားပါးလေး အံ့ဩသွားလေသည်။

ဖန်းယီက အဘယ်ကြောင့် သူ့အား ချမ်းသာပေးလိုက်

သည်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

အတန်ကြာ တွေဝေနေပြီးမှ...

“ကျုပ်ကို ခိုင်းတာ၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန်းဟုကိုးသတိုင်ပဲဗျ”

ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။

၁၁၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ဖန်းယီ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။
 ခြေလှမ်း တုန်ခနဲ ရုပ်သွားသည်။
 ဓားပါးလေးကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...
 “ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ထို့နောက် လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

သတင်း

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထိန်ထိန်သာနေ၏။
 လရောင်အောက်တွင် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေ
 ပါတော့သည်။
 အဖြူရောင်အင်္ကျီရှည်ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုတစ်
 ယောက်က ကောင်းကင်ပေါ်မှ လဝန်းကို ငေးမောကြည့်နေ၏။
 အဘိုးအိုမှာ မြင်ရာညှုတိုင်း ကြည့်ညှုလေးစားလာရလောက်
 အောင် ဥပမိရုပ်ကောင်းသူ ဖြစ်လေသည်။
 ရုတ်တရက် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး လူတစ်ယောက်
 က အဘိုးအိုနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။
 အဘိုးအိုက...
 “ရီလို၊ မင်းရောက်လာပြီလား။”

လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးလိုက်လေသည်။

ရိုလိုက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ငါ့ရတနာပဲဟုတ်ယ်

ခင်ဗျာ”

ထိုအတိုးအိုကား သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်း

ဆောင်ကြီးဖန်းဟု ဖြစ်လေသည်။

ဖန်းဟုက ရိုလိုကို လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ရိုလို အကြောင်းထူးသလား”

“စားပါလေးက သတင်းပို့လာပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဘယ်လိုသတင်းမျိုးလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ရိုလိုက...

“သူက ဖန်းယီအယောင်ဆောင်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို

တွေ့ခဲ့ရတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ဖန်းယီ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဖန်းယီက သေသွားပြီပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်သူက ဖန်းယီအယောင်ဆောင်တာလဲ၊ အတင့်ရဲလှ

ချည်လား”

ရိုလိုက...

“သူ့ကို ဆုံးမလိုက်ရမလား ခင်ဗျာ”

ဖန်းဟု ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“အေး ရှင်းလိုက်”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

ရိုလိုက ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ခြေတစ်လှမ်းသာ လှမ်းရသေးသည်။

ဖန်းဟုက တားဆီးလိုက်လေသည်။

“ရိုလို နေဦး”

ရိုလိုက ဖန်းဟုဘက် လှည့်ကာ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“အမိန့်ရှိပါ ခေါင်းဆောင်ကြီး”

ဖန်းဟုက...

“ဖန်းယီဆိုတဲ့လူကို ဘာမှ မလုပ်နဲ့တော့”

“ဗျာ”

ဖန်းဟု စိတ်ပြောင်းသွားသဖြင့် ရိုလို ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ဖန်းဟုက...

“ဖန်းယီက နာမည်ဖျတ်ပြီး သေသွားတာ၊ ဒါတောင် ဘယ်

သူကများ အယောင်ဆောင်ချင်ရသေးတာလဲ”

ရိုလိုလည်း မပြောတတ်ချေ။

ဖန်းဟု၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

“ဖန်းယီတစ်ယောက် သိုင်းလောကမှာ ထပ်ပြီး ထွက်ပေါ် လာတယ်ဆိုယင် အခြေအနေက ရှုပ်ထွေးသွားလိမ့်မယ်”

အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးသွားခြင်းသည် တစ်မျိုးကောင်းနေသည်ဟု ဖန်းဟု သဘောထားပုံရလေသည်။

ရိုလိုက...

“ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ အမိန့်ရှိပါ”

ဖန်းဟုက...

“မေးပါးလေးကို မင်းတာဝန်ယူလိုက်ပါ၊ မင်းဖုန်းကိုတော့ မကြာခင် ပေါ်ပေါက်လာတော့မယ့် ဖန်းယီဆိုတဲ့လူကို စောင့်ကြည့်ဖို့ တာဝန်ပေးထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းသွားနိုင်ပြီ”

ဖန်းဟု လက်ကာပြုလိုက်လျှင် ရိုလိုက ဦးညွတ်ဂါရဝပြုပြီး ထွက်သွားတော့သည်။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထိန်ထိန်သာနေဆဲ...
ဖန်းဟုက လက်နှစ်တက် နောက်ပစ်လျက် ရပ်မြဲရပ်နေ၏။
သို့သော်...

သူ၏မျက်လုံးများကား အရောင်တောက်ပခြင်း မရှိတော့ဘဲ မှေးမှိန်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ဖန်းယီ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်နေသည်။

ဖန်းယီ...

သူ၏သား ဖန်းယီမှာ မိန်းကလေးများအား ဖျက်ဆီးသူ၊ ဆရာကို သတ်သူ၊ စေ့စပ်ထားသော မိန်းကလေးအပေါ် သစ္စာဖောက်သူ စသည်ဖြင့် နာမည်ဆိုးဖြင့် သတင်းကြီးခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး သေဆုံးသွားခဲ့ရလေသည်။

ဖန်းယီကို အတုအယောင်ဆောင်သူသည်...

“ဖန်းယီက သေသွားပြီ၊ ဖန်းယီက ဘာကြောင့် မြန်ပေါ်လာတာလဲ”

ဟု ထပ်မံရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ယခု ပေါ်ပေါက်လာသူမှာ ဖန်းယီ အစစ်လေး အတုလောဆိုသည့် အဖြေကို ဖော်ထုတ်ရန် နည်းလမ်းတစ်ခု ရှိနေပါသည်။

ဖန်းယီ၏အလောင်း မြှုပ်နှံထားသည့် မြေပုံကို သွားရောက်တူးဖော်ကြည့်ရန် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချက်ကို ဖန်းဟုက အဘယ်ကြောင့် သတိမရခဲ့ပါသနည်း။

သတိမရဘဲ မေ့ချင်ဟန်ဆောင်နေသည်လော။

ဖန်းဟုတစ်ယောက်သာ သိလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

၁၂၅ ❖ မိုးကျော်သူ

ဖန်းယီ...

ဖန်းယီသည် မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ သိုင်းပညာအားကိုးဖြင့် မြို့သူမြို့သားများအပေါ် နိုင်ထက်စီးနင်း ဖြူကျင့်နေသည့် ကျားပျံ့ဂိုဏ်းအကြောင်း သိခဲ့ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျားပျံ့ဂိုဏ်းအား ဆုံးမရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ သည်။

ကျားပျံ့ဂိုဏ်းမှာ မြို့လယ်လမ်းဆုံလမ်းခွမ လမ်းဘေးတစ် နေရာ၌ ဌာနချုပ် ဖွင့်လှစ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဖန်းယီ ရောက်သွားချိန်၌ သူ့ထက်ဦးအောင် သိုင်းသမား သုံးယောက် ရောက်ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မတရားမှုကို မုန်းတီးသည့် မဟုတ်မခံ သိုင်းသမားသုံး ယောက် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့လည်း ကျားပျံ့ဂိုဏ်း၏ မကောင်းသော လုပ်ရပ်များ ကို လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့သဖြင့် ဝံားဆီးရန် လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျားပျံ့ဂိုဏ်းချုပ်မှာ မောက်စန်း ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်က နုံတုံဂိုဏ်း၌ ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး အကျင့်ပျက်၍ မောင်းထုတ်ခံခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

မောက်စန်းသည် နုံတုံဂိုဏ်းမှ ထွက်ကာ လူဆိုးစားပြုတစ် ယောက်အဖြစ် သိုင်းလောက၌ ကျက်စားခဲ့ပြီး တပည့်တပန်းများ စုစည်းကာ သိုင်းဂိုဏ်းတစ်ခု ထူထောင်ပြီး အဖြစ်မှ ပြည်သူများအား

အနိုင်ကျင့်နေသူ ဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

မောက်စန်း၏သိုင်းပညာ မခေသဖြင့် ရောက်လာခဲ့သော သိုင်းသမားသုံးယောက်မှာ မရွံ့မလှ အရှေးနိဗ္ဗိသွားခဲ့ကြလေတော့ သည်။

ဖန်းယီလည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ မောက်စန်းအား ဆုံးမပြီး ကျားပျံ့ဂိုဏ်းအား ရွှေမှုန်းပစ်လိုက်လေ တော့သည်။

ဖန်းယီသည် သိုင်းလောကသို့ ရောက်လာပြီး ကျားပျိုထံ အား ဈေးမှန်းလိုက်သည်။

တဖန်...

ထင်ရာစိုင်းနေသော သိုင်းသမားများ၊ ခုစရိုက်သမားများ၊ အနက်ရောင်သိုင်းသမားများနှင့် အမှောင်လောကသားများအား ဆုံးမခဲ့လေသည်။

သို့ဖြင့် သူ၏အမည်မှာ တဖြည်းဖြည်း လူသိများလာတော့ သည်။

သိုင်းလောက၌ လူတစ်ယောက် နာမည်ထွက်လာပြီဆို လျှင် ပညာရှင် ယှဉ်ပြိုင်လိုသူများ ရှိလာကြသည်မှာ ထုံးစံ ဖြစ်လေ သည်။

ဖန်းယီ နာမည် ထွက်လာသောအခါ သူ့အား ယှဉ်ပြိုင်လို သူများလည်း ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဖန်းယီသည် လာရောက်စိန်ခေါ် ယှဉ်ပြိုင်သူများအား အနိုင်ယူလိုက်လေသည်။

သို့ဖြင့် သတင်းတိုကြီးလာပြီး သိုင်းလောက၌ မသိသူမရှိ သလောက် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ဖန်းယီက သတင်းကြီးလာသဖြင့် ထိပ်တန်းသိုင်းသမား များ၊ ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီးများကပါ စိတ်ဝင်စားလာကြလေတော့ သည်။

ဖန်းယီက သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာခဲ့သည်မှာ သူ့အား ဒုက္ခပေးခဲ့ကြသူများကို ဖော်ထုတ်ဆုံးမရန်နှင့် သိုင်းလောကအား လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ရန်၊ ကြိုးစားနေသူများကို ဖော်ထုတ်ရန်၊ သူ၏ဖခင် ဖန်းဟုနှင့် ရီလို၊ မင်းဖုန်းတို့နှစ်ယောက်မှာ အတူအယောင်များ ဖြစ် သည်ဟူသော သံဃာ့အတိုင်း ဖော်ထုတ်ရန် ဖြစ်လေသည်။

ဖန်းယီသည် သိုင်းလောကထဲ လှည့်လည်ကာ နာမည်ရ လာပြီးနောက် မဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီးဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်လေ သည်။

သို့သော်...

သူ တကယ်တမ်း ဦးတည်သွားမိသည်မှာ ပြန်လမ်းမဲ့ခြံ ဝင်းသို့ ဖြစ်လေသည်။ ပြန်လမ်းမဲ့ခြံဝင်း...

ပြန်လမ်းမဲ့ခြံဝင်းတွင် သူသေဆုံးသွားသည့် တစ်လပြည့် အထိမ်းအမှတ်ပွဲ ကျင်းပလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ဖန်းဟု၊ ရီလိုနှင့် မင်းဖုန်းတို့သာမက သိုင်းလောကသား များလည်း ရောက်လာကြလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ဖန်းယီ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

ပြန်လမ်းမဲ့ခြံဝင်း၌ မည်သို့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည် နည်း။

ဖန်းယီတွင် အခက်အခဲများကို ရင်ဆိုင်နိုင်မည့် နည်းလမ်း တစ်ခု ရှိထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

အသုဘရှင်

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးသည် နှိုင်းညှို့နေ၏။

မိုးဖွဲကလေးသည် စတင်ကျလာနေ၏။

အေးစိမ့်သောလေသည် တသွေးသွေး တိုက်ခတ်နေ၏။

ဤမျှ ချမ်းအေးပြီး မိုးတဖွဲဖွဲ ရွာသွန်းနေသော အချိန်တွင် အိပ်ရာထဲ ကွေးနေလျှင် သို့မဟုတ် အရက်သောက်ပြီး အိပ်ရာထဲ ဝင်ရောက်အိပ်နေလျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏။

သို့သော်...

ပြန်လမ်းမဲ့ခြံဝင်းသို့ လူအစောင့်များများ စုဝေး ရောက်ရှိ နေကြသည်။

သူတို့သည် အိပ်ရာထဲ၌ မကွေးလို၍လော။

မဟုတ်ပါ။

သူတို့သည် ဤပြန်လမ်းမဲ့ခြံဝင်းသို့ စုရုံးရောက်ရှိနေခြင်းမှာ အကြောင်းများစွာ ရှိလေသည်။

ပထမအကြောင်းမှာ အလွန်ကျော်ကြားလှသော ပြန်လမ်း မဲ့ခြံဝင်းအား လာရောက်လေ့လာလိုသည့် ဆန္ဒက ပြင်းပျံ့၍လည်း ကောင်း။

သိုင်းလောက၌ နေတစ်စင်း လတစ်ဆူပမာ ဩဇာကြီးမား လှသော သိုင်းလောကမဟာမိတ်ခေါင်းဆောင်ဖန်းဟု၏သား ဖန်းယီ အသုဘအတွက် ယခုကဲ့သို့ စုဝေးရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

အသုဘအတွက် ရောက်ရှိနေကြသော ဖရိုသတ်များထဲ တွင် ရုပ်သွင်အသစ်ဖြင့် ပြောင်းလဲလာသော 'ဖန်းယီ' တစ်ယောက် ပါလာနေလေသည်။

ဖန်းယီသည် ထိုလူစုကြားမှ ရှေ့သို့ တိုးသွားရာ လူစုက များလွန်းသဖြင့် သူသည် မည်သည့်အရာကိုမျှ မမြင်တွေ့ရဘဲ ဖြစ် နေ၏။ သူသည် ရှေ့မှ လူတစ်ယောက်၏ပခုံးအား ပုတ်လိုက်ပြီး-

"သည်မှာ မိတ်ဆွေ၊ ဘယ်သူ့အသုဘလဲဗျ။ စည်ကားလှ ချည့်လား"

ထိုလူသည် သူ့အား မိတ်မရှည်စွာဖြင့် လှည့်ကြည့်လိင် ဝဲ လေသည်။

"ခင်ဗျား မသိဘူးလား၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန်းဟု၏သား လေဗျာ"

ဖန်းယီသည် ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဪ...သူကိုး”

ထိုလူက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းဆောင်ကြီးက သိပ်သဘောထားကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါပဲ။ သူ့သား သေဆုံးသွားတာ သူက အရေးမယူတဲ့အပြင် အခုလို သေတာပဲ ကောင်းတယ်လို့ တောင် ပြောပါသေးတယ်။ သူကတော့ သားအဖေ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေဆုံးတဲ့ သူ့သားအတွက်တော့ ခမ်းခမ်းနားနား သင်္ဂြိုဟ်ရမှာပေါ့” ဟု ရှင်းပြလိုက်ပြီး ဖန်းယီအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

ဖန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်နာမည် ဖန်းယီပါ”

ထိုလူသည် အံ့ဩသွားလေသည်။

သူသည် ဖန်းယီအား မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်ပြီး--

“ဘယ်လို ခင်ဗျားနာမည်ကလည်း ဖန်းယီ ဟုတ်လား”

ဖန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ထိုလူသည် ဖန်းယီအား ဖြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်

ယင်း...

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဖန်းဟုနဲ့ အမျိုးတော်သလား”

ဖန်းယီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မတော်ပါဘူးဗျ”

ထိုလူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကလဲဗျာ၊ ကြံကြံဖန်ဖန် ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့သား ဖန်းယီနဲ့မှ လာပြီး နာမည်တူနေတာကိုး၊ ဒါပေမယ့် တော်ပါသေးရဲ့” ဖန်းယီက မျက်မှောင်တုပ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုလူက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“အယင်တုန်းကဆိုယင် ခင်ဗျားရဲ့နာမည် ပြောလိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားအသက်ဟာ အခုထိ ရှင်သန်လာမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ထိုစဉ်မှာပင် လူများသည် အလိုအလျောက် ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်သို့ ရှောင်တိမ်းသွားကြသည်။

ဖန်းယီက လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အလွန်ချောမောလှပသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်လက်ကို ဆွဲကာ လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးမှာ လှမ်းလှမ်းတောက် ကျော်ကြားသော ပန်းပေါင်းစုံဝိုင်းချုပ်ပွေ့မဲ့ပင် ဖြစ်သည်။

သူမနှင့်အတူ ပါလာသော မိန်းကလေးမှာ အနက်ဆောင်ဇာပဝါဖြင့် မျက်နှာဖုံးထားလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ခေါင်းငုံ့ကာ ရိုက်၍ ဦးကြွေးနေ၏။

ဖန်းယီသည် ထိုမိန်းကလေး၏မျက်နှာကို မမြင်တွေ့ရ
သော်လည်း ပိုက်မူ ဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ရလေ၏။

သူသည် ပိုက်မူအား ကြည့်နေယင်း ရင်ထဲ၌ လိုက်လိုက်
လှဲလှဲ ခံစားရလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် လူစုကြားမှ တီးတိုးဝေဖန်သံများသည် ဆူဆူ
ညည်ညည် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“သည်မိန်းကလေးဟာ ဖန်းယီရဲ့ ဇနီးလောင်းပေါ့ သနားပါ
တယ်”

“ဖန်းယီက တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊
သူ့အဖေက လူတိုင်း ကြည်ညိုလေးစားခြင်း ခံရသလောက် သူ့ကျမှ
လူတကာက ရွံ့မှန်းကြတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သည်သူငယ်ဟာ အဖေကိုလဲ စော်ကားတယ်၊
ဆရာသမားကိုလဲ သတ်ပစ်တယ်၊ သည်လောက်ချောတဲ့ ဇနီး
လောင်းကို ကြင်နာရမှန်းမသိဘူး”

ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက်၏အသံ ကျယ်လောင်စွာထွက်
ပေါ်လာသည်။

“ဟေ့...ဖန်းယီဟာ ကျွပ်မိတ်တွေပေါ့၊ သူ့ အသက်ရှင်တုန်း
ကတာပဲလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ အခုတော့ သူ့သေဆုံးသွားပါပြီ၊ သူ့ကိုအပုပ်ချ
ဖို့မလိုပါဘူး၊ နောက်တစ်ခါ ပြောသံကြားယင်တော့ ကျွပ်နဲ့ရင်ဆိုင်
ရလိမ့်မယ်”

ယင်းသို့ပြောယင်း လူတစ်ယောက်က လူအုပ်ကြားမှတိုး

ထွက်လာပြီး ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုလူကား ဗေဒါဒိုဏ်းချုပ်လီဖိုးပင် ဖြစ်သည်။

ဖန်းယီသည် မိမိရှေ့မှာ တွေ့မြင်နေရသော ဇနီးလောင်း
နှင့် မိမိ၏အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်သောလီဖိုးအား နှုတ်မဆက်နိုင်
သောအဖြစ်မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသဖြင့် သူသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ
လာပြီးလျှင် မျက်ရည်ကျမလာစေရန် ထိန်းထားလေသည်။

ဖန်းယီသည် အတန်ကြာ ငေးမော၍စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင်
သူ့ရှေ့သို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူသည် ထိုလူအား သေချာစွာကြည့်လိုက်သောအခါ ပြန်
လမ်းမဲ့ခြင်းပိုင်ရှင်ကြီးဝါးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရင်ထိတ်
သွားလေသည်။

ကြီးဝါးသည် ဖန်းယီအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးပြလိုက်
သည်။

“ခင်ဗျားကိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ကံ ကျွပ်လည်း
ဧည့်ဝတ်ကျေအောင် ဧည့်ခန်းထဲ လိုက်ခဲ့ပါလားဗျာ”

ဖန်းယီ ရင်ထိတ်သွားသည်။

မိမိအား ကြီးဝါးက မှတ်မိသွားပြီလား။

သူသည် မည်သို့ပြန်ဖြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် မိန်း

၁၃၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ချိုမြိန်သောအသံဖြင့်...

“သည်ညော်သည်ကို သခင်မကြီးကတွေ့ဖို့ ချိန်းထားပါပြီ၊ ရှင်က ဖိတ်စရာမလိုတော့ဘူးနဲ့တူတယ်”

ကြိုးဝါးက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဟေ့...မင်းက ဘယ်သူလဲကွ၊ အတင့်ရဲလှချည်လား၊ ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိလား”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မသခင်မရဲ့နာမည်ကော ရှင်သိသလား”

ကြိုးဝါး မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ သူက ဘယ်သူလဲ”

ထိုမိန်းကလေးက မျက်တောင်တဖြုတ်ဖြုတ်ခတ်ယင်...

“ကျွန်မ တိုးတိုးပြောပြမယ်၊ မကြောက်နဲ့နော်၊ ကျွန်မရဲ့ သခင်မကတော့ ပန်းပေါင်းရဲဖိုထီးချုပ်ဟေ့နဲ့”

သူမ၏စကားမဆုံးမီ ကြိုးဝါးသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်၍ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဖန်းယီသည် ထွက်ခွာသွားသော ကြိုးဝါးအားကြည့်ယင်း လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးအား ဖြုံးပြလိုက်သည်။

“ရှင်က သူ့နောက်ကို လိုက်သွားချင်တယ်ဟုတ်လား”

ဖန်းယီက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက ပြုံးလျှက်...

“သူက ရှင့်ကိုဘာဖြစ်လို့ ဖိတ်ခေါ်ချင်ရတယ်ဆိုတာ ရှင်သိလား”

ဖန်းယီက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်၏။

မိန်းကလေးက တခစ်ခစ်ရယ်မောယင်...

“ရှင့်လို ရုပ်ချောတဲ့လူမျိုးကို သူက မသတ်ဖူးလို့ ရှင့်ကို စမ်းပြီးသတ်မလိုရှင့်”

ဖန်းယီ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် မင်းက ငါ့ကိုလာပြီးကူညီတာ ဟုတ်လား”

မိန်းကလေးသည် တခစ်ခစ်ရယ်မောယင်း လက်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်အား ဖန်းယီလက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

ရယ်မောကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဖန်းယီသည် အတန်ကြာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ပြီးမှ စာရွက်အားဖြန့်၍ဖတ်လိုက်သည်။

ထိုစာရွက်ပေါ်၌...

“ကနေည သန်းခေါင်ယံ ပြန်လမ်းမဲ့ခြံစင်းရှေ့ ပန်းတစ်ရာ နတ်ကွန်းရှေ့မှာ ရှင့်ကိုစောင့်နေမယ်၊ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ”

ဟု ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ပန်းပေါင်းစုံပိုင်းချုပ်

သန်းခေါင်ယံမတိုင်မီမှာပင် ဖန်းယီသည် မန်းတစ်ရာနတ်
 တွန်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်လေသည်။
 သူသည် ကြာကြာမစောင့်ရပါ။
 ဟွေ့မုံက အချိန်မှန်ရောက်ရှိလာသည်။
 သူမသည် ပြုံးပြလိုက်ပြီး...
 “ရှင်ရောက်တာ တော်တော်ကြာပြီလား”
 ဖန်းယီက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။
 “ဟုတ်ကဲ့ တခဏလောက်ကြာသွားပါပြီ”
 ဟွေ့မုံသည် သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...
 “ရှင်ကို ကျွန်မ ဟစ်နေတာခြား စိတ်ဝင်စားလာတယ်ဆိုတာ
 ရှင်သိလား”

ဖန်းယီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
 “ကျုပ်ကို စိတ်ဝင်စားတယ် ဟုတ်လား”
 ဟွေ့မုံက သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်ယင်း...
 “သည်လိုပါ ရှင်ကို ကျွန်မစိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ ဥပမာ
 ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ၊ ရှင်ရဲ့သိုင်းပညာဟာ
 ဘယ်ရိုဏ်း ဘယ်အဖွဲ့ကလဲဆိုတာတွေပေါ့”
 ဖန်းယီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 “ကျုပ်ကတော့ အိမ်ယာမရှိ၊ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်သွားလာ
 နေတာဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားမေးတဲ့စကားကို ကျုပ်
 ဘယ်လိုဖြေရှေ့မှန်းတောင် မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ”
 ဟွေ့မုံက ပြုံးလိုက်လေသည်။
 “မင်းက အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံ တော်တော်
 ရင့်ကျက်ပုံရတယ်”
 ဖန်းယီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “သည်လိုရှိပါတယ်ဗျာ၊ တချို့ လူတွေဟာ တစ်လအတွင်း
 မှာ တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းအရာဟာ သာမန်လူတစ်ယောက်ရဲ့
 တစ်သက်တာတွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံထက်ပိုပြီး များနေလို့ပါ”
 ဟွေ့မုံက ပြုံးလိုက်သည်။
 “ထားပါတော့လေ၊ ရှင်နာမည်ကိုတော့ ပြောပြနိုင်လိမ့်မယ်
 လို့ထင်ပါတယ်”
 ဖန်းယီက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်နာမည်က ဖန်းယီလို့ခေါ်ပါတယ်”
ဟွေ့မုံသည် ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်လို ဖန်းယီဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သည်နာမည်က မင်္ဂလာမရှိဖြစ်နေလို့လား”
ဟွေ့မုံက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ရပါဘူး၊ ဖန်းယီဟာ ဖန်းယီအသွားကိုလာဖို့တာ
ကို အံ့ကြမိလို့ပါ”

ဖန်းယီ က ပြုံးလိုက်သည်။

“လောကပေါ်မှာ လူတူမရှား၊ နာမည်တူမရှားပါဘူး”
ဟွေ့မုံသည် သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင်ဟာ သေဆုံးသွားတဲ့ ဖန်းယီမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာ
တယ်နော်”

ဖန်းယီက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို တစ္ဆေသရဲလို့ ထင်နေသလား”
ဟွေ့မုံက ပြုံးလျှောက်...

“ရှင်ကို ကျွန်မတွေ့တွေ့ချင်းပဲ သရဲဆန်တယ်လို့ ထင်နေ
တာ”

ဖန်းယီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟွေ့မုံက ဆက်ပြောသည်။

“ရှင်ကို ပထမတွေ့တွေ့ချင်းပဲ ရှင်ကကျွန်မနောက်မှာရှိ

တဲ့ မိန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်နေတာတွေ့ရတယ်၊ သူ့ကို ရှင်သိလို့
လား”

ဖန်းယီက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့်...

“သူ့သူက ဘယ်သူလဲ”

ဟွေ့မုံက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ရှင်က မလိမ္မာလိုက်တော့ ရှင်ဟာ အားလုံးက သေဆုံး
သွားတယ်လို့ ထင်ခဲ့တဲ့ ဖန်းယီပါ”

ဖန်းယီက ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား လူမှားနေပြီ”

ဟွေ့မုံက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှင်နားလည်ဖို့က အခုအချိန်အထိ လောကပေါ်မှာ ဘယ်
သူကမှ ကျွန်မကိုလိမ်ရဲမှာမဟုတ်ပါဘူး”

ဖန်းယီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် ယုံပါတယ်ဗျာ၊ လောကပေါ်မှာ ဘယ်သူကမှ
ခင်ဗျားကို လိမ်ရဲမှာမဟုတ်ပါဘူး”

ဟွေ့မုံက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်ကော”

ဖန်းယီက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်း လူသားတစ်ယောက်ပဲ ခင်ဗျားကို လိမ်ချင်ပါ
မလား”

ဟွေ့မုံက ကျေနပ်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှင် မဆိုးဘူး”

သူမသည် လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးလိုက်ရာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် အမှောင်ကွယ်ရာမှ လှမ်းထွက်လာလေသည်။

ဖန်းယီသည် ထိုမိန်းကလေးအားတွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားလေသည်။

ဟွေ့မုံက သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်ယင်း ထိုမိန်းကလေးအားညွှန်ပြလိုက်သည်။

“သူ့ကို ရှင်သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း၊ ရှင်မှတ်မိသလား”
ဖန်းယီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသိဘူး”

ယင်းစကားသုံးလုံးသည် စားသုံးလက်မမာ မိမိအသည်းနှလုံးသို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူ၏ဘဝတစ်သက်တာတွင် အချစ်ဆုံးသော ချစ်သူနှင့်အတူ လက်တွဲ၍လျှောက်ရမည့် ဘဝကြင်ဖော်ဖြစ်သော ပိုက်မူအား ယခုကဲ့သို့ ပြောလိုက်ခြင်းမှာ သူ၏အသည်းနှလုံးများသည် မည်မျှ နာကျင်မည်ကို ဖော်ပြရန်လိုမည် မထင်တော့ပါ။

ဟွေ့မုံသည် ပိုက်မူဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ညည်းက သူ့ကိုသိသလား”

ပိုက်မူက ဟန်မူရာကင်းမဲ့စွာဖြင့်...

“မသိဘူး”

သူမ၏စကားလုံးသည် မြားသုံးစင်းပမာ ဖန်းယီ၏အ

သည်းနှလုံးထဲသို့ ဖောက်ဝင်သွားလေသည်။

ဟွေ့မုံက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“သူကပါ မင်းကိုမသိဘူးလို့ပြောယင် မင်းဟာ သေသွားတဲ့ ဖန်းယီမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာပါပြီ၊ နောက်ပြီး လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ ဇနီးလောင်းက မသိဘူးလို့ အပြောခံရတဲ့နောက် အသက်ရှင်နေပေမယ့် သေတာနဲ့တာထူးမှာလဲ”

ဖန်းယီသည် ရင်ထဲ၌ လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ခံစားနေရသော်လည်း သူ၏မျက်နှာမှာမူ ပြုံးနေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခပ်ဗျားပြောတာ သိပ်မှန်ပါတယ်”

ပိုက်မူသည် အသင့်ပါလာသော အရက်ဗူးအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ကျွန်မက ရှင့်အပေါ် သံသယဖြစ်တာတွေကို ရှင်းသွားပါပြီ၊ အရက်သောက်လိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖန်းယီသည် အရက်ဗူးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး အရက်များကို အားရပါးရ မော့ချလိုက်လေတော့သည်။

အရက်များသည် လည်ချောင်းထဲမှတစ်ဆင့် ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါ သူ၏ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးသည် မူးဝေလာလေသည်။

သူ၏ခြေလှမ်းများမှာလည်း မမှန်နိုင်တော့ဘဲ ယိမ်းယိုင်လာလေသည်။

ထိုစဉ်....

အမှောင်ထုထဲမှ လူအတော်များများ ထွက်ပေါ်လာသည်
တိုဝှေးတဝါး မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူ၏နားထဲမှာလည်း ဟေ့မှုံ၏စကားသံကို သဲ့သဲ့ကြား
လိုက်ရလေသည်။

“သည်မှာရှင်...အခု ရှင်တို့တွေ့ရတဲ့ ဖန်းယီဟာ ခေါင်း
ဆောင်ကြီးရဲ့သား ဖန်းယီဟုတ်ဘဲ အခုမှစပြီး သိုင်းလောကထဲကို
ခြေချစေလို့လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရှင်တို့ယုံကြည်ကြပြီ
မဟုတ်လား”

ထိုစကားလုံးများသည် ဖန်းယီ နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရ
သောစကားများ ဖြစ်သည်။

သူ၏ရင်ထဲ၌ ဟေ့မှုံအပေါ် ဖော်မပြနိုင်သော ကျေးဇူး
တင်သည့်စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

ထို့နောက်...

သူက လုံးဝ သတိမေ့သွားလေတော့သည်။

ဖန်းယီ အိပ်ရာနိုးလာသောအခါ ပိုက်မှူး ဟေ့မှုံနှင့် အခြား
သော လူစုတို့သည် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေသည်ကို သတိပြု
မိလိုက်လေသည်။

သူသည် ကိုက်ခဲနေသောခေါင်းကို အသာ ခါယမ်းလိုက်ပြီး
ထထိုင်လိုက်လေသည်။

သူသည် ထထိုင်လိုက်တော့မှ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထား
သောမိန်းကလေးတစ်ယောက်အား တွေ့ရှိရလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ကြိုးဝါး၏သမီးငယ် ကြိုးလင်းပင်ဖြစ်
လေသည်။

ယခုမှ သူသည် ပြန်လမ်းမဲ့ခြင်းအတွင်း၌ရှိနေသည်ကို ရိပ်
စားမိလိုက်လေသည်။

ကြိုးလင်းသည် သူ့ထံသို့လျှောက်လာပြီး သူးထောက်
လိုက်သည်။

“ကျွန်မ တောင်းဖန်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင်သွားယင် ကျွန်မပါခေါ်
သွားပါ”

ဖန်းယီက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ကျုပ်ကို မင်းသိလို့လား”

ကြိုးလင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိတာပေါ့ရှင်”

ဖန်းယီ ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ခါဖြင့် ပြောစမ်း၊ ကျုပ် ဘယ်သူလဲ”

၁၄၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ရှင်က ဖန်းယီလေ”

ဖန်းယီသည် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသည်။

“အေး..ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန်းဟုရဲ့ သား မဟုတ်ဘူး”

ကြီးလင်း၏မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များ စီးဆင်းကျလာ လေသည်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မသိပါတယ်ရှင်၊ ရှင့်မျက်လုံးဟာ အလွန်ရဲရင့် ပြီး ရိုးသားတည်ကြည်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ်”

ဖန်းယီက ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး မင်းမှားနေပြီ၊ ကျုပ်က မင်းထင်တဲ့ ဖန်းယီမ ဟုတ်ဘူး”

ကြီးလင်း ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

“ရှင့်ရဲ့မျက်နှာ ပြောင်းလဲသွားပေမယ့် ရှင့်မျက်လုံးကို ကျွန် မ တယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး၊ ရှင်ဟာ ဖန်းယီမှဖန်းယီ အစစ်ပါ”

ဖန်းယီက ဆက်၍မငြင်းလိုတော့ပါ။

သူသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားတွေဝေပြီးမှ...

“မင်း ငါ့နောက်လိုက်လာယင် ဒုက္ခ အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရ မယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်”

ကြီးလင်းက ဖန်းယီ၏လက်ကို ဆွဲထားလိုက်သည်။

“ရှင်တစ်ယောက်လုံး ရှိသားပဲ၊ ကျွန်မ စိတ်ချပါတယ်”
ဖန်းယီက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

အယောင်ဆောင်လုလင် (ပ) ❖ ၁၄၅

“ကောင်းပြီလော၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်တောင်မှ စိတ်မချရဘူးဗျ”

ကြီးလင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်က ကျွန်မအပေါ်မှာ စေတနာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ယုံပြီးသားပါ”

ဖန်းယီသည် ခုတင်ပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး ကြီးလင်း၏လက် ကိုဆွဲကာ ထိုအခန်းထဲမှ ထွက်လာလေသည်။

ဖန်းယီ၏အသုဘသည် သင်္ဂြိုဟ်ပြီးဖြစ်သည်။

စုရုံးရောက်ရှိလာကြသော သူများမှာလည်း အသီးသီးပြန် တွန်ကြဲပြန်သောကြောင့် ပြန်လမ်းခွဲခြင်းတစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ် ခြုံနေသည်။

ဖန်းယီသည် ကြိုးလင်း၏လက်ကိုခွဲကာ သတိကြီးစွာဖြင့် လှမ်းထွက်လာသည်။

သူသည် ပြန်လမ်းခွဲခြင်းမှ ထွက်ခွာလာသောအခါ စိတ် သက်သာရာရသွားလေသည်။

ယခု သူသည် မည်သည့်နေရာသို့ သွားရမည်နည်း။

ယင်းသို့ စေားယင်း ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် လျှောက်လာ ရာ အတန်ကြာလျှောက်မိသောအခါ ရုတ်တရက် လူငါးယောက်က သူ့အား ဟန်တားထားလေသည်။

“ဟေ့...ရပ်လိုက်”

ဖန်းယီက လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ရှေ့ဆုံးမှလျှောက်လာသော သူမှာ ရိလိုမင်ဖြစ်သည်။

သူ့နောက်တွင် စုလွမ်း၊ ယင်ချမ်း၊ စန်းမောင်နှင့်မင်းဖုန်းတို့ လိုက်ပါလာ၏။

ရိလိုက သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဖန်းယီဆိုတာ မင်း ဟုတ်လား”

ဖန်းယီက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကိစ္စ

များရှိပါသလဲ”

ရိလိုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့သိုင်းပညာ မဆိုးဘူးလို့ကြားတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်း ရဲ့သိုင်းပညာကို သိချင်လို့ဆိုပါတော့”

ဖန်းယီ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့သဘောကို ကျွဲပဲနားလည်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွဲပဲဟာ သေသွားတဲ့ဖန်းယီ ဟုတ်မဟုတ်ဆန်းစစ်ကြည့်ရအောင် ကျွဲပဲရဲ့သိုင်းကွက်ကို ကြည့်မလို့ဟုတ်လား”

ရိလိုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သိုင်းလောကမှာ ရုပ်ဖျက်တဲ့ပညာ တော် တော် အဆင့်မြင့်လာပြီ မဟုတ်လား”

ဖန်းယီက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ကျွဲပဲ ရုပ်ဖျက်ထားတယ်၊ မထားဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ ကြည့်ယင် သိမှာပေါ့ဗျာ”

ရိလိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းကွက်ကို ဆန်းစစ်တာက ဝိုပြီးသေချာလို့ပါ”

ဖန်းယီက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒါနဲ့နေပါဦး၊ သေသွားတဲ့ ဖန်းယီကို ခင်ဗျားတို့က ဘာ ကြောင့် ဒါလောက်တောင် အခဲမကြေဖြစ်နေရတာလဲ”

ရိလို၏မျက်နှာသည် ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။

“သည်မှာ စကားမရှည်နဲ့၊ မင်းရဲ့သိုင်းကွက် မပြချင်ဘူးဆို
ယင် မင်းအသက်သေဖို့သာပြင်ပေတော့”

သူသည် ပြောယင်းလက်ထဲမှစားဖြင့် လျှပ်တပြက် တိုက်
ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဖန်းယီက ကမန်းကဇာန်း ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

သူသည် အကြီးအကျယ် အခက်အခဲတွေ့နေရလေသည်။

သူသည် မိမိ၏သိုင်းကွက်ဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လျှင် မိမိ
မှာဖန်းယီအစစ်ဖြစ်ကြောင်း ရန်သူများက သိသွားနိုင်သည် မဟုတ်
ပါလော။

သူသည် ယင်းသို့စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ရိလို၏ဒုတိယသိုင်း
ကွက်ဖြင့် ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ချွမ်း”

ဟူသောအသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကြိုးလင်းသည် ရိလို၏စားကို ဘေးသို့ရိုက်ထုတ်လိုက်ပြီး

ဖန်းယီ၏ရှေ့ရပ်၍ အကာအကွယ်ပြုထားလိုက်လေသည်။

ရိလိုက မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“မိန်းကလေး မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး လာမရှုပ်နဲ့”

ကြိုးလင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်မရဲ့အဖေဟာ လူတော်တော်သတ်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်မရဲ့
အစ်မကလည်း မကြာခဏ လူသတ်ဖူးတယ်၊ ကျွန်မက လူကိုသတ်ဖို့

ဝါသနာမပါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့မှာ အကြောင်းမဲ့လူသတ်တာကိုတော့
ကျွန်မ လက်မခံဘူး”

သူမသည် ယင်းသို့ပြောယင်း လက်ထဲမှစားနှစ်လက်ဖြင့်
ငှေ့ယမ်းကာ ရိလိုအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူမ၏စားသိုင်းသည် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး ထတ်
မြက်လှပေသည်။

စုကွမ်းသည် စားပညာရှင်စာစစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူသည် ကြိုးလင်း၏တိုက်ကွက်ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်
နှင့် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

ကြိုးလင်းက တိုက်ခိုက်ရာမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတတ်ထားတဲ့ တိုက်ကွက်တွေဟာ အလွန်ရက်စက်
တယ်လို့ လူအများက ပြောကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊
ကျွန်မက အခြားတိုက်ကွက်မှ နားမလည်ဘဲ”

ရိလိုသည် သူမအား အတန်ကြာ ကြည့်လိုက်ပြီး တစ်ဖန်
ဖန်းယီအား ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား
လေသည်။

ကျန်ရှိသော လူများမှာလည်း သူ့နောက်သို့ လိုက်သွားကြ
ကုန်လေ၏။

၁၅၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ကြီးလင်းသည် သူမ၏ဓားနှစ်လက်အား သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

သူမသည် ဖန်းယီအား တစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ကံ ကျွန်မတို့လည်း သွားကြပါစို့”

ဖန်းယီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ငါက မင်းကို ကာကွယ်ပေးရမယ်လို့ ထင်နေတာ၊ အခုတော့ မင်းက ငါ့ကိုပါ ပြန်ပြီး ကာကွယ်ပေးနေရပါလားဗျ”

ကြီးလင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ တော်ကြာ သူတို့လူတွေ တွေ့ယင် ခက်မယ်”

သူမသည် ယင်းသို့ ပြောပြီး ဖန်းယီ၏လက်ကို ဆွဲကာ ဆက်လက်လျှောက်သွားလေတော့သည်။

အယောင်ဆောင်လှလင် (၁) ❖ ၁၅၁

ဤနေရာသည် မြို့အပြင်ရှိ သေးငယ်သော တည်းခိုခန်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

တည်းခိုခန်း၏နောက်တက်တွင် ရေတန်တစ်ခု ရှိသည်။

ထိန်ထိန်လင်းနေသော လရောင်များသည် ရေပြင်ပေါ်သို့ ထိုးကျနေသဖြင့် ဝင်းလက်၍ ကြည်နူးဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်။

ဖန်းယီသည် ရက်ပေါင်းကြာမြင့်စွာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အေးအေးဆေးဆေး မနေနိုင်ခဲ့ပါ။

ယခု သူသည် ယင်းကဲ့သို့ လှပသော ည၏ ရှုခင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရာသဖြင့် အလွန်စိတ်ချမ်းသာသွားလေသည်။

သူသည် အိပ်မပျော်၍ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားစဉ် ရုတ်တရက် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီအနက်ရောင်ဝတ်ပြီး မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသော လူလေးယောက်သည် ဓားကိုယ်စီဖြင့် သူ့အား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ယင်းဓားလေးလက်သည် မြွေဖောက်လေးကောင်ပမာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှပေသည်။

ဖန်းယီသည် ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူသည် ရှောင်တိမ်းရန် အချိန်မရှိတော့သဖြင့် မြေပေါ်သို့ ဝပ်ချလိုက်ပြီး လှိုမ့်၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရလေသည်။

သို့သော်...

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အင်္ကျီများသည် အပိုင်းပိုင်း အစစ ဖြစ်သွားလေသည်။

၁၅ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသည် ကမန်းကတန်း ထလိုက်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများသည် တအားဖိ၍ တိုက် နိတ်လာရာ ဖန်းယီသည် ဟိုဟိုသည်သည် ရှောင်တိမ်းနေရလေ သည်။

သူသည် ပြန်လည်ခုခံခြင်း မပြုသည့်အတွက် ထိုလူများက သူ့အပေါ် ပို၍ သံသယ ဖြစ်လာလေသည်။

ထိုလူလေးယောက်အနက် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန် ရှိသော လူက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အတုဖြစ်ဖြစ် အစစ်ဖြစ်ဖြစ် သတ်လိုက်တာ ရှင်းတယ်”

အခြားလူတစ်ယောက်က ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ လူမှားသတ်မိယင် သတ်မိပါစေ၊ သူ့ကိုတော့ အလွတ်မပေးတာ ကောင်းတယ်”

ဖန်းယီက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ၊ ဘာ လဲ ကျုပ်ကို ကြောက်နေလို့လား”

ထိုအနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“စကားမများနဲ့၊ သေဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ဓားလေးလက်သည် ဖန်းယီ ထံသို့ လျှပ်တပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဖန်းယီက ခုခံခြင်းမပြုလျှင် ထိုဓားလေးလက်၏ လက်

အယောင်ဆောင်လူလင် (၁) ❖ ၁၅၃

ချက်ဖြင့် သေဆုံးရမည်သာ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အနီရောင်ဖျော့ဖျော့ ရှိသော နှင်းမှုန်ချပ်များ သည် လေနှင့်အတူ သူတို့ထံသို့ လွင့်ပျံလာလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော သူများသည် ထိုအနီ ရောင်ဖျော့ဖျော့ရှိသော နှင်းမှုန်းများအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် သူတို့သည် တိုက်ခိုက်ရာမှ ကမန်းကတန်း ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

သူတို့၏မျက်လုံးများတွင် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သည့် အရိပ် အယောင်များ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

သူတို့သည် ပြိုင်တူ နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ ပြိုင် တူ ပြေးလွှားသွားကြလေသည်။

ဖန်းယီသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ငေး၍ ကြည့်နေ၏။
 ထိုအနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူများက အဘယ်
 ကြောင့် ထိတ်လန့်၍ ဆုတ်ပြေးသွားကြရပါသနည်း။
 သူသည် အမှောင်ထုတက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...
 “ကျုပ်ကို ဘယ်သူကလှည့်ပြီး ကူညီပါသလဲ ခင်ဗျာ”
 သို့သော်...
 မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်မှုကို မတွေ့ရပါ။
 ရုတ်တရက် သူ့နောက်မှ ခြေသံကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်
 ကြည့်လိုက်ရာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူ့ထံသို့ လျှောက်လာနေ
 သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
 ထိုမိန်းကလေး၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ သွေးရောင် မရှိပါ။
 သေးသွယ်သော မျက်ခုံးမွှေးအစုံသည် ကုပ်ထား၏။
 သူမ၏လှပသော မျက်ဝန်းအစုံမှာလည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲ
 သည့် အရိပ်အယောင်များ လွှမ်းမိုးနေလေသည်။
 ဖန်းယီသည် ထိုမိန်းကလေးအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့်
 ရင်ထဲ၌ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခံစားလိုက်ရလေသည်။
 ထိုမိန်းကလေးမှာ သူ၏နီးလောင်းဖြစ်သူ ဝိုက်မူပင် ဖြစ်
 လေသည်။
 သူသည် လှုပ်ရှားနေသော စိတ်များကို ထိန်းချုပ်လိုက်ရ
 သည်။
 “ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ဝိုက်မူက သူ့အား လက်စားပြုလိုက်သည်။
 သူမသည် အေးတိအေးစက်သော အသံဖြင့်...
 “ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဖန်းယီလို့ နာမည်ပေးထားတာလဲ”
 ဖန်းယီက ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။
 “ဒါကတော့ နာမည်တိုက်ဆိုင်နေလို့ပါ”
 ဝိုက်မူက ဟန်မူရာကင်းခဲ့စွာဖြင့်...
 “အကောင်းဆုံးကတော့ ရှင့်နာမည်ကို ဖြောင်းလိုက်ယင်
 ကောင်းမယ်၊ သည်နာမည်ဟာ မင်္ဂလာမရှိတဲ့ နာမည်တစ်ခု ဖြစ်
 တယ်၊ သည်နာမည်ကို မှည့်တဲ့လူဟာ အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်
 လောက်တဲ့အထိ ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်၊ ကျွန်မက ဝိုက်မူပင်
 ကယ်ခိုင်းလို့ ရှင့်ကို လာကယ်နိုင်ပေမယ့် ရှင့်ကို တစ်သက်လုံး ကယ်
 ခိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”
 ဖန်းယီသည် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ မချိပြီးပြီး
 လိုက်သည်။
 “ဒါပဲလား၊ စာခြားအကြောင်းကော ရှိသေးသလား”
 ဝိုက်မူက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...
 “ဟုတ်တယ်၊ စာခြား အကြောင်းတစ်ခု ရှိသေးတယ်ရှင့်”
 သူမသည် ရှာခနဲလှည့်၍ ထွက်သွားယင်း...
 “သူက သေသွားပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် စာခြားလူက သည်
 နာမည်ကို ခေါ်တဲ့အသံ ကျွန်မလုံးပဲ မကြားချင်ဘူး”
 ဖန်းယီက ပခုံးတစ်ချက် တွန်လိုက်သည်။

၁၅၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“ခက်တာပဲဗျာ၊ ကျွပ်ကလဲ သည်နာမည်ကိုမှ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင်လာပြီး မှည့်မိတယ်”

ပိုက်မူက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“ရှင်က သည်နာမည်နဲ့ မတန်ဘူးရှင့်”

သူမသည် ယင်းသို့ ပြောပြီး အမှောင်ထုထဲသို့ ဝင်သွားပြီး လျှင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဖန်းယီသည် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။

ပိုက်မူသည် မိမိအပေါ် ဤမျှ သစ္စာရှိနေသည်ကို တွေ့ရှိရ သဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

သို့သော်...

သူသည် မိမိ မသေသေးကြောင်း ထုတ်ဖော်မပြောနိုင် သည်ကို ဝမ်းနည်းမိလေသည်။

အတန်ကြာ ငေးမောပြီးမှ လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဆက်၍ လျှောက်သွားလေသည်။

အယောင်ဆောင်လုလင် (၁) ❖ ၁၅၇

ကြယ်ကလေးများသည် တစ်စထက်တစ်စ ပျောက်ကွယ် သွားပြီ ဖြစ်သည်။

လခြမ်းကလေးသည် မထင်မရှားဖြင့် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းသို့ ငုပ်လျှိုးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

အရှေ့ဘက် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းမှ အလင်းရောင်များသည် တစ်စထက်တစ်စ အားကောင်းလာနေ၏။

ဖန်းယီသည် ဝိုင်တိဝိုင်တိုင်ဖြင့် လျှောက်နေသည်။

သူသည် မည်မျှကြာအောင် လျှောက်နေမိမှန်းမသိ။

မကြာပါချေ။

သူသည် တောအုပ်တစ်ခုထဲသို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို သတိ ပြုမိလိုက်လေသည်။

နံနက်ခင်း၏နင်းများသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား ဖာပဝါ ဖြင့် လွှမ်းမိုးထားသည့်အလား အရာရာကို ဝိုးတဝါး အဖြစ်သို့ တွေ့ ရှိရလေသည်။

ရုတ်တရက် တောအုပ်ထဲသို့ လူတစ်ယောက်က ယိမ်းယိုင် စွာ ဝင်ရောက်လာသည်။

ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် သေးသေးသွယ်သွယ် ဖြစ်သည်။ ဆံကေသာနှင့် မုတ်ဆိတ်မွှေးများလည်း ဖြူဖွေးနေ၏။

သူ၏မျက်နှာဝေါ်တွင် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော အပြုံး ရောင် သန်းနေ၏။

ဖန်းယီသည် ထိုလူအား မြင်ဖူးသည်ဟု စိတ်ထဲ၌ ထင်မိ

သည်။ သို့သော်...

မည်သည့်နေရာ၌ မြင်ဖူးခဲ့သည်ကိုမူ မမှတ်မိတော့ချေ။
ထိုကုသည့် ဖန်းယီအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် သူ့လက်
ထဲမှ ကိုင်ဆောင်ထားသော ပန်းချီကားချပ်အား မြောက်ပြလိုက်လေ
သည်။

“သူငယ်၊ ဟောသည်မှာ ကြည့်စမ်း၊ ကျုပ် ဘာတွေ ရေး
ဆွဲထားသလဲဆိုတာ သိသလား။”

ပန်းချီကားချပ်ပေါ်၌ စုတ်တံများဖြင့် မရေမရာ ရေးခြယ်
ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုပန်းချီကားချပ်အား မြို့၍ ကြည့်လိုက်လျှင် တောင်တန်း
တစ်ခု ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

သို့မဟုတ် တိမ်တိုက်တိမ်လိပ်များဟုလည်း ဆိုနိုင်လေ
သည်။

သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်လျှင် မှင်အိုးမှ မင်ရည်များ ပန်း
ချီကားချပ်ပေါ်သို့ ဖောက်ထားသည်နှင့် တူလှပေသည်။

ဖန်းယီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာမှန်းမသိဘူးဗျ”

အဘိုးအိုက စိတ်ပျက်သွားသည်။

“မင်းက အနုပညာကိုမှ နားမလည်ဘဲကိုး၊ ကျုပ်ရေးဆွဲ
ထားတာက မင်းမျက်စိရှေ့က တောင်တန်းကွ”

ဖန်းယီသည် အဘိုးအို ညွှန်ပြသော တောင်တန်းအား လှမ်း

ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ဖန် ပန်းချီကားချပ်အား ကြည့်လိုက်ပြန်လေသည်။
ထိုပန်းချီကားချပ်မှ ရေးဆွဲထားသော အရာများသည် သူ
တွေ့မြင်နေရသည့် တောင်တန်းနှင့် အနည်းငယ် ဆင်နေသည်ဟု
တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူသည် ပန်းချီလက်ရာ အလွန်ညံ့ဖျင်းသော အဘိုးအိုအား
မရယ်မိရန် ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရလေသည်။

အဘိုးအို စိတ်ကျေနပ်စေရန် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

အဘိုးအိုသည် ရုတ်တရက် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေ
သည်။ ဖန်းယီက အံ့ဩသွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ရယ်နေတာလဲဗျာ”

အဘိုးအိုက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ရယ်မောယင်...

“ကျုပ်အောင်မြင်ပြီကွ..အောင်ပြီကွ”

ဖန်းယီက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေ အောင်မြင်တာလဲ”

အဘိုးအိုက သူ၏ပန်းချီကားချပ်အား မြောက်ပြလိုက်လေ
သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ပန်းချီပညာ အောင်မြင်ပြီလေ၊ ပန်းချီရဲ့ အနှစ်အရ
သာကိုလဲ ကျုပ်နားလည်သဘောပေါက်လာပြီဗျ”

ဖန်းယီသည် ထိုမရေမရာ ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီကား
ချပ်အား ကြည့်ပြီး ရယ်မောမိသည်။

“ဗျာ၊ သည်ပန်းချီကားမျိုးကို ရေးဆွဲတာဟာ ပန်းချီပညာရဲ့ အနှစ်သာရ ရတယ်လို့ ဘယ်လို ပြောနိုင်မှာလဲဗျ”

အဘိုးအိုက ရယ်မောလျက်...

“ဟောသည်မှာကြည့်၊ ကျုပ် ပန်းချီကားချပ်ထဲမှာ တောင်တန်းကို ရေးဆွဲထားသော်လည်း တောင်တန်းနဲ့ မတူဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို သေသေချာချာ ကြည့်ခိုင်းတဲ့အခါမှာ တောင်တန်းနဲ့ တူပါတယ်လို့ မင်းက လက်ခံတယ်၊ သည်ပန်းချီကားကို ကျုပ်က တောင်တန်းနဲ့ ပီပီပြင်ပြင် ရေးဆွဲထားခြင်း မရှိသော်လည်း တောင်တန်းဆိုတာ ပြောလို့ရတယ် မဟုတ်လား”

ဖန်းယီက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

အဘိုးအို၏စကားသည် စဉ်းစားဖွယ်ရာကောင်းသည်ဟု ရိပ်စားမိလိုက်လေသည်။ အဘိုးအိုက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ ပန်းချီကားကို တခြားလူက နားမလည်ပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့အမြင်မှာတော့ ကျုပ်ဆွဲထားတဲ့ အရာကို နားလည်ထားရတယ်၊ ဥပမာ ဟောသည် ပန်းချီကားချပ်ကို ကျုပ်က တောင်တန်းလို့ ရေးဆွဲထားယင် ကျုပ်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ သည်ပန်းချီကားဟာ တောင်တန်းပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ တခြားလူက မသိပေမယ့် ကျုပ်ရင်ထဲမှာ နားလည်သိထားယင် လုံလောက်ပါပြီ”

သူသည် ယင်းသို့ ပြောပြီး အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဖန်းယီသည် အတန်ကြာ ငေးမော၍ တွေးတောဆင်ခြင်နေ၏။

အဘိုးအို၏စကားကို သူ၏နားထဲ၌ ကြားယောင်နေမိလေသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ပန်းချီကားဟာ တခြားလူက နားမလည်သော်လည်း ကျုပ်ရဲ့ရင်ထဲမှာ တောင်တန်းလို့ သိထားယင် သည်ပန်းချီကားဟာ တောင်တန်းပဲ ဖြစ်ရမယ်”

တဖန် သူ၏ဖခင်ဖြစ်သူ ဖန်းဟု၏စကားများကိုလည်း ကြားယောင်မိလေသည်။

“ပုံဟန်ကိုသာ အလေးအနက်ထားရတဲ့ ဓားပညာဟာ ထိပ်တန်းဓားပညာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်ဝိုဏ်းရဲ့ ဓားပညာမျိုးမဆို သူ့ရဲ့ ဟန်ကိုသာ အသေ့ကိုင်ထားယင်လဲ ဓားပညာညှိသေးတယ်လို့ ဆိုရလိမ့်မယ်၊ အမှန်ပြောရမယ် ထိပ်တန်းဓားပညာဟာ ဟန်ပန်မလိုဘူး မိမိစိတ်ထဲမှာ လိုအပ်တဲ့တိုက်ကွက်ကို ဘယ်ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးမဆို အသုံးပြုပြီး တိုက်ရတယ်ကွယ်”

ဖန်းယီသည် သူ၏ဖခင် ဖန်းဟု၏စကားနှင့် အဘိုးအို၏ စကားများကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားဆင်ခြင်မိလေသည်။

ထိုစကားများ အနက်အဓိပ္ပါယ်များကိုလည်း လေ့လာသုံးသပ်နေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ သူသည် ရုတ်တရက် သဘောပေါက်လာလေသည်။

သူသည် အနီးရှိ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းအား ချိုးယူလိုက်ပြီး
တေးအဖြစ် အသုံးပြုကာ တိုက်ကွက်တစ်ကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

သူ၏ရင်ထဲ၌ ဝူကျိဂိုဏ်း၏ ဓားကွက်တစ်ကွက် ဖြစ်သော
ထင်းရှာသိုင်းကွက်ကို အာရုံပြုထားသည်။

သို့သော်...

သူတိုက်ခိုက်လိုက်သော ပုံဟန်မှာ ထင်းရှာသိုင်းကွက်၏ပုံ
ဟန် မဟုတ်ပါ။

သူသည် ယင်းသို့ လေ့ကျင့်တိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ ဓား
ပညာ၏အနှစ်သာရများကို ရုတ်တရက် ရရှိလိုက်လေသည်။

ဖန်းယီသည် ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေ
သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ကျုပ်သဘောပေါက်ပြီကွ”

ရုတ်တရက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ရယ်မောသံများ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ရှင် ဘာတွေ သဘောပေါက်နေတာလဲ”

ကြီးလင်းမင် ဖြစ်သည်။

ကြီးလင်းသည် သူ၏နောက်သို့ လိုက်လာနေလေ၏။

ဖန်းယီက ရယ်မောလိုက်သည်။

ဖန်းယီတို့သည် တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ
သည်။

ကြီးလင်းသည် သူမ၏အခန်းသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် ဖန်းယီ
ကလည်း အိပ်ချင်လာသဖြင့် သူ၏အခန်း ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေ
သည်။

အခန်းတံခါး တွန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့် သူ၏ခြေလှမ်းများ
သည် တို့ကန် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

အခန်းရှိ ခုတင်ပေါ်၌ လူတစ်ယောက် တင်ပျဉ်ခွေ၍ ထိုင်
နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူသည် ထိပ်မှ ဆံပင်မွှေးများ လုံးဝမရှိသော်လည်း
မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ နီရဲနေ၏။

ထိုလူမှာ သိုင်းလောကတွင် ထိပ်တန်းလက်နက်ပုန်းပညာ
ရှိသော အဆိပ်ဘုရင် ဝူးစွမ်း ဖြစ်လေသည်။

ဝူးစွမ်းသည် မျက်လွှာချကာ ထိုင်နေ၏။

သူ၏နံဘေး၌ လက်နက်ပုန်းပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော် အစီ
အရီ ချထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

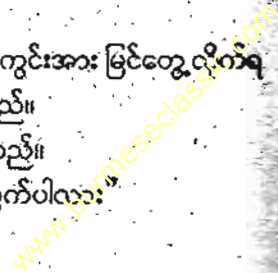
ယင်းလက်နက်ပုန်းများသည် သိုင်းလောကသားများက
ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ရသော အဆိပ်လက်နက်ပုန်းများပင် ဖြစ်သည်။

သူ၏ဝဲယာ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်
ထားသော လူနှစ်ယောက် ရပ်နေ၏။

ရိုလိုနှင့် မင်းပုန်းတို့ ဖြစ်သည်။

ဖန်းယီဇာ လေပူတစ်ချက် ရှုတ်လိုက်သည်။
 “ကျုပ်အခန်းထဲမှာ ဧည့်သည် ရောက်နေတာကိုး”
 ဝူးစွမ်းက မျက်လွှာပင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။
 သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် စူးရှနေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။
 “မင်းတို့ ပြောတာက သူ ဟုတ်လား”
 ရဲလိုဇာ ရိုသေစွာ ဦးညွတ်လိုက်ပြီး...
 “ဟုတ်ပါတယ်၊ သူပါပဲ”
 ဝူးစွမ်းက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်သည်။
 “သည်လိုဆို ကျုပ်က သူ့ကို စမ်းကြည့်လိုက်မယ်”
 သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် တန်းစီ၍ ချထားသော လက်
 နက်ပုန်းများအား သူ၏လက်ဝဲဘက်မှ၊ လက်ချောင်းဖြင့် အသာအ
 ယာ ကောက်လိုက်လေသည်။
 “ဦး”
 လက်နက်ပုန်းငါးခုသည် လေတိုးသံများ ခြည်ဟိန်းကာ
 ဖန်းယီထံသို့ ပစ်လွင့်သွားလေသည်။
 တဆက်တည်းမှာပင် သူ၏ယာဘက် လက်ချောင်းများ
 သည် အသာအယာ ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ နောက်ထပ် လက်နက်ပုန်း
 ငါးခု ပစ်လွင့်သွားလေသည်။
 သူ၏ခြေထောက်ကလည်း အသာအယာ ခတ်လိုက်လေ
 သည်။
 လက်နက်ပုန်းဆယ်မျိုးခန့်က ထပ်မံပစ်လွင့်သွားလေ

သည်။ ထိုအဘိုးအို၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လက်နက်ပုန်းများအား လို
 ရာသို့ ပစ်လွှင့်နိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။
 ထိုလက်နက်ပုန်းများသည် အရွယ်အမျိုးမျိုး၊ ပုံသဏ္ဍာန်
 အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေသော်လည်း ဖန်းယီထံသို့ ပြိုင်တူ ပစ်လွင့်လာခြင်း
 ဖြစ်လေသည်။
 ယင်းတိုက်ခိုက်ခြင်းမျိုးသည် ထိပ်တန်းသိုင်းသမားနှစ်
 ဆယ်ခန့်က လေးဘက်လေးတန်မှ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့် တူလှပေ
 သည်။
 ဖန်းယီသည် သူ့လက်ထဲ၌ အသင့်ပါလာသော သစ်ကိုင်း
 ဖြင့် စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဍာန် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။
 ထိုသိုင်းကွက်မှာ အကာမဲ့အနှစ်သိုင်းကွက် ဖြစ်လေသည်။
 အခြားလူ၏မြင်ကွင်းမှာမူ ဖန်းယီမှာ သစ်ကိုင်းဖြင့် စက်ဝိုင်း
 လိုက်သည်ကိုသာ တွေ့မြင်ရသည်။
 “တောက်...တောက်...တောက်”
 လက်နက်ပုန်းများသည် အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ ထိုသစ်
 ကိုင်းဖေါ်သို့ အားလုံး စိုက်ဝင်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ
 သည်။
 ရဲလိုနှင့် မင်းဖုန်းတို့သည် ထိုမြင်ကွင်းအား မြင်တွေ့လိုက်ရ
 သည်နှင့် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။
 ဝူးစွမ်းမှာလည်း ငေးငိုင်သွားသည်။
 “အတော်ထက်မြက်တဲ့ သိုင်းကွက်ပါလား”

ဟုလည်း ချီးကျူးမိလိုက်လေသည်။

သူသည် ရိုလို၏ပန်းအား ပုတ်လိုက်သည်။

“ကဲ သူ့သိုင်းကွက်ဟာ ဘယ်ဂိုဏ်းက သိုင်းကွက်ဆိုတာ သိကြပြီလား”

ရိုလိုက စိတ်ပျက်စွာဖြင့်...

“မသိလိုက်ရပါဘူးဗျာ”

ဂူးစွမ်းက ရယ်မောလိုက်၏။

“အင်း မင်းတို့မပြောနဲ့ ကျုပ်က သိုင်းလောကမှာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ ကျင်လည်ခဲ့တာတောင်မှ သူ့သိုင်းကွက်ကို ဘာသိုင်းကွက်ဆိုတာ မသိလိုက်ဘူးဗျ”

သူသည် မင်းဖုန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဦးကျိုရိုဏ်းမှာ သည်လို သိုင်းကွက်မျိုး မြင်ဖူးရဲ့လား”

မင်းဖုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မတွေ့ဖူးပါဘူးဗျာ”

ဂူးစွမ်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါဆို ရှင်းနေတာပဲ။ သည်လူငယ်ဟာ ဖန်းယီနဲ့ နာမည်ချင်းတူပေမယ့် သေသွားတဲ့ ဖန်းယီ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ်”

ရိုလိုက လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ယင်း ဖန်းယီအား အလေးပြုလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ အထင်လွဲတာ ခွင့်ပြုပါဗျာ”

ဖန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ”

ဆိုစဉ်မှာပင် ကြည်လင်သော ရယ်မောသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုရယ်မောသံသည် သာမန်ရယ်မောသံမျိုး မဟုတ်ဘဲ အလွန်လျှို့ဝှက်ဆန်းကျယ်သော ရယ်မောသံမျိုးပင် ဖြစ်နေသည်။

ထိုရယ်မောသံ ကြားလိုက်သည်နှင့် မင်းဖုန်းနှင့် ရိုလိုတို့သည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားလေသည်။

ဂူးစွမ်းကလည်း မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ဘယ်သူလဲဟေ့၊ နှင်းဆီပန်းညီအစ်မ မဟုတ်လား”

သူ့စကားဆုံးသွားသည်နှင့်...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ အသံကို အခုလို မှတ်မိတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ထိုအသံနှင့်အတူ မိန်းကလေးသုံးယောက်သည် အခန်းဝသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးသုံးယောက်သည် အသက်အရွယ်အားဖြင့် နှစ်ဆယ်ကျော်မျှသာ ရှိသေးသည်။

အလွန်ချောမောလှပသော မိန်းကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ သူမတို့သည် အနက်ရောင်ဝတ်ရုံများ လွမ်းခြုံထားသည်။

သူမတို့၏နက်မှောင်သော ဆံကေသာများသည် ထုံးထားကြသည်။

သူတို့ ခေါင်းပေါ်၌ နှင်းဆီပန်းများကိုယ်စီ ပန်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

တစ်ယောက်က ရွှေရောင်နှင်းဆီပန်း ပန်ထားသည်။

အခြားတစ်ယောက်က ငွေရောင်နှင်းဆီပန်း ပန်ထားပြီး ကျွန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ အဖြူရောင်နှင်းဆီပန်း ပန်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝူးစွမ်းက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်...

“မင်းတို့က အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့ ပြည်မကို ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

ငွေနှင်းဆီက တခစ်ခစ် ရယ်မောယင်း...

“ကျွန်မတို့ ဘာဖြစ်လို့ လာကြတယ်ဆိုတာ ဘာက သိပါတယ်လေ”

ဟု ပြော၏။

နှင်းဆီဖြူပန်ထားသော မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဘာ၊ ကျွန်မတို့တောင် ဘာဘာအိမ် ရောက်ခဲ့ပြီရှင်”

ဝူးစွမ်းသည် ထိုစကား ကြားလိုက်ရသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားလေသည်။

“မင်းတို့က ငါ့အိမ်ကိုတောင် ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ ဟုတ်လား”

ငွေနှင်းဆီက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဘာ၊ ကျွန်မတို့ ဘာဘာအိမ် ရောက်ခဲ့ပေမယ့် ခဲအိုမျက်နှာ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာဘာအိမ်ရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်တစ်ကောင်တောင် မသတ်ခဲ့ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝူးစွမ်းသည် ယင်းစကားကြားလိုက်ရတော့မှ စိတ်သက်သာရာရသွားလေသည်။

သူသည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့်...

“နေပါအုံး၊ မင်းတို့ ခဲအိုဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ဆိုလိုတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ငွေရောင်နှင်းဆီပန်း ပန်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာက မသိချင်ဟန် ဆောင်နေပြန်ပြီ”

ဝူစွမ်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မင်းက ဝူးယိုကို ဆိုလိုတာလား”

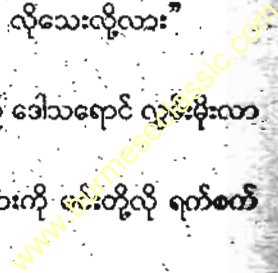
အဖြူရောင်နှင်းဆီပန်း ပန်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ သိသားပဲ၊ ပြောစရာ လိုသေးလို့လား”

ဟု ပြောလေသည်။

ဝူးစွမ်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် ဒေါသရောင် လှမ်းမိုးလာလေသည်။

“ဟေ့..ဟေ့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်သားကို ငင်းတို့လို ရက်စက်

ကြမ်းကြုတ်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ မပေးစားနိုင်ဘူး”

ငွေရောင်နှင်းဆီပန်း ပန်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက မှ

ဖြိုးဖြိုးလိုက်သည်။

“ဘာ စကားကြည့်ပြောပါ”

သူမသည် ခြေတစ်လှမ်း တိုးလာလေသည်။

မင်းဖုန်းက ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်သည်။

“သည်မှာ မိန်းကလေး၊ မင်းတို့ သည်နေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားယင် ကောင်းမယ်”

ပူးစွမ်းက ဟန်တားရန်ပင် အချိန်မမီလိုက်ချေ။

ငွေရောင်နှင်းဆီပန်း ပန်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက မင်းဖုန်းအား အေးတီအေးစက်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်က သိုင်းပညာတတ်ယင်တော့ တစ်ကွက်လောက် ပြစမ်းပါ။ ကျွန်မရှုံးသွားယင် ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း ထွက်သွားပျံမယ်”

ပူးစွမ်းက ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“နေကြပါအုံး၊ သည်ကိစ္စမှာ မင်းဖုန်းနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

မင်းဖုန်းက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဦး အသာနေပါ။ သည်လောက် ခေါင်းမာတဲ့ မိန်းကလေးကို ကျွန်တော်ဆုံးမလိုက်အုံးမယ်”

သူသည် ယင်းသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် သူ၏ဝဲဘက်လက်သည် စွန်လက်သည်းကုတ်ပမာ မိန်းကလေး၏ခေါင်းပေါ်သို့ ကုတ်ချလိုက်

လေသည်။

ငွေရောင်နှင်းဆီပန်း ပန်ထားသော မိန်းကလေးက တစ်ချက်ဖြိုးလိုက်ပြီး သူမ၏နုထွေးသော လက်ချောင်းများဖြင့် အသာအယာ ဂွေယမ်းလိုက်သည်။

မင်းဖုန်း၏လက်ကောက်ဝတ်တစ်ခုလုံးမှာ မီးခဲများနှင့် ထိတွေ့လိုက်ရသည့်အလား ပူလောင်သွားလေသည်။

“အား”

သူသည် ပူပြင်းပြီး နာကျင်သောဝေဒနာ ခံစားလိုက်ရသဖြင့် နောက်သို့ ကပျာကယာ ဆုတ်သွားသည်။

သူသည် သူ့လက်အား သတိပြု ကြည့်လိုက်သောအခါ လက်ဝါးတစ်ခုလုံးမှာ ညှိမည်းပြီး ရောင်ကိုင်လောသည်တို့ တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုညှိမည်းသော အရောင်များသည် လက်မောင်းပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ ထက်သွားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ပူးစွမ်းသည် လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် ကပျာကယာ ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

မင်းဖုန်းက နောက်သို့ ခြေလှမ်းယိမ်းယိုင်ပြီး မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

သူသည် ထိတ်လန့်အံ့သြစွာဖြင့် ပူးစွမ်းအား လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ပူးစွမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အခုလို မင်းလက်ကို ဖြတ်မပစ်ယင် မင်းအသက်ပါ အဆိပ်မိပြီး ဆုံးရှုံးသွားနိုင်တယ်ကွယ့်”

သူသည် ပြောယင်း သွေးထပ်မံ စီးဆင်းကျမလာစေရန် သွေးကြောများကို ထပ်မံပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ရိုလိုသည် မင်းဖုန်း လက်တစ်ဘက် ဖြတ်သည်ကို တွေ့မြင် လိုက်ရသဖြင့် ဒေါသကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ ငွေရောင်နှင်းဆီပန်း ပန်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးက ရယ်မောလိုက်သည်။

သူမ၏ဖြူဖွေးသော လက်ချောင်းများသည် အသာအယာ ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ရိုလိုသည် မည်သို့ ဖြုလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ငေးနေစဉ်မှာပင် ဝူးစွမ်းက သူ့အား ကပျာကယာ တွန်းဖယ်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

အဝါမှုန့်များသည် ရိုလို၏ခြေထောက်ပေါ်သို့ အနည်းငယ် ကျသွားသဖြင့် ပူလောင်သော ဝေဒနာတစ်ခု ခံစားလိုက်ရပြီး ခြေပေါ် လဲကျသွားသည်။

ဝူးစွမ်းက အချိန်မီ ဖေးမထားလိုက်လေသည်။

ဝူးစွမ်းသည် လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် အဝါမှုန့်များ ထိတွေ့လိုက် သော ရိုလို၏ခြေထောက်မှ အသားများကို လှီးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ငွေရောင်နှင်းဆီပန်း ပန်ဆင်ထားသော မိန်းကလေး ခေါင်း ခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ဘယ်လိုလဲ ရှင်တို့ ပြည်မက သိုင်းသမားတွေက တစ်ယောက်မှ မဟန်ပါလားရှင်”

ဖန်းယီက မနေနိုင်တော့ပါ။

သူသည် ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားတို့က သိုင်းပညာယုဉ်ပြိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အဆိပ်ကို အသုံးပြုပြီး အနိုင်ယူတာကို ကျုပ်အထင်မကြီးပါဘူးဗျာ” ငွေရောင်နှင်းဆီပန်း ပန်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက သူ့အား ယခုနဲ့ သတိပြုကြည့်မိလိုက်သည်။

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

ဖန်းယီက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်နာမည် ဖန်းယီပါ”

မိန်းကလေးသုံးယောက်စလုံးသည် သူ့အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

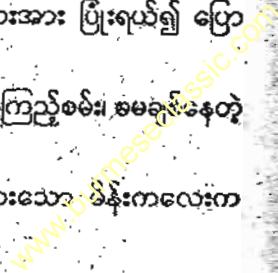
“တော်တော်ချောတဲ့ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ပါလား”

ဟု ပြိုင်တူ ပြောမိလိုက်လေသည်။

နှင်းဆီဖြူပန်း ပန်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက ရွှေရောင်နှင်းဆီပန်း ပန်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးအား ပြီးရယ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“သူ့နာမည်က ဖန်းယီတဲ့ သေချာကြည့်စမ်း၊ စမချမ်းနတဲ့ ‘ဝူးယို’ထက် ပိုပြီး မချောဘူးလား”

ရွှေရောင်နှင်းဆီပန်း ပန်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက

ဖန်းယီအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်တာ နှင်းဆီကျွန်းက လာကြတာပါ။ ကျွန်မနာမည်က ရွှေနှင်းဆီပါ”

သူမသည် ငွေရောင်နှင်းဆီပန်း ပန်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“သူက ငွေနှင်းဆီပ”

တဖန် အဖြူရောင်နှင်းဆီပန်း ပန်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“သူကတော့ နှင်းဆီဖြူပါ”

ဖန်းယီက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“အခုလို သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

နှင်းဆီဖြူက ပြုံးလိုက်ပြီး ရုတ်တရက် သူမလက်ကလေးများ တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ အလွန်ပျော့ပျောင်းပြီး ခိုင်ခန့်သော ဝိုင်းကြိုးဖြင့် ကျစ်ယက်ထားသော ပိုက်ကွန်တစ်ခုသည် ဖန်းယီ ခေါင်းပေါ်သို့ အမှတ်မထင် အုပ်ချလိုက်လေသည်။

“ယား”

ဖန်းယီသည် ယင်းသို့ အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် တစ်ချက် အော်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ သစ်ကိုင်းဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးအား ကာကျယ်သည့် အနေအထားဖြင့် ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

သစ်ကိုင်း၏ဝှေ့ယမ်းမှုကြောင့် ခေါင်းပေါ်သို့ အုပ်ကျလာ

သော ပိုက်ကွန်အား ဖယ်ရှားနိုင်တော့သည်။

နှင်းဆီဖြူက မချီပြီးပြုံးလိုက်သည်။

“မဆိုးဘူးဟေ့၊ ကျုပ်တို့ ပိုက်ကွန်ကို ဖယ်ရှားနိုင်တဲ့ လူဟာ ရှင်တစ်ယောက်ကိုပဲ တွေ့ဖူးတယ်”

ဖန်းယီက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“သည်မှာ ကျုပ်က မရက်စက်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်စိတ်ထား မပြောင်းမီ သည်နေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားယင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ဖန်းယီ၏စကားကြောင့် မိန်းကလေးသုံးယောက်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကြည့်နေ၏။

အတန်ကြာမှ နှင်းဆီဖြူက မှီပြီးပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်၊ ကျွန်မတို့ သွားဖွဲ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ရဲ့ လုပ်ငန်းကို နောင်ယုတ်မိတဲ့အတွက် တစ်နေ့ ရှင် နောင်တရစေမယ်”

သူမသည် ယင်းသို့ ပြောပြီးနောက် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာ သွားလေသည်။

သို့သော်...

သူမ မထွက်ခွာသေးမီကပင် သူမ၏လက်ညှိုးနှင့် လက်မတို့ ကွေးပြီး အသာအယာ တောက်လိုက်သည်ကို မည်သူကမှ သတိမပြုမိလိုက်ပါချေ။

ထိုစိန်းကလေးများ ထွတ်သွားတော့မှ ဝူးစွမ်းက ပင့်သက် ချနိုင်လေတော့သည်။

“သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲချ”
ဝူးစွမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“သူတို့ဟာ တိဘက်မှာ နေထိုင်တဲ့ လူမျိုးစုတစ်စုကွယ့်၊ သူတို့မှာ ပိုးကောင်ဂိုဏ်းတစ်ခု ပွဲရှိထားတယ်။ သိုင်းပညာက မဟုတ် လောက်ပေမယ့် အဆိပ်ကို အသုံးပြုတဲ့ နေရာမှာ အစောင့်ကို ထူး ချွန်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် လူတိုင်းက သူတို့ကို ကြောက်ရွံ့နေကြရတယ် ကွယ့်”

ဖန်းယီက မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။
“ပိုးကောင်ဂိုဏ်းဆိုလို့ ကျုပ်ကြားဖူးပါတယ်ဗျာ၊ တော် တော် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဂိုဏ်းတစ်ခုပါပဲ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”
“ဒါနဲ့ သူတို့ ဂိုဏ်းချုပ်က ဘယ်သူများပါလိမ့်”
ဝူးစွမ်းက ပရုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

“သူတို့ ဂိုဏ်းချုပ် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ အခုထိ ဘယ်သူ မှမသိဘူး၊ သူ့နာမည် ဘယ်သူလဲဆိုတာလဲ ဘယ်သူမှ မသိဘူး ကွယ့်”

ဖန်းယီက မကျေမနပ်ဖြင့်...
“သည်လို ဂိုဏ်းမျိုး ရှိနေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး သိုင်းလော ကမှာ ဒုက္ခရင်ဆိုင်ရအုံးမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ပြောရပါတယ်”

ဝူးစွမ်းက သူ့အား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
“အေး သည်ပိုးကောင်ဂိုဏ်းကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းမယ့်သူ

ဟာ မင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်ကွ”
ဖန်းယီက မချိပြုံးပြုံးလိုက်သည်။
“ကျုပ်ကို သည်လောက် အထင်မကြီးပါနဲ့ဗျာ”
ဟု ပြောလိုက်၏။
ထိုစဉ်...
မင်းဖုန်းက အနည်းငယ် သက်သာလာသဖြင့် သူက ခေါင်း ထောင်လိုက်ပြီး...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ကိုတော့ အထူးသတိထားရလိမ့်မယ်”
ဖန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“အခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”
မင်းဖုန်းက ဦးညွတ်လိုက်သည်။
“ကဲ ဒါဖြင့် ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါအုံးဗျာ”
ဝူးစွမ်းကလည်း ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။
“ကဲ ကျုပ်လဲ သွားလိုက်ပါအုံးမယ်”

သူတို့သည် ရီလိုနှင့်အတူ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြလေ တော့သည်။

ဖန်းယီသည် ယခုမှ တည်းခိုခန်းတစ်ခုလုံး၏ အခြေအနေအား သတိထားကြည့်မိသည်။

တည်းခိုခန်းတစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်၍ နေသည်ကို အံ့ဩနေမိသည်။

သူသည် ဧည့်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာသောအခါ ပိုင်ရှင်နှင့် ဆိုင်လုလင်သုံးယောက်တို့သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲကျသေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူသည် အလွန်ခံပြင်းလာလေသည်။

ထိုရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော မိန်းကလေးသုံးယောက်တို့မှာ လူ့အသက်များကို ပုရွက်ဆိတ်ပမာ သတ်ပစ်သည်ကို စိတ်ထဲ၌ နာကျင်လာသည်။

သူ့နောက်တွင် ကြီးလင်းက လိုက်လာသည်။

ကြီးလင်းသည် သေဆုံးနေသော ဆိုင်ရှင်နှင့် လုလင်များ၏ အလောင်းအား တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“အင်း တော်တော် ရက်စက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေပါလား” ဟု ညည်းညူလိုက်လေသည်။

ဖန်းယီသည် သူ့နေထိုင်သော အခန်းသို့ပြန်လည် ရောက်လာသောအခါ ရုတ်တရက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

ကြီးလင်းက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

သူမသည် ဖန်းယီအား လက်ဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလောင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူမသည် ဖန်းယီအား ငေးဖောကြည့်ယင်း...

“ရှင်..ရှင် အဆိပ်မိသွားပြီ”

ဖန်းယီသည် တစ်ကိုယ်လုံး ပူလိုက်ချမ်းလိုက်ဖြင့် ခံစားနေရသဖြင့် မိမိမှာ ထိုမိန်းကလေးသုံးယောက်၏ အဆိပ်များ မိသွားသည်ကို နားလည်လိုက်လေသည်။

သူသည် ကြီးလင်းအား ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ ငါ့ညီမ သည်နေရာကနေ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားယင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

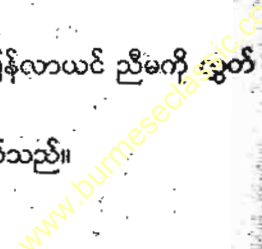
ကြီးလင်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”

ဖန်းယီသည် ခံစားနေရသော ဝေဒနာများကို ထိန်းချုပ်ပြီး ပြုံးပြသည်။

“တော်ကြာ သူတို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာယင် ညီမကို ချွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကြီးလင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

၁၈၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျွန်မ မသွားဘူး၊ ရှင်နဲ့အတူ သည်မှာ နေခဲ့မယ်”
ဖန်းယိက ခေါင်းတွင်တွင် ခါလိုက်သည်။

မယ်”

“မင်း မနေရဘူး၊ သည်နေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားရ

သူသည် ယင်းသို့ ပြောရန် ဆန္ဒ ရှိနေသော်လည်း အသံက
ထွက်မလာချေ။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် တစ်စထက်တစ်စ ထုံကျင်လာလေ
သည်။

သူ့မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ဝိုးတိုးဝါး
တား ဖြစ်လာလေတော့သည်။

အယောင်ဆောင်လှလင် (ပ) ❖ ၁၈၁

ဖန်းယိသည် သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ဖြစ်နေ၏။

ကြိုးလင်းက သူ့အား ဆေးများ တိုက်ကျွေးနေသည်ဟု
သူ့စိတ်ထဲ၌ ထင်မိလိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် သူက သတိရလာတိုင်း ကြိုးလင်းက သူ့အား
ဆေးတစ်လုံး တိုက်ကျွေးလိုက်ပြန်သည်။

ယင်းဆေးလုံး သောက်ချလိုက်သောအခါ သူသည် ပြန်
လည် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မည်မျှ ကြာသွားမှန်းမသိ။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် အလွန်ပျော့ပါးပြီး စိတ်ထဲ၌ အလိုလို
ပျော်မြူးနေသည်ဟု စံစားလာရလေသည်။

၁၈၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ဖန်းယီသည် ဤသို့ဖြင့် အိပ်ပျော်သည့်အခါ အိပ်ပျော်သွားသည်။

နိုးလာသောအခါ နိုးနေ၏။

မည်မျှ ကြာသွားသည် မသိချေ။

တစ်နေ့ သူသည် ရုတ်တရက် သတိရလာလေသည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အဆိပ်မိသော ဝေဒနာများ လုံးဝ ပျောက်ကင်းသွားသည့်ပြင် ခြေလက်များ အထူးဖျတ်လတ် သွက်လက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကြိုးလင်းက သူ့အား ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မပေးတဲ့ဆေး တော်တော်စွမ်းတယ်နော်”

ဖန်းယီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သည်ဆေးမျိုးကို စားတော့ စွမ်းပါတယ်ဗျာ”

သူသည် ဓနိုးကျင်သို့ တစ်မျက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့နေထိုင်သော အခန်းတွင် ရှိနေသေးသည်ကို သိလိုက်ရသည်။

“ကျုပ် သည်မှာ အိပ်ပျော်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ကိုးရက်လောက် ရှိသွားပြီ”

ဖန်းယီက အံ့ဩသွားသည်။

“ဗျာ၊ ကိုးရက်တောင် ရှိသွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူမသည် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ ရှင်လဲ နိုးလာပြီ၊ အတွင်းထဲ သွားပြီး လမ်းလျှောက်

ကြရအောင်”

ဖန်းယီက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒါနဲ့ သူတို့က နောက်ထပ် မလာကြဘူးလား”

“သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူများလဲ”

“ဟိုမိန်းကလေးသုံးယောက်ပေါ့”

ကြိုးလင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ရှင်က သူတို့ကို သိပ်တွေ့ချင်တယ် ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဖန်းယီက မချီပြီးပြုံးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ”

သူတို့သည် ယင်းသို့ ပြောပြီး အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာကြ

လေသည်။

ကြိုးလင်းက သူ့အား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ တစ်နေရာကို သွားမလို့ ရှင်လိုက်မလား”

ဖန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်ကိုပဲသွားသွား ကျုပ်လိုက်ခဲ့မယ်”

ဟု ပြောဆိုက်သည်။

သူမသည် ပြုံးပြလိုက်ပြီး

“ရှင်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲလား”

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်ချင်းတွဲကာ ရှေ့သို့
ဣာတ်သွားကြလေသည်။

ညနေဆည်းဆာအချိန် ဖြစ်သည်။
အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်လျှင် မြို့ကလေးတစ်မြို့ကို မပီမပြင်
တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်သည်။

ကြိုးလင်းက ထိုနေရာသို့ ညွှန်ပြလိုက်သည်။
“အဲသည် နေရာကို သိသလား”
ဖန်းယီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
“မသိဘူး”
ယခု သူသည် ပျင်းရိလာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။
သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ခွန်အား မရှိသကဲ့သို့ ခံစားနေရ

သည်။
ကြိုးလင်းက သူ့လက်ကို ဆွဲထားလိုက်ပြီး
“အဲသည် မြို့မှာ ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရှိတယ်။
ညည်းကို သွားပြီး တထောက်နားကြမယ်”
သူမသည် ဖန်းယီ၏လက်ကို ဆွဲကာ ရှေ့သို့ ပြေးလွှားသွား
သည်။

မကြာပါချေ။
သူတို့သည် ဝင်းမြို့နှင့် အဆောက်အအုံတစ်လုံး တွေ့ရှိရလေ
သည်။

ကြိုးလင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။
“ကဲ ရောက်ပြီ၊ ဝင်ကြပါစို့”
ဖန်းယီက မချီပြုံးပြုံးလိုက်သည်။
“ဒါ ဘယ်သူအိမ်လဲ အရမ်းဝင်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”
ကြိုးလင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။
“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

သူမသည် တံခါးတွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး ဖန်းယီ လက်ကို ဆွဲကာ
အိမ်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားလေသည်။
ဖန်းယီသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်
ချက်တော်ကြည့်လိုက်သည်။
သူ့ရောက်ရှိနေသော နေရာသည် ဧည့်ခန်းတစ်ခု ဖြစ်သည်
ဟု ယူဆရသည်။

လူသူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပါချေ။
ဖန်းယီက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
“အိမ်ရှင်တွေ မရှိပါလား”
ကြိုးလင်းက ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် အေးဆေးစွာ
ထိုင်ချလိုက်သည်။
သူမသည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေသော ဖန်းယီအား

ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မက အိမ်ရှင်ပဲ”

ဖန်းယီက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“ဓလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ တော်ကြာ ပိုင်ရှင် ထွက်လာယင် ကျုပ်တို့ကို သူခိုးထင်နေအုံးမယ်”

ကြိုးလင်းက စကားမပြောဘဲ လက်ခုပ်တစ်ချက် တီးလိုက်လေသည်။

လူတစ်ယောက်သည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ဝင်ရောက်လာပြီး ကြိုးလင်းအား ဦးညွတ်၍ အရှိအသေ ပြုလိုက်သည်။

ကြိုးလင်းက သူ့အား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ကျုပ်ရောက်တာတောင် လာမကြုံပါလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုလူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် သွေးရောင်ပင် မရှိတော့ပါချေ။

သူသည် ခူးထောက်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်တို့ သခင်မလေး လာမှန်းမသိလို့ ခွင့်လွှတ်ပါ သခင်မလေး”

ကြိုးလင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျန်တဲ့လူတွေကော ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

ထိုလူက ခေါင်းငုံ့ထားယင်...

“ရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ခေါ်လိုက်စမ်း”

ထိုလူသည် လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်ရာ လူဆယ့်လေးယောက်ခန့်တို့သည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြလေသည်။

သူတို့သည် ဧည့်ခန်းထဲ၌ ရောက်ရှိနေသော ကြိုးလင်းအား မြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် မျက်နှာများ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားကြ၏။

သူတို့သည် ကပျာကယာ ဦးညွတ်၍ အရှိအသေပြုပြီး ဝဲယာသို့ တန်းစီ၍ ရပ်နေကြသည်။

ကြိုးလင်းက ဖန်းယီအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကဲ ကျွန်မပြောတာ ရှင် မယုံနိုင်သေးဘူးလား”

ဖန်းယီက မျက်မှောင်တုပ်သွားလေသည်။

သူသည် ကြိုးလင်းအား အံ့ညွှန်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ကြိုးလင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်က ကျွန်မပြောတာ မယုံကြည်သေးဘူးနဲ့ တူတယ်”

သူမသည် တန်းစီရပ်နေကြသော လူများအား တစ်ချက်စေ့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ပြန်ရောက်တာကို ဘာဖြစ်လို့ လာမကြုံကြတာလဲ”

တန်းစီရပ်နေကြသော လူများတို့သည် ထိတ်အိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကြကုန်လေသည်။

သူတို့သည် ပြိုင်တူ ခူးထောက်လိုက်ကြပြီး...
 “သခင်မလေး လှတာကို မသိလို့ မကြိုမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”
 ကြီးလင်းက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်သည်။
 “မင်းတို့ ငါ့ကို လာမကြိုတဲ့အတွက် အပြစ်ရှိသလား”
 အားလုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “အပြစ်ရှိပါတယ် သခင်မလေး”
 ဟု ပြိုင်တူ ပြောလိုက်လေသည်။
 ကြီးလင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့ အပြစ်ကို မင်းတို့က သိတဲ့အတွက်
 ကျွန်ုပ်တို့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် အပြစ်ပေးပါမယ်”
 သူမသည် ထိုလူများအား တစ်ချက်ငှေကြည့်လိုက်ပြီး...
 “မင်းတို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒဏ်ပေးတဲ့ အနေနဲ့ အပြစ်ကျ
 လောက်မယ်ထင်တဲ့ ဒဏ်ခတ်မှုတွေကို လုပ်ကြစမ်း”
 ထိုလူများသည် မဆိုင်းမတွပင် လုပ်ကြလေသည်။
 ဖန်းယီက မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။
 သူသည် ကြီးလင်းအား အံ့သြစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး...
 “မင်းက အာဂမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလား”
 ကြီးလင်းက တခစ်ခစ် ရယ်မောလိုက်သည်။
 “ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကျေကျေနပ်နပ် လုပ်ကြ
 တယ်၊ ရှင်က ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ပြီး နှမြောနေရတာလဲ”
 ဖန်းယီက ဒေါသထွက်လာသည်။

ကြီးလင်းက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။
 “မယုံယင် ကျွန်မ မေးပြမယ်”
 သူသည် ထိုလူများအား ပြုံးပြလိုက်ပြီး...
 “ရှင်တို့ ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒဏ်ခတ်ကြတယ်
 မဟုတ်လား”
 ထိုလူများက ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ဟုတ်ပါတယ် သခင်မလေး”
 ကြီးလင်းက ဖန်းယီတက် လှည့်လိုက်သည်။
 “ကဲ ဘယ်နှယ်ရှိစ”
 ဖန်းယီက ခေါင်းတွင်တွင် ခါယမ်းလိုက်သည်။
 “မယုံဘူး၊ ကျုပ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မယုံဘူး”
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ကြီးလင်းက ပြုံးလိုက်သည်။
 “သူတို့ မပြောနဲ့၊ အခု ရှင်ကပါ ကျွန်မပြောတဲ့ စကားကို
 တသွေမတိမ်း လိုက်နာရတော့မယ်ရှင်”
 ဖန်းယီက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်...
 “ဘာ မင်း ဘာပြောတယ်”
 ဟု မေးလိုက်၏။
 ကြီးလင်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...
 “ရှင်နားမထောင့်လို့ ရပါမလား၊ အခုထိ ရှင်တစ်ကိုယ်လုံး
 ဟာ အားအင်ချိနဲ့နေပြီး ရှင်ကို ကျွန်မက လက်ညှိုးတစ်ချောင်းနဲ့

တွန်းလိုက်တာတောင် လဲကျသွားနိုင်တယ်ရှင်”
 ဖန်းယီက ဆတ်ခနဲ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။
 ‘သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် အင်အားချိန့်နေပြီး မတ်တပ်ရပ်၍
 စရာဘဲ ပြန်လည်ထိုင်ချလိုက်ရသည်။
 ကြိုးလင်းက ပြုံးလိုက်သည်။
 “နောက်တစ်ကြိမ်အကြာယင် ရှင့်တစ်ကိုယ်လုံးဟာ ချမ်းလိုက်
 ပူလိုက် ဖြစ်လာပြီး ရှိသမျှ အရိုးတွေလဲ ကိုက်ခဲတဲ့ ဝေဒနာများ ခံ
 စားရပါလိမ့်မယ်”
 ဟု ပြောသည်။
 သူမ စကားကြားလိုက်ရသောအခါ ဖန်းယီသည် သူ့တစ်
 ကိုယ်လုံးမှာ ချမ်းလိုက်ပူလိုက် ဖြစ်လာပြီး ထောင်ပေါင်းများစွာသော
 ပုရွက်ဆိတ်များက သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲ၌ တိုးဝင်နေသည်ဟု ခံစား
 လိုက်ရလေသည်။
 သူသည် အံ့အားသင့်စွာဖြင့်...
 “ဒါ...ဒါက မင်းလက်ချက် ဟုတ်လား”
 ဟု မေးလိုက်၏။
 ကြိုးလင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။
 “သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”
 ဖန်းယီ၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် ချွေးများ စိုရွှဲလာလေသည်။
 “မင်းက ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ သည်လို့ လုပ်ရတာလဲ”
 ဟု မေးလိုက်၏။

“ဒါကတော့ ရှင့်လို သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်တဲ့လူကို ကျွန်မ
 မှာ အလိုရှိလို့ပေါ့”
 ဖန်းယီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။
 “အခု ကျုပ်မှာ ဇဝဒနာ ခံစားနေရပြီ၊ ကျုပ် သိုင်းပညာ
 ဘယ်လိုလုပ် အသုံးချနိုင်တော့မှာလဲ”
 ကြိုးလင်း ပြုံးလိုက်သည်။
 “ဒါကတော့ မပူပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မကသာ ရှင့်ကို ဆေးတစ်လုံး
 တိုက်လိုက်ယင် ရှင် ချက်ချင်း အားသန်လာပါလိမ့်မယ်”
 ဖန်းယီသည် သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...
 “မင်းကို ငါက အလွန်ရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
 လို့ ထင်ခဲ့တာ၊ လက်စသတ်တော့ မင်းဟာ ကြိုးလှံထက် အများကြီး
 ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တာကိုး”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ကြိုးလင်းက လျှို့ဝှက်စွာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။
 “ရှင်က ကျွန်မကို ကြိုးလင်းလို့ ထင်နေသလား”
 ဟု မေး၏။
 ဖန်းယီသည် သူမအား သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်လိုက်
 သည်။
 သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပြီး ရက်စက်
 ကြမ်းကြုတ်သော အရောင်များ သမ်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
 သည်။

“အင်း မင်းက ကြိုးလျှံပါလား”
ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကြိုးလင်းက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မက ကြိုးလျှံပါပဲ”

ဖန်းယီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် မင်းက သည်လောက် ရက်စက်တာကိုး”

ကြိုးလျှံက ရယ်မောလိုက်သည်။

“အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ရှင်က သူတို့ရဲ့ အဆိပ်ကို မိသွား ပေမယ့် ချက်ချင်းဆိုသလို ပြွန်ကောင်းသွားပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် က ရှင့်ကို ကြိုတင်ဆေးလုံးတစ်လုံး တိုက်လိုက်တဲ့အတွက် ရှင်ဟာ အိပ်ပျော်သွားပါတယ်၊ ရှင်က အိပ်ရာနိုးလာတိုင်းမှာ ကျွန်မက ဆေး လုံးတစ်လုံးပြီးတစ်လုံး တိုက်ထားလို့ အခုတော့ ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ဆေးလုံး အချိန်မှန်မှန် မသောက်ရယင် ရှင်အကြီးအကျယ် ဒုက္ခ ရောက်သွားနိုင်တယ်ရှင့်”

ဖန်းယီက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မင်းက ငါ့ကို ခိုက်လိုက်တဲ့ဆေးဟာ ဘာဆေးလဲ”

ကြိုးလျှံက ရယ်မောလိုက်သည်။

“အိပ်မက်ဆေးလုံးဆိုတာ ရှင်ကြားဖူးသလား”

ဟု မေး၏။

ဖန်းယီက မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ကြားဖူးသားပဲ၊ သည်ဆေးဟာ အားမရှိတဲ့ ဆေးတစ်မျိုး

ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကြိုးလျှံက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ အခု ရှင့်ကို တိုက်လိုက်တဲ့ဆေး သောက်မိတဲ့ လူဟာ အချိန်မှန်မှန် ဆေးမသောက်ရယင် တစ်ကိုယ်လုံး အင် အားချိန်ပြီး အရိုးအဆစ် ကိုက်ခဲလာတတ်တယ်၊ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဖြစ်လာတတ်တယ်ရှင့်”

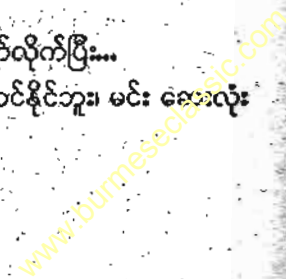
သူမသည် ဖန်းယီအား အောင်နိုင်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့် လိုက်ပြီး...

“ရှင်လဲ သည်ဆေးလုံးကို အချိန်မှန်မှန် မသောက်ရယင် ဒုက္ခဝေဒနာကို လှလှကြီး ခံစားနေရလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ စကားကို နားထောင်ရလိမ့်မယ်၊ ဒါမှလဲ ကျွန်မက ရှင့်ကို ဆေးလုံး အချိန်မီပေးမှာပေါ့”

ဖန်းယီက အံကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က မင်းစကား နားမထောင်နိုင်ဘူး၊ မင်း ဇေးလုံး ကိုလဲ ကျုပ်မလိုဘူး”

ကြိုးလျှံက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

၁၉၄ ❖ ဇိုးကျော်သူ

“တကယ်ပဲလား၊ ဒါဖြင့် ရှင်သွားလိုရာ သွားနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ဟာ ကျွန်မဆီကို လာကိုလာရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မယုံကြည်ပါတယ်”

ဖန်းယီသည် လက်နှစ်ဘက် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှ တရိုက်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

ဖန်းယီသည် တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်လာသည်။

သူသည် ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘဲ ခြေဦးတည့်ရာသို့သာ ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

ယင်းသို့ ပြေးနေယင်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် တဖြည်းဖြည်း အင်အားချိနဲ့လာသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။

သူ့အရိုးအဆစ်များမှာလည်း ထောင်သောင်းမကသော ပုရွက်ဆိတ်များ ဝင်ရောက်နေသည်ဟု ခံစားရသည်။

သူသည် မောဟိုက်စွာဖြင့် ဝတ်ဆင်ထားသော အင်္ကျီများကို ဆုတ်ဖြိပ်စေလေသည်။

မြေပေါ်သို့ လှဲချလိုက်ပြီး လူးလို့မို့နေ၏။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် ဆူးပင်နှယ်ပင်များနှင့် ပွတ်တိုက်မိသောကြောင့် သွေးများချင်းချင်း နီရဲလာလေသည်။

သို့သော်...

အယောင်ဆောင်လူလင် (၁) ❖ ၁၉၅

သူ့ဝေဒနာက မည်သို့မျှ သက်သာသွားခြင်း မရှိပါ။ သူ့နားထဲ၌ ကြိုးလျှံ၏စကားများကို ကြားယောင်မိလေသည်။

“ရှင်က ကျွန်မဆီ လာကိုလာရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မယုံကြည်ပါတယ်”

သူသည် ဝေဒနာကို မည်သို့မျှ မလွန်ဆန်နိုင်တော့သဖြင့် ကြိုးလျှံထံသို့ ပြန်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် တောအုပ်ထဲမှ အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟော တွေ့ပြီ သည်မှာ”

ထိုအသံနှင့်အတူ မိန်းကလေးသုံးယောက်သည် တောအုပ်ထဲမှ ထွက်လာကြသည်။

ယင်းမိန်းကလေးသုံးယောက်တို့သည် ရွှေနှင်းဆီ၊ ငွေနှင်းဆီနှင့် နှင်းဆီဖြူတို့ ဖြစ်လေသည်။

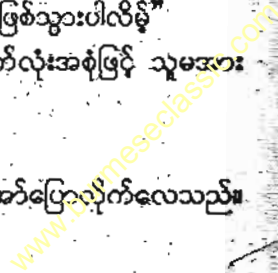
ငွေနှင်းဆီသည် ဖန်းယီအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ဟင် သည်လူက တယ်လိုများ ဖြစ်သွားပါလိမ့်”

ဖန်းယီသည် သူ၏နီရဲသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် သူမအား ပြူးကြည့်လိုက်ပြီး...

“လမ်းဖယ်ပေးစမ်း”

ဟု အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် အော်ပြောလိုက်လေသည်။

နှင်းဆီဖြူသည် ခြေထောက်ဖြင့် အသာအယာ ချိတ်လိုက်ရာ ဖန်းယီသည် မြေပေါ်သို့ မှောက်လျက် လဲကျသွားလေသည်။

ငွေနှင်းဆီက ခြေထောက်ဖြင့် ဖန်းယီ၏ကျောပေါ်သို့ နှင်းချလိုက်သည်။

သူမသည် အံ့ဩစွာဖြင့်...

“သည်လူက ဘယ်သူလဲ သိုင်းပညာများတောင် မေ့သွားပြီလား”

ရွှေနှင်းဆီက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ငါတို့များ လူမှားနေသလား”

နှင်းဆီဖြူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မမှားနိုင်ဘူး၊ သည်မျက်နှာကို ကျွန်မ သေသေချာချာ မှတ်ထားတယ်”

ဖန်းယီသည် ရုန်းကန်နေ၏။

သူသည် မြေကြီးကို တု၍...

“ကျုပ်ကို လွှတ်ပါ၊ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်”

ရွှေနှင်းဆီက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ လွှတ်ရမှာလဲ”

ဖန်းယီက တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်ကာ...

“ဒါဖြင့်လဲ ကျုပ်ကို သတ်ပစ်လိုက်ပါတော့”

ငွေနှင်းဆီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“သည်လူက သည်လောက် ဖြစ်သွားရအောင် အဆိပ်တစ်

ခုခု သင့်နေပြီနဲ့ တူတယ်”

ဖန်းယီက လူးလိုမိ၍ ကုန်းထယင်...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ကို ဆေးပေးပါ၊ ကျုပ်ဆေးမစားရယင် မနေနိုင်လို့ပါ”

“ရှင့်ကို ဘာဆေးပေးရမှာလဲ”

“အိပ်မက်ဆေးလုံးပါ”

ရွှေနှင်းဆီက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“အိပ်မက်ဆေးလုံးဆိုတာ ဘာလဲ”

ဖန်းယီက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်...

“ကျုပ်ကို ခိုင်းချင်ရာခိုင်းပါ၊ ကျုပ်ကို အိပ်မက်ဆေးလုံးပေး

ယင် ကျေနပ်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ခိုင်းတာ အကုန်လုပ်ပေးပါမယ်”

သူသည် သတ်မရတစ်ချက် ရတစ်ချက်ဖြင့် ယင်းသို့ တတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေလေသည်။

ရွှေနှင်းဆီက အံ့ဩသွားသည်။

“အိပ်မက်ဆေးလုံးဆိုတာ ဘယ်လို ဆေးမျိုးပါလိမ့်၊ သည်

လောက် မာန်မာနရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုတောင် ကျွန်ဘဝခံဖို့

ပြောလာတယ်ဆိုတော့ တော်တော်ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့

ဆေးမျိုးပါလား”

နှင်းဆီဖြူက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို အယင်ခေါ်သွား ပြီးမှ အခြေအနေ အရ လုပ်ကြတာပေါ့”

သူမသည် ယင်းသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် လက်ခုပ်တစ်ချက် တီးလိုက်ရာ မိန်းကလေး လေးငါးယောက်သည် တောအုပ်ကြားမှ ပြေးထွက်လာပြီးလျှင် မီးခိုးရောင်ရှိသော အိတ်တစ်လုံးဖြင့် ဖန်းယီ အား ထည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအိတ်သည် အလွန်ခိုင်မာပြီး ဖန်းယီက အားကုန်ရုန်းကန် သည့်တိုင်အောင် မည်သို့မျှ ရုန်းမထွက်နိုင်ပါ။

ရွှေနှင်းဆီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဟင်း သူမိတဲ့ အဆိပ်ဟာ တော်တော်ကို ထူးဆန်းတယ်။ သိုင်းလောမှာ သည်အဆိပ်ကို ဖြေနိုင်တဲ့ လူများ ရှိနိုင်ပါအုံးမလား” နှင်းဆီဖြူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“တို့ကတောင် မဖြေနိုင်ဘဲ တခြားလူက ဘယ်ဖြေနိုင်တော့ မှာလဲ”

ရွှေနှင်းဆီက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် သူ့ကို သည်အတိုင်း ထားတော့မှာလား”

ရွှေနှင်းဆီက အေးတိအေးခက်ဖြင့်...

“သည်အတိုင်း မထားလို့ သူ့ကို သတ်ပစ်မလိုလား”

ရွှေနှင်းဆီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြန်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ သူက သိပ်သနားဖို့ ကောင်းပါတယ်”

နှင်းဆီဖြူက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“အစ်မကြီးကတော့ တွေ့တဲ့လူ အားလုံးကို သနားနေတာ

ရွှေနှင်းဆီက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ငါက သူ့ကို သနားတာ ငါ့အတွက် မဟုတ်ဘူး”

နှင်းဆီဖြူက တခစ်ခစ် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ကျွန်မအတွက် ပြောမလို့ မဟုတ်လား”

ရွှေနှင်းဆီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ညည်းအတွက်ပါပဲ”

နှင်းဆီဖြူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် နီရဲသွား၏။

“အစ်မကြီးကလဲ..”

သူမသည် စကားဆုံးအောင်ပင် မပြောတော့လဲ နှစ်ဘက် သို့ လှည့်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်...

အလွန်လှပခန့်ညားသော ရထားလုံးတစ်စီး ရောက်ရှိလာ သည်။

မိန်းကလေးများသည် ဖန်းယီ ထည့်ထားသော အိတ်ကို

ရထားလုံးပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

နှင်းဆီပန်းညီအစ်မတို့ကလည်း ကိုယ်စီကိုယ်ငှ မြင်းများ

ပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီးနောက် ရထားလုံးနှင့်အတူ ရှေ့သို့ ထွက်ခွာ

သွားလေတော့သည်။

ရထားလုံးသည် တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ ထွက်ခွာသွား
နေ၏။

ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဖန်းယီသည် ရှန်းကန်နေ၏။
အော်ဟစ်နေ၏။

ဝေဒနာများကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရလေသည်။

အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော နှင်းဆီပန်းညီအစ်မတို့
သည် သူ့အား ညှဉ်ပန်းနှိပ်စက်ခြင်း မပြုသည့်အပြင် ကောင်းမွန်စွာ
စောင့်ရှောက်ကြသည်။

အထူးသဖြင့် အလွန်ရက်စက်တတ်သော နှင်းဆီဖြူပင်လျှင်
ဖန်းယီအပေါ် သနားနေမိ၏။

ငွေနှင်းဆီမှာမူ နှင်းဆီဖြူအား ကြည့်၍...

“ဟင်း ညီမကို သူက ရန်သူလို သဘောထားခဲ့တာ မေ့
သွားပြီလား”

နှင်းဆီဖြူသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်
လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် စုချမ်းနယ်သို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာ
ကြလေသည်။

စုချမ်းနယ်သို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာသည်နှင့် နှင်းဆီပန်း
ညီအစ်မတို့သည် တည်းခိုခန်းသို့ တည်းခိုရန် မလိုအပ်တော့ဘဲ ဒေသ
ခံ သူဌေးသူကြွယ် အိမ်တို့၌ တည်းခိုနိုင်ခွင့် ရှိလေသည်။

အကြောင်းမှာ ပိုးကောင်ဂိုဏ်းသည် စုချမ်းနယ်သို့ ချဉ်းနင်း
ဝင်ရောက်ပြီး ဩဇာအာဏာသားများ လွှမ်းမိုးမိထားခြင်းကြောင့်
ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

မည်သူမဆို ပိုးကောင်ဂိုဏ်းသားများအပေါ် ရိုသေကြ
သည်။

ကြောက်ရွံ့ကြသည်။

ကြည်ညိုကြလေသည်။

ဖန်းယီသည် ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်ခန့် ဝေဒနာများ အပြင်း
အထန် ခံစားပြီးနောက် သူခံစားနေရသော ဝေဒနာများသည် တစ်
နေ့တစ်ခြား သက်သာလာလေသည်။

စုချမ်းနယ်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ လုံးဝသက်သာသွား
ပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် ခွန်အားချိန်နေသည်မှ လွဲ၍
အခြေအနေ ကောင်းမွန်နေ၏။

သူသည် နှင်းဆီပန်းညီအစ်မ၏ စောင့်ရှောက်ခြင်း ခံရ
သည်ကို တွေ့ရသောအခါ စိတ်မကောင်း ဖြစ်လာလေ၏။

အထူးသဖြင့် နှင်းဆီဖြူက သူ့အပေါ် အစွမ်းကုန် ပြုစုပေး

နေသည်ကို အားတို့အားမှာ ဖြစ်နေလေသည်။

နှင်းဆီဖြူက သူ့အား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ အတော်နေကောင်းသွားပြီလား”

ဖန်းယီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ကျုပ်အတော် နေကောင်းလာပါပြီ”

နှင်းဆီဖြူက ကျေနပ်သွားသည်။

“ကျွန်မတို့ကို မမုန်းတော့ဘူးလား”

ဖန်းယီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို မမုန်းခဲ့ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကသာ”

နှင်းဆီဖြူက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ကျွန်မတို့ကသာ လူ့ကို အရမ်းမသတ်နဲ့လို့ ပြော

မလို့ မဟုတ်လား”

ဖန်းယီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ အလွန်ရက်စက်ယင်

ရုပ်ဆိုးလာတတ်တယ် မဟုတ်လား”

နှင်းဆီဖြူက သူ့အား တိတ်ဆိတ်စွာ အတန်ကြာ ကြည့်

လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မလှတာ ရှင်မြင်ချင်သလား”

ဖန်းယီက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့်...

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

နှင်းဆီဖြူက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင့်စကားကို ကျွန်မ နားထောင်စေချင်သလား”

ဖန်းယီက မချီပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်စကားနားထောင်ရအောင် ကျုပ်က မပြောဝံ့ပါဘူး

ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မလူတွေ လျှောက်သတ်နေတာကို ရှင်သ

ဘောကျသလား”

ဖန်းယီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ဘယ်ကြိုက်ပွါမလဲဗျာ”

“သည်လိုဆိုယင် ရှင့်စကား နားထောင်စေချင်တဲ့ သဘော

ပေါ့”

ဖန်းယီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

နှင်းဆီဖြူသည် ရုတ်တရက် ထန်လိုက်ပြီး သူ၏ပါးအား

တစ်ချက်နှမ်းကာ တခစ်ခစ် ရယ်မော၍ အခန်းထဲမှ ပြေးလွှားထွက်

စွာသွားလေသည်။

ဖန်းယီသည် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ကြည့်ယင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ

သည်။

တစ်နေ့ ဖန်းယီသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ တစ်ခန်းလုံး မှောင်မည်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သို့သော်...

မွှေးကြိုင်သော အနံ့တစ်ခုက သူ၏နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာနေသည်ကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

တဆက်တည်းမှာပင် လူရိပ်တစ်ခုသည် သူ၏ခုတင်နားသို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

သူ လှမ်းအော်၍ မေးလိုက်သည်။

ထိုလူရိပ်က အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“တိုးတိုးပြောပါ။ ကျွန်မ ငွေနှင်းဆီပါ”

ဖန်းယီက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ အချိန်မတော် လာရတာလဲဗျ”

ငွေနှင်းဆီက တခစ်ခစ် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဘာကြောင့် အခုလို အချိန်မျိုးမှာ ရှင့်အခန်းထဲကို ဝင်လာတယ်ဆိုတာ ရှင်သိဖို့ ကောင်းပါတယ်”

သူမသည် ယင်းသို့ ပြောရင်း ဖန်းယီအနီးသို့ တိုးကပ်လာလေသည်။

ဖန်းယီက ထထိုင်လိုက်သောအခါ ထွေးရွေးသော ငွေနှင်းဆီ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် သူ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်ကို ခံစား

လိုက်ရသည်။

ဖန်းယီက သူမအား တွန်းဖယ်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် သူသည် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး စားပွဲပေါ်မှ မီးအိမ်ကို ထွန်းညှိလိုက်လေသည်။

ငွေနှင်းဆီက အံ့ဩသွားသည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ မီးထွန်းတာလဲ”

ဖန်းယီက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သည်လောက် အရှက်မရှိတဲ့ မင်းမျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်ချင်လို့ပါ”

ထိုစကား ကြားလိုက်ရသောအခါ ငွေနှင်းဆီ၏တစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသထွက်လွန်း၍ တုန်ခါသွားလေသည်။

သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် မီးတောက်မီးလျှံပမာ ဖန်းယီအား စေ့စေ့ကြည့်ယင်း...

“ရှင့်ကိုယ်ရှင် ရုပ်ချောတယ်ဆိုပြီး ဓာနထောင်နေတယ်ပေါ့လေ။ ရှင့်ကို လောကပေါ်မှာ ရုပ်ဆိုးတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်မယ်”

ယင်းသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် ခါးမှ အသင့်ပါလာသော ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

ဖန်းယီသည် အေးစိမ့်သော ဓားသွားက သူ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ထိတွေ့လိုက်သည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူသည် လက်ဖြင့် ပွတ်လိုက်သောအခါ လက်ဝါးတစ်ခုလုံး

မှာ သွေးများချင်းချင်း နီရဲနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူသည် ငွေနှင်းဆီအား ကြည့်ကာ...

“ကဲ မထူးပါဘူး၊ မင်းစိတ်ကြိုက် ထပ်လုပ်ပါဦး၊ ကျုပ်မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားလဲ မင်းကို ငါစိတ်မဆိုးပါဘူး”

ငွေနှင်းဆီက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“လုပ်မယ်..လုပ်မယ်၊ ကျွန်မ လိုချင်တာမရလဲ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဖျက်ဆီးပစ်မယ်”

သူမသည် ပြောယင်း ဆက်၍ တိုက်ခိုက်မည်ပြုစဉ်...

“ဝုန်း”

အခန်းတံခါးအား တစ်စုံတစ်ယောက်က တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

နှင်းဆီဖြူသည် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာပြီး ငွေနှင်းဆီအား အတင်းဆွဲထားလိုက်၏။

“အစ်မကြီး လာပါအုံး၊ အစ်မလတ်က ရူးနေပြီရှင့်”

နှင်းဆီဖြူ၏အသံကြောင့် ငွေနှင်းဆီက ကမ်းကတန်းပြေးလွှားဝင်ရောက်လာသည်။

သူသည် မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲနေသော ဖန်းယီအား တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွား၏။

သူသည် ငွေနှင်းဆီအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ညည်းက လုပ်လိုက်တာလား”

ငွေနှင်းဆီက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာလဲ အစ်မကြီးက တော်တော်ဝမ်းနည်းသွားသလား”

“ဖြန်း”

သူမ၏စကားမဆုံးမီ ရွှေနှင်းဆီ၏လက်ဝါးသည် သူမ၏ဝါးပြင်ပေါ်သို့ တအားရှိက်ချလိုက်လေသည်။

ရွှေနှင်းဆီက ပါးရိုက်လိုက်သဖြင့် ငွေနှင်းဆီ၏ရယ်မောသံ ရပ်တန့်သွားသည်။

ဆုချည်ညံ ဖြစ်နေသော အခန်းတစ်ခုလုံးမှာလည်း တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

နှင်းဆီဖြူက လက်လွတ်လိုက်သည်။

ငွေနှင်းဆီသည် နောက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်သွားယင်း ရွှေနှင်းဆီအား ကြည့်ကာ...

“အစ်မကြီးက ကျွန်မကို ရိုက်တယ်”

ရွှေနှင်းဆီ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ညည်းက ဘာဖြစ်လို့ သည်လို လုပ်ရတာလဲ”

ငွေနှင်းဆီက ထရန်လိုက်သည်။

“ကျွန်မလုပ်ရလိမ့်မယ်၊ နှင်းဆီဖြူက သူ့ကို ချစ်နေမှန်း အစ်မကြီးက သိတယ်၊ ကျွန်မကလဲ သူ့ကို ချစ်နေတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

ရွှေနှင်းဆီက ထိုစကား ကြားလိုက်ရသောအခါ အံ့သြသွား၏။

၂၀၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဒါနဲ့ ညည်းက သူ့ကို မုန်းတယ်ဆို”
ငွေနှင်းဆီက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက သူ့ကို မုန်းတယ်၊ အမှန်တိုင်း မြေ
ရယ် ကျွန်မက သူ့ကို မနာလိုစေန့်တို့ ဖြစ်လို့ မုန်းတာရှင့်”
ရွှေနှင်းဆီက ခေါင်းတွင်တွင် ခါယမ်းလိုက်သည်။

“လောကပေါ်မှာ ယောက်ျားတွေ အများကြီးပါ၊ ညည်းရဲ့
ရုပ်ရည်နဲ့ဆိုယင် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ယူလို့ ရပါတယ်၊
နောက်ပြီး မင်းကြိုက်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတွေဟာလဲ အများကြီး ရှိနေ
တယ် မဟုတ်လား”

ငွေနှင်းဆီသည် ပါးစပ်ဖိတ်ထားလိုက်လေသည်။

သူမသည် ရွှေမှန်းစွာဖြင့် ရွှေနှင်းဆီနှင့် နှင်းဆီဖြူတို့အား
တစ်ချက်စီ ကြည့်ပြီးနောက် ချာခနဲလှည့်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွား
လေသည်။

သူမ၏အသံသည် အခန်းထဲသို့ လွင့်ပျံ့လာလေသည်။

“ညည်းတို့ကို မုန်းတယ်၊ လောကပေါ်မှာ ရှိတဲ့ လူအားလုံး
ကို ကျွပ်မုန်းတယ်”

ပထမပိုင်း ပြီး၏။

ဒုတိယပိုင်းတွင် ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

မိုးကျော်သူ

အယောင်ဆောင်လှုပ်လင်

ဒုတိယပိုင်း

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၆၄၆၀၆၁၀
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၇၁၄၀၆၁၀

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ဣတ်လော
ဦးကျော်ထင်၊ (ယုံကြည်ချက် စာပေ)
အမှတ် ၁၁၁၊ ၃၃ လမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးသော်လွင်မြင့် (စန္ဒတူး ပုံနှိပ်တိုက်)
၉ (H) နဝရပ်ရိပ်သာလမ်း၊
မရမ်းတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်
ဦးဝင်းကျော်ထွန်း၊ (မှစွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း၊
ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အစုချသုံးပါး

- ☆ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဦးအရေး
- ☆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဦးအရေး
- ☆ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဦးအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ☆ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

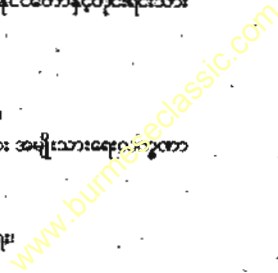
- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- ☆ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ☆ ဝိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ☆ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်စီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားစရဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ☆ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများမိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ☆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး၊
- ☆ အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးဂုဏ်တော်များ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- ☆ မျိုးမျစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မိုးစွေငှက်

တစ်ရက်...။

နှစ်ရက်...။

သုံးရက်ကြာပြီးနောက် ဖန်းယီသည် အတော်နေထိုင်
ကောင်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်လုံးနှင့်နှာခေါင်းနေရာမှ ချန်
လှပ်ထားပြီး အဝတ်ဖြူများပတ်ထားလေသည်။

ရွှေနှင်းဆီနှင့် နှင်းဆီဖြူတို့က သူ့အား တိတ်ဆိတ်စွာကြည့်
နေ၏။

သူတို့၏ရင်ထဲ၌ အားတုံအားနာဖြစ်ခြင်းနှင့်အတူ ဖော်မ
ပြနိုင်သော ဝေဒနာတစ်ခု ခံစားနေရလေသည်။

6 ❖ မိုးကျော်သူ

နှင်းဆီဖြူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး...

“ရှင်က တကယ်ပဲ သွားတော့မယ်ဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဖန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ် သွားသင့်တာ ကြာလှပါပြီဗျာ”

နှင်းဆီဖြူသည် ရုတ်တရက် ထလိုက်ပြီး သူ့အားသိုင်းဖက် ထားလိုက်သည်။

“မသွားပါနဲ့ရှင်၊ ရှင့်မျက်နှာ ဘယ်လောက်ပဲရုပ်ဆိုးသွားပါစေ၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို တစ်သက်လုံးစောင့်ရှောက်သွားပါ့မယ်”

ဖန်းယီက သူမအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

ဖန်းယီက သူမ၏ဆံကေသာကို အသာအယာပွတ်လိုက် ယင်း...

“မင်းက ငါ့တိုတကယ်ချစ်ယင် ငါ့ကို သွားခွင့်ပြုပါ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မနေရယင် အသက်ရှင်နေတော့ကော ဘာအဓိပ္ပါယ်ရှိမှာလဲ”

သူသည် နှင်းဆီဖြူအား အသာအယာတွန်းဖယ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ လှမ်းထွက်သွားသည်။

နှင်းဆီဖြူ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ရှင်အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဖန်းယီက ခြေလှမ်းမရပ်ပါ။

ဆက်၍လျှောက်ယင်း ပြောလိုက်သည်။

အယောင်ဆောင်လှလင် (၃) ❖ 7

“လူတစ်ယောက် သွားရှာမလို့”

နှင်းဆီဖြူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ရှင်က ငွေနှင်းဆီကို လိုက်ရှာမလို့ မဟုတ်လား”

ဖန်းယီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး”

နှင်းဆီဖြူက မျက်ရည်သုတ်ယင်း...

“ဒါဖြင့် ရှင်က ဘယ်သူ့ကိုလိုက်ရှာမလို့လဲ”

ဖန်းယီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ပထမဆုံး ကျုပ်က ဝူးယိုဆီသွားမယ်၊ မင်းတို့ကိုလာကြည့်ပါလို့ တိုက်တွန်းမယ်၊ နောက်ပြီး သူ့အဖေ ဝူးစွမ်းကိုလည်း နှင်းဆီပန်းညီအစ်မတို့ဟာ သူထင်သလို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ မဟုတ်တဲ့အကြောင်း ရှင်းပြမလို့ပါ”

ရွှေနှင်းဆီ ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်ရမယ်ဆိုတာတောင် ပြောမပြတတ်တော့ပါဘူးရှင်”

နှင်းဆီဖြူမှာလည်း ငေးငိုင်းကာ ပါးစပ်ပိတ်ထားလေတော့သည်။

❖ မိုးကျော်သူ

ဖန်းယီသည် အပြင်သို့ရောက်သောအခါ သူ၏ရင်ထဲ၌ ပေါ့ပါးသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူသည် ပြာလုံလုံကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး လေတောင်းလေသန့်များကို အားရပါးရရှိ၍လိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကြည့်လိုက်တော့မှ သူသည် လျှို့ဝှက်သောမြေအောက်ခန်းတစ်ခုမှ ထွက်လာခဲ့သည်ကို အကဲခတ်မိလိုက်လေသည်။

ယင်းလျှို့ဝှက်မြေအောက်ခန်းအား သေသေချာချာ မသိလျှင် မြင်တွေ့နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

သူသည် ရင်ကို ခာစ်ချက်ကော့လိုက်ပြီး ရှေ့သို့ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လျှောက်သွားလေသည်။

ခြေလှမ်းငါးဆယ်ခန့် လျှောက်လာသောအခါ...

“ဟေ့...ရပ်လိုက်”

လူတစ်ယောက်၏ အော်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် သူသည် ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ရလေသည်။

ဓားတစ်လက်က သူ့ကျောပြင်အား ထောက်ထားလိုက်၏။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ဒီဘက်လှည့်လိုက်စမ်း”

အသံရှင်မှာ မိန်းကလေးဖြစ်နေ၏။

ဖန်းယီက နောက်သို့ ဖြည်းဖြည်းစွာလှည့်လိုက်လေသည်။

သူ့အား ဓားဖြင့်ထောက်ထားသူမှာ ‘မိုးစွေငှက်’ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အယောင်ဆောင်လူလင် (၃) ❖

မိုးစွေငှက်မှာ သူ့အား မမှတ်မိပါချေ။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်း”

ဖန်းယီက ရုတ်တရက် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းကိုး၊ ဓားမင်းသားပါမလာပါလား”

“ရှင်”

မိုးစွေငှက် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ရှင်က ကျွန်မကို သိတယ်ဟုတ်လား”

ဖန်းယီ ပြုံးလိုက်သည်။

“သိပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဓားမင်းသားနဲ့အမြဲတမ်း တွဲနေတာကိုမြင်ဖူးပါတယ်”

မိုးစွေငှက်က သူ၏မျက်နှာကို သေချာစွာ အကဲခတ်လိုက်ပြီး...

“ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ရှင်ကို ကျွန်မ မြင်ဖူးသလိုပဲ”

ဟုပြောလာသည်။

ဖန်းယီက...

“ကျုပ်က ဖန်းယီပါ”

“ရှင်”

မိုးစွေငှက် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကာ နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

“ဖန်းယီက သေသွားပြီပဲ”

ဖန်းယီ ရယ်မောလိုက်သည်။

“လောကပေါ်မှာ ဖန်းယီနှစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ တစ်ယောက်က သေသွားပေမယ့် တစ်ယောက်က အသက်ရှင်နေပါသေးတယ်”

မိုးစွေငှက် ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိလိုက်သည်။

“ကျွန်မတော့ မျက်စိလည်ကုန်ပြီရှင်”

ရုတ်တရက်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံတစ်ချက် သူတို့နောက်မှ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဖန်းယီနှင့် မိုးစွေငှက်တို့သည် အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ...

တစ်ခေါင်းလုံး ခစ်ပင်များဖြူဖွေးနေသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ထိုအဘိုးအို၏လက်တစ်ဘက်က ပြတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးစွေငှက် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဦးက ဘယ်သူလဲ”

အဘိုးအို ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်နာမည် မသိချင်စမ်းပါနဲ့၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျုပ်

ဟာ ကောင်းကင်ဂိုဏ်းရဲ့ ရန်သူတစ်ယောက် ဆိုပါတော့”

မိုးစွေငှက်က အဘိုးအိုကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ဦးက ဘာကိစ္စ ဒီကိုလာရတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက သူမအား စိုက်ကြည့်လင်း...

“ကျွန်မက ကောင်းကင်ဂိုဏ်းရဲ့ လျှို့ဝှက်စခန်းကို လိုက်ရှာနေတာရှင်”

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်း သူတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်စခန်းကို လိုက်ရှာနေတာပဲ”

သူသည် မိုးစွေငှက်အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး-

“မင်းရှာလို့ တွေ့ပြီလား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

မိုးစွေငှက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မတွေ့သေးပါဘူးရှင်”

အဘိုးအိုက ဖန်းယီဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“မင်းကော”

ဖန်းယီ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

ထိုအဘိုးအိုသည် ဖန်းယီက မိုးစွေငှက်နှင့်အတူ ကောင်းကင်ဂိုဏ်း၏ လျှို့ဝှက်စခန်း လိုက်လံရှာဖွေနေသည်ဟု ထင်မှတ်မိလေသည်။

၁၂ ❖ မိုးကျော်သူ

အဘိုးအို ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကဲ...မင်းတို့မသိယင် ကျုပ်နောက်ကိုသာ လိုက်ခဲ့”

ဖန်းယီသည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ရင်ထိတ်

သွားလေသည်။

မိမိတို့က လျှို့ဝှက်မြေအောက်စခန်းသို့ ရောက်ရှိသွားလျှင် ရွှေနှင်းဆီတို့မှာ မိမိက သူတို့အား လမ်းပြ၍ခေါ်လာသည်ဟု အထင်မှားမည်သာဖြစ်ချေမည်။

သူသည် ထိုသို့ အခက်ကြုံနေစဉ်မှာပင် အဘိုးအို၏ခြေလှမ်းများက စတင်ရွေ့လျားသွားလေတော့သည်။

လျှို့ဝှက်လိုက်ရုံနှင့် ရတနာသိုက်

ဖန်းယီသည် ရင်တမမဖြင့် အဘိုးအိုနောက်မှ လိုက်နေ၏။ သို့သော် အဘိုးအိုသည် သူစွက်ခဲ့ရသော လျှို့ဝှက်မြေအောက်စခန်းနေရာသို့ကျော်သွားကာ ကျောက်ဆောင် တစ်ခုရှိရာသို့ ဦးတည် သွားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့မှ စိတ်သက်သာရာရ သွားလေသည်။

အဘိုးအိုသည် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်မှာ သူ၏ကိုယ်ဖော့ပညာက ပြသနေ၏။

ဖန်းယီနှင့် မိုးရွှေငှက်တို့က မနည်းကြိုးစားလိုက်ရလေသည်။

သူတို့သည် အတန်ကြာလျှောက်သွားသောအခါ ကြီးမားသော ကျောက်ဆောင်တစ်ခုအား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုကျောက်ဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်သွားသောအခါ အဘိုးအိုက ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားလေသည်။

ဖန်းယီက မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျောက်ဆောင်ထိပ်၌ မူလဏ စာလုံးသုံးလုံးထွင်းထားပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်က ပုဆိန်ဖြင့် ဖျက်ဆီးသွားသောအရာများ တွေ့ရှိရလေသည်။

ယင်းကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ စာများသည် ထိုကျောက်ဆောင်၏အမြင့်ဖြစ်ရမည်ဟု ဖန်းယီက တွေးမိသည်။

သို့သော်...

မည်သူက အဘယ်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အပင်ပန်းခံ၍ဖျက်ဆီးလိုက်သည်ကိုမူ သူက မတွေးစာတ်အောင်ဖြစ်သွားလေသည်။

သူသည် ထိုသို့ တွေးတောနေစဉ်မှာပင် အဘိုးအိုသည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ ပေါ့ပါးစွာတက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကျောက်ဆောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ အဘိုးအိုက သူတို့အား လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။

“တက်ခဲ့လေ၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

မိုးစွေငှက်က ဖန်းယီအား လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“အန္တရာယ်သိပ်စွန်းတယ်၊ ရှင်လိုက်မလာနဲ့၊ ဒီနေရာက မြန်

မြန်သွားယင်ကောင်းမယ်”

ဖန်းယီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီကဲ့လိုက်လာပြီးမှတော့ မြန်သွားဖို့မလွယ်လောက်ဘူးထင်တယ်”

ပြောယင်း တောင်ပေါ်သို့တက်သွားလေသည်။

မိုးစွေငှက် သက်မြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူမလည်း ကျောက်ဆောင်ပေါ် တက်သွားလေတော့သည်။

မိုးစွေငှက်တို့သည် ကျောက်ဆောင်ထိပ်သို့ရောက်ရှိသွားတော့မှ ထိုနေရာ၌ လှသုံးယောက်ခန့် ဝင်နိုင်သော ဝင်ပေါက်တစ်ခုရှိသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုဝင်ပေါက်သည် မည်မျှနက်ရှိုင်းနေမှန်းမသိဘဲ မှောင်မည်းနေ၏။

မိုးစွေငှက် သံသယဖြစ်လာသည်။

“နှင်းဆီပန်းညီအစ်မများ ဒီနေရာမှာ ရှိနိုင်ပါ့မလား”

အဘိုးအို ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်ရှိနိုင်ပါ့မလဲ”

မိုးစွေငှက်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

သူမ၏စကားမဆုံးမီ အဘိုးအိုက ရှင်းပြလိုက်၏။

“ဒီနေရာဟာ ကောင်းကင်ဂိုဏ်းရဲ့လျှို့ဝှက်နေရာတစ်ခုပဲ
သူတို့ဂိုဏ်းရဲ့ ရွှေငွေပစ္စည်းတွေ၊ သိုင်းပညာလျှို့ဝှက်မှတ်တမ်းတွေ
ဒီမှာ သိမ်းဆည်းထားတယ်ကွယ့်”

မိုးစွေငှက် အံ့ဩသွားသည်။

“ဦးက ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲဟင်”

အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်သည်။။

“ကျုပ်သိလို့လဲ ဒီကိုရောက်လာတယ် မဟုတ်လား”

သူသည် မိုးစွေငှက်အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်း အောက်ကိုဆင်းဝံ့ပျံမလား”

ဟုမေးလိုက်သည်။ မိုးစွေငှက် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဆင်းဝံ့ပါတယ် ဦး”

အဘိုးအိုသည် ဖန်းယီဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

“မင်းကော”

ဖန်းယီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ဆင်းရမှာလဲ”

မိုးစွေငှက်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ သူနဲ့မဆိုင်မပါဘူး”

အဘိုးအိုက ဖန်းယီအား စူးရှစွာကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းက ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်လား၊ မိန်းကလေး

တစ်ယောက်တောင် ဆင်းဝံ့တာကို မင်းကကြောက်နေတယ် ဟုတ်
လား”

ဟုပြောလာသည်။ ဖန်းယီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မိုးစွေငှက်ကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော် အဖော်
လိုက်ပြီးဆင်းသွားပျံမယ်”

အဘိုးအို၏မျက်နှာ အနည်းငယ်ကြည်လင်လာလေသည်။

“ဒီလိုမှပျံကွာ”

သူသည် အိတ်ထဲမှ နှစ်ပေခန့်ရှည်သော ဓားတစ်လက်နှင့်
မီးတုတ်တစ်ချောင်းထုတ်လိုက်ပြီး မိုးစွေငှက်လက်သို့အပ်လိုက်သည်။

“ဒီဓားက အလွန်ထက်တယ်၊ ဒီမီးတုတ်ကလည်း နေရာ
မရွေး အသုံးပြုနိုင်တယ်၊ မင်းယူထားလိုက်”

မိုးစွေငှက်သည် ထိုပစ္စည်းနှစ်ခုအား လက်ခံထားပြီး ဝင်
ပေါက်ထဲသို့ ဆင်းသွားလေသည်။

ဖန်းယီကလည်း တပါတည်းလိုက်၍ဆင်းသွားသည်။

အဘိုးအိုက သူတို့အား ငုံ့၍ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့..မင်းတို့ထွက်လာမယ့်အခါမှာ ငါပေးလိုက်တဲ့ဓားနဲ့
သုံးကြိမ်တိတိခေါက်ပါ၊ ဒါမှ ငါတံခါးဖွင့်ပေးနိုင်မှာ”

သူ့စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ထိုဝင်ပေါက်အား ကြီးမား
သောကျောက်တုံးတစ်တုံးက ရွေ့လျားလာပြီး ပိတ်ထားလိုက်လေ
တော့သည်။

ဖန်းယီနှင့်မိုးစွေငှက်တို့သည် အတန်ကြာအောင် စမ်းတ
ဝဲဝဲဖြင့် ဆင်းသွားကြသည်။

ကြောမီ...

သူတို့သည် မြေကြီးနှင့်ထိတွေ့လိုက်သည်ကို ခံစားလိုက်ရ
သည်။

မိုးစွေငှက်က မီးတုတ်အား မီးညှိယူလိုက်သည်။

မီးအလင်းရောင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

မီးတုတ်အားကိုင်၍ ဝန်းကျင်သို့ မြောက်၍ကြည့်လိုက်
သောအခါ သူတို့သည် လိုက်ဂူတစ်ခုထဲသို့ ရောက်နေသည်ကိုတွေ့ရ
လေသည်။

မိုးစွေငှက်သည် မီးတုတ်အားမြှောက်ထားပြီး ရှေ့သို့ဆက်
၍လျှောက်သွားလေသည်။

ဖန်းယီသည် မိုးစွေငှက်၏ရဲရင့်သော သတ္တိကိုကြိုက်၍မျိုး
ကုဏ္ဍုးမိလေသည်။

“ဪ...ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ နှင်းဆီပန်းညီအစ်မ
တို့ကို ဒီလောက် သံသ့မိမိလိုက်ရှာနေတာလဲ”

မိုးစွေငှက်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို သူတို့ကလုပ်ကြံလိုက်
တယ်လို့ သတင်းကြားလို့ပါ”

ဟုဖြေလိုက်၏။

ဖန်းယီက...

“ခင်ဗျားမိတ်ဆွေက ဘယ်သူလဲဗျ”

“သူလည်း ရှင့်လို ဖန်းယီလို့ပဲခေါ်တယ်”

ဖန်းယီ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ဖန်းယီ ဟုတ်လား”

မိုးစွေငှက် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဒါနဲ့ သူသေသွားပြီဆို”

“မုတ်ကဲ့ ဒီလိုပဲ သတင်းကြားရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက
တကယ်သေသွားတာလား၊ မသေဘူးလားဆိုတာ မပြောတတ်ဘူး
ရှင့်”

ဖန်းယီ မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“ခင်ဗျားပြောတော့ သူ့ကို နှင်းဆီပန်းညီအစ်မတွေက လုပ်
ကြံလိုက်တယ်ဆို”

မိုးစွေငှက် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မက ဒီလိုသတင်းကြားရလို့ နှင်းဆီပန်းညီ
အစ်မတွေကို လိုက်ရှာနေတာပေါ့”

“သူတို့ကိုရှာပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဒီသတင်း မှန်မမှန်ဆိုတာ လက်တွေ့ မေးမလို့ပါ”

“မှန်ခဲ့ယင်ကော”

မိုးစွေငှက်၏မျက်နှာပေါ်ဝယ် ခံပြင်းသော အရိပ်အရောင်
များပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“သတင်းသာ မှန်ခဲ့ယင် ကျွန်မက သူတို့ကိုဆုံးမမှာပေါ့”
ဖန်းယီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း...ခင်ဗျားက ဖန်းယီအပေါ် ဒီလောက်တောင်ပဲ သံ
ယောဇဉ်ကြီးနေသလားဗျာ”

မိုးစွေငှက်က ဘာမှမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။
အတန်ကြာအောင် လျှောက်သွားပြီးမှ သူမက စကားဆို
လာသည်။

“နေပါဦး ဒီကိစ္စဟာ ရှင်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘဲ ဘာလို့လိုက်လာ
ရတာလဲ”

ဖန်းယီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ အခုလို တစ်
ယောက်တည်း စွန့်စားရတာ အန္တရာယ်များပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်
ကလိုက်ခဲ့တာပါ”

မိုးစွေငှက်က သူ့အား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုယင် ရှင်က ကျွန်မကြောင့်လိုက်လာရတယ် ဟုတ်
လား”

ဖန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

မိုးစွေငှက်က ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ပြီး သူ့အားလှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဖန်းယီ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ ဖန်းယီ မိတ်ဆွေဆိုတော့ ကျုပ်မိတ်ဆွေလို့
ပဲသဘောထားလို့ပါ”

မိုးစွေငှက်က သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ယင်း သူမ၏
မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ နီရဲသွားလေသည်။

သူမသည် ဆက်၍လျှောက်သွားယင်း...

“အဘိုးကြီးက ဘာသဘောနဲ့ ကျွန်မတို့ကိုလွှတ်လိုက်တယ်
ဆိုတာ ရှင်ရိပ်မိရဲ့လား”

ဖန်းယီက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

မိုးစွေငှက်က ပြုံးလိုက်သည်။

“သူ့အကျိုးအတွက် ကျွန်မတို့ကို အသုံးချတယ်လို့ ကျွန်မ
ယူဆထယ်”

ဖန်းယီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း ဒီသဘောရတယ်”

မိုးစွေငှက်က သူ့အားလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုယင် ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ရမလဲ”

ဖန်းယီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အခုမှတော့ ရှေ့ကိုပဲ ဆက်သွားရုံရှိတော့တာပေါ့”

မိုးစွေငှက်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သိပ်ပြီးသတ္တိရှိတယ်လို့ ထင်နေတာ

အခုမှပဲ ရှင်ဟာ ကျွန်မလက်သတ္တိကောင်းတာ တွေ့ရတော့တယ်”
 ဖန်းယီကလည်း ရယ်မောလိုက်သည်။
 “ဘာလဲ ခင်ဗျား ကြောက်နေပြီလား”
 မိုးစွေငှက်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “ရှင်နဲ့အတူရှိနေမှတော့ ကျွန်မ ကြောက်ရမှန်းတောင် သ
 တိမရတော့ပါဘူးလေ”
 ဖန်းယီက တဟားဟားရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

ယခု...။

ဖန်းယီက မိုးစွေငှက်ထံမှ မီးတုတ်အားလှမ်းယူလိုက်ပြီး ရှေ့
 ဆုံးမှလျှောက်သွားလေသည်။
 သူတို့သည် ခြေလှမ်းငါးဆယ်မျှ လျှောက်သွားမိသောအခါ
 ရုတ်တရက် အမှောင်ထုထဲမှ လူနှစ်ယောက်ထွက်လာပြီး လက်ထဲမှ
 ဓားနှစ်လက်ဖြင့် ဗိုက်ခိုက်လာသည်။
 “သတိထား”
 ဖန်းယီက သတိပေးယင်း လျင်မြန်စွာ ရှောင်တိမ်းသွား
 သည်။

သူက လွတ်မြောက်သွားသော်လည်း မိုးစွေငှက်မှာမူ မ
 မျှော်လင့်ဘဲ အခိုက်မိသွားသဖြင့် ဓားတစ်လက်သည် သူ၏ခေါင်း

ပေါ် သို့တည့်တည့်မတ်မတ် ခုတ်ချလိုက်လေသည်။
 ဖန်းယီက အချိန်မီ လက်ကို တအားဆွဲယူလိုက်သဖြင့် သူမ
 အားခုတ်ချလိုက်သောဓားသည် သီသီကလေးလှဲသွားလေသည်။
 ဖန်းယီက မိုးစွေငှက်၏လက်အား တအားဆွဲယူလိုက်သဖြင့်
 မိုးစွေငှက်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဖန်းယီ၏ရှင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေ
 သည်။

ဖန်းယီကလည်း အမှတ်မထင် သူမအား သိုင်းဖက်ထား
 လိုက်လေသည်။

ဖန်းယီသည် တိုက်ခိုက်လာသူနှစ်ယောက်အား သတိထား
 ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ လူသားအစစ်မဟုတ်ဘဲ
 ယန္တရားအရုပ်များဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုယန္တရားနှစ်ရုပ်သည် ယင်းသို့ တစ်ချက်တိုက်ခိုက်လိုက်
 ပြီးနောက် အမှောင်ထုထဲသို့ ပြန်လည်ရွေ့လျားသွားလေသည်။

မိုးစွေငှက်က သက်ပြင်းစာစ်ချက်ချလိုက်သည်။
 “အင်း...ရှင်သာ အချိန်မီ မကယ်ယင် ကျွန်မတော့သွားပြီ”
 မိုးစွေငှက်၏စကားကြားလိုက်ရတော့မှ ဖန်းယီက သူမ
 အားပွေ့ဖက်ထားသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။
 သူသည် ရှက်ရွံ့သွားပြီး ကပျာကယာ လက်လွှတ်လိုက်
 သည်။

မိုးစွေငှက်က ရယ်မောလိုက်သည်။
 “ရှင်နဲ့ကျွန်မ အခုဖြစ်ပုံမျိုးကိုသာ ဓားမင်းသားကတွေ့

၂၄ ❖ မိုးကျော်သူ

သွားယင် ဘယ်လောက်ခေါသကြီးလိုက်မလဲ မသိဘူး”
ဖန်းယိက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်တော့
သည်။

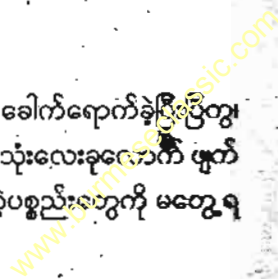
သူတို့သည် တရွေ့ရွေ့နှင့် ရှေ့ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြ
သည်။

မကြာမီ...
သူတို့သည် တံခါးတစ်ချပ်အား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။
ထိုတံခါး၏ဘေး၌ မိန်းကလေးသုံးယောက် သေဆုံးနေ
သည်ကို အံ့သြစွာတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။
မိုးစွေငှက် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
“ကြည့်စမ်း... ဒီအမျိုးသမီးသုံးယောက်က တို့ထက်ဦးအောင်
ဒီကိုရောက်နေတာကိုး၊ သူတို့ ဘာကြောင့် အသတ်ခံရပါလိမ့်”
ဖန်းယိ အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။
ပြီးမှ အဖြစ်နိုင်ဆုံး နည်းလမ်းအား ပြောလိုက်၏။
“သူတို့လည်း ဒီလိုထိဂုဏ်မှာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ရတနာသိုက်ရှိ
တယ်လို့ သတင်းကြားလို့ လာကြတာဖြစ်မှာပေါ့”
မိုးစွေငှက်သည် လျှောက်လာသောခြေလှမ်းများအား ရပ်
တန့်လိုက်လေသည်။

အယောင်ဆောင်လှလင် (၃) ❖

“အင်... ကျွန်မတို့ ရှေ့ဆက်သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ အခြေအ
နေကြည့်ရတာ အန္တရာယ် တဖြည်းဖြည်း များလာလိမ့်မယ်နဲ့တူ
တယ်”

ဖန်းယိ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“ဟုတ်တယ်၊ အန္တရာယ်မရှိယင် အဘိုးကြီးက ကျုပ်တို့ကို
ခိုင်းမှာမဟုတ်ဘူး”
ထိုစဉ်မှာပင်...
သူတို့နောက်မှ အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
“မင်းတို့ပြောတာ မှန်တယ်”
ဖန်းယိနှင့် မိုးစွေငှက်တို့ ရင်ထိတ်သွားသည်။
နောက်သို့ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အဘိုးအိုက သူတို့နောက်
တွင်ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
အဘိုးအိုသည် သူတို့အား ပြုံးပြလိုက်ပြီး...
“ကျုပ်က မင်းတို့ထက် သိုင်းပညာသာလျှက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့
တစ်ယောက်တည်း မလာဝံ့တယ်ဆိုတာ မင်းတို့အံ့သြနေမှာပဲနော်”
မိုးစွေငှက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“ဟုတ်တယ်”
အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်သည်။
“ကျုပ်က မင်းတို့ထက်အရင် တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ပြီးပြီတူ၊
ဒီမှာရှိတဲ့ စက်ခလုတ်များကိုလည်း ကျုပ်က သုံးလေးခုလောက် ဖျတ်
ဆီးပစ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို မတွေ့ရ

သေးတဲ့အတွက် ပြန်အထွက်မှာ ဒီလိုထိရုံကို မိန်းကလေး လေး
ယောက် ဝင်လာတာကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွပ်က နံရံကပ်ပြီး ပုန်းကွယ်လိုက်တယ်။ နောက်
တော့ သူတို့အော်သံကြားလို့ သေချာကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ သူတို့တာ
ကြောင့်သေသွားမှန်းတောင် မသိရတော့ဘူး။

ဖန်းယီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ဦးက ဆက်မသွားဝံ့ဘဲ အပြင်ကိုပြန်ထွက်သွား
တယ်ဆိုပါတော့”

အဘိုးအို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွပ်က မပိုင်တဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘူး
ကွ”

မိုးစွေငှက် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဦးက အမျိုးသမီးလေးယောက် ဝင်လာတယ်လို့ပြော
တယ်။ အခုဒီမှာ မိန်းကလေးသုံးလောင်းပဲ တွေ့နေပါလား။”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဘယ်လိုပျောက်
ကွယ်သွားတယ်ဆိုတာ ကျွပ်တောင် အံ့ဩမိသေးတယ်”

ဖန်းယီက အဘိုးအိုအား လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး..

“ဒါနဲ့ လိုဏ်ဂူထဲမှာ ဘယ်သူနေထိုင်တယ်ဆိုတာ ဦးကသိ
လို့လား”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိတာပေါ့၊ ဒီလိုထိရုံထဲမှာ နေထိုင်ခဲ့တဲ့ပိုင်ရှင်ဟာ
‘မာနမင်းသမီး’ပဲကွယ့်”

ဖန်းယီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မာနမင်းသမီး ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက....

“မာနမင်းသမီးကို သိုင်းလောကမှာ မသိတဲ့လူက ခပ်ရှား
ရှားပါ။ သူဟာ သိုင်းပညာလည်းတော်တယ်၊ အဆိပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး
လည်း အထူးကျွမ်းကျင်တယ်။ ရုပ်ရည်ကလည်း ချောမောလှပတယ်
ကွယ့်”

မိုးစွေငှက်က အဘိုးအိုအား လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး..

“ဦးက သူ့ကိုကောင်းကောင်းသိတယ် ဟုတ်လား”

အဘိုးအို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိတာပေါ့”

သူသည် တစ်စုံတစ်ခုအား သတိရလာပြီး..

“ဟေ့..ဟေ့..မင်းတို့မေးတာ များလာပြီ၊ ဒီတံခါးကို ဖွင့်ခို
နည်းလမ်းရှာကြရအောင်”

အဘိုးအိုသည် ယင်းသို့ပြောပြီးထိုတံခါးအနီးသို့ ကပ်သွား
ပြီး သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။

သူသည် ယင်းသို့ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဖန်းယီနှင့် မိုးစွေငှက်
တို့ကလည်း တံခါး၏ခလုတ်များကို ရှာဖွေနေကြ၏။

ဖန်းယီသည် အတန်ကြာ ရှာဖွေပြီးနောက် တစ်ချက်ပြီး

လိုက်သည်။

“ကျုပ် တွေ့ပြီဗျ”

သူသည် ယင်းသို့ပြောယင်း နံရံပေါ်မှ ချိုင့်ဝင်နေသော နေရာတစ်ခုသို့ လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ...

“ဂျိမ်း”

တံခါးမကြီးသည် ကျယ်လောင်စွာမြည်ဟည်းကာ ပွင့်သွားလေသည်။

မိုးစွေငှက် ဝမ်းသာသွားသည်။

သူမသည် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားရန် ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်ရာ ဖန်းယီက သူမအား ဆွဲထားလိုက်လေသည်။

“အရမ်းမဝင်နဲ့ဦးလေ”

အဘိုးအိုက အနီးရှိ မိန်းကလေးအလောင်းတစ်ခုအား ပွေ့ယူပြီး အခန်းထဲ ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

“ထောက်...ထောက်...ထောက်”

ဝင်းလက်သော အလင်းရောင်တန်းများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဓားသုံးလက်သည် လျှပ်တပြက် အလောင်းပေါ်သို့ စိုက်ဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မိုးစွေငှက်၏မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်သွားလေသည်။

သူမသည် ကျေးဇူးတင်သော မျက်လုံးဖြင့် ဖန်းယီအား

ကြည့်ယင်း...

“ရှင်က ကျွန်မအသက်ကို ကယ်ခဲ့တာ နှစ်ကြိမ်ရှိသွားပြီ”
ဖန်းယီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါ အသေးအဖွေပါ”

ပြောယင်း သူမ၏လက်ကိုဆွဲကာ အခန်းထဲသို့ သတိကြီး

စွာဖြင့် လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုကလည်း သူတို့နောက်မှကပ်၍ဝင်သွားလေသည်။

သူတို့သည် အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့်...

“ဂျိမ်း”

အခန်းတံခါးသည် ပြန်လည်ပိတ်သွားလေတော့သည်။

လောဘသမား

အခန်းကား ကျယ်ဝန်းလှသည်။

အခန်းထဲတွင် သေတ္တာလေးလုံးခန့် ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

မိုးရွေ့ကသည် ထိုသေတ္တာများ၏ အဖုံးအား တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ...

ထိုသေတ္တာလေးလုံးစလုံးတွင် ကျောက်သံပစ္စည်းများဖြင့် ဖြည့်လျက်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

အဘိုးအိုသည် ထိုကျောက်သံပစ္စည်းများကို လှည့်၍ပင်မကြည့်ပါ။

သူသည် အခန်းစားပွဲတစ်ခုပေါ်မှ ဖုန်များဖြင့် တူထပ်စွာဖုံးအုပ်နေသော စာအုပ်များကိုသာ အငမ်းမရကောက်ယူလိုက်လေသည်။

သူသည် ထိုစာအုပ်များအား အနည်းငယ် လှန်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ရင်ခွင်ထဲသို့ တယုတယုခိုက်ထားလိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း ဝမ်းသာလွန်း၍ နီရဲနေ၏။ သူသည် ဖန်းယီအား လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး..

“ကဲ..မင်းကို ငါက ဒီကျောက်သံပစ္စည်းများ တစ်ဝက်ပေးပါ့မယ်၊ မင်းတို့ယူပြီး ထွက်သွားနိုင်တယ်”

ဟုပြောလာသည်။

ဖန်းယီက အေးတီအေးစက်ဖြင့်...

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့က ဒီပစ္စည်းတွေကို သယ်ယူသွားဖို့အခြေအနေမပေးပါဘူး”

အဘိုးအို မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

ဖန်းယီက မဲ့ပြုံးပြုံးကာ...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို အသက်ချမ်းသာပေးယင် ကျေနပ်လှပါပြီ၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို ကျုပ်တို့ မလိုချင်ပါဘူး”

“ဟား..ဟား..ဟား”

အဘိုးအိုက အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်၏။

အတန်ကြာမှ ရပ်တန့်ကာ...

“ဟေ့..ငါက မင်းတို့ကို မသတ်ပါဘူးဆိုတာ ကတိပေးပြီး သွားပဲ”

ဖန်းယီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုယင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး မိုးရွှေငှက်၏လက်ကိုဆွဲကာ အခန်းတံခါးရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ ရုတ်တရက်...

“ယား”

အဘိုးအိုသည် ညာသံပေးကာ တိုက်ခိုက်လာ၏။

ဖန်းယီသည် အဘိုးအို တိုက်ခိုက်လာမည်ကို ကြိုတင်သိထားသည့်အလား မိုးရွှေငှက်၏လက်ကိုဆွဲလျှက်နောက်သို့ဆုတ်၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။ သို့သော်...

အဘိုးအိုက တကယ်တမ်း တိုက်ခိုက်လာခြင်းမဟုတ်ပါ။

အယောင်ပြတိုက်ခိုက်လာခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ဖန်းယီတို့ နောက်ဆုတ်သွားသည်နှင့် အခန်းတံခါးအား ဖွင့်ကာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

“ဟင်”

ဖန်းယီ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

သူသည် အဘိုးအို၏အကြံအား ရိပ်စားမိသွား၏။

ယင်းခဏမှာပင်...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံနှင့်အတူ အခန်းတံခါးမှာ ပိတ်သွားလေတော့သည်။

အခန်းတံခါး ပိတ်သွားပြီဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုကား လွတ်မြောက်သွားချေပြီ။

ဖန်းယီသည် အခန်းတံခါးအား လက်ဖြင့်တွန်းကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းတံခါးမှာ သံမဏိဖြင့် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ဘဲ လက်မှိုင့်ချနေလိုက်ရလေသည်။

အဘိုးအို၏အသံသည် အခန်းထောင့်တစ်ခုမှ တိုးဝင်လာသည်။

“သူငယ်..မင်းမကြိုးစားပါနဲ့၊ ဒီတံခါးကို မင်းတို့ဖွင့်ဖို့ မလွယ်ပါဘူးကွာ”

ဖန်းယီသည် အသံလာရာသို့ မော့ကြည့်လိုက်၏။

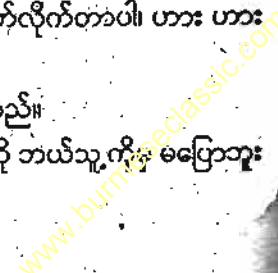
“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်တို့ကို ဘာဖြစ်လို့ဒီလိုလုပ်ရတာလဲဗျ”

အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ယင်းကွမ်းအဘိုးအိုလို့ခေါ်တယ်၊ ကျုပ်က မာနမင်းသမီးရဲ့ သိုင်းပညာကျမ်းများရထားတဲ့အကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးချင်လို့ မင်းတို့ကိုနှုတ်ပိတ်လိုက်တာပါ။ ဟား ဟား ဟား”

ဖန်းယီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“စိတ်ချပါ၊ ခင်ဗျားအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

“မဖွင့်ဘူး၊ ကျုပ်သွားပြီ ဟား ဟား”

အတိုးအို၏အသံသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ဖန်းယီနှင့် မိုးစွေငှက်တို့သည် အခန်းတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ထိုင်နေသည်။

သူတို့သည် အတန်ကြာ ထိုင်နေပြီးဖြစ်လေသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးအား သူတို့က နေရာလပ်မကျန် ရှာဖွေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ထွက်ပေါက် မရှိပါ။

တံခါးကိုလည်း ဖွင့်ရန်ကြိုးစားသည်။

အချည်းနှီးဝင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူတို့သည် ထိုင်၍ငေးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးစွေငှက်က မျက်ရည်များ စီးဆင်းကျလာသည်။

“ကျွန်မကြောင့် ရှင် အခုလိုခက်ရောက်နေရတာ”

ဖန်းယီက သူမအား ဂရုစာသက်စွာဖြင့် ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ညီမကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်က သွားချင်ပါတယ်လို့

ပြောလည်း သူကလွတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

မိုးစွေငှက်က မျက်ရည်များသုတ်ယင်း...

“အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ နှစ်ယောက်စလုံး အစာရေစာ ဝတ်ပြီး သေကုန်လိမ့်မယ်”

ဖန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလောက်လည်း အားမငယ်ပါနဲ့ညီမ”

သူသည် ယင်းသို့ နှစ်သိမ့်စကားပြောရာမှ သူ၏မျက်လုံး အစုံသည် ယင်းကွမ်းအတိုးအို ဖွင့်ထားခဲ့သော ဝိရိယံသို့ ရောက်သွားသည်။

ထိုဝိရိယံလုပ်ထားပုံမှာ ထူးခြားနေသည်ဟုလည်းတွေးမိသည်။

သူသည် စကားရပ်တန်လိုက်ပြီး ဝိရိယံရာသို့ ထ၍လျှောက်သွားသည်။

သူသည် ဝိရိယံတစ်ခုလုံးအား သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

လက်ဖြင့် ခေါက်ကြည့်သည်။

မိုးစွေငှက်သည် ဆိတ်ဆိတ်ထိုင်ဖင်း သူ့အားကြည့်နေသည်။

ဖန်းယီသည် ဝိရိယံသို့ ငုံ့၍ဝင်သွားသောအခါ...

“ဝုန်း”

ရုတ်တရက် ဝိရိယံတံခါးနှစ်ချပ်သည် အလိုအလျောက် ပိတ်

သွားလေသည်။

“ဖန်းယီ”

မိုးရွှေငှက်က အတိတ်တလန်အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

တိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး ဗီရိုရိုရာသို့ ပြေးသွားသည်။

သူမသည် ဗီရိုတံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ...

“ဟင်”

သူမ၏မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားတော့သည်။

အကြောင်းမှာ ဗီရိုထဲသို့ ရောက်ရှိနေသော ဖန်းယီတစ်

ယောက် လုံးဝပျောက်ကွယ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။

မိုးရွှေငှက်သည် စိုးရိမ်တကြီးဖြင့်...

“ဖန်းယီ...ဖန်းယီ”

သူမသည် ယင်းသို့ အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် အော်ဟစ်၍ ခေါ်လိုက်ရာ တခဏအကြာတွင် ဖန်းယီ၏အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“အစ်ကို ဒီဘက်ခန်းမှာရှိနေတယ် ညီမ”

ဖန်းယီ၏အသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် မိုးရွှေငှက်က ဝမ်းသာသွားသည်။

“အစ်ကိုကြီး ဟိုဘက်ခန်းမှာ ဟုတ်လား၊ ကျွန်မလည်း လာခဲ့မယ်”

“မလာနဲ့ညီမ၊ ဒီဘက်မှာ အခြေအနေ ဘာမှန်းမသိရသေးဘူး”

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီးက ဒီဘက်ကို ပြန်လာပါလား”

“မလာနိုင်သေးဘူးညီမ၊ အစ်ကို ဒီဘက်ခန်းကနေ ထွက်ပေါက်ရာကြည့်ဦးမယ်၊ ညီမ အဲဒီကစောင့်နေနော်”

ဖန်းယီ၏အသံသည် ယင်းသို့ပြောပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

မိုးရွှေငှက်သည် စိုးရိမ်စိတ်များပေါ်ပေါက်လာပြန်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး အစစအရာရာ သတိထားနော်”

ဟု အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်လေသည်။

ငွေနှင်းဆီ

ဖန်းယီသည် ဗီရိထဲသို့ ဝင်ရောက်ပြီး လက်များဖြင့် ဟိုဟို
သည်သည် စမ်းသပ်ရှာဖွေနေရာ ရုတ်တရက် သူသည် ခလုတ်တစ်ခု
သွားရောက်နိုင်မိသဖြင့် ဗီရိနံရံသည် အလိုလိုပွင့်သွားပြီးလျှင် သူ
သည် ထိုနေရာမှဝင်သွားသောအခါ အတွင်းခန်းတစ်ခုအား တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

သူသည် အတွင်းခန်းသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် ဗီရိနံရံများ
သည် အလိုအလျောက် ပြန်လည်ပိတ်သွားလေသည်။

သူသည် မိုးစွေငှက်၏ စိုးရိမ်မကင်းသော ခေါ်သံများကြား
လိုက်ရသဖြင့် ယင်းသို့မှာကြားပြီးနောက် ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်သွား
လေသည်။

ခြေလှမ်းငါးဆယ်ခန့် လျှောက်လာမိသောအခါ ကျောက်
ဖြင့်ထုလုတ်ထားသော ခေါင်းတစ်ခုအား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူသည် အံ့ဩသွားသည်။

ထိုကျောက်ခေါင်း၏အဖုံးအား ဖွင့်ကြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်
လိုက်သောအခါ ခေါင်း၏အဖုံးသည် အလိုအလျောက်ပွင့်လာသည်
ကိုတွေ့ရလေသည်။

ဖန်းယီက ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။
ခေါင်းအဖုံး ပွင့်သွားပြီးနောက် ခေါင်းထဲမှ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ထ၍ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုမိန်းကလေး၏ မျက်နှာအား သေချာစွာကြည့်လိုက်
သောအခါ သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ထိတ်လန့်အံ့ဩသော အရိပ်
အရောင်များ ပေါ်လွင်နေ၏။

အကြောင်းမှာ...

ခေါင်းထဲမှထလာသော အမျိုးသမီးမှာ သူ၏ဇနီးလောင်း
‘ပိုက်မူ’ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်”

သူသည် အလွန်အံ့အားသင့်သွားသည်။

ယင်းကွမ်းအတိုးအိုက ပြောခဲ့သည့် မိန်းကလေး လေး
ယောက်ဝင်ရောက်လာသည်ဆိုသော စကားကို သတိရလာလေ
သည်။

ဤလိုဏ်ဂူထဲသို့ မိန်းကလေး လေးယောက်ဝင်လာပြီး သုံး
ယောက်က အသတ်ခံရပြီး ကျန်ရှိသော မိန်းကလေး ဝမ်းသာကံမှာ
ပိုက်မူဖြစ်မှန်း သူသဘောပေါက်လာလေသည်။

ဖန်းယီသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်...
 “ပိုက်မူမင်း ဘယ်လိုလုပ် ဒီကိုရောက်လာတာလဲ”
 ဟုမေးလိုက်သည်။
 ပိုက်မူမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။
 “ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မနာမည်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိနေ
 တာလဲ”
 တအံ့တဩဖြင့် မေးလာသည်။
 “ကျုပ်က ဖန်းယီပါ”
 ပိုက်မူက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...
 “ဪ...ရှင်က ဖန်းယီနာမည်ကို အခုထိမမြောင်းသေးဘဲ
 တိုး”
 ဟုပြောလာသည်။
 ဖန်းယီ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။
 “ကျုပ်က ဖန်းယီပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ နာမည်ပြောင်းရမှာလဲ”
 ပိုက်မူက...
 “တောင်းပြီးရှင်နာမည်မပြောင်းချင်နေနိုင်တယ်၊ ဒီအထဲ
 ရောက်မှတော့ သေရမှာပဲ”
 ပြောယင်း ထွက်လာသည်။
 ဖန်းယီက...
 “နေပါဦး၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းထဲဝင်ပြီးနေတာလဲ”
 ပိုက်မူက...

“ကျွန်မက လူသံကြားလို့ ဝင်ပုန်းတာပါ”
 ဖန်းယီ ပြုံးလိုက်သည်။
 “ကျုပ်ဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”
 ပိုက်မူက လေသံမာမာဖြင့်...
 “ရှင်က ဘာလို့ဝမ်းသာတာလဲ”
 “မင်းက ငါ့ရဲ့ နှီးလောင်းပဲ မဟုတ်လား”
 ပိုက်မူ ဒေါသထွက်သွားလေသည်။
 “ရှင်ရူးနေသလား၊ ကျွန်မနဲ့လက်ထပ်မယ့် ဖန်းယီဟာ
 သေသွားပြီရှင်”
 ဖန်းယီ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ နှီးလောင်းပဲ”
 “ရှင်..”
 ပိုက်မူ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။
 နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်သွားယင်း...
 “ရှင်...ရှင်ရူးနေပြီ”
 သူမသည် ယင်းသို့ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ပြေး
 သွားလေသည်။
 “ပိုက်မူ...ပိုက်မူ...မပြေးနဲ့”
 ဖန်းယီသည် ယင်းသို့ အော်ခေါ်ယင်း နောက်မှပြေးပိုက်
 သွားလေတော့သည်။

မိုးစွေငှက်သည် တစ်ဘက်ခန်းမှ ဖန်းယီနှင့်ပိုက်မှုတို့ အချို့ အချပြောသံများကို ကြားနေရသည်။

သူမသည် တစ်ဘက်ခန်းသို့သွားရန် ဗီရိုတွင်းသို့ ဝင်ရောက်၍ခလုတ်များကို လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ရချေ။ ထို့နောက်..

ဖန်းယီနှင့် ပိုက်မှုတို့ ပြေးလွှားသွားကြသော ခြေသံများ ကြားပြီး ထိုခြေသံများ ဖျောက်ကွယ်သွားသည့်အတွက်... သူမသည် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့် ထိုင်၍ငိုကြွေးနေလေသည်။

မည်မျှကြာသွားမှန်း မသိ။ ရုတ်တရက် ခြေသံများကြားလိုက်ရလေသည်။ သူမသည် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် လုလင်တစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လုလင် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။ သူသည် အမျိုးသမီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး... “ငွေနှင်းဆီ..မင်းပြောတော့ ဒီအခန်းထဲကို ဘယ်သူမှ မဝင်နိုင်ဘူးဆို၊ အခုတော့ တခြားတစ်ယောက် ရောက်နေပါလား” ငွေနှင်းဆီသည် မိုးစွေငှက်အား အံ့ဩစွာဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာမှ သတိဝင်လာပြီး... “မမက ဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးလာသည်။ မိုးစွေငှက်က သက်ပြင်းချကာ...

“မိုးစွေငှက်ပါ” မိုးစွေငှက်ဟု ကြားလိုက်သည်နှင့် ငွေနှင်းဆီ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းလက်တောက်ပသွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် မမမက ဝူးစွမ်းနဲ့အမျိုးတော်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား” မိုးစွေငှက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

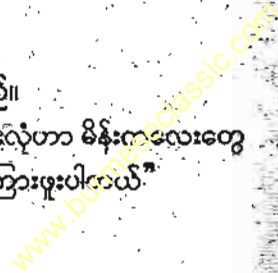
“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်” လုလင်ဖြစ်သူသည် ငွေနှင်းဆီ၏လက်ကို ဆွဲထားလိုက်ပြီး....

“ကဲ..ဒီအခန်းကိုဖြင့်ပေးနိုင်ယင် ကျုပ်ကို အခွင့်အရေးပေးမယ်ဆို”

ငွေနှင်းဆီ ရယ်မောလိုက်၏။ “ရှင် ဘာကြောင့်လောနေရတာလဲ” လုလင်က သူမ၏ခါးကို သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး..

“မင်း အချိန်မဆွဲနဲ့၊ ယန္တရားစမ်းလုံဆိုတာ ဘယ်လိုလူမျိုးဆိုတာ မင်းကြားဖူးမှာပေါ့” ဟုပြောလာသည်။

ငွေနှင်းဆီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ “ကြားဖူးပါတယ်ရှင်၊ ယန္တရားစမ်းလုံဟာ မိန်းကလေးတွေကိုလျှောက်ပြီး ပျက်ဆီးနေတယ်ဆိုတာ ကြားဖူးပါလယ်”

သူမသည် ယင်းသို့ပြောပြီးသည်နှင့် သူမ၏လက်ဝါးသည် လူလင်၏ခင်စသို့ ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”
“အား”

စူးရှသောအော်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။
ယန္တရားစမ်းလုံ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွား
ကာအခန်းနံရံနှင့် ပြင်းထန်စွာ ဆောင့်မိပြီးလဲကျသွားသည်။
ယင်းနောက် တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်တော့ပါချေ။
ယန္တရားစမ်းလုံကား လျှပ်တပြက်အတွင်းမှာပင် သေဆုံး
သွားချေပြီ။

မိုးစွေငှက်က ငွေနှင်းဆီ၏ရက်စက်ပုံကို အံ့ဩစွာဖြင့် ကြည့်
နေမိသည်။
ငွေနှင်းဆီက တစ်ချက်ပြုံးပြကာ...

“ဒီလိုလူမျိုးကို လောကပေါ်မှာထားခဲ့ယင် မိန်းကလေး
တွေ ဒုက္ခရောက်မှာပဲ”

သူမသည် ယင်းသို့ပြောပြီး မိုးစွေငှက်ထံသို့ လျှောက်လာ
လေသည်။

မိုးစွေငှက်သည် စိရိထဲမှ ထွက်လာသည်။
“ရှင်က ဘယ်သူလဲ”
ငွေနှင်းဆီက ပြုံးလိုက်သည်။
“ကျွန်မက ငွေနှင်းဆီပါ”

မိုးစွေငှက်က အကဲခတ်ကြည့်ယင်း-
“ရှင်က ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ငွေနှင်းဆီက....
“ဒီလိုထိပူထဲမှာ ရတနာသိုက်ရှိတယ်လို့ ကြားတယ်”
ငွေနှင်းဆီသည် ပြုံး၍စကားဆက်လိုက်သည်။
“ရွှေငွေရတနာဆိုတာ လူတိုင်းတပ်မက်တဲ့ပစ္စည်းပဲ မဟုတ်
လား”

မိုးစွေငှက် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။
ငွေနှင်းဆီကို အခန်းထောင့်၌ရှိသော သေတ္တာများကို
ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ရတနာပစ္စည်းတွေ သေတ္တာထဲမှာရှိပါတယ်၊ ကျွန်မ အန်
ကိုတစ်ယောက် စီရိထဲကနေပြီး ဟိုတက်ခန်းထဲရောက်သွားလို့ တွန့်ခ
ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပါ”

သူမသည် ငွေနှင်းဆီ၏အမေးကို မဖြေဘဲ ဖန်းယီနောက်
သို့ လိုက်သွားရန် စိတ်ဆန္ဒစောနေ၏။

ငွေနှင်းဆီသည် စီရိထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။

သူမသည် လက်ဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် စမ်း၍ရာဗွေရာ ဝီ
ရို၏ထောင့်တစ်နေရာတွင် ခလုတ်တစ်ခု တွေ့မိလိုက်သဖြင့် နှိပ်ချ
လိုက်ရာ စီရိ၏နံရံသည် အလိုအလျှောက်ပွင့်သွားလေသည်။

မိုးစွေငှက် ဝမ်းသာသွားသည်။
သူမသည် ငွေနှင်းဆီနောက်သို့ လိုက်၍ဝင်သွားရာ တစ်

ဘက်ခန်းသို့ရောက်သွားလေသည်။

ငွေနှင်းဆီသည် တစ်ဘက်ခန်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ
ဗီရိုနီရို၏ လျှို့ဝှက်တံခါးပိတ်မသွားစေရန် ကျောက်တုံးတစ်တုံး
ကောက်ယူ၍ ခံပေးထားလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

မိုးစွေငှက်၏လက်ကိုခွဲကာ ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်သွားလေ
သည်။

သို့သော် ဖန်းယီ၏အရိပ်အရောင်ပင် မတွေ့ရချေ။

သူတို့သည် လိုဏ်ဂူလမ်းအတိုင်း ချိုးကွေ့၍သွားသောအခါ
မကြာမီ သူတို့ရှေ့တွင် အလင်းရောင်များ တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။

သူတို့သည် အလင်းရောင်ရှိရာသို့ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့်
လျှောက်သွားရာ လိုဏ်ဂူထွက်ပေါက်တစ်ခုအား တွေ့မြင်လိုက်ရလေ
သည်။

မိုးစွေငှက်သည် ဖန်းယီနှင့် အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်
က ဤထွက်ပေါက်မှ ထွက်သွားကြသည်ကို နားလည်လိုက်လေ
သည်။

လိုဏ်ဂူရှေ့တွင် နေရောင်ခြည်များသည် နွေးထွေးစွာ ဖြာ
ကျနေ၏။

ငွေနှင်းဆီသည် လိုဏ်ဂူထဲမှ ရတနာသေတ္တာများအားတစ်
လုံးပြီးတစ်လုံး အပြင်သို့ ထုတ်နေ၏။

မိုးစွေငှက် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ရှင်ကတော့ ရတနာတွေကို သိပ်ပြီးမက်မောတာပဲနော်”
ငွေနှင်းဆီ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရတနာဆိုတာ လူတိုင်းမက်မောတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လောကပေါ်မှာ
ရတနာနဲ့လဲလို့မရတဲ့အရာများ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သတိထားစမ်းပါ”
ငွေနှင်းဆီ ရယ်မောလိုက်သည်။

“မမက ဝမ်းနည်းစရာများ ရှိနေလို့လား”

မိုးစွေငှက် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်တော့သည်။ ငွေနှင်းဆီက
ရတနာသေတ္တာများ အပြင်ထုတ်ထားပြီးနောက်...

“ကဲ...မမ ဒီမှာ ခဏစောင့်နေဦး၊ ကျွန်မ မြင်းလှည်းသွား
ရှာဦးမယ်”

သူမသည် ယင်းသို့ပြောပြီးထိုနေရာမှ ပြေးလွှားသွားလေ
သည်။ အတန်ကြာမှ မြင်းလှည်းတစ်စီးနှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာ
သည်။ သူမသည် ရတနာသေတ္တာများအား မြင်းလှည်းပေါ်တင်ကာ
မိုးစွေငှက်အားခေါ်ဆောင်ပြီး ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

မေတ္တာတရား

မြင်းလှည်းသည် အနောက်တောင်အရပ်သို့ ဦးတည်မောင်းနှင်သွားသည်။

မိုးရွေ့ငှက်တို့သည် တစ်နေ့နှင့်တစ်ည မောင်းနှင်လာသော အခါ ရုတ်တရက် သူတို့နောက်မှ မြင်းခွာသံများ ကြားလိုက်ရလေသည်။

ငွေနှင်းဆီက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

နောက်မှ လိုက်လာသော မြင်းပေါ်ဝယ် ဓားမင်းသားလိုက်ပါလာသည်။

ဓားမင်းသားသည် မြင်းလှည်းပေါ်၌ထိုင်နေသော မိုးရွေ့ငှက်အား တွေ့မြင်ရာသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရွှင်ပျသွားလေသည်။

သူသည် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး...

“ညီမလေး...မင်းဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ငါ့ရှာရတာ မောနေ

ဖြီ”

မိုးရွေ့ငှက်က မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်...

“ရှင်ကို ဘယ်သူကရှာခိုင်းတာလဲ”

ဓားမင်းသား ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

ငွေနှင်းဆီက...

“အစ်မကြီးက စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလို့ပါ”

ဓားမင်းသားက...

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မက မမရဲ့ညီမလေး”

ဓားမင်းသား အံ့ဩကာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတော့သည်။

သူတို့သည် နောက်ထပ် ငါးမိုင်ခန့်ဆက်သွားသောအခါ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

သူတို့သည် စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်ရောက်ကာ အနားယူစားသောက်လိုက်ကြ၏။

စားသောက်ပြီးလျှင် မိုးရွေ့ငှက်က ဓားမင်းသားအားကြည့်ကာ...

“ရှင် လမ်းမှာ ဖန်းယီနဲ့တွေ့ခဲ့လား”

ဓားမင်းသား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တွေ့တယ်”

မိုးရွေ့ငှက် စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“သူ တစ်ယောက်ထဲပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါသေးတယ်”
မိုးစွေငှက် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“သူတို့ကို ဘယ်မှာတွေ့လဲ”

“မြို့ထဲက တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ၊ မကြာပါဘူး၊ မိန်းကလေး
က ဓားတစ်လက်ကိုင်ပြီး ထွက်လာတယ်”

မိုးစွေငှက် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ရှင်က တစ်ချိန်လုံး သူတို့ကို စောင့်ကြည့်နေတာပေါ့ ဟုတ်
လား”

ဓားမင်းသား ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် စောင့်ကြည့်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းကလေးက ဆူ
ညံသောင်းကျန်းနေလို့ တည်းခိုခန်းတစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ လူအားလုံးက
ထွက်ကြည့်ကြတာပေါ့”

ငွေနှင်းဆီက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“နောက်ကော”

“မိန်းကလေးက ဓားနဲ့ဖန်းယီကို တိုက်ခိုက်တယ်”

“ဖန်းယီက ပြန်မလုပ်ဘူးလား”

“သူ ဘာမှပြန်မလုပ်လို့ ဓားဒဏ်ရာအတော်များများ
ရသွားခဲ့တယ်”

“နောက်ကော”

“ဖန်းယီ သေသွားတာပေါ့”

ထိုစကားကြားလျှင် မိုးစွေငှက်သည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့

ဘဲ ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

ဓားမင်းသားမှာ မိုးစွေငှက်အား ငေးကြည့်ယင်း သက်ပြင်း
တစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မငိုပါနဲ့ညီမရယ်၊ ဖန်းယီ မသေပါဘူး၊ အစ်ကို လိမ်ပြော
တာပါ”

မိုးစွေငှက် ခေါင်းထောင်လာသည်။

“သူ မသေဘူးဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အကယ်၍သာ ဗေဒါဂိုဏ်းချုပ်ရောက်မလာယင် သူ့သေ
သွားမှာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဖန်းယီက အဲဒီတည်းခိုခန်းမှာပဲ ကျန်ခဲ့တယ် ဟုတ်
လား”

ဓားမင်းသား ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မရှိတော့ဘူး၊ ဗေဒါဂိုဏ်းချုပ်တို့ထွက်သွားတာနဲ့ မိန်းက
လေးတစ်ယောက် ရောက်လာတာ တွေ့ရတယ်”

ငွေနှင်းဆီ မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“အင်း...သူ့ကိုကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေးက အတော်များနေပါ
လား”

ဓားမင်းသားက...

“မဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ တာဖြစ်လို့လဲ ဆိုယင် ဖန်းယီက ဒီ
မိန်းကလေးကိုတွေ့တာနဲ့ အခန်းထဲက ထွက်ပြေးသွားတော့တာပဲ”

ငွေနှင်းဆီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်လည်း မသိဘူး”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် မိုးစွေငှက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်သိသမျှ ပြောပြီးပြီ၊ သူဘယ်ရောက်သွားသလဲဆိုတာတော့ မသိဘူး၊ နောက်တစ်ခါ သူနဲ့လမ်းမှာတွေ့ယင် ညီမဆီ လွှတ်လိုက်ပါမယ်၊ ညီမရဲ့စိတ်နေသဘောထားကို ကျုပ်နားလည်ပါပြီ၊ အခုအချိန်ကစပြီး ညီမကို ဘယ်တော့မှ အနှောင့်အယှက် မပေးတော့ပါဘူး”

သူ့အသံသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာ၍ တုန်ခါနေ၏။

သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ဂရုဏာသက်စွာနှင့် မိုးစွေငှက်အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး..

“ကဲ..ကျုပ်သွားပြီ”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် ချာခနဲလှည့်ကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

မိုးစွေငှက်မှာ ခင်းငိုင်ယင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

စိတ်ညှို့ပညာ

သုံးရက်...။

သုံးရက်တိုင်တိုင် ခရီးဆက်ခဲ့ရာ သူတို့သည် ‘စုချမ်း’ နယ်သို့ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာလေသည်။

စုချမ်းနယ်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့် လမ်းသွားလမ်းလာ ကုန်သည်ပွဲစားများ စည်ကားစွာ သွားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူတို့က ချန်ကျန်းမြစ်အတိုင်း ဆက်၍မောင်းနှင်သွားရာ လမ်းခရီးတလျှောက်တွင် ဗေဒါဂိုဏ်းသားသုံးယောက်တစ်စု၊ ငါးယောက်တစ်စု စုရုံးသွားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုဗေဒါဂိုဏ်းသားတို့သည် ကုန်သည်ပွဲစားများနှင့် တွေ့ဆုံသောအခါ သူတို့သည် ရိုသေစွာဖြင့် လမ်းဖယ်ပေးကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

၅၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ငွေနှင်းဆီကံ အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“မမ...ဒီဗေဒါတွေဟာ မိုးရိုးဗေဒါတွေ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်”

သူမ၏အနီး၌ ဖြတ်လျှောက်သွားသော ဗေဒါတစ်ယောက်

က...

“ဟေ့...မဆိုင်ယင် မစပ်စုနဲ့”

ဟု သတိပေးလိုက်လေသည်။

တဆက်တည်း မိုးစွေငှက်အား စိုက်ကြည့်လာသည်။

သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းလက်တောက်ပြောင်နေ၏။

အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ မိုးစွေငှက်၏စိတ်ထဲ ထုံထိုင်းသွား

လေသည်။

မြင်းလှည်းသည် ရှေ့ဆက်မောင်းနှင်သွားသည်။

အတော်ဝေးဝေးသို့ရောက်လျှင် မိုးစွေငှက်က...

“ရှေ့ဆက်သွားယင် မြို့လေးတစ်မြို့ ရောက်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီမြို့မှာ ‘ဆွေချစ်လို’ တည်းခိုခန်းတစ်ခုရှိတယ်၊ ညီမ အဲဒီမှာ စောင့်နေပါ”

ငွေနှင်းဆီ အံ့သြသွားသည်။

“မမက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကိစ္စတစ်ခု သတိရလာလို့ပါ”

“ညီမ လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

မိုးစွေငှက် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

အယောင်ဆောင်လှလင် (၃) ❖ ၅၅

“မလိုက်နဲ့ မမပြောသလိုသာ လုပ်ပါ”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

တားမရမုန်းသိလျှင် ငွေနှင်းဆီက စိတ်လျှော့လိုက်လေ တော့သည်။

မိုးစွေငှက်သည် လမ်းတွင်တွေ့ရသော ဗေဒါထံ ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။

ထိုဗေဒါသည် လမ်းဘေးသစ်ပင်အောက်၌ ထိုင်နေ၏။

မိုးစွေငှက်အားတွေ့လျှင် ပြုံးကာ...

“မင်း ပြန်လာတာကိုး”

မိုးစွေငှက် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းက ဗေဒါဝိုင်းချုပ်နဲ့ တွေ့ချင်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဗေဒါက ထရပ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့ပါ”

ပြောယင်း လှမ်းထွက်သွားသည်။ မိုးစွေငှက်က ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ပါသွားတော့သည်။

ညဉ့်အတော်နက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

မြို့ပြင် ကွင်းပြင်တစ်နေရာ၌ မီးများထိန်ထိန်လင်းနေ၏။

ထိုအလင်းရောင်များသည် မီးတုတ်များမှ ထွက်ပေါ်လာသော အလင်းရောင်များပင်ဖြစ်၏။

မီးတုတ်များ ဝိုင်းရံရိုက်ထူထားသည့်အလယ်ရှိ မြေကွက်လပ်ပေါ်တွင် ရာပေါင်းများစွာသော ဗေဒါရိုဏ်းသားများသည် ဝိုင်းဖွဲ့၍ထိုင်နေကြသည်။

ဗေဒါရိုဏ်းချုပ်လီဖုံးသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်၌ တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်နေ၏။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

သူ၏ဘေးတွင် မေစု ရပ်နေ၏။

သူ၏မျက်နှာလည်း သိပ်မကောင်းပါ။

အတန်ကြာမှ လီဖုံးက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို စတင်ဖြိုခွဲလိုက်သည်။

သူသည် မေစုဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး..

“သူ တကယ်လာမယ်လို့ မင်းထင်သလား”

မေစုက အသံအုပ်အုပ်ဖြင့်..

“ဟုတ်ကဲ့ ပေးပို့လာတဲ့သတင်းတွေအရ သူဟာဒီဘက်လာနေတယ်လို့ သိရပါတယ်”

လီဖုံးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီလူက ဆယ့်ငါးနှစ်တိုင်တိုင် ပျောက်ဆုံးနေတာ၊ အခုမှ

ပေါ်လာတာ အကြံအစည်ရှိမယ်ထင်တယ်”

မေစုက...

“သူက ဂိုဏ်းချုပ်နေရာ လိုချင်လို့များလား”

လီဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါပဲဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် အဝေးမှ ဝါးလုံးများခေါက်သံ ကြားလိုက်ရလေသည်။

မေစု ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဟော..သူလာပြီထင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ချထားတဲ့လူတွေ သတင်းပို့တယ်”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ဗေဒါတစ်ယောက်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ လျှောက်လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လီဖုံး မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“မိုးစွေငှက်က ဘာလို့သူနဲ့ပါလာတာလဲ”

မေစုက...

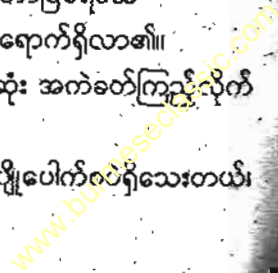
“မဟုတ်မှလွဲရော ဖမ်းခေါ်လာတာဖြစ်ရမယ်”

ထိုစဉ် ဗေဒါသည် လီဖုံးရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

သူက လီဖုံးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်

ပြီး...

“တစ်ချိန်တုန်းက မင်းဟာ လူပျိုပေါက်ပေရီသေးတယ်၊

အခုတော့ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေတဲ့ ဗေဒါရိုဏ်းချုပ်တစ်
ယောက်ဖြစ်နေပြီကိုး ကျုပ်ဖြင့် ဝိုဏ်ယူပါတယ်”

လီဖိုးက ဦးညွတ်ယင်း...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဗေဒါက...

“ငါ့ကိုကော မှတ်မိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဦးလေးကောင်းယု မဟုတ်လား”

ထိုဗေဒါ၏အမည်မှာ ‘ကောင်းယု’ ပင်ဖြစ်သည်။

ကောင်းယုက...

“နေပါဦး၊ ဒီဝိုဏ်းချုပ်နေရာကို ဘယ်သူကခန့်လိုက်တာလဲ”

မေစုက ဦးညွတ်ယင်း...

“ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ဝိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ သေတမ်းစာအရ ခန့်

အပ်ခဲ့တာပါ”

“ဒါဖြင့် သေတမ်းစာပြပါ”

မေစု ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ အခု ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ”

“ထားပါတော့လော၊ ဒီသေတမ်းစာကို ဘယ်သူက သက်
သေထူနိုင်သလဲ”

“ဝိုဏ်းချုပ်နဲ့ကျုပ်နဲ့ပါ”

ကောင်းယု ခွဲလိုက်၏။

“မင်းတစ်ယောက်ထဲ သိရတာနဲ့ သူ့ကိုဝိုဏ်းချုပ်နေရာပေး

တယ်ဆိုတာ သိပ်ပြီး ကလေးဆန်လွန်းပါတယ်”

မေစု စိတ်တိုသွားသည်။

“ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မလိမ်ညာဘူး”

ကောင်းယုက ဘာမှမပြောဘဲ မေစုအား ဖမ်းချုပ်ကာ
အဝေးသို့လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအချင်းအရာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသော ဗေဒါဝိုဏ်းသား
တို့သည် ဆူဆူညီညီ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ကောင်းယုက လက်ဝှေ့ယမ်းကာ...

“အားလုံး ငြိမ်ပေးပါ။ ကျုပ် စကားပြောစရာရှိတယ်”

သူ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

လီဖိုးက မိုးစွေငှက်အားကြည့်ယင်း...

“မင်းက ဒီကိုလိုက်လာတာ ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ”

မိုးစွေငှက်က ငူငူကြီးဖြင့်...

“ကျွန်မက သူနဲ့အဖော်လိုက်လာတာပါ”

“သူနဲ့ ဘယ်တုန်းက သိကျွမ်းခဲ့လဲ”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး”

လီဖိုးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကောင်းယုဘက်လှည့်ကာ...

“ဒီကိုလာရတဲ့အကြောင်းကို အမိန့်ရှိပါ”

ကောင်းယု ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းလိုလူမျိုးက အခုလို ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံးကို စနစ်တကျ
ထိန်းသိမ်းထားနိုင်တာကို ကျုပ်က ချီးကျူးပါတယ်။”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဂိုဏ်း
ချုပ်လီဖိုး၏မျက်လုံးအား စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်လီဖိုးသည် ကောင်းယု၏မျက်လုံးအား ကြည့်မိ
လိုက်သောအခါ သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် အညှို့ခံရပြီး ရွေ့ရှား၍မရ
တော့ပါ။

ကောင်းယုက ပြုံး၍လီဖိုး၏မျက်လုံးအား စိုက်ကြည့်ယင်း...

“မင်းတစ်ယောက်ထဲနဲ့ ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံးကို အုပ်ထိန်းနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို ဒုဂိုဏ်းချုပ်နေရာပေးပြီး ကူညီအုပ်
ချုပ်ပေးဖို့ ဆန္ဒရှိတယ် မဟုတ်လား။”

လီဖိုးက ကောင်းယုအား ငေးကြည့်ယင်း...

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကောင်းယု သဘောကျသွားသည်။

“အခုအချိန်ကစပြီး ဗေဒါဂိုဏ်းရဲ့ လုပ်ငန်းအားလုံးကို မင်း
နစ်ယောက်ထဲ အတူဆုံးဖြတ်ကြမယ် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဗေဒါဂိုဏ်းသားများသည် လီဖိုးက ကောင်းယု၏စကားကို
လိုက်နာကြောင်း တွေ့ရလျှင် အံ့သြကြလေသည်။

သို့သော်...

ဗေဒါဂိုဏ်း၏စည်းကမ်းမှာ အလွန်တင်းကြပ်နေသဖြင့်

မည်သူကမျှ မပြောဝံ့ကြပါ။

မေစု မနေနိုင်တော့ပါ။

လီဖိုးအနီး ချဉ်းကပ်သွားပြီး...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သတိထားပါ၊ သူ့စကားကို နားမထောင်ပါ
နဲ့”

ကောင်းယုက သူ့ဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

“ဒီလူက ဒုဂိုဏ်းချုပ်ကို စော်ကားတဲ့အတွက် ဂိုဏ်းစည်း
ကမ်းအရ ပြစ်ဒဏ်ပေးသင့်သလား။”

လီဖိုး မျက်လုံးပြူးယင်း...

“သူ...သူ”

မေစုသည် ဂိုဏ်းချုပ်လီဖိုးရှေ့သို့ နူးထောက်ချလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျုပ်ကို အပြစ်ပေးချင်ပေးပါ၊ ဒါဝေဖယ်
ဗေဒါဂိုဏ်းရဲ့ အာဏာကိုတော့ ဒီလူ့လက်ထဲ အရောက်မခံနိုင်ဘူး”

လီဖိုး၏မျက်နှာပေါ်တွင် တွေဝေသည့် အရိပ်အရောင်များ
ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ကောင်းယုသည် သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အနက်ရောင်ပုလဲ
တစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ထိုအနက်ရောင်ပုလဲအား ငွေကြိုးတစ်ခုဖြင့် တပ်ဆင်ထား
သည်။

သူသည် ထိုအနက်ရောင်ပုလဲအား လီဖိုး၏မျက်နှာရှေ့သို့
လှဲပြန်နေသည်။

၆၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“က...လီဖုံး ဒီလူဟာ အပြစ်တော်တော်ကြီးနေပြီ၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို သေဒဏ်ပေးသေးတာလဲ”

ဗေဒါဂိုဏ်းသားများသည် ထိုစကားကြားသောအခါ မျက်နှာညှိမည်းသွားကြလေသည်။

ရာပေါင်းများစွာသော ဗေဒါဂိုဏ်းသားတို့သည် ဂိုဏ်းချုပ်လီဖုံး၏အမိန့်ကို နားစွင့်နေကြ၏။

မေစုသည် နဖူးဖြင့် မြေပေါ်သို့ အဆက်မပြတ်ဆောင့်လိုက်သည်။

သွေးများဖြင့် သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီရဲသွားလေသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ကျုပ် သေရမှာကိုမကြောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဂိုဏ်းချုပ်အာဏာကို သူ့ကိုလွှဲပေးလိုက်မိတော့ ကျုပ်တို့ ဗေဒါဂိုဏ်းတစ်ခုလုံး ဒုက္ခရောက်ပါလိမ့်မယ်”

ကောင်းယု ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်လာသည်။

“ဒီမှာ လီဖုံး ဒီလူဟာ ကျုပ်ကိုစော်ကားရုံမကဘဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကိုလည်း စော်ကားလိုက်တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းရဲ့ သံမဏိ စည်းကမ်းအရ သေဒဏ်ပေးရလိမ့်မယ်”

ဂိုဏ်းသားများသည် လီဖုံး ပြောလာမည့်စကားများကို ရင်တမမဖြင့် စောင့်စားနေကြ၏။

လီဖုံးက တစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်သည်။
“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို သေဒဏ်ပေးရမယ်”
မေစုမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်

အယောင်ဆောင်လှလင် (ဒု) ❖ ၆၃

ချထားလိုက်တော့သည်။

ဂိုဏ်းသားအားလုံးသည်လည်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြသည်။

ကောင်းယု ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်အမိန့်ကို ကြားကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီလူကို ပြစ်ဒဏ်စီရင်ဖို့ခေါ်သွားကြပါ”

ဗေဒါဂိုဏ်းသားများသည် ခေါင်းငုံ့ကာ လျှောက်လာကြ၏။
ကောင်းယု ရယ်မောလိုက်သည်။

“က...လီဖုံး အခုအချိန်ကစပြီး ငါ့ကို ဒုဂိုဏ်းချုပ်နေရာပေးအပ်ကြောင်း တရားဝင်ကြေငြာလိုက်ပါ”

“ဟား...ဟား...ဟား”
လီဖုံးသည် ရုတ်တရက် အားရပါးရရယ်မောလိုက်လေသည်။

တဆက်တည်းမှာပင် သူက လက်တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ကျောက်ခဲတစ်လုံးသည် ကောင်းယုလက်ထဲမှ ပုလဲနက်အား ပစ်ခွဲလိုက်လေသည်။

ကောင်းယု ထိတ်လန့်စွာဖြင့် နောက်သို့ရုတ်သွားသည်။
“မင်း...”

လီဖုံးက သူ့စကားကို ဖြတ်လိုက်သည်။
“ဒီမှာ ကောင်းယု ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို တကယ်ပဲညှို့လို့ရပြီလို့ထင်နေတာကိုး”

ကောင်းယု မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“မင်းမင်းက ဟန်ဆောင်နေတာကိုး”

လီဖုံးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အခုလို ဟန်ဆောင်ယင် ကျုပ်တို့ရိုက်သားတွေအားလုံးဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ယုတ်မာတဲ့အကြံကို သိနိုင်ပါ့မလား”

ဗေဒါရိုက်သားတို့သည် လီဖုံး၏စကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ဝမ်းသာသွားကြသည်။

မေစုလည်း ဝမ်းသာသွားသည်။

လီဖုံးက ကောင်းယုအားကြည့်ကာ...

“က...ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သေးလဲ”

ကောင်းယုက...

“ကျုပ်က ဘာတွေလုပ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားက စိတ်ညှို့ပညာနဲ့ ကျုပ်ကိုညှို့ပြီး တကယ်ပဲ ရိုက်ခတ်အာဏာကို လိုချင်တယ်မဟုတ်လား”

“မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ်က ခိုင်းတယ်ပဲထားဦး၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့စကားကို နားထောင်ရမှာလဲ”

လီဖုံးနှင့်မေစုတို့သည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ပါးစပ်ပိတ်ထားရလေသည်။

သူတို့သည် ယင်းသို့ အခက်ကြုံနေစဉ်မှာပင် ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက် အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟင်...ဒါက ဘယ်နေရာလဲ၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် ဒီလို ရောက်လာတာလဲ”

လီဖုံးသည် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မိုးစွေငှက်တစ်ယောက် အိပ်မက်ထဲက လန့်ရွှံ့နိုးလာသည့်ပမာ ယင်းသို့အော်ဟစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူသည် ကောင်းယုအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကောင်းယု...လောကပေါ်မှာ မင်းဟာ စိတ်ညှို့ပညာနဲ့ ညှို့ပါတယ်လို့ သက်သေခံမယ့် လူတစ်ယောက်တော့ ကျုပ် အခုတွေ့ရပြီကွ”

မိုးရွေ့ကန်သည် သတိရလာသောအခါ ရာပေါင်းများစွာ
သော ဗေဒါဂိုဏ်းသားများအား အံ့ဩစွာဖြင့် တွေ့မြင်လိုက်ရလေ
သည်။

လီဖိုးက သူမရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။
သူမက ကောင်းယုအား တွေ့မြင်သွားသောအခါ ဒေါသ
ခြောင်းခြောင်းထွက်သွားလေသည်။

“သူက ကျွန်မကို စိတ်ညှို့ပညာနဲ့ ခေါ်လာတာဖြစ်မယ်”
သူမ၏စကားကြောင့် ဗေဒါဂိုဏ်းသားများသည် ရုတ်ရုတ်
သဲသဲဖြစ်လာကြလေသည်။

ကောင်းယုက အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိလျှင်...
“မင်းတို့အားလုံး ကြည့်စမ်း၊ ဒါက ဘာလဲ”

မေစုသည် ထိုအရာဝတ္ထုအား မော့ကြည့်လိုက်ရာ ဟောင်း
နွမ်းသော ဝိုးပဝါတစ်ထည်ဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရသည်။

ယင်းဝိုးပဝါပေါ်၌ အနီရောင်မှင်ဖြင့်...
“ဤအမှတ်အသားကိုတွေ့လျှင် အားလုံးက သူ့အမိန့်ကို
နာခံရမည်”

ဟုရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။
မေစု၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားလေ

သည်။

“ဒါ...ဒါ...ဘယ်လိုလုပ် ခင်ဗျားလက်ထဲရောက်သွားတာလဲ”
ကောင်းယုက သူတို့ကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ လီဖိုးဘက်

သို့လှည့်လိုက်သည်။

“ဒါက ဘာလဲဆိုတာ မင်းသိသလား”

လီဖိုးက ခေါင်းငုံ့ယင်း...

“သိပါတယ်၊ ဒီပစ္စည်းဟာ ဗေဒါဂိုဏ်းစပြီးတည်ထောင်တဲ့
ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့လက်ရေးပါ”

ကောင်းယု၏အသံသည် ခက်ထန်မာကျောလာလေသည်။

“မင်းက သိရဲ့သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒူးမထောက်တာလဲ”

လီဖိုး ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ဒူးထောက်
ချလိုက်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်က ဒူးထောက်လိုက်ရသဖြင့် ဗေဒါဂိုဏ်းသားများ
တို့သည် တစ်ယောက်မကျန် ဒူးထောက်ကြလေသည်။

ကောင်းယုသည် ရာပေါင်းများစွာသော ဗေဒါဂိုဏ်းသား
များက ဒူးထောက်ကြသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ဝမ်းသာ
အားရဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ငါ့ကို ဘယ်သူ အပြစ်ပေးခံသလဲ ပြောစမ်း”

ထိုစဉ် မိုးရွေ့ကန်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်မက ဗေဒါဂိုဏ်းကမဟုတ်တဲ့အတွက် ရှင့်ကို အပြစ်
ပေးရမယ်”

စကားဆုံးလျှင် အသင့်ပါလာသောဓားဖြင့် ကောင်းယု၏
နောက်ကျောအား ထိုးချလိုက်သည်။

ကောင်းယုမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ခံလိုက်ရသောကြောင့်တစ်

ကိုယ်လုံး ယိမ်းယိုင်သွားသည်။

သူသည် လက်ဝါးဖြင့် နောက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်လျှင် မိုးစွေ
ငှက်မှာ အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားသည်။

ကောင်းယုက တဖြည်းဖြည်းနောက်ဆုတ်သွား၏။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် လူနှစ်ယောက်က လျှပ်တပြက် ရောက်ရှိ
လာပြီး ကောင်းယုအား ပိတ်ဆို့ထားလိုက်လေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ဝါခန်းဂိုဏ်းချုပ်ချိုကျိန်းနှင့် တပည့်
မ ချင်းချင်းတို့ဖြစ်သည်။

လီဖုံးသည် ထိုလူနှစ်ယောက်အားတွေ့လျှင် စိတ်သက်သာ
ရာရသွားလေသည်။

ချိုကျိန်းက ကောင်းယုအား စိုက်ကြည့်ကာ...

“ကဲ...ကောင်းယု မင်းဘယ်ပြေးမလဲ”

ကောင်းယုက အခြေအနေမဟန်မှန်း သိလိုက်သဖြင့် ထွက်
ပြေးရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ချိုကျိန်းက လျှပ်တပြက် ဝင်ရောက်ကာသွေးကြောများအား
ထိုးပိတ်လိုက်သည်။

တဖန် လီဖုံးဘက်လှည့်ကာ...

“ကျုပ်က သူ့ကိုခြေရာခံတာကြာပြီ၊ အခုမှပဲ တွေ့တော့
တယ်”

သူသည် ကောင်းယုလက်ထဲမှ ပိုးပဝါအားယူလိုက်ပြီး လီ
ဖုံးအား ပေးအပ်လိုက်သည်။

လီဖုံးက ထိုပဝါအား သေချာစွာ သိမ်းဆည်းလိုက်လေ၏။
ချိုကျိန်းက...

“ဒီလူက ဗေဒါဂိုဏ်းနဲ့ မပတ်သက်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ ခေါ်သွားတော့မယ်”

သူမသည် မြေပေါ် သတိလစ်လဲကျနေသော မိုးစွေငှက်
အား တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ဒီမိန်းကလေးကြောင့် ကောင်းယုကို ဖမ်းမိတာ၊ သူ့ကို
တစ်နေ့တော့ ကျေးဇူးဆပ်ရမယ်”

လီဖုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“သူ့အတွက် ကျွပ်တာဝန်ယူပါတယ်ဗျာ”

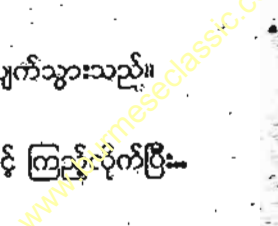
ချိုကျိန်းနှင့်ချင်းချင်းတို့သည် ကောင်းယုအား ဖမ်းဆီးကာ
ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်လီဖုံးသည် သတိလစ်မေ့မြောနေသော မိုးစွေ
 ငှက်အား ပေးလိုက်သောအခါ ရုတ်တရက် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
 ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
 လီဖုံး မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
 “ပန်းပေါင်းစုံဂိုဏ်းက မဟုတ်လား”
 အမျိုးသမီးက အရှိအသေပြုလိုက်သည်။
 “ဟုတ်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”
 “ဘာများကိစ္စရှိလို့လဲ”
 “ဂိုဏ်းချုပ်က ပိုက်မူကို ပြန်ပေးပေးလိုက်တာ ကျေးဇူးတင်
 လို့ပါ”
 “မလိုပါဘူးဗျာ”
 “ဟုတ်ကဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်က မှာလိုက်ပါသေးတယ်၊ ကောင်းယု
 တစ်ယောက် ဂိုဏ်းချုပ်ဆီမှာရောက်နေတယ်ကြားလို့ ကျွန်မကို
 ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပါ”
 လီဖုံး မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
 “ခင်ဗျားလာတာ နောက်ကျသွားပြီဗျာ၊ သူ့ကို ဝါဆန်းဂိုဏ်း
 ချုပ်ချီကျိန်ခေါ်သွားပြီ”
 အမျိုးသမီးက နှုတ်ဆက်ကာ ချက်ချင်းပင် ထွက်ခွာသွား
 တော့သည်။

အတန်ကြာမှ မိုးစွေငှက် သတိရလာသည်။
 လီဖုံးက အရှိအသေပေးယင်း...
 “မိန်းကလေးကြောင့် ကျုပ်တို့အားလုံး ဒုက္ခမရောက်တာ
 ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းတစ်ဖွဲ့လုံးကိုယ်စား ကျုပ်က ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့
 ပြောပါရစေ”
 မိုးစွေငှက် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။
 “မလိုပါဘူးရှင်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကသာ သူ့ရဲ့စိတ်ညှို့ပညာကို မဖြူ
 ခွဲပစ်ယင် ကျွန်မလည်း ဒုက္ခရောက်မှာ သေချာတယ်”
 သူမသည် ဘေးဘီသို့ ဝှေ့ကြည့်လိုက်ရာ ကောင်းယုကို မ
 တွေ့ရသဖြင့်...
 “သူ ထွက်ပြေးသွားပြီလား”
 လီဖုံး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။
 “သူ့ကို ဝါဆန်းဂိုဏ်းချုပ်ချီကျိန် လာခေါ်သွားတာဗျ”
 “သူ့နဲ့ဝါဆန်းဂိုဏ်း ရန်ငြိုးရှိတယ် ထင်တယ်”
 လီဖုံး ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။
 “ဟုတ်ပါတယ် ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ ပန်းပေါင်းစုံဂိုဏ်းက
 လည်း သူ့ကိုလာတောင်းသွားတယ်”
 မိုးစွေငှက် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။
 “အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ”
 လီဖုံးက နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး...

၇၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကောင်းယုနဲ့ပန်းပေါင်းစုံဂိုဏ်းချုပ်ဟာ တစ်ချိန်တုန်းက

လင်မယားတွေရင့်”

“ဟင်”

လီဖုံး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“လင်မယား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကိစ္စကို သိုင်းလောကမှာ သိတဲ့လူသိပ်မရှိ

ဘူး”

လီဖုံး ပင့်သက်ချလိုက်သည်။

“ဒါဆို ဒုက္ခပါပဲ၊ ဝါဆန်းဂိုဏ်းနဲ့ ပန်းပေါင်းစုံဂိုဏ်းတို့ဟာ

ဒီလူအတွက်နဲ့ မဟာရန်သူဖြစ်လာကြတော့မှာပဲ”

အယောင်ဆောင်လုလင် (ဒု) ❖ ၇၃

မိုးစွေငှက်၏ဒဏ်ရာသည် အလွန်ပြင်းထန်သည်။

သို့သော်...

မေ့စု၏အလွန်အစွမ်းထက်သော ဆေးဝါးနိမ့်ကြောင့် ရုတ်
အနည်းငယ်မျှတွင် ဒဏ်ရာများ ပျောက်ကင်းသွားလေသည်။

သူမသည် စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်ရှိသော မိန်းကလေးဖြစ်ရာ
ဒဏ်ရာပျောက်သွားသည်နှင့် သူမသည် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွား
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

လီဖုံးက တား၍မရသဖြင့် မေ့စုအား မြင်းလှည်းတစ်စီး
ငှား၍လွှဲကိုင်ပို့ခိုင်းလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မေ့စုသည် မြင်းလှည်းတစ်စီး ငှားရမ်းပြီး မိုးစွေ
ငှက်အားခေါ်ဆောင်၍ လီတူမြို့ကလေးသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်သွား
လေတော့သည်။

လီတူမြို့တလေးသည် သေးငယ်သော မြို့ကလေးဖြစ်သည်။

မိုးစွေငှက်သည် လီတူမြို့သို့ ရောက်သောအခါ ဆွေချစ်လို တည်းခိုခန်း၌ ငွေနှင်းဆီအား တွေ့ဆုံမိလေသည်။

ငွေနှင်းဆီက ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုလေသည်။

“ကျွန်မက မျှော်လိုက်ရတာ အစ်မကြီးက အခုမှပဲ လာတော့တယ်”

“အလုပ်ပေါ်လာလို့ပါ။ ဒါထက် ညီမက ရတနာသေတ္တာကို ဘယ်အထိယူသွားမှာလဲ”

ငွေနှင်းဆီက...

“ကျွန်မလည်း အဲဒါကိုပဲ အခက်ကြုံနေတာ၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို တစ်နေရာမှာ အပ်ထားချင်တယ်၊ အဲဒါ ဘယ်မှာအပ်ယင်ကောင်းမလဲ”

မိုးစွေငှက်က တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“အင်...နေရာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

ငွေနှင်းဆီက ဝမ်းသာအားရဖြင့်...

“ဘယ်နေရာလဲဟင်”

“လက်နက်ပုန်းကျေးရွာ”

မိုးစွေငှက်က တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လေတော့သည်။

လက်နက်ပုန်းရွာလျှို့ဝှက်ချက်

လက်နက်ပုန်းကျေးရွာ...။

လက်နက်ပုန်းကျေးရွာသည် ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်ပါသည်။ ရွာထဲ၌ တည်းခိုခန်းများ၊ စားသောက်ဆိုင်များ၊ အထည်ဆိုင်များ စသည်ဖြင့် မြို့မှာရှိသော ဆိုင်များကဲ့သို့ ဤရွာကလေး၌ စုံစုံလင်လင်ရှိနေပေသည်။

သို့သော်...

ဤရွာကလေး၌ နေထိုင်ကြသူများသည် ‘ပူး’ မျိုးနွယ်စုများဖြစ်ကြသည်။

ပူးမျိုးနွယ်၏ သားသမီးများသည် လက်နက်ပုန်းများ အထူးကျွမ်းကျင်စွာ ထုတ်လုပ်တတ်ကြသည်။

၇၆ ❖ မိုးကျော်သူ

သူတို့သည် ဝှူးအမျိုးအနွယ်အတွက် လိုအပ်သော လက်နက်ပုန်းများ ထုတ်လုပ်ပေးနေသည့်အပြင်။

သိုင်းလောက ဂိုဏ်းအသီးသီးမှ လာရောက်အပ်နှံကြသော လက်နက်ပုန်းများကိုလည်း အခကြေးငွေယူပြီး ထုတ်လုပ်ပေးကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းမရှိသည့်တိုင် အောင် ငွေကြေးမကြပ်တည်းကြပါ။

ငွေနှင်းဆီသည် ဝှူးမျိုးနွယ်ကျေးရွာသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် သူမ၏အကြံအစည် အောင်မြင်သွားပြီဟု ယူဆလိုက်လေတော့သည်။

အယောင်ဆောင်လှလင် (၃) ❖

ငွေနှင်းဆီသည် လက်နက်ပုန်းကျေးရွာသို့ ခေါ်ရောက်ပြီး ရန် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးစားခဲ့သည်။

သို့သော် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ အောင်မြင်ခြင်းမရှိပါ။

သူမသည် မိုးရွေ့ငှက်အား တွေ့ဆုံမိလိုက်သည်နှင့် မိုးရွေ့ငှက်သည် လက်နက်ပုန်းကျေးရွာနှင့် ပတ်သက်နေသည်ဟု သိထားသဖြင့် မိုးရွေ့ငှက်အား ပေါင်းသင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု...

သူမသည် မိုးရွေ့ငှက်၏ အကူအညီဖြင့် လက်နက်ပုန်းကျေးရွာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် သူမသည် အလွန်ပျော်မြူး၍နေထေတော့သည်။

မိုးရွေ့ငှက်၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် ငွေနှင်းဆီသည် လက်နက်ပုန်းကျေးရွာမှ အရေးပါသူ အတော်များများနှင့် သိကျွမ်းခဲ့ပေသည်။ သို့သော်...

သူမသည် ငါးရက်ခန့် နေထိုင်ခဲ့သည့်တိုင်အောင် ဂူးယို၏ အရိပ်အရောင်ပင် မတွေ့ရပါချေ။

သူမသည် ဖွင့်မေးရန်မှာလည်း မသင့်လျော်သဖြင့် ကျိတ်၍သာရှာဖွေခဲ့သည်။

လိုဏ်ဂူတစ်ခုမှလွဲ၍ သူမသည် နေရာအနှံ့ ရှာဖွေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ထိုလိုဏ်ဂူထဲသို့ သူမက ဝင်ရောက်မည့်အခါတိုင်း ကျေးရွာမှလူများသည် သူမအား ဟန့်တားကြလေသည်။

နောက်ဆုံး ထိုလိုဏ်ဂူအတွင်း၌ လက်နက်ပုန်းများ ပြုလုပ်နေသည်ဟု သိရှိရလေသည်။

ယင်းလိုဏ်ဂူသည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးအား ဗာန်လွှပ်ချောက်ချားစေသော ဂူးအမျိုးအနွယ် လက်နက်ပုန်းထုတ်လုပ်သည့် အသက်သွေးကြောဟု သူမ သဘောပေါက် နားလည်လာတော့သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဂူးယိုက ထိုလိုဏ်ဂူထဲတွင် ရှိမည်ဟု သူမယုံကြည်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူမသည် ထိုလျှို့ဝှက်သော လိုဏ်ဂူထဲသို့ ဝင်ရောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

လရောင်သည် ထိန်ထိန်သာနေ၏။

ငွေနှင်းဆီသည် ဥယျာဉ်ထဲ၌ ဂူးဟန်ယင်းနှင့်အတူ ထိုင်နေသည်။

ဂူးဟန်ယင်းမှာ ဂူးစွမ်း၏ အငယ်ဆုံးသမီးဖြစ်သည်။

သူမသည် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ဖြစ်သည့်အပြင် ဖွင့်လင်းရိုးသားလှသောကြောင့် သူမထံမှ စကားအစ်အောက်ရနိုင်မည်ဟုယုံကြည်၍ စည်းရုံးထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ ညီမရဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်ဆိုတာ မတွေ့ပါလား”

“သူ ရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မမက ဘာဖြစ်လို့ မတွေ့တာလဲ”

“သူက အဲဒီလိုဏ်ဂူထဲမှာရှင်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ငွေနှင်းဆီ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဟုတ်လား၊ သူက ဘာလို့ လိုဏ်ဂူထဲမှာ သွားနေတာလဲ”

“အယင်တုန်းက ကျွန်မနဲ့ အတူနေပါတယ်၊ ဒီသုံးလေး”

မှပဲ လိုဏ်ဂူထဲ ဖေဖေကခေါ်သွားပါတယ်”

“ညီမရဲ့ ဖေဖေက ဘာလို့ခေါ်သွားတာလဲ”

“ကျွန်မတို့ရွာကို ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာ”

“ဘယ်သူများလဲ”

“မသိဘူး၊ တော်တော်ချောတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ သူ့ရဲ့

မျက်နှာမှာ ဓားအမာရွတ်တစ်ခု ရှိတယ်ရှင်”

၈၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ငွေနှင်းဆီ ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

“ဟင်..ဖန်းယီ”

ဝူးဟန်ယင်းက သူမအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“မမက သူ့ကိုသိတယ် ဟုတ်လား”

ငွေနှင်းဆီသည် ဝူးဟန်ယင်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး စိတ်ဝင်စားနေသည့် အရိပ်အေရာင်များပေါ်လွင်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူမက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သိတာပေါ့ဦးမရာ၊ မမရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါပဲ”

သူမသည် အဓိပ္ပါယ်ရှိစွာ တစ်ချက်ပြုံးယင်း...

“ဘာလဲ ညီမက သူ့ကို သံယောဇဉ်တွယ်နေပြီလား”

ဝူးဟန်ယင်းက ရှက်ရွံ့စွာ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

ငွေနှင်းဆီ ကောက်ကျစ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

ရေ အသံ သည်။ “ဒီလိုလုပ် မမက ကူညီမယ် ဘာလို့နယ်လဲ”

ဝူးဟန်ယင်း ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“မမ”

ငွေနှင်းဆီ လက်ကာပြလိုက်သည်။

ကြည်စ “သူ့ရဲ့တုန့်နေရာ မမကိုသာ လိုက်ဖို့ ညီမလေးကို မိတ်ဆက်ပေးပို့မယ်”

ဝူးဟန်ယင်း ချီတုံချတုံဖြစ်သွားပြီး...

“မဖြစ်ဘူးတင်တယ်”

အယောင်ဆောင်လုလင် (၃) ❖ ၈၁

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလိုဏ်ဂူထဲကို ဘယ်သူမှမဝင်ရဘူးလို့ တားမြစ်ထားတယ်”

ငွေနှင်းဆီ ပြုံးလိုက်သည်။

“တခြားလူအတွက်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ မိသားစုဝင်တွေတော့ ဘာဖြစ်လို့ မရမှာလဲ”

သူမသည် ယင်းသို့ပြောပြီး ဝူးဟန်ယင်း၏လက်ကိုဆွဲကာ လိုဏ်ဂူရိုရာသို့ လှမ်းသွားလိုက်တော့သည်။

အဝေးမှကြည့်လိုက်လျှင် ထိုလိုက်ရသည် တံခါးမရှိဟု ထင်ရသော်လည်း အနီးသို့ ကပ်ကြည့်သောအခါ လိုက်ရအပ်၍ သံတံခါး ထာရံထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝူးဟန်သင်းသည် လိုက်ရအပ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ သူမသည် လိုက်ရအပ်၏နံရံပေါ်သို့ လက်ညှိုးဖြင့် နှိပ်လိုက်ရာ သံတံခါးမှာ အလိုအလျောက်ပွင့်သွားလေသည်။

သူတို့သည် လိုက်ရထဲ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ များစွာသောလူတို့သည် သူတို့၏လုပ်ငန်းများကို အာရုံစူးစိုက်စွာဖြင့် ပြုလုပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူများသည် သိုင်းလောကသားများ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေရသော လက်နက်ပုန်းများကို အာရုံစူးစိုက်စွာ လုပ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့ ဝင်ရောက်လာသည်ကိုပင် မည်သူကမျှ လှည့်မကြည့်ပါ။

ငွေနှင်းဆီသည် တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး ဝူးဟန်သင်း၏လက်ကိုဆွဲကာ ဆက်၍လျှောက်သွားလေသည်။

မကြာမီ သူတို့သည် အခန်းတစ်ခုအား တွေ့လိုက်လေသည်။

ငွေနှင်းဆီသည် ထိုအခန်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လူတစ်ယောက်သည် အခန်းဝအား ကျောပေး၍ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ငွေနှင်းဆီသည် ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ဝူးယိုဖြစ်ရမည်ဟု တထစ်ချယုံကြည်သည်။

သူမသည် အခွင့်အရေးအား လက်လွတ်မခံတော့ပါ။

အိတ်ထဲမှ ဖယောင်းလုံးတစ်လုံး နှိုက်ထုတ်လိုက်ပြီး

ဖယောင်းလုံး၏အခွံအား ချေမှုလိုက်သည်။

“ဖောက်”

ဖယောင်းလုံးအခွံ ပေါက်ကွဲသွားသည်နှင့် ခရမ်းရောင်အနီအငွေ့များသည် တဖြည်းဖြည်းပို၍ထူထပ်လာပြီး အခန်းတစ်ခုလုံးအားဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။

ငွေနှင်းဆီလည်း အခန်းထဲ လျှပ်တပြက် ဝင်ရောက်သွားပြီး ဝူးယိုလက်ကို ဆွဲလေသည်။

ဝူးယို ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ရှင်က ကျွန်အသံတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

ဝူးယို အံ့ဩသွားသည်။

“မင်းက ငွေနှင်းဆီ ဟုတ်လား”

ငွေနှင်းဆီ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ မမရွှေနှင်းဆီက ရှင့်ကို သတိရနေတယ်”

အခု ကျွန်မက လာခေါ်တာရှင့်”

ဝူးယို ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ”

ငွေနှင်းဆီက သူ့အားဆွဲကာ ပြေးထွက်သွား၏။

သူမတို့သည် လိုက်ဂူဝသို့ ရောက်လာသောအခါ ခြေလှမ်းများ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားကြလေသည်။

အကြောင်းမှာ...

လိုက်ဂူဝတွင် လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူဆယ်ငါးယောက်ခန့်ရပ်၍ စောင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ငွေနှင်းဆီ မည်သို့ဖြုလုပ်ရမုန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် ဝူးယိုက တံဆိပ်ပြားတစ်ခုအား ထုတ်ပြယ်င်း...

“ဟောဒီမှာ ကျုပ်အဖေရဲ့ သွားလာခွင့်ပေးတဲ့ အမိန့်ပြား”

ထိုလူများသည် တံဆိပ်ပြားအားတွေ့လျှင် လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြသည်။

ဝူးယိုသည် ငွေနှင်းဆီ၏လက်ကိုဆွဲကာ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ငွေနှင်းဆီနှင့် ဝူးယိုတို့သည် ဝူးကျေးရွာမှထွက်လာပြီးနောက် ဘုံကျောင်းပျက်တစ်ခုတွင် အနားယူလိုက်ကြသည်။

ဘုံကျောင်းပျက်သည် ကျယ်ဝန်းသည်။

နတ်ရုပ်ထုရှေ့တွင် စားပွဲတစ်လုံး ရှိသည်။

စားပွဲပေါ်၌ ဖယောင်းတိုင် အသင့်ရှိနေ၏။

ငွေနှင်းဆီက စားပွဲပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်အား မီးထွန်းညှိလိုက်ရာ ဘုံကျောင်းတစ်ခုလုံး လင်းစိန်သွားသည်။

ယခုမှ ငွေနှင်းဆီက ဝူးယို၏မျက်နှာအား သေချာစွာကြည့်မိသည်။

သူမ အံ့သြသွားသည်။

ဝူးယို၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဆေးရောင်စုံခြယ်သထားသော မျက်နှာဖုံးစွပ်တစ်ခု စွပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ငွေနှင်းဆီ ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

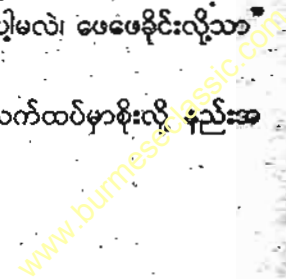
“ရှင်က မျက်နှာဖုံးတပ်ချင်ယင်လည်း လှလှပပ မျက်နှာဖုံးတပ်စမ်းပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ရုပ်ဆိုးတဲ့ မျက်နှာဖုံးတပ်ရတာလဲ”

ဝူးယိုက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကလည်း ဘယ်တပ်ချင်ပါ့မလဲ၊ ဖေဖေခိုင်းလို့သာ” ငွေနှင်းဆီက...

“ရှင်အဖေက ကျွန်မအစ်မနဲ့ လက်ထပ်မှာစိုးလို့ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ပိတ်ပင်တာပဲနော်”

ဝူးယို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ကဲပါ အခုတော့ မျက်နှာဖုံးချွတ်သင့်ပါပြီ”

ဝူးယိုက...

“ချွတ်လို့မရသေးဘူးဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲရှင့်”

“ဒီမျက်နှာဖုံးကို အထူးပြုလုပ်ထားတဲ့ကော်နက်ကပ်ထားလို့

ပါ။ အချိန်မရောက်သေးဘဲ ချွတ်လိုက်ယင် မျက်နှာအံသားပါ
ပါသွားမှာစိုးလို့ပါ”

ငွေနှင်းဆီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ ရှင့်မျက်နှာကို မှတ်မိပါတယ်ရှင့်”

“မင်း တကယ်ပဲ မှတ်မိလို့လား”

“မှတ်မိတာပေါ့”

“ဒါနဲ့ မင်းအစ်မကော နေကောင်းရဲ့လား”

ငွေနှင်းဆီက ပင့်သက်ရှိက်ယင်း...

“ကျွန်မ ရှင်းရှင်းပဲ ဖွင့်ပြောတော့မယ်၊ ရှင်က သူ့အတွက်နဲ့

ခုကွရောက်နေပေမယ့် သူက...”

“သူက ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“သူက တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကို

ရောက်သွားပြီရှင့်”

ဝူးယိုက စကားမပြောတော့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ငွေနှင်းဆီသည် ငိုကြွေးယင်း ဝူးယို၏ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်

သွားလေသည်။ ဝူးယိုက မလှစ်မယှက်ဖြင့်...

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်သူများလဲ”

“သူ့နာမည် ဖန်းယီလို့ခေါ်တယ်”

ဝူးယို ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ဖန်းယီ ဟုတ်လား”

ငွေနှင်းဆီ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်က သူ့ကိုသိလို့လား”

ဝူးယိုက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဒီနာမည်ကို အခုမှပဲ ကြားဖူးတော့တယ်”

ငွေနှင်းဆီ သက်မြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ရှင်က သူ့ကိုမသိတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ သူ့ကိုသိနေယင်

အလိမ်ခံနေရဦးမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖန်းယီဟာ ဉာဏ်များတယ်၊ အကြံသမားတစ်ယောက်ပဲ”

ဝူးယိုက သူမအား တွန်းထုတ်ယင်း...

“မင်းဟာ အရှက်မရှိတဲ့ မိန်းမပဲ”

ငွေနှင်းဆီ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ရှင် ဘာပြောတယ်”

သူမသည် နောက်သို့ဆုတ်သွားမည်အပြုတွင် ဝူးယိုသည်

သူမ၏သွေးကြောများကို လျှပ်တပြက် ပိတ်ထားလိုက်တော့၏။

ငွေနှင်းဆီသည် မလှုပ်မယှက် မြေပေါ်လဲကျနေ၏။
သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် ထိတ်လန့်အံ့သြစွာဖြင့် ဂူးယိုအား

ကြည့်နေ၏။

ဂူးယိုက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“ခင်ဗျားက ဂူးယိုရဲ့အသံတို့ တကယ်မှတ်မိလို့လား”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ငွေနှင်းဆီ၏တစ်ကိုယ်

လုံးသည် တောင့်တင်းသွားလေသည်။

“ရှင်..ရှင်က ဂူးယိုမဟုတ်လား”

ဂူးယို ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

ငွေနှင်းဆီ၏ရင်ထဲ လေးလံလာသည်။

“ရှင်..ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

ဂူးယိုက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“တွေ့ရမှာပေါ့”

ပြောပြီးသည်နှင့် သူ၏မျက်နှာဖုံးအား ချွတ်ချလိုက်လေ

သည်။

ငွေနှင်းဆီသည် ထိုမျက်နှာအား တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ

ထရုန်မတတ် အံ့သြသွားလေသည်။

သူမသည် မယုံကြည်စွာဖြင့်...

“ရှင်..ရှင်က ဖန်းယီပါလား”

ဖန်းယီ လှောင်ဖြိုးဖြိုးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ကံဆိုးချင်တော့ ကျုပ်ရှေ့

မှာလာပြီး ကျုပ်ရဲ့မကောင်းကြောင်းကို စွပ်စွဲပြောဆိုနေတာပေါ့”

ငွေနှင်းဆီသည် မယုံကြည်နိုင်သောအသံဖြင့်...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရှင် မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဖန်းယီ ငြိုးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကျုပ်ရှင်းရှင်းပဲပြောပြမယ်၊ ကျုပ်က ပြေးစရာလမ်း

လည်းမရှိ ဒဏ်ရာတွေလည်း ရထားတော့ လက်နက်ပုန်းကျေးရွာ

ကိုပဲ လာရတာပေါ့”

ငွေနှင်းဆီသည် အနည်းငယ် စိတ်တည်ငြိမ်သွားပြီဖြစ်ရာ

သူမက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဂူးစွမ်းက ရှင့်ကိုလက်ခံပြီး လိုက်ဂူထဲမှာ ဝှက်

ထားတာဖြစ်ရမယ်”

ဖန်းယီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူက ဂူးယိုရဲ့အဝတ်အစားများကို

ကျုပ်ကိုပေးတဲ့အပြင် မျက်နှာဖုံးတစ်ခုပါ လက်ဆောင်ပေးလိုက်

သေးတယ်”

ငွေနှင်းဆီ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဂူးယိုကို သူ့အဖေက ခေါ်သွားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်ကိုခေါ်သွားတာလဲရှင့်”

“ကျုပ် မသိဘူး”

ငွေနှင်းဆီ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလိုက်သည်။

“ရှင် အခု ကျွန်မကို ဘယ်လိုစီမံမလဲ”
ဖန်းယီက စကားမပြောဘဲ သူမ၏မျက်နှာအား စိုက်ကြည့်

နေ့နင်းဆီ မဲ့လိုက်သည်။

“ရှင်မျက်နှာ ကျွန်မကြောင့် အမာရွတ်ဖြစ်သွားတာ ရှင်က ကျွန်မအပေါ် သိပ်မုန်းမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝိုက်မူက သေလုမျောပါးတိုက်ခိုက်တာတော့ ဘာလို့မမုန်းတာလဲ”
ဖန်းယီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“စိတ်ချ၊ မင်းကို ငါမုန်းလည်းမမုန်းဘူး၊ သတ်လည်းမသတ်ဘူး”

သူသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလိုက်ပြီး...
“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်၊ ကျုပ်ကို လုပ်ကြံတဲ့လူတွေ တာ များလွန်းပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတစ်ယောက်ထဲကျမှ ကွက်ပြီးမုန်းယင် ဘယ်တရားပျံမလဲ”

နေ့နင်းဆီ ဝမ်းသာသွားသည်။
“ဒါဖြင့် ကျွန်မကို လွှတ်ပေးမယ် ဟုတ်လား”

ဖန်းယီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
“ခင်ဗျားကို ကျုပ်က မသတ်ချင်ပေမယ့် မလွှတ်နိုင်သေး

ဘူး”
နေ့နင်းဆီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
“ဒါဖြင့် ကျွန်မကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဖန်းယီက စကားတစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်သည်။
“မင်းကို လက်နက်ပုန်းကျေးရွာ ပြန်ပို့မလို့ပါပဲ”

ငွေနှင်းဆီမှာ ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်သွားလေသည်။
ထိုစဉ်မှာပင် အဝေးမှ မြင်းခွာသံများ ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဖန်းယီသည် စားပွဲပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်မီးအား ငြိမ်းသတ်လိုက်သည်။
မြေပေါ်လဲကျနေသော ငွေနှင်းဆီအား ပွေ့ချိုလိုက်ပြီးနောက် ရုပ်ထူ၏နောက်ကွယ်သို့ သွားရောက်ပုန်းကွယ်လိုက်လေသည်။

တဆက်တည်းမှာပင် သူ၏လက်ချောင်းလေးများသည် ငွေနှင်းဆီ၏စကားပြောသော သွေးကြောအား ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။
မြင်းခွာသံများသည် ဘုံကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသော အခါ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

“ဒီနေရာ ဟုတ်လား”
လူတစ်ယောက်က မေးလိုက်သောအသံဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့ပါဗျာ”
အမှောင်ထုထဲ၌ လူသုံးယောက်၏အရိပ်များ ဘုံကျောင်းပျက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်ကို ဖန်းယီက တွေ့လိုက်လေသည်။

ဥ ❖ မိုးကျော်သူ

ထူးခြားသည်မှာ ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်ရောက်လာသောလူသည် ဘုံကျောင်းပျက်အား သိကျွမ်းသည့်အသွင်များမြင်တွေ့ရလေသည်။

သူသည် အကဲခတ်နေစဉ်မှာပင် ထိုလူက စားပွဲပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်အား မီးထွန်းညှိလိုက်သည်။

ဖန်းယီသည် ထိုလူသုံးယောက်၏မျက်နှာများအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် ရင်ထိတ်သွားမိလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်ရောက်လာသောသူမှာ လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ယင်းလူငယ်သည် ဝှေးစွမ်း၏သားကြီး ဝှေးဟန်ထိပင်ဖြစ်သည်။

သူ့နောက်တွင် လိုက်ပါလာသော လူနှစ်ယောက်မှာ စုကွမ်းနှင့် ကျင်းလုံပင်ဖြစ်သည်။

ဖန်းယီ အံ့ဩသွားသည်။

ကျင်းလုံနှင့်စုကွမ်းတို့သည် ဝှေးဟန်ထိနှင့်အတူလာပြီး လက်နက်ပုန်းကျေးရွာသို့မသွားဘဲ အဘယ်ကြောင့် ဤဘုံကျောင်း ဖျက်ထဲသို့ လာရောက်ကြပါသနည်း။

သူတို့သည် မည်သည့်လျှို့ဝှက်သော အကြောင်းများကြောင့် ဤနေရာသို့ လာရောက်တွေ့ဆုံကြသနည်း။

ထိုစဉ်...

ကျင်းလုံက ဝှေးဟန်ထိအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းအဖေဟာ ကျုပ်တို့ကို ဒီလိုနေရာမျိုး ချိန်းထားတာ

တကယ်လို့များ မင်းကိုယ်တိုင်မလာယင်တော့ မင်းအဖေအပေါ် ကျုပ်တို့က သံသယဖြစ်မှာပဲ”

ဝှေးဟန်ထိက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဖေဖေက လူမသိအောင် နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့မိသားစု ဘယ်သူမှမသိအောင် ဒါကြောင့် ဒီနေရာကို ချိန်းခေါ်ရတာပါ”

ဖန်းယီ ရင်ထိတ်သွားသည်။

စုကွမ်းနှင့်ကျင်းလုံတို့အား ချိန်းဆိုသူမှာ ဝှေးစွမ်းဖြစ်နေသည်။

ဝှေးစွမ်းက အဘယ်ကြောင့် သူတို့အား ဤခေါင်လွန်းသော နေရာသို့ ချိန်းဆိုထားရသနည်း။

သူတို့သည် မည်သည့်ယုတ်မာသည့် အကြံအစည်များ ကြံစည်နေပါသနည်း။

သူက ယင်းသို့တွေးတောနေစဉ် ကျင်းလုံက စကားစလိုက် ပြန်လေသည်။

“မင်း အဖေချိန်းတာက ဒီနေ့ညပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

စုကွမ်းက ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒီလူဟာ သိုင်းပညာလည်းတော်တယ်၊ ဉာဏ်လည်းများတယ်၊ မင်းအဖေက သူ့ကို အမိဖမ်းနိုင်ပါ့မလား”

ဝှေးဟန်ထိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ သူက ဘယ်လောက်ပဲဉာဏ်များများ ဖေဖေကို တော့ သူလိုကြည့်ပြီးသားမို့ ဖေဖေ သူ့ကို အငိုက်ဖမ်းထားနိုင်မယ် လို့ လိုကြည်ပါတယ်”

စုကွမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“အေးပေါ့ကွာ၊ မင်းအဖေက ဒီကောင်ကို အမိအရဖမ်းပေး နိုင်မယ်ဆိုယင် အကျိုးအများကြီးရှိမှာပါ”

ကျင်းလုံကလည်း ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းသိထားဖို့က ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့ကို အရေးယူဖို့ စိတ်မကူးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူက သေသွားတဲ့သူ သားအဖြစ် ဟန် ဆောင်ပြီး မဟုတ်မဟတ်တာတွေလုပ်မှာစိုးလို့ သူ့ကို အမိအရ လာခေါ်တာပါ”

ဂူးဟန်ထိက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဖန်းယီသည် သူတို့၏စကားများကို ကြားမိလိုက်သောအခါ ဂူးစွမ်းက မိမိအား တကယ့်စေတနာနှင့် ကယ်တင်ထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူတို့လက်ထဲသို့အပ်ရန် ကြံစည်နေကြောင်း သဘောပေါက်နား လည်လိုက်လေသည်။

သူသည် ယင်းသို့တွေးမိသည်နှင့် နဖူးပေါ်မှချွေးများ စီး ဆင်းကျလာလေတော့သည်။

ဂူးဟန်ထိ၏အသံသည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းအား ဖြိုခွဲလိုက် သည်။

“ဒီကိစ္စပြီးသွားယင်တော့ ခေါင်းဆောင်ကြီးပေးခဲ့တဲ့ကတ် အတိုင်းတည်မိစေလို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါတယ်”

စုကွမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါကွာ”

ကျင်းလုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့ကွာ၊ မင်းအဖေကသာ ဒီကိစ္စကို အောင် မြင်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ယင် သူကလည်း ကောင်းကင်ဂိုဏ်းကို အပြတ်သုတ်သင် ရှင်းလင်းပေးမှာပေါ့”

ဂူးဟန်ထိ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးကသာ ကောင်းကင်ဂိုဏ်းကို ဖြိုခွဲလိုက် မယ်ဆိုယင် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဘာမဆို ကျုပ်တို့ကျေးဇူးကို ခိုင်းစေ နိုင်ပါတယ်”

ဖန်းယီသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် အသာအယာ ချလိုက် သည်။

ယခု သူနားလည်သဘောပေါက်လာပြီဖြစ်လေသည်။

ဂူးစွမ်းသည် ကောင်းကင်ဂိုဏ်းအား ဖြိုခွဲသုတ်သင်စေရန် မိမိအား သစ္စာဖောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် ဂူးစွမ်း၏တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပုံကို ဒေါသထူထောင် မိလေသည်။ ထိုစဉ်...

“ချောက်”

ဟူသောအသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဘုံကျောင်းပျက်၏ ဝဘက်နံရံတံခါးပေါက်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူတစ်ယောက်သည် ထိုလျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်မှ လှမ်းထွက်လာသည်။ ထိုလူကား ဝူးစွမ်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ဝူးစွမ်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး မသာမယာဖြစ်နေ၏။

သူသည် ဟန်ဆောင်ပြုံး၍ လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ရောက်နေပြီကိုး၊ ကျုပ်နောက်ကျသွားတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ကျင်းလုံကလည်း လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်၍ ပြန်လည် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ အရေးကြီးတာက ဖန်းယီကို ဖမ်းမိခဲ့ရဲ့လား”

ဝူးစွမ်း ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကတော့ သေသေချာချာ စီစဉ်ထားတာပဲ၊ ဒါပေမယ့်”

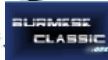
ကျင်းလုံ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဗျ”

ဝူးစွမ်း သက်ပြင်းချကာ...

“သူ ထွက်ပြေးသွားပြီ”

ကျင်းလုံ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဗျာ..သူထွက်ပြေးသွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါလားဗျာ၊ ခင်ဗျားကလည်း ကျုပ်တို့ကို သက်သက်ကျိစယ်တာလားဗျ”

ဝူးစွမ်းက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းလေသည်။

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်တာပါ”

ကျင်းလုံက...

“ခင်ဗျားကိုတော့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက အပြစ်တင်မှာပဲ” ထိုစဉ်မှာပင် ခြေသံများ ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကြီးမားသော ခမောက်များ ဆောင်းထားသော လူရှစ်ယောက်သည် ခါးမှဆိုတ်ထားသောစားကို ဆုပ်လျက် ဘုံကျောင်းပျက်ထဲသို့ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ဝူးစွမ်း မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

သူ့စကားမဆုံးမီ အစိမ်းရောင် အဝတ်အစားဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည် လက်နှစ်ဘက်နောက်ပစ်ကာ

ဖြည်းညင်းစွာ လှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုလူကား ဝိုဏ်းပေါင်းစုံ ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန်းဟုပင် ဖြစ်

လေသည်။

မဟာအကြံအစည်

ဖန်းဟု...။
 မဟာမိတ်ခေါင်းဆောင်ရာထူး ရရှိထားသော ဖန်းဟု
 ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။
 ဝှမ်းစားအိမ်ပေါ်တွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျဆင်းလာ
 သည်။
 သူသည် စိုးရိမ်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ကာ ဦးညွှတ်အရိုအသေ
 ပြုလိုက်လေသည်။
 “ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ဝါရဝပြုပါတယ်”
 ဖန်းဟုက အေးတိအေးစက်ဖြင့် ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။
 သူက ဝှမ်းစားအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်ယင်း...

“သူက ခင်ဗျားသား ဟုတ်လား”
 ဝှမ်းစားထံအား ညွှန်ပြကာ မေးလိုက်၏။
 ဝှမ်းစား ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။
 “ဟုတ်ပါတယ်”
 ဖန်းဟု နှာခေါင်းတစ်ချက်ရုံ ကာ...
 “ခင်ဗျားသားဟာ ဘဝင်မြင့်ပုံရတယ်၊ ဒီလိုလူစားမျိုးဟာ
 ဖခင်အရိုက်အရာကို ဆက်ခံနိုင်ဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”
 ဖန်းဟုက အသားလွတ် စော်ကားလာသောကြောင့် ဝှမ်းစား
 ထံ ဒေါ်ပွသွားလေသည်။
 “ကျုပ်က ဖေဖေဆီက အမွေရထားပြီးပြီ၊ တစ်နေ့ လက်
 နက်ပုန်းတျေးရွာကို စီမံအုပ်ချုပ်မှာဗျ”
 “မင်းမှာ ဘယ်လောက် အစွမ်းအစရှိလို့လဲ”
 “သိချင်ယင် စမ်းကြည့်ပါလား”
 “ဘား”
 ဝှမ်းစားက အထိတ်စာလန့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။
 ဖန်းဟု၏မျက်နှာ မည်းမှောင်သွားသည်။
 ဝှမ်းစားထံအား စိုက်ကြည့်ကာ...
 “မင်းတော်တော် သတ္တိကောင်းနေတာပဲ၊ ဒါဟာ မင်းအဖေ
 အဆုံးအမ မကောင်းလို့ဖြစ်ရတာ”
 ပြောပြောဆိုဆို ဝှမ်းစား၏ပါးအား ရိုက်ချလိုက်သည်။
 ဝှမ်းစား တစ်ဘက်သို့ လည်ထွက်သွားသည်။

၁၀၀ ❖ ဝိုးကျော်သူ

မိမိအား ခော်ကားသည့်အပြင် ဖခင်ကိုလည်း ကိုယ်ထံ လယ်ရောက်ခော်ကားလာသောကြောင့် ဝိုးဟန်ထံ သည်းမခံနိုင် တော့ပါချေ။

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ယင်း ဖန်းဟုထံ တဟုန်ထိုးပြေးဝင်သွား၏။

ဝိုးစွမ်း တုန်လှုပ်သွားသည်။

“မလုပ်နဲ့သား”

သူသည် ကပျာကယာ ဟန်တားလိုက်သော်လည်း နောက် ကျားပြီးဖြစ်သည်။

ဝိုးဟန်ထံက လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ဖန်းဟုက လက်တစ်ဘက်ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံနှင့်အတူ ဝိုးဟန်ထံမှာ အခန်း ထောင့်သို့လှင့်စဉ်ကာ သတိလစ်မေ့မြောသွားသည်။

ဖန်းဟုက ဝိုးစွမ်းအားကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားသားဟာ အတော်ကို အတင့်ရဲလှချည်လား”

ဝိုးစွမ်း ခူးထောက်လိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး ကျုပ်ရဲသားမိုက်ကို ဒီတစ်ကြိမ် ခွင့် လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဖန်းဟုက....

“ခင်ဗျားသားဟာ ဘယ်လိုမှ ဆိုဆုံးမလိုရမယ်မထင်ဘူး။

ဒဏ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ရှင်းပစ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”
စကားဆုံးလျှင် ကျင်းလုံအား လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်၏။
ကျင်းလုံသည် ဝိုးဟန်ထံထံ လှမ်းသွားယင်း ဓားဆွဲထုတ် ကာ ခုတ်ချလိုက်လေတော့သည်။

ဝိုးစွမ်းသည် ခူးထောက်ရာမှ ထလိုက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ယိမ်းယိုင်နေ၏။

သွေးအိုင်ထဲ၌ သေဆုံးနေသော ဝိုးဟန်ထံထံသို့ လျှောက် သွားလေသည်။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ မျက်ရည်များဖြင့် စိုရွှဲနေ၏။
ဖန်းဟုက သူ့အားစိုက်ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျား မကျေနပ်ယင် လက်တုန်ပြန်နိုင်တယ်”

ဝိုးစွမ်း ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

“သူ့မိုက်ပြစ်သူ ခံသွားတာပဲ အပြစ်မယူပါဘူး”

ဖန်းဟု ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မဆိုးဘူး၊ သဘောပေါက်လွယ်သားပဲ”

ဖန်းယီသည် ဝိုးစွမ်း၏အပြုအမူများတို့ကြည့်ကာ အထွတ်ထွက်လွန်း၍ တစ်ကိုယ်လုံးပင် ဆတ်ဆတ်ခါနေပေသည်။
အတန်ကြာမှ ဖန်းဟုက စကားစလိုက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်တို့ ဒီလောက်ဝေးလံတဲ့ ခရီးကို အပင်ပန်းခံပြီးလာ ခဲ့တာဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား”

ဂူးစွမ်းက...

“သိပါတယ်၊ ဖန်းယီအတွက်ပါ”

ဖန်းဟု ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မှားနေပြီ”

ဂူးစွမ်း အံ့ဩသွားသည်။

သူသည် ဖန်းဟုအား မော့ကြည့်ကာ...

“ဒီအတွက် မဟုတ်ဘူးလား”

ဖန်းဟု ခေါင်းခါယမ်းကာ...

“ဖန်းယီကို လိုက်ရှာခိုင်းတာ ကျုပ်သား ဟုတ်မဟုတ်သိ

ချင်လို့ပါ၊ အခုတော့ သူက ကျုပ်ရဲ့ သားမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိရတဲ့အ တွက် သူ့ကို စိတ်မဝင်စားတော့ပါဘူး”

ဂူးစွမ်း အလွန်အံ့ဩသွားသည်။

“ခါဖြင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးလာခဲ့တာ ဘာကိစ္စလဲ”

ဖန်းဟုက...

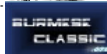
“ခင်ဗျားကို လူတစ်ယောက်နဲ့ ဇိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါ”

ဂူးစွမ်း ပို၍အံ့ဩသွားသည်။

“ဘယ်သူလဲဗျ”

ဖန်းဟု ရယ်မောလိုက်သည်။

“သူ့ကို ခင်ဗျားသိတယ်၊ သူ့ကိုတွေ့ ယင် ဒီထက်တောင်

အံ့ဩသွားဦးမယ်”

ဂူးစွမ်းက အခန်းထဲ ဓာတ်မျက်စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

စုကွမ်းတို့မျက်နှာပေါ်ဝယ် ကောက်ကျစ်သော ဟန်စုရာ

များ ပေါ်လွင်နေ၍ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားလေသည်။

နတ်ရုပ်ထူနောက်ကွယ်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ပုန်း၍ချောင်း

ကြည့်နေသော ဖန်းယီကလည်း အလွန်အံ့ဩနေ၏။

ဂူးစွမ်းနှင့်တွေ့ဆုံပေးမည့်သူမှာ မည်သူနည်း။

ထိုသူအား မခေါ်ဆောင်မီ ဂူးဟန်ထိအား အဘယ်ကြောင့်

အပြစ်ရှာ၍ ရှင်းပစ်လိုက်သနည်း။

ဖန်းယီသည် တွေးယင်း စိတ်ဝင်စားလာကာ မျက်တောင်

မခတ်ကြည့်နေမိတော့သည်။

ဖန်းဟုသည် လက်တစ်ချက် ငွေယမ်းပြလိုက်၏။
ဝဲသာတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ရုပ်တန်နေသော ခမောက်
ဆောင်းထားသူရှစ်ယောက်တို့သည် အစီအစဉ်ဖြင့် ဘုံကျောင်းပျက်
ထဲမှထွက်သွားကြသည်။

တဆက်တည်းမှာပင်...
လူတစ်ယောက်က ဘုံကျောင်းပျက်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာလေ
သည်။

ထိုလူသည် ကြီးမားသော ခမောက်တစ်ခုဆောင်းထားပြီး
အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ဖန်းယီက ထိုလူ့ မျက်နှာကို မတွေ့ရသဖြင့် ထိုလူက မည်
သူမည်ဝါဟု မသိရပါချေ။

သို့သော်...
ဂူးစွမ်းက ထိုလူ၏မျက်နှာအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့်
မကောင်းဆိုးဝါးအား တွေ့မြင်လိုက်ရသကဲ့သို့ အကြီးအကျယ် ထိတ်
လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

ဖန်းယီသည် ဂူးစွမ်း၏ အပြုအမူအား တွေ့မြင်ရလျှင် မျက်
မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာသည် ဂူးစွမ်းအား ဤမျှ ထိတ်လန့်စေရန်
မည်သို့ထူးခြားနေသနည်း။

ဖန်းဟု ပြုံးလိုက်သည်။
“က...ဂူးစွမ်း ခင်ဗျား သူ့ကိုသိတယ် မဟုတ်လား”

ဂူးစွမ်းက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့်...

“သူ...သူ”

ဖန်းဟု ပြုံးလိုက်သည်။

“သူက ခင်ဗျားတို့တွေ့ချင်တာ ကြာပြီ အချိန်မတန်သေးလို့
ပေးမတွေ့တာပဲ၊ အခုမှ ဘာကြောင့်လာတွေ့ခိုင်းသလဲ သိလား”

ဂူးစွမ်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မသိဘူး”

ဖန်းဟု တစ်ချက်ရယ်မောယင်း..

“ခင်ဗျား စောစောစီးစီးသေတာ မကြည့်ရက်လို့”

ဂူးစွမ်း၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွား၏။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဒီလိုပါ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံတဲ့နေ့ဟာ ခင်ဗျား
သေနေဖြစ်နေလို့ပါပဲ”

ဂူးစွမ်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

ဖန်းဟုက...

“ခင်ဗျား သူ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်ချင်လား”

သူသည် ပြောပြီး ထိုလူ၏ခမောက်အား ချွတ်ချလိုက်လေ
သည်။

ဖန်းယီသည် ထိုလူ၏မျက်နှာအား တွေ့မြင်လိုက်သောအ
ခါ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားလေသည်။

ထိုလူသည် ဂူးစွမ်းနှင့် ရွေးမရလောက်ဆောင် ရုပ်ချင်းတူ

နေသည်။ ဖန်းဟု ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သေချာတွေ့ပြီ မဟုတ်လား။ သူ့ကို ဝူးစွမ်းမဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူ့ငြင်းနိုင်မလဲ”

ဝူးစွမ်း တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်ယင်...

“ခင်...ခင်ဗျားတို့ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

ဖန်းဟုက...

“ခင်ဗျား သဘောပေါက်အောင် ပြောရမယ်ဆိုယင် ပထမဝူးစွမ်းဟာ လောကပေါ်မှာ နေထိုင်ရတာ အတော်ကြာသွားပြီပဲ။ ထောင်းကောင်းအနားယူသင့်ပြီ။ သူ့နေရာကို ဒုတိယဝူးစွမ်းက အစားထိုး ဂှုပ်ရှားလာပါလိမ့်မယ်”

ဝူးစွမ်းသည် ရုတ်တရက် ကောက်ကာငင်ကာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဖန်းဟု မျက်မှောင်ကုပ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်နေရာမှာ အတုတစ်ယောက် အစားထိုးလို့ ဖြစ်မလား”

ဖန်းဟု အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“ကျုပ်တို့လုပ်ခဲ့တာ အကြိမ်ပေါင်း အတော်များခဲ့ပြီ။ အောင်မြင်လည်း အောင်မြင်ခဲ့ပြီးပြီ”

ဝူးစွမ်း မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဖန်းယီစကားကို ကျုပ် အခုကောင်းကောင်း ယုံပါပြီ။

မင်းတို့ဟာ ဖန်းဟုတစ်ယောက် စုကွမ်းနဲ့ကျင်းလုပ်တို့ကို အောင်မြင်စွာ တူနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ကျုပ်ကိုတော့ တူလို့မလွယ်ဘူးထင်တယ်”

ဖန်းဟုက သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝူးစွမ်း မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းတို့က ကျုပ်နဲ့တစ်ပုံတည်းတူအောင် တူနိုင်ပေမယ့် ကျုပ်တို့ အတွင်းရေးကို မင်းတို့သိသလား။ ဥပမာ ကျုပ်ရဲ့မွေးနေ့ဟာ ဘယ်နေ့လဲ။ ကျုပ်ရဲ့ မြေးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ။ နောက်ပြီး ကျုပ်သားသမီးတွေ ဘယ်သူက ဘယ်လိုအလေ့အကျင့်ရှိတယ်ဆိုတာကော မင်းတို့သိသလား”

သူသည် ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တို့လို အိမ်ထောင်စုကြီးတစ်ခုမှာ အပြင်လူမသိတဲ့ ကိစ္စတွေ အများကြီးရှိနေတယ်။ တို့မိသားစုကိုလာပြီး လူကြီးလုပ်ဖို့ရာ မင်းတို့ထင်သလို မလွယ်ပါဘူးကွာ”

ဖန်းဟု အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ...

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်။ တချို့ကိစ္စတွေကို ကျုပ်တို့ မသိတာတွေရှိနေဦးမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့က အမြန်ဆုံးသိလာမှာပဲ”

ဝူးစွမ်း မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းတို့က လွယ်မယ်ထင်နေလား”

ဖန်းဟု ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတ နိသဒ္ဓါ လျှို့ဝှက်ချက်များကို ကျုပ်တို့ကိုဖွင့်
ပြောသိခိုမယ်လို့ ကျုပ်ကောင်းကောင်း ယုံကြည်ပါတယ်”

“ကျုပ်က ပြောမယ် ထင်နေသလား”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး ခုန်ထကာ လက်နက်ပုန်းများဖြင့်
ဖစ်ခတ်လိုက်သည်။

ဖန်းဟု ဗိုလ်လိုက်၏။

“တခြားလူသာ ခြောက်လို့ရမယ်”

ပြောယင်း လက်ထဲမှ ခမောက်ဖြင့် တစ်ချက်ဝေယမ်းလိုက်
ရာ ဝူးစွမ်း၏လက်နက်ပုန်းများသည် ခမောက်ထဲ စုပြုံရောက်ရှိ
သွားတော့သည်။

ဝူးစွမ်းက မဟန်မှန်းသိလျှင် လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ပြင်းထန်
စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဖန်းဟုက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဖန်းယီသည် ဖန်းဟု တိုက်ခိုက်လိုက်သော သိုင်းကွက်များ
အား တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ အံ့ဩသွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ သူ အသုံးပြုလိုက်သော သိုင်းကွက်များ
သည် ‘ဂူကျို’ ဝိုင်း၏မူပိုင်သိုင်းကွက်များ ဖြစ်နေလေသည်။

သိုင်းကွက် ဆယ်ကွက်မျှ ခုခံပြီးနောက် ဖန်းဟုက...

“ခင်ဗျား အနားယူသင့်ပြီ”

ပြောကာ လက်ကို စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် တွန်းထုတ်လိုက်
လေသည်။

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး
ဝူးစွမ်းမှာ အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

ဖန်းဟုက...

“သူ့ကိုခေါ်ခဲ့၊ ဒီနေရာက ဆုတ်ကြမယ်”

စကားဆုံးလျှင် လှမ်းထွက်သွား၏။

စုကွမ်းတို့လူစုက ဝူးစွမ်းအား ခေါ်ဆောင်ကာ လျင်မြန်စွာ
လိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

ထကယ့်လူများ

ဘုံကျောင်းပျက်ထဲ၌ ဖယောင်းတိုင်မီးများ ငြိမ်းသတ်ပြီး ဖြစ်သည်။

ဖန်းဟုတို့လူစုသည် လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သည်။ ဖန်းယီသည် အမှောင်ထုထဲ၌ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေ၏။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ရွှေးများ ရွဲနစ်နေ၏။

သူက အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်ပြီးမှ ငွေနှင်းဆီအား

ကြည့်ကာ...

“ကျုပ်က မင်းကို ဂုဏ်စွမ်းတို့ဆီ မပို့တော့ပါဘူး၊ မကြာခင် အလိုလိုသွေးကြော ပြန်ပွင့်လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါ မင်းဘာသာ ကြိုက်တဲ့နေရာသွားပါတော့”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီးသည်နှင့် မုန်းကွယ်ရာမှ ထွက်လာမည်အပြုတွင် ခြေသံများ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရလေသည်။ ဖန်းယီသည် ကပျာကယာ နောက်သို့ဆုတ်သွားရလေသည်။

ဘုံကျောင်းပျက်ထဲသို့ လူသုံးယောက်က ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျင်းလုံနှင့် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဖန်းယီ မျက်မှောင်ကပ်သွားသည်။

ကျင်းလုံ အဘယ်ကြောင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပါသနည်း။

သူစဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ကျင်းလုံ၏အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဒီနေရာကို ခြေရာလက်ရာ မကျန်အောင် သန့်ရှင်းကြပါ၊ နောက်ပြီး အဲဒီနေရာမှာလည်း လျှို့ဝှက်တံခါးမပေါ်လာအောင် သတိထားပြီး စစ်ဆေးပါ”

ထိုအနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူနှစ်ယောက်သည် ခြေရာလက်ရာများကို ဖျက်ဆီးနေစဉ်မှာပင် ရုတ်တရက် အလင်းတန်းနှစ်ခုသည် အပြင်ဘက်မှ ပျံ့လွင့်လာသည်။

“အား”

“အိုနု”

၁၂ ❖ နိကျော်သူ

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူနှစ်ယောက် စူးရှစွာအော်
ဟစ်တာ လဲကျသွား၏။

ကျင်းလုံ ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

မေးယင်း တံခါးဝသို့ ပြေးသွားလေသည်။

“အွန်”

သူသည် တံခါးဝသို့ရောက်သွားသည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် တစ်
ချက်တွန့်သွားပြီး ပုံလျက်သားလဲကျသွားလေသည်။

ဖန်းယီသည် ကျင်းလုံသေဆုံးသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ
သဖြင့် ထိတ်လန့်သွားသည်။

အယောင်ဆောင်လုလင် (၃) ❖ ၁၁၃

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ဖန်းယီသည် အသက်ပင် ပြင်းပြင်းမရှူဝှဲဘဲ စောင့်ကြည့်

နေ၏။

မကြာပါချေ။

လူတစ်ယောက်က တဆိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ဝင်ရောက်လာ

သည်။

သူ၏အဝတ်အစားများ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်သော်လည်း
တည်ကြည်ကာ လေးနက်သော ရုပ်သွင်က မျောက်မသွားပါချေ။

ထိုလူ၏နောက်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် လိုက်ပါ
လာသည်။

မိန်းကလေးသည် သေဆုံးနေသော ကျင်းလုံတို့အား ကြည့်
ကာ...

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ကိုသတ်လိုက်တာလဲ”

ထိုလူက ဘာမျှမပြောချေ။

မိန်းကလေး၏အသံ ကြားရတော့မှ ချင်းချင်းဖြစ်မှန်း မှတ်
မိလာသည်။

ထိုလူက လျှို့ဝှက်တံခါးအားဖွင့်ကာ ဝင်သွား၏။

ချင်းချင်းက ရပ်စောင့်နေ၏။

ဖန်းယီ ပုန်းကွယ်ရာမှထွက်ကာ...

“ခင်ဗျား ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ချင်းချင်း ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ...

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ် ဖန်းယီပါ”

“မဟုတ်ဘူး”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုသိတယ်၊ ခင်ဗျားက ချင်းချင်းမဟုတ်

လား”

ချင်းချင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ရှင်က ကျွန်မကိုဖမ်းဖို့ ရောက်လာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ချင်းချင်း စိတ်သက်သာရာရသွား၏။

ဖန်းယီက...

“ကျုပ် စကားတစ်ခွန်းပြောချင်တယ်”

“ဘာများလဲရှင့်”

“ခင်ဗျား ပြန်သွားယင် အခုလို အလိမ်မခံရာဘူးပေါ့”

ချင်းချင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“နေပါဦး၊ ကျွန်မ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ ရှင်က ဘာ

ကြောင့် ဝင်စွက်ရတာလဲ”

ဖန်းယီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်က စေတနာနဲ့ပြောတာပါ”

သူသည်ပြောယင်း အပြင်သို့ လှမ်းထွက်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

သူက အပြင်မရောက်သေးပါ။

လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်မှ လူတစ်ယောက်သည် လေအဟုန်ဖြင့် ပြေးထွက်လာပြီး သူ့အားဟန်တားလိုက်သည်။

ဖန်းယီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ထိုလူ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာက အရေးမကြီးဘူး၊ ခုနတုန်းက

ဖန်းဟုနဲ့ဝူးစွမ်းတို့ ဒီကိုရောက်လာတယ်လို့ သိရတယ်၊ သူတို့ ဘာတွေ တိုင်ပင်နေကြတာလဲ”

ဖန်းယီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ပြောရမှာလဲ”

ထိုလူ ခွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ပြောခိုင်းယင် မင်းက ပြောပြရလိမ့်မယ်”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး ဖန်းယီ၏မျက်လုံးအား အာရုံစိုက်

စွာဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

လည်ဆွဲတစ်ခုအား ထုတ်လိုက်ပြီး ဖန်းယီမျက်နှာရေတွင်

လှုပ်ခါပြနေ၏။

“ငါမေးတာကို မျန်မှန်ပြောရမယ်”

ဖန်းယီ တစ်ချက်ပြုံးယင်း...

“ခင်ဗျားမေးတာကို ကျုပ်က ဘာလို့ဖြေရမှာလဲ”

ထိုလူ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

အကြောင်းမှာ စိတ်ညို့ပညာဟူသည် မိမိထက် စိတ်ဓာတ် နိုင်မာသောသူနှင့် တွေ့ဆုံရင်ဆိုင်ရသောအခါ မိမိညို့လိုက်သော စိတ်ညို့ပညာသည် တန်ပြန်ခံစားတတ်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ယခု သူသည် စိတ်ဓာတ်နိုင်မာသော ဖန်းယီနှင့်တွေ့သော အခါ တန်ပြန်ခံစားရတော့သည်။

ဖန်းယီက စိုက်ကြည့်ယင်း...

“ခင်ဗျားမှာမည် ဘယ်သူလဲ”

ထိုလူက...

“ကောင်းယုပါ”

“ခင်ဗျားနဲ့ ဟောဒီမိန်းကလေး အတူထွက်ပြေးလာတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာကြောင့် ထွက်ပြေးလာရတာလဲ”

“ဝါဆန်းဂိုဏ်းချုပ်ဖမ်းထားလို့ ဟောဒီမိန်းကလေးက ခိုးပြီးကယ်တင်ခဲ့တာပါ”

ဖန်းယီ သက်ပြင်းချကာ ချင်းချင်းဘက်လှည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ကိုယ့်ဆရာကိုတောင် သစ္စာဖောက်ပြီး လိုက် လာတယ်ဆိုတော့ သူ့ကိုမေတ္တာရှိလို့ ဟုတ်လား”

ထိုစဉ် ကောင်းယုက လျှပ်တပြက် တိုက်ခိုက်လာသည်။

ဖန်းယီက အသာအယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

“ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို တိုက်ခိုက်တာလဲ”

“မင်းက ဝါအကြောင်းသိသွားမှာပေါ့”

“ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

စကားဆုံးလျှင် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကောင်းယုမှာ အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိလျှင် သိုင်းကွတ် ပြောင်းလဲလိုက်၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ် နဲ့ နှောင်းပျော့ပြောင်းလာပြီး တိုက်ခိုက် မှုမှာလည်း သိမ်မွေ့လာသည်။

“ဟင်”

ထိုသိုင်းကွက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ဖန်းယီ အံ့ ဩသွားလေသည်။

တိုက်ခိုက်ရာမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်း ရုတ်သွားလေသည်။

ကောင်းယုအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားနဲ့ ပန်းပေါင်းစိုဂိုဏ်း ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ”

ကောင်းယု မှဲပြီးပြီးလိုက်သည်။

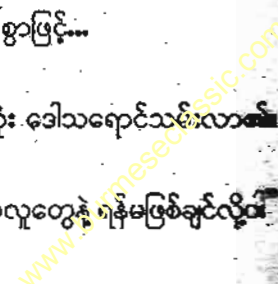
“မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

ဖန်းယီက မျက်နှာထားတည်စွာဖြင့်...

“ဆိုင်လို့ ပြောနေတာပေါ့”

ကောင်းယု၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဒေါသရောင်သင်းလာ၏။ ဖန်းယီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ပန်းပေါင်းစိုဂိုဏ်းကလူတွေနဲ့ ရန်မဖြစ်ချင်လို့ပါ”

ကောင်းယုမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ဘာလဲ မင်းနဲ့အနမင်းသမီးနဲ့ ပတ်သက်မှုများ ရှိနေလို့

လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

ချမ်းချမ်း ပြေးဝင်ကာ ဆောင့်တွန်းဖမ်း...

“ရှင်က သူ့နာမည် ဘယ်တော့မှမပြောဘူးလို့ ကတိပေး

ထားတာ မေ့နေပြီလား၊ ရှင်က အခုထိ သူ့တို့မေ့နိုင်သေးဘူးလား”

ကောင်းယုသည် ချမ်းချမ်းအား ဒေါသကြီးစွာဖြင့် စိုက်ကြည့်

လိုက်လေသည်။

ချမ်းချမ်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာသည်။

“ဘာလဲ ရှင်က သူ့အတွက် သဝန်ကြောင်ပြီလား”

ကောင်းယု၏မျက်နှာပေါ်မှ ဒေါသရောင်များသည် တ

ဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

အတန်ကြာမှ...

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“သဝန်ကြောင်တာက ငါမဟုတ်ဘူး၊ မင်းက သိရဲ့လား”

ချမ်းချမ်းက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ သူ့ကိုမုန်းတယ်၊ သူ့နာမည်တောင်

လုံးဝမကြားချင်ဘူး”

ဖန်းယီသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ရပ်နေလေသည်။

ကောင်းယု သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ကဲ...ကျုပ်နဲ့ပန်းပေါင်းစုံဂိုဏ်း ဘယ်လိုပတ်သက်တယ်ဆို

တာ မင်းသိလောက်ပြီထင်ပါတယ်”

ဖန်းယီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပါပြီဗျာ”

ကောင်းယုသည် ချမ်းချမ်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူ့ခြေလှမ်းများသည် ချမ်းချမ်းထံ လှမ်းသွားနေ၏။

ဖန်းယီ ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ကောင်းယု ပံခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်အတွက် သဝန်ကြောင်တဲ့လူကို ဒုက္ခပေးရက်ဖို့မ

လား”

ဖန်းယီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကဲ...ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

သူသည် ချာခနဲ လှည့်လိုက်ရာ...

“ရပ်လိုက်”

ကောင်းယုက ဟန့်တားလိုက်သည်။

ဖန်းယု ခြေလှမ်းရပ်ကာ...

“ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သေးလဲ”

ကောင်းယုက တည်ကြည်စွာဖြင့်...

“ကျုပ်က မင်းကို အရင်းနှီးဆုံးမိတ်သွေတစ်ယောက်လို့

အသိအမှတ်ပြုပါတယ်”

ဖန်းယီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ခင်ဗျားလို မိတ်

ဆွေမျိုး မလိုချင်ပါဘူးဗျာ”

ကောင်းယုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမိတ်ထဲမှာ ကျုပ်ဟာ ရက်စက်သူတစ်ယောက်လို့

ထင်နေတယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူးလား”

“မိတ်ဓာတ်ဆိုတာ လိုအပ်ယင် လိုအပ်သလို ပြောင်းလဲပစ်

နိုင်စွမ်းရှိရမယ်”

ဖန်းယီ နားစွင့်နေ၏။

ကောင်းယု စကားဆက်လိုက်သည်။

“မင်းသာ ကျုပ်နဲ့ သုံးနှစ်ပေါင်းလိုက်မိယင် သိုင်းလောက

မှာ လက်မထောင်နိုင်မယ်လို့ ကျုပ်ပြောခဲ့တယ်”

“ကျုပ် ဝါသနာပေါ့ဗျား”

ကောင်းယုက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်...

“လောကပေါ်မှာ မဖြစ်သေးတာပဲရှိသင့်တယ်၊ ဖန်းယုလို

ကြောင့်သူတော်ကတောင် မဟာမိတ်ရိုဏ်းချုပ်နေရာကို ယူထားနိုင်

သေးတာပဲ၊ ကျုပ်တို့က ဘာဖြစ်လို့ လက်ပိုက်ကြည့်နေရမှာလဲ”

ဖန်းယီ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

သူက ချာခနဲလှည့်ကာ...

“ကောင်းပြီ၊ အခုအချိန်ကစပြီး ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ပူးပေါင်းပြီး သူတော်ကောင်းဟန်ဆောင်တဲ့ လူယုတ်မာအားလုံးကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းသွားမယ်”

ကောင်းယု ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ကောင်းပြီ မင်းကတိမပျက်ရဘူးနော်”

ဖန်းယီ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ကတိမတည်တဲ့လူနဲ့ တူလို့လား”

ထိုစဉ်မှာပင်...

ခေါင်မိုးပေါ်မှ လူတစ်ယောက်၏ရယ်မောသံကို ကြားလိုက်

ရသည်။

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်ထဲနဲ့ ဖြစ်ပျံ့မလား”

ဖန်းယီက ခေါင်းမောကြည့်လိုက်သည်။

ငွေနှင်းဆီသည် လျှာထုတ်ပြယောင်း ထုတ်တန်းပေါ်မှ ခုန်

ဆင်းလာသည်။

“ကျွန်မပါလာယင်တော့ အစစအရာရာ ချောမောအောင်

မြင်လိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်”

ကောင်းယုသည် ငွေနှင်းဆီအား တွေ့မြင်ရလျှင် မျက်

မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ငွေနှင်းဆီက...

“ဘယ်လိုလဲ ကျွန်မ လှရဲ့လား”

ကောင်းယု ရယ်မောလိုက်၏။

၁၂၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“လှပီတယ်ဗျာ၊ လှပီတယ်”

ထိုစဉ်...

ချင်းချင်းက မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

ငွေနှင်းဆီက...

“ကျွန်မက သူတို့နဲ့ပေါင်းပြီး သိုင်းလောကကို ဗိုလ်ကျချင်လို့

ပေါ့”

ကောင်းယုက သူမအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ယင်း

“မင်းလို မိန်းကလေးမျိုး ဓားဘုရင်မဖြစ်ဖို့ လွယ်ချင်လွယ်

လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့တော့ အရည်အချင်း လိုအပ်သေး တယ်ဗျ”

ငွေနှင်းဆီ တစ်ချက်ခွဲကာ...

“ဒါဖြင့် ရှင်နဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်အောင် ဘာအရည်အချင်း လိုအပ်

သေးလဲ”

ကောင်းယု ပြူးကာ...

“မင်း အရင်ပြောပါဦး”

ငွေနှင်းဆီက ရင်ကော့ကာ...

“ကျွန်မဟာ သိုင်းလောက သမီးမျိုးတွေထဲမှာ ထိပ်တန်း

အလှမယ်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်”

ကောင်းယု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါ ကျုပ်ယုံတယ်၊ ဒါပေမယ့် အရည်အချင်း မလုံလောက်

သေးဘူး”

ငွေနှင်းဆီ တစ်ချက်နှုတ်ခမ်းစူယင်း...

“နောက် အရည်အချင်းတစ်ခု ပြောရမယ်ဆိုယင် ကျွန်မ

ဟာ ဩဇာရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ကျွန်မ စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်ရုံနဲ့

အနည်းဆုံး လူသုံးထောင်လောက်မှာ ကျွန်မအတွက် အသက်စွန့်ခွံ

ကြမယ်”

ကောင်းယု ပြူးလိုက်သည်။

ဖန်းယီ၊ ကောင်းယု၊ ချင်းချင်းနှင့်ငွေနှင်းဆီတို့သည် 'လီတူ' နှိုသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

လီတူမြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်းမှာ ငွေနှင်းဆီဝှက်ထားခဲ့သော ကျောက်သံပတ္တမြားများကို ပြန်လည်ရယူခြင်းဖြစ်သည်။

ငွေနှင်းဆီသည် သူမ ရရှိထားသော ကျောက်သံပတ္တမြားများအား 'ဆွေချစ်လို' တည်းခိုခန်း၏အိမ်ခေါင်မိုးတွင် ဝှက်ထားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူတို့သည် 'ဆွေချစ်လို' တည်းခိုခန်း၏မျက်နှာချင်းဆိုင်အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်သို့ ရောက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ရောက်ရှိနေသော နေရာသည် ဆွေချစ်လိုတည်းခိုခန်းအား အပေါ်မှနေ၍ ငုံ့ကြည့်လျှင် အားလုံးကို မြင်တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ယခု သူတို့သည် ယင်းထပ်ခိုးမှနေပြီး ဆွေချစ်လိုတည်းခိုခန်းသို့ ငုံ့၍ကြည့်ကြလေသည်။

သူတို့သည် ယင်းသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ အံ့ဩသွားကြလေသည်။

ငွေနှင်းဆီသည် ရင်ထိတ်သွား၏။

သူမဝှက်ထားသော ကျောက်သံပတ္တမြားအခန်းတွင် လူလေးယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူမက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

"ဒုက္ခပါပဲ၊ တခြားနေရာရှားလို့ သည်နေရာမှာလာပြီး စစ်တုရင်ထိုးနေရသလား"

ဖန်းယီကလည်း အံ့အားသင့်နေ၏။

စစ်တုရင်ထိုးနေသော လူနှစ်ယောက်မှာ ဝူးစွမ်းနှင့်ဖန်းဟု တို့ပင်ဖြစ်သည်။

အနီး၌ ရပ်၍ကြည့်နေသူမှာ စုကွမ်းပင်ဖြစ်သည်။

ဖန်းယီသည် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝူးစွမ်းသည် အတုဖြစ်နေသလော၊ အစစ်ဖြစ်နေသလော မသိနိုင်ပေ။

ကောင်းယုက အသံတိုးတိုးဖြင့်...

"ကဲ...သွားကြမယ်"

ငွေနှင်းဆီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"ကျွန်မတို့ ပစ္စည်းမရသေးဘဲ ဘာဖြစ်လို့သွားရမှာလဲ"

ကောင်းယုက...

"သူတို့ စစ်တုရင်ထိုးနေတာ ဘယ်တော့ပြီးမှန်းမသိဘဲ"

ဖန်းယီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"ကျုပ်တို့ သွားလို့မဖြစ်ဘူး"

ငွေနှင်းဆီက ချက်ချင်းပင် ထောက်ခံလိုက်သည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ သည်မှာစောင့်နေရမှာပဲ"

ကောင်းယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"မိုးလင်းတော့မယ်ဗျ၊ သည်မှာ ကြာကြာနေလို့ ဘယ်ဖြစ်"

မိုးလဲ

ငွေနှင်းဆီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အနီးအနားမှာရှိတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ကို ဝင်နား

တာပေါ့”

သူမသည် ထပ်နိုးပေါ်မှနေပြီး ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်သွား

သည်။

ထို့နောက်...

အနီးရှိ အိမ်တစ်အိမ်၏ပြတင်းပေါက်အား တွန်းဖွင့်လိုက်

သည်။

ပြတင်းပေါက်တံခါး မင်းတုန်းထိုးမထားသဖြင့် ပြတင်း

ပေါက်ပွင့်သွားလေသည်။

သူမသည် ထိုပြတင်းပေါက်ထဲသို့ ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ဝင်သွား

လေသည်။

ဖန်းယီသည် အခြားလူ၏အိမ်ထဲသို့ ယင်းသို့ ခွင့်မတောင်း

ဘဲဝင်ရောက်သည်ကို မနှစ်သက်ပေ။

သို့သော် အခြေအနေအရ သူက လိုက်၍ဝင်သွားရလေ

သည်။

အခန်းထဲ၌ အလွန်မှောင်မည်းနေ၏။

ငွေနှင်းဆီသည် မီးခြစ်ယူ၍ခြစ်လိုက်သည်။

သူမ၏စိတ်ထဲတွင် ဤအခန်း၌ လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ

မရှိဟု ယူဆထား၏။

သို့သော် သူက မီးခြစ်ခြစ်လိုက်သောအခါ မျက်လုံးနှစ်စုံ

သည် သူမအား စိုက်ကြည့်နေလည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ငွေနှင်းဆီ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးအား တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ယင်းအိမ်ခန်းသည် အလွန်သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြုပြင်မွမ်းမံ

ထား၏။

အခန်း၏အလယ်တွင် အလွန်ကြီးမားသော ခုတင်တစ်လုံးရှိ

နေ၏။

ခုတင်ပေါ်၌ လူတစ်ယောက် လဲလျောင်းနေသည်ကို တွေ့

လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူသည် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာခံစားနေရာသည့်အလား

အရိုးပေါ်အရေတင်ပြီး လူရုပ်ပင်မပေါ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဆောင်းရာသီ မရောက်သေးသည့်တိုင် ထိုလူနာ၏ကိုယ်

ပေါ်တွင် ဝှမ်းကပ်စောင် လေးငါးထပ်ခြုံထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ

လေသည်။

ထိုလူ၏အနီး၌ အသက် ဆယ်နှစ်နှစ်ခန့်ရှိသောမိန်းကလေး

တစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် အခန်းထဲသို့
ဝင်ရောက်လာကြသော ငွေနှင်းဆီတို့အား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ငွေနှင်းဆီက အနီးသို့လျှောက်သွားသည်။

သူမက ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ညဉ့်နက်လှပြီ၊ ရှင်တို့က မအိပ်ကြသေးဘူးလား”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ငွေနှင်းဆီက ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“မအိပ်သေးယင် မီးထွန်းထားမှပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့အမှောင်

ထဲမှာ နေနေရတာလဲ”

မိန်းကလေးက စကားမပြောဘဲ ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်း
လိုက်သည်။

လူနာက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့မှာ မီးအိမ်မရှိဘူး”

ငွေနှင်းဆီက မျက်မှောင်တုပ်သွားသည်။

“မီးအိမ်မရှိဘူး ဟုတ်လား”

လူနာက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျုပ်က သေခါနီးပြီပဲ၊ မီးမလိုပါဘူး”

ငွေနှင်းဆီက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါလောက် လူများများ ရှင့်အခန်းထဲဝင်လာတာ ရှင်မ
ကြောက်ဘူးလား”

လူနာက ပြုံးလိုက်သည်။

“လူနာက သေတော့မှာပဲ၊ လောကပေါ်မှာ ကြောက်စရာ
ဘာရှိတော့မှာလဲဗျာ”

ငွေနှင်းဆီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ သေခါနီးပြီဆိုယင်
အကျိုးကျေးဇူး အများကြီးရှိပါတယ်၊ ဥပမာ ရှင်တို့ကို ကျွန်မတ
သတ်ပစ်မလို့ပဲ၊ အခုတော့ သတ်ရမှာ ပျင်းသွားပြီရှင့်”

သူမသည် မိန်းကလေး၏ဦးခေါင်းကို ပုတ်လိုက်ပြီး...

“မင်းကော မကြောက်ဘူးလား”

မိန်းကလေးက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဦးကြီးသေသွားမှတော့ ကျွန်မလည်း အသက်
တယ်ရှင်နိုင်တော့မှာလဲ”

ငွေနှင်းဆီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် မင်းက မကြောက်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

မိန်းကလေးက မျက်လုံးပြူးကျယ်စွာဖြင့်...

“မကြောက်ဘူး”

ငွေနှင်းဆီက...

“မင်းက မကြောက်ဘူးဆိုယင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်လှုပ်မှာ
မဟုတ်ဘူးနော်”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဦးကြီးက အသံကျယ်ကျယ်ပြောတာ မကြောက်ဘူးရှင့်”

၁၃၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ငွေနှင်းဆီ ကျေနပ်သွားလေသည်။

“ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ မင်းတို့နှစ်ယောက် အသက်ရှည်နိုင်မယ်”

သူမသည် ယင်းသို့ပြောပြီး အခန်း၏ပြတင်းပေါက်အား အနည်းငယ် ဟလိုက်သည်။

သူမသည် ထိုနေရာမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြည့်လိုက်သော အခါ ဖန်းယုတို့ စစ်တုရင်တိုးနေသည့် အခန်းကို ပီပီပြင်ပြင် တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

လူနာသည် မျက်လွှာချထားလိုက်သည်။

မိန်းကလေး၏ ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးအစုံသည် အမှောင်ထုထဲ၌ ရွန်းလွဲတောက်ပနေ၏။

ဖန်းယီက ခြေသံမကြားအောင် လျှောက်သွားသည်။

“ညီမလေး...နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

မိန်းကလေးက အေးတီအေးစက်ဖြင့်...

“အခုမှ တွေ့တဲ့လူတွေပဲ၊ ကျွန်မနာမည် သိစရာမလိုဘူးထင်တယ်”

မိန်းကလေးသည် အသက်ပင်ငယ်သော်လည်း သူမ၏ စကားလုံးမှာ အလွန်ရင့်ကျက်နေ၏။

ဖန်းယီ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

မိန်းကလေးသည် ဖန်းယီအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ စကားဆက်လိုက်သည်။

အယောင်ဆောင်လုလင် (၃) ❖ ၁၃၁

“ရှင်က သိချင်မှတော့ ကျွန်မပြောပြပါမယ်၊ ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကတည်းက မကြာခဏခိုနေရလို့ ကျွန်မကို လွယ်လွယ်လို့ခေါ်ပါတယ်”

ဖန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“အခုကော ဝိုင်းသေးသလား”

လွယ်လွယ်က အေးတီအေးစက်ဖြင့်...

“မျက်ရည်များ ကုန်ခမ်းသွားသလားမသိဘဲ အခုတော့ မခိုတော့ပါဘူး”

ဖန်းယီက လူနာအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဦးကြီး နေမကောင်းတာ တော်တော်ကြာပြီလား”

“လေးငါးနှစ်လောက် ရှိပါပြီရှင်”

“မင်းက တစ်ချိန်လုံး သူ့ကိုပြုစုနေရတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းတို့ တခြားတွေမျိုးများ မရှိတော့ဘူးလား”

“မရှိဘူး”

ဖန်းယီသည် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

ဤမိန်းကလေးအရွယ်သည် ဖျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံး အချိန်မဟုတ်ပါလား။

ယခု ဤမိန်းကလေးမှာမူ သေလုမျှော်ပါးဖြစ်နေသော လူနာတစ်ယောက်အား ပြုစုနေရလေသည်။

ဖန်းယီသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်
သို့ ထိုင်ချကာ မျက်လွှာချ၍ အနားယူလိုက်လေသည်။

ဖန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။
အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်၍နေသည်။
ချင်းချင်းသည် ကောင်းယု၏ရင်ခွင်၌ အိပ်ပျော်နေ၏။
ကောင်းယု၏မျက်လုံးအစုံသည် ခုတင်ပေါ်မှ လူနာထံသို့
တစ်ချိန်လုံးရောက်နေ၏။
ကြက်တွန်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
မကြာပါချေ။
အလင်းရောင် စတင်ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ငွေနှင်းဆီသည် အပျင်းတစ်ချက်ဆန်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထ
လိုက်သည်။

“အင်း...သူတို့ စစ်တုရင်ထိုးနေတာ တစ်ညလုံးမှ တစ်ကြိမ်
ပဲရွေ့တယ်ဆိုတော့ တယ်တော့မှပြီးမှာလဲရှင်”

သူမသည် မိန်းကလေးထံသို့ လျှောက်လာသည်။

“လိမ္မာပါတယ်ကွယ်၊ ညီမလေး မမတို့စားဖို့ အောက်ထပ်
ဆင်းပြီး ဆန်ပြုတ်နဲ့ဟင်းချက်ပေးပါလားကွယ်”

လွယ်လွယ်က မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေ၏။

“ကျွန်မ မသွားဘူး”

ငွေနှင်းဆီက ပြုံးလိုက်သည်။

“လိမ္မာပါတယ်၊ ကလေးဆိုတာ လူကြီးစကား နားထောင်
ရတယ်”

လွယ်လွယ် လှည့်ပင်မကြည့်ပါ။

“ကျွန်မ မသွားဘူး”

ငွေနှင်းဆီ ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကိုမကြောက်လို့ ဒါကြောင့် ငါ့စကားကိုနားမ
ထောင်တာ ဟုတ်လား”

သူမသည် ယင်းသို့ပြောပြီး လွယ်လွယ်၏ပါးပြင်ပေါ်သို့
ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

လွယ်လွယ်၏ဖြူဖြူဖွေးသော ပါးပြင်တစ်ခုလုံးမှာ နီနီ၍
ယောင်ကိုင်းသွားလေသည်။

သို့သော်...

သူမက လှုပ်ပင်မလှုပ်ပါ။

မျက်တောင်ပင် မခပ်ပါ။

မည်သို့မျှ မခံစားရသည့်အလား ငွေနှင်းဆီအား မော့

ကြည့်နေလေသည်။

ငွေနှင်းဆီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘာလဲ ငါရိုက်တာ မနာလို့လား”

သူမသည် ထပ်မံရိုက်ရန် လက်မြှောက်လိုက်သည်။

ဖန်းယီသည် သူမ၏လက်ကို ဆွဲထားလိုက်လေသည်။

ငွေနှင်းဆီက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အင်း...ရှင်က ဝင်ရှုပ်ဦးလို့လား”

ဖန်းယီက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“မင်းက ငါနဲ့အတူ သွားလာချင်တယ်ဆိုယင် သည်လို့မလုပ်

ရဘူး”

သူ၏စကားမဆုံးမီမှာပင် လွယ်လွယ်က ရုတ်တရက် သူမ

၏ပါးကို လက်ဖြင့်ပွတ်လိုက်၏။

“အမယ်လေး နာလိုက်တာရှင်”

ငွေနှင်းဆီ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ငါ မင်းကိုရိုက်တာ ကြာလှပြီ၊ အခုမှနာတယ် ဟုတ်လား”

လွယ်လွယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ အခုမှ သိပ်နာမှန်းသိတယ်”

ငွေနှင်းဆီသည် ထိုမိန်းကလေးအား ထိတ်လန့်အံ့သြစွာ

ကြည့်ပြီး စကားပင်မပြောနိုင်တော့ပါ။

ထိုစဉ်မှာပင် အိပ်နေသောလူနာက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ လိုက်လေသည်။

“မင်း နာမှန်းသိယင် သူများစကား နားထောင်ရမှာပေါ့၊ ကဲ ဆန်ပြုတ်သွားပြုတ်လိုက်အုံး”

လွယ်လွယ်က ငွေနှင်းဆီအား မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်လိုက် လေသည်။

“ဦးကြီးကခိုင်းလို့ ကျွန်မသွားတာ၊ တခြားလူဆိုယင် ကျွန်မ ကို သေအောင်ရိုက်တာတောင် ကျွန်မ မသွားဘူး”

သူမသည် ဖြည်းညင်းစွာထလိုက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်း သွားလေသည်။

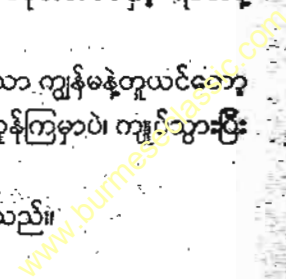
ငွေနှင်းဆီက ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်း...သည်ကလေးဟာ တော်တော်ခေါင်းမာတာပဲ၊ ကျုပ်ငယ်ငယ်တုန်းကနဲ့ သိပ်တူတာပဲ”

သူမသည် ပြောယင်း စကားတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်တန့် သွားလေသည်။

“ဟိုက်...ခုကွဲပဲ၊ သည်ကလေးကသာ ကျွန်မနဲ့တူယင်သော သူပြုတ်တဲ့ဆန်ပြုတ်သောက်မိယင် သေကုန်ကြမှာပဲ၊ ကျုပ်သွားပြီး ကြည့်လိုက်အုံးမယ်”

ဖန်းယီက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“သူက ကလေးပါ။ မင်းက ဒါလောက်ကြောက်နေသလား”
ငွေနှင်းဆီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ သူ့အရွယ်တုန်းကဆိုယင် ခွေးသုံးလေးကောင်ကို
အဆိပ်ခတ် သတ်ဖူးပြီရှင်”

ဖန်းယီ အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“သူက မင်းကိုမကြောက်ဘဲနဲ့ မင်းက သူ့ကိုပြန်ကြောက်
နေရသလားဗျ”

ငွေနှင်းဆီက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

ဟုတ်ပါ၏။

သူမသည် ထိုမိန်းကလေး၏ မျက်လုံးအားကြည့်မိလိုက်
သည်နှင့် အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ အလိုလို ကြောက်ရွံ့သောစိတ်
များ ပေါ်လာလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိဆိုတာ ပိုတယ်လို့မရှိပါဘူး”

ဖန်းယီက ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“မင်းနေခဲ့ပါ။ ကျုပ်ပဲ သွားကြည့်လိုက်ပါ့မယ်”

အောက်ထပ်တွင် လွယ်လွယ်သည် ရေအိုးအနီး၌
ဆန်ဆေးနေ၏။

သူမသည် ဆန်ထဲမှ စပါးလုံးများကို သေသေချာချာ ငွှေး
ထုတ်နေ၏။

ထို့နောက်...

မီးဖိုအား မီးမွှေးပြီး ဆန်ပြုတ်အား စတင်ပြုတ်နေလေ
သည်။

ဖန်းယီသည် အခန်းတစ်ခုလုံးအား အကဲခတ်ကြည့်ရာ အ
ခန်းတစ်ခုလုံးမှာ သန့်ရှင်းပြီး မစုည်းများသည် သူ့နေရာနှင့်သူ
စည်းကမ်းတကျထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဤမြကြီးမားသော တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်နေရသော
မိန်းကလေးအားကြည့်ပြီး ဖန်းယီက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေ
သည်။

“ညီမက သည်လိုပဲ၊ နေ့တိုင်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလုပ်တတ်
သလား”

လွယ်လွယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မက သန့်ရှင်းမှုကြိုက်တာရှင်၊ ဓလ္လိ
မရှောင်သာလို့သာ ညစ်ပတ်တဲ့လူနဲ့အတူတူ နေတာရှင်”

သူမသည် ဖန်းယီအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မပြောတာ မှန်တယ် မဟုတ်လား”

ဖန်းယီသည် မိန်းကလေးဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို နား

၁၃၈ ❖ မိုးကျော်သူ

လည်လိုက်လေသည်။

သူမသည် ဖန်းယီအား ကြည့်လိုက်ရာ ဖန်းယီက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်သူကမှ ညစ်ပတ်တဲ့လူနဲ့ အတူတူ

မနေချင်ကြပါဘူး”

လွယ်လွယ်က သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ရှင်တို့ ဘာဖြစ်လို့ ညစ်ပတ်တဲ့လူနဲ့ အတူတူလာ

နေကြတာလဲ”

ဖန်းယီက မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်အမီးအမီး

ဖြစ်သွားလေသည်။

အယောင်ဆောင်လူလင် (၃) ❖ ၁၃၉

လွယ်လွယ်သည် ခွေးခြေတစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်ပြီး မီးဖိုအား ယပ်ဆောင်ဖြင့် ခတ်နေ၏။

သူမသည် ဖန်းယီအား လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မက အပြင်ထွက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အပေါ်ထပ်က နေပြီး ဆွေချစ်လိုတည်းခိုခန်းကို မကြာခင်ကြည့်မိတယ်၊ စိတ်ဝင်စားတဲ့အကြောင်းများတွေ့ယင် ဦးကြီးကို ပြန်ပြောပြပါတယ်”

ဖန်းယီက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“မင်း ဘာတွေတွေ့ခဲ့သလဲ”

“ခုန ကျွန်မပါးကိုရိုက်တဲ့ မိန်းမက အဲသည်အခန်းမှာ နေထိုင်သွားတာတွေ့ခဲ့တယ်ရှင်”

ဖန်းယီသည် ယခုမှ သူ၏ပါးပြင်ကို သတိပြုကြည့်မိသည်။ သူမ၏ယောင်ကိုင်းနေသော ပါးပြင်သည် ယခု ပြန်လည်ကောင်းမွန်ပြီး ချောမွတ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့ရလေသည်။

လွယ်လွယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်က ကျွန်မကို ပါးရိုက်ပြီး ကျွန်မကလက်တုန့်မပြန်ယင် မေ့ပစ်တာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဖန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“နေပါအုံး၊ မင်း ခုနက ပါးရိုက်ခံရတုန်းက အတော်ကြာခဏတာတယ် ဟုတ်လား”

လွယ်လွယ်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက် အရိုက်ခံပြီးတဲ့နောက် နာမှာပဲ၊ ချက်

ချင်းနာလိုက်တာနဲ့ ခပ်ကြာကြာနာတာက ဘာထူးမှာလဲ၊ ဒါကြောင့် နာရက်သားနဲ့ မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး တော်တော်ကြာမှ နာပါတယ် လို့ပြောယင် သူတို့က အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ် ရှင့်”

ဖန်းယီသည် ထိုမိန်းကလေးအား အံ့သြစွာဖြင့် ကြည့်နေ လေ၏။

ဤငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးသည်သူမ၏သေးငယ်သော ဦးနှောက်တွင် ထူးထူးခြားခြား အတွေးအခေါ်များ ရှိနေသည်ကို ရိပ်စားမိလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အပြင်ဘက်မှ မြင်းလှည်းသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ကဲ...ကျုပ် အပေါ်ထပ် တက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

‘ဆွေချစ်လို့’ တည်းခိုခန်း၏ ခြံဝင်းအတွင်း၌ လူအတော်များ များ စုဝေးရောက်ရှိနေ၏။

ဖန်းယီသည် ထိုလူများ၏မျက်နှာအား မမြင်တွေ့ရသော် လည်း ထိုလူများမှာ သိုင်းလောကသားများဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည် လေသည်။

ငွေနှင်းဆီက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“သည်လူတွေ သည်မှာ ဘာလာလုပ်ကြတာလဲရှင့်”

ကောင်းယုက ပြုံးလိုက်သည်။

“သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် သည်ကို ရောက်လာပြီး အဆိပ်ဘုရင်ပူးစွမ်းနဲ့ စစ်တုရင်ယုဉ်ပြိုင်တယ်ဆိုတော့ အားလုံးက လာပြီးကြည့်ကြတာပေါ့။ သည်သတင်းပျံနဲ့ သွားယင် ကျုပ်ထင်တယ်၊ သည်တည်းခိုခန်းလည်း လူများလွန်းလို့ ပြိုကျသွား မှာတောင် ကြောက်ရတယ်ဗျ”

ဖန်းယီသည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ဖန်းဟုက အဘယ်ကြောင့် ဤနေရာသို့ လာရောက်ပြီး စစ်တုရင်ထိုးသည်ကို နားလည်လိုက်လေသည်။

သူသည် သူ၏လက်ကိုင်တုတ်ဖြစ်သော ‘ပူးစွမ်း’ အတုအား လူအများရှေ့တွင် မြင်တွေ့စေနိုင်ရန်ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်မိလေ သည်။

သူသည် ယင်းသို့ စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် စုကွမ်းက အခန်းထဲ မှထွက်လာပြီး ရောက်ရှိလာသော လူစုများအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

၁၄၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကဲ...မိတ်ဆွေတို့ခင်ဗျား ခေါင်းဆောင်ကြီးက သည်မှာ သုံးလေးရက်နေရအုံးမှာပါ။ စစ်တုရင်ပြီးသွားမယင်တော့ အားလုံးကို လက်ခံတွေ့ဆုံပါ့မယ်၊ ဒါကြောင့် အားလုံးပြန်ကြပါလို့ ကျုပ်တောင်း ဝန်ပါတယ်ဗျာ”

လူစုလူဝေးများသည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ အပြုံးရန်ပေါက်စွာဖြင့် လူစုခွဲသွားကြလေသည်။

အယောင်ဆောင်လှလင် (၃) ❖ ၁၄၃

ဖန်းယီသည် မလှုပ်မယှက်ဖြင့် ထိုင်နေသည်။

ငွေနှင်းဆီက ပြတင်းပေါက်အား ပိတ်လိုက်သည်။

“ကြားတယ် မဟုတ်လား။ သူတို့က တော်တော်ကြာကြာ နေဦးမယ်တဲ့၊ ဟိုက တော်တော်ကြာ စောင့်ရအုံးမှာပဲ”

ဖန်းယီသည် ရုတ်တရက် ထရစ်လိုက်သည်။

“စောင့်ဖို့ မလိုတော့ဘူး”

ငွေနှင်းဆီက အံ့သြသွားသည်။

“ရှင်...ရှင်က ဘာပြောတယ်”

ဖန်းယီက စကားတစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်သည်။

“အချို့ကိစ္စမှာ မင်းကရှောင်လေ၊ သူများက မင်းကို သံသယဖြစ်လာလေပဲ၊ ဒါကြောင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသွားပြီး ရင်ဆိုင်တာ ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေတော့သည်။

ငွေနှင်းဆီသည် ပြတင်းပေါက်အား အနည်းငယ် ဟလိုက်
လေသည်။

သူမသည် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။
မကြာပါချေ။

ဖန်းယီသည် လူအုပ်ထဲသို့တိုးဝင်ပြီး ဆွေချစ်လိုတည်းခိုခန်း
ထဲသို့ အေးဆေးစွာ ဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ချင်းချင်းက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။
“သည်လူက တော်တော် သတ္တိကောင်းပါလား”

ကောင်းယုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်နဲ့ပေါင်းတဲ့လူဟာ သတ္တိကောင်းမှာပဲ”

ငွေနှင်းဆီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“သူက ရှင်နဲ့မပေါင်းခင်ကတည်းက သတ္တိကောင်းပြီးသား

ရှင်း သူ့ကိုကြည့်ရတာ ကြောင်လိုပျော့ပျောင်းပေမယ့် ကျားထက်
ပိုပြီးကြောက်စရာကောင်းတယ်ရှင့်”

ဖန်းယီသည် တည်းခိုခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် လူ
စုလူဝေးများသည် သူ့အား ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

သူသည် မည်သူ့ကိုမျှ လှည့်မကြည့်ဘဲ ဖန်းဟု၏စစ်တုရင်
ထိုးနေသောအခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားလေသည်။

စုကွမ်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးက စစ်တုရင်ထိုး
နေတယ်ဗျ”

ဖန်းယီက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်သိပါတယ်၊ ကျုပ်နာမည် ဖန်းယီပါ”

ဖန်းယီဟူသောအသံကြားလိုက်ရသောအခါ အခန်းတစ်
ခုလုံးတွင် ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်လာကြလေသည်။

ဖန်းဟုနှင့်ဝူးစွမ်းတို့ကလည်း သူ့အား လှည့်ကြည့်မိလေ
သည်။

ဖန်းဟုက သူ့အား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

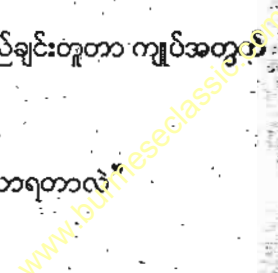
“မင်းက ကျုပ်ရဲ့ သေဆုံးသွားတဲ့သားနဲ့ နာမည်ချင်းတူနေပါ
လားဗျ”

ဖန်းယီက ပြုံးလိုက်ယင်း...

“ခေါင်းဆောင်ကြီးသားနဲ့ နာမည်ချင်းတူတာ ကျုပ်အတွက်
ဂုဏ်ယူစရာပါပဲ”

ဖန်းဟုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ ဆိုစမ်းပါအုံး၊ ဘာကိစ္စနဲ့လာရတာလဲ”

ဖန်းယီက...

“ကျုပ်ပစ္စည်းတွေ သည်အခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့လို့ ပြန်လာယူတာပဲ”

ဖန်းဟုက မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“သည်အခန်းထဲမှာ မင်းပစ္စည်း ဘယ်လိုလုပ်ကျန်ခဲ့သလဲ”

“ကျုပ် ဟိုရက်တုန်းက သည်အခန်းမှာ တည်းခိုခဲ့တယ်။

အကြောင့် သည်မှာ ပစ္စည်းတစ်ခု ကျန်ခဲ့တာပါ”

ဖန်းဟုက စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“တည်းခိုခန်းဆိုတာ လူတော်တော်ရှုပ်တယ်၊ မင်းပစ္စည်း

ရှိသေးပါအုံးမလား”

ဖန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက ခွင့်ပြုမယ်ဆိုယင်..”

ဖန်းဟုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းပစ္စည်းပဲ၊ တွေ့ယင်တော့ ပြန်ယူသွားပေါ့”

ဖန်းယီက ပြုံး၍...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

သူ စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ခြေထောက်အနည်းငယ်ကွေး

လိုက်ပြီး လက်မြောက်လိုက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့

ပေါ့ပါးစွာဖြင့် အပေါ်သို့ခုန်တက်သွားလေသည်။

သူ့လက်နှစ်ဘက်သည် အိမ်ခေါင်မိုးထုတ်တန်းအား ဖမ်း

ဆွဲလိုက်ပြီးနောက် သူ၏ခြေထောက်နှစ်ဘက်သည် အပေါ်သို့ ထောင်တက်သွားသည်။

ငွေနှင်းဆီသည် ပြတင်းခေါက်မှနေပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ဖန်းယီက ပြန်လည်ခုန်ဆင်းလိုက်သောအခါ အထုပ်တစ်ထုပ်ပါလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ကောင်းယုသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ထိုင်နေ၏။

“ပစ္စည်းတွေရရဲ့လား”

ငွေနှင်းဆီ ပြုံးလိုက်သည်။

“တွေ့တယ်၊ သူ့လက်ထဲမှာ ပါလာပြီရှင့်”

ကောင်းယု ရယ်မောလိုက်သည်။

ငွေနှင်းဆီသည် ပြုံးရာမှရပ်တန့်သွားသည်။

“ဒုက္ခပဲ ဖန်းယု သူ့ကိုဆွဲထားတာတွေ့တယ်ရှင့်”

ကောင်းယုက မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ဖန်းယုက ဘာပြောသလဲ”

ငွေနှင်းဆီက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“သူက စစ်တုရင်ကို နောက်မှပဲ ကစားတော့မယ်တဲ့၊ သူနဲ့

အရက်သောက်ရအောင်လို့ ဖိတ်ခေါ်နေတယ်၊ ဟော သူက စစ်တု

ရင်ကိုလက်နဲ့ရှုပ်ထွေးအောင် လုပ်လိုက်ပြီ”

ကောင်းယုက သက်ပြင်းတစ်မျက်ချလိုက်သည်။

“သည်လိုဆို ဖန်းယီ ထွက်ဖို့မလွယ်တော့ဘူးထင်တယ်”

၁၄၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ငွေနှင်းဆီ၏အသံသည် ရုတ်တရက် ပျော်ရွှင်လာသည်။

“ဟော...ဂိုဏ်းချုပ်လီဖုံး ရောက်လာတယ်။ သူက ရှုပ်ထွေးနေတဲ့စစ်တုရင်တွေကို သူ့နေရာနဲ့သူ ပြန်ထားနေတယ်”

ကောင်းယုက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“သူက ဘာပြောသလဲ”

ငွေနှင်းဆီက ဝမ်းသာသွားသည်။

“သူကပြောတယ်၊ ဖန်းယီကိုလွှတ်လိုက်ပါတဲ့၊ သူနဲ့စစ်တုရင်ဆက်ထိုးမယ်လို့ပြောတယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် ဖန်းယီက အခန်းထဲမှထွက်လာပြီး တည်းခိုခန်းမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မကြာပါချေ။

ဖန်းယီက အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

အယောင်ဆောင်လုလင် (၃) ❖ ၁၄၉

ကောင်းယုသည် ဖန်းယီ ခရီးရောက်မဆိုက် မေးလိုက်လေသည်။

“မင်း သည်ကိုလာတာ လီဖုံးတွေ့သွားသလား”

ဖန်းယီက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ဒါတော့ ကျုပ် ဘယ်သိမလဲ”

ကောင်းယုက သက်ပြင်းတံချက်ချလိုက်သည်။

“လီဖုံးက ကျုပ် သည်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို သိသွားရင် ဒုက္ခပဲ”

ငွေနှင်းဆီသည် ဖန်းယီလက်ထဲမှ အထုပ်ကလေးအား လှမ်းယူလိုက်သည်။

ကောင်းယုက မှဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း သိပ်ဝမ်းသာမနေနဲ့အုံး၊ အထုပ်ထဲမှာ ဘာလဲဆိုတာ ဖွင့်ကြည့်ပါအုံး”

ငွေနှင်းဆီသည် သူ့အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး အထုပ်အားဖြည့်လိုက်ရာ သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ ထိုအထုပ်ထဲ၌ ကျောက်သံပတ္တမြားမရှိတော့ဘဲ အုတ်ကြွပ်အပိုင်းအစများကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

သူမသည် ခြေထောက်တစ်ချက် ဆောင့်လိုက်ပြီး

“ကျွန်မပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူက လိမ်ယူသွားလိုက်တာလဲ”

၁၅၁ ❖ မိုးကျော်သူ

ကောင်းယုက အေးတီအေးစက်ဖြင့်...

“ဖန်းဟုက သည်အခန်းကိုလာမယ်ဆိုရင် သည်အခန်းတစ်

ခုလုံးကို ကြိုတင်ရှာဖွေကြည့်မှာပေါ့”

ငွေနှင်းဆီက နှုတ်ခမ်းကိုက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သည်ပစ္စည်းတွေကို သူပဲယူသွားတာဖြစ်ရ

မယ်”

ကောင်းယုသည် စကားမပြောတော့ဘဲ လူနာအား စိတ်ဝင်

စားစွာ ကြည့်နေ၏။

ငွေနှင်းဆီက စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ကြမ်းပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်

သည်။

ကောင်းယု၏မျက်လုံးအစုံသည် လူနာခြုံထားသော ဝှမ်း

ကပ်စောင်များအား စိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူမ

ကလည်း ထိုဝှမ်းကပ်စောင်များအား စူးစမ်းစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ

သည်။

ရုတ်တရက် သူမသည် သဘောပေါက်နားလည်လာလေ

သည်။

ယင်းကဲ့သို့ ပူအိုက်သော ရာသီတွင် ထိုလူနာသည် အဘယ်

ကြောင့် ဤမျှများပြားသော ဝှမ်းကပ်စောင်များအား ခြုံထားရသ

နည်း။

ဝှမ်းကပ်စောင်အောက်တွင် ငွေနှင်းဆီ၏ကျောက်သံပတ္တ

မြားများရှိရမည်ဟု တထစ်ချ ယုံကြည်လိုက်သည်။

အယောင်ဆောင်လုလင် (၃) ❖ ၁၅၁

သူမသည် ယင်းသို့တွေးမိလိုက်သည်နှင့် ထိုင်ရာမှထလိုက်

ပြီး လူနာထံသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

သူမသည် ကောက်ကုန်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးဖြလိုက်ပြီး...

“ရှင် အိုက်မနော့ဘူးလား၊ သည်ဝှမ်းစောင်ကို ကျွန်မ ဖယ်

ပေးမယ်လေ”

လူနာက သူမအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“သည်ဝှမ်းစောင်ကို မထိနဲ့၊ မင်းအသက် သေသွားလိမ့်

မယ်”

ငွေနှင်းဆီက မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လူနာက အေးတီအေးစက်အသံဖြင့်...

“မင်းသေသွားမှာ စိုးလို့ပါ”

ငွေနှင်းဆီက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မယုံဘူး”

လူနာသည် အောက်ထပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

“လွယ်လွယ်...အပေါ်ခဏ ဆက်ခွဲစမ်း၊ သူက ဝှမ်းစောင်

ကိုဖယ်ကြည့်မလို့တဲ့”

လွယ်လွယ်သည် အပေါ်ထပ်သို့ လျှင်မြန်စွာ တက်လာလေ

သည်။ သူမသည် ငွေနှင်းဆီကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင် တကယ်ပဲ ဝှမ်းစောင်ကို ဖယ်ကြည့်ချင်တယ် ဟုတ်

လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ရှင် တော်ကြာ နောင်တရသွားလိမ့်မယ်”
ငွေနှင်းဆီက တစ်ခဏတစ်ခဏရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘာလဲ မင်းတို့ဝှမ်းကပ်ထဲမှာ မြေပောက်များ ထွက်လာ
မယ်တဲ့လား”

သူမသည် ယင်းသို့ပြောနေသော်လည်း အဘယ်ကြောင့်
မှန်းမသိ သူမစိတ်ထဲ၌ ထိုငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးနှင့် သေလှ
ချောပါးဖြစ်နေသော လူနာအပေါ်ကြောက်ရွံ့နေလေသည်။

လွယ်လွယ်သည် ဇလုံတစ်လုံးအား ယူလာပြီး ဇလုံထဲ၌ရေ
အပြည့် ထည့်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူမအိတ်ထဲမှ အနက်ရောင် ယွန်းသေတ္တာငယ်တစ်လုံး
ထုတ်ပြီး အဖုံးဖွင့်လိုက်သည်။

ယွန်းသေတ္တာထဲမှ ဆေးမှုန့်အနည်းငယ်ယူ၍ ရေထဲထည့်
လိုက်လေသည်။

ရေများသည် ချက်ချင်းပင် မည်းနက်သည့်အရောင်သို့
ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ငွေနှင်းဆီသည် မိန်းကလေး၏ အပြုအမူကို ငေးကြည့်မိ
လေသည်။

မိန်းကလေးက သူ့အားပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ရှင် သေသေချာချာ ကြည့်ထားပါ၊ တော်ကြာ စိတ်ဝင်စား

စရာကောင်းတဲ့ကိစ္စ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

သူမသည် ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် ထိုဇလုံအား အခန်း၏
ထောင့်တစ်နေရာသို့ သွားရောက်ချထားလိုက်သည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးတွင် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ငွေနှင်းဆီတို့သည် ဇလုံသို့တစ်လှည့် မိန်းကလေးဘက်သို့
တစ်လှည့် အံ့ဩစွာကြည့်နေ၏။ မကြာပါချေ။

လူနာကိုယ်ပေါ်မှ ခြုံထားသော ဝှမ်းစောင်များသည် လှုပ်
လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာလေသည်။

ငွေနှင်းဆီက အံ့ဩစွာဖြင့် ငေးကြည့်နေ၏။

ချင်းချင်းနှင့်ဖန်းယီတို့ကလည်း မျက်တောင်မခတ် ကြည့်
နေကြလေသည်။ ငွေနှင်းဆီက မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ဝှမ်းကပ်ထဲမှာ ဘာတွေ့များ ရှိနေလို့လဲ”

လွယ်လွယ်က အေးတိအေးစက်ဖြင့်..

“ဘာတွေ့ရှိနေတယ်ဆိုတာ ရှင် အခုတွေ့ရတော့မှာပါ”

ထိုစဉ်မှာပင် အလွန်ကြီးမားသော ကင်းခြေများတစ်ကောင်
သည် ဝှမ်းကပ်စောင်အတွင်းမှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ
သည်။

ကင်းခြေများထွက်လာပြီးနောက် သူ့နောက်တွင် ကင်းခြေ
တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် လိုက်၍ထွက်လာကြသည်။

စုစုပေါင်း အကောင်သုံးဆယ်ခန့်ရှိမည်ဟု ထင်ရပေသည်။

ထိုကင်းခြေများသည် သာမန်ကင်းခြေများ မဟုတ်ဘဲ အ
ဆိပ်အလွန်ပြင်းသော ကင်းခြေများဖြစ်နေသည်ကို ကောင်းယုက
နားလည်လိုက်လေသည်။

ငွေနှင်းဆီက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘာများလဲ အောက်စေတယ်၊ ကင်းခြေများတွေကိုး
ကျွန်ုပ် သုံးနှစ်အရွယ်ကစပြီး ကင်းခြေများနဲ့ ကစားခဲ့တာရင့်”

သူမ၏စကားမဆုံးမီမှာပင် ကင်းခြေများနောက်တွင် မြွေ
ဟောက်များ၊ ကင်းခြီးကောက်များ စသည့် အဆိပ်ပြင်းထန်သော
အကောင်များသည် အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ငွေနှင်းဆီ မပြုံးနိုင်တော့ပါ။

ချင်းချင်းကလည်း ထိတ်လန့်လှန့်၍ သတိပင်မေ့သွားလေ
သည်။

သေလုံမြောပါးဖြစ်နေသော လူနာသည် အဘယ်ကြောင့်
ဤမျှ အဆိပ်ပြင်းသောအကောင်များနှင့် အတူတကွရှိနေပါသနည်း။

ထိုကင်းခြေများတို့သည် စည်းကမ်းရှိစွာဖြင့် ရှေ့ဆင့်
နောက်ဆင့် ဇလုံရှိရာသို့ ဦးတည်သွားကြသည်။

သူတို့သည် ဇလုံထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားပြီး တစ်ချက်လှိမ့်
လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ဇလုံပေါ်မှ ဆင်းသွားကြလေသည်။

ကင်းခြေများ၊ ကင်းခြီးကောက်များတို့သည် ဇလုံထဲမှာ
စိမ့်၍ထွက်လာသောအခါ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် မရှိတော့ဘဲ နှေး
ကွေးထုံထိုင်သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

များပြားလှသော အဆိပ်ကောင်များတို့သည် ဝှမ်းကပ်
စောင်ထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ကြလေသည်။

အားလုံးသော အဆိပ်ကောင်များ ဝှမ်းကပ်စောင်များထဲသို့
ဝင်ရောက်သွားသောအခါ ဇလုံထဲမှ နည်းနက်သောရေများသည်
တဖြည်းဖြည်း အဖြူရောင်သို့ ပြောင်းလဲသွားပြန်လေသည်။

ကောင်းယုသည် ထိုအချင်းအရာကို တွေ့သောအခါ တစ်
ကိုယ်လုံး ရွေးများစိမ့်သွားလေသည်။

လွယ်လွယ်သည် ရေဇလုံအား သွားရောက်ယူလိုက်သည်။

သူမသည် ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ငွေနှင်းဆီအား လှမ်းပေးလိုက်
လေသည်။

“ဆန်ပြုတ်တော့ မကျက်သေးဘူး၊ ဗိုက်ဆာယင်တော့
အဲသည်ရေကို သောက်လိုက်ပါအုံးလေ”

ငွေနှင်းဆီက နောက်သို့ ကပျာကယာဆုတ်သွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မင်းဟာမင်းပဲ သောက်လိုက်ပါ
တော့”

လွယ်လွယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

၁၅၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“ရှင်တို့က မသောက်ရဲယင် ကျွန်မပဲ သောက်လိုက်ပါ တော့မယ်”

သူမသည် ယင်းသို့ပြောပြီး ထိုလေ့ထုံးမှရေများကို တစ်စက်မကျန် သောက်ချလိုက်လေသည်။

ငွေနှင်းဆီသည် ထိုမိန်းကလေးအား ထိတ်လန့်အံ့ဩစွာဖြင့် ကြည့်မိလေသည်။

သူမသည် အဆိပ်များကို ငယ်ရွယ်စဉ်ကစပြီး အသုံးပြုခဲ့သည်။

ထိုလေ့ထုံးမှရေများမှာ အဆိပ်အလွန်ပြင်းထန်သည်ဟု သူမ နားလည်ထားလိုက်သည်။

အကြောင်းမှာ ထိုလေ့ထုံးသို့ မြောက်များစွာသော ကင်းခြေများ၊ ကင်းမြီးကောက်များ၊ မြေဟောက်တို့က သူတို့၏အဆိပ်များကို အန်ထုတ်ထားလိမ့်မည်ဟုလည်း သူမက ယုံကြည်သည်။

ယခု ဤငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးက ထိုအဆိပ်အလွန်ပြင်းသော ရေများအား မြိန်ရည်ရှက်ရည် သောက်ချလိုက်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူမသည် မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

လွယ်လွယ်သည် ထိုအဆိပ်ရည်များ သောက်ပြီးနောက်..

“ကျွန်မ ဦးကြီးက အဆိပ်မိနေတာ အတော်ကြာပါပြီ၊ ဒါကြောင့် အဆိပ်ရှိတဲ့ပိုးကောင်အားလုံးကို အသုံးပြုပြီး ကုနေတာပါ” ငွေနှင်းဆီက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ညည်းဦးကြီးက ဘယ်လိုအဆိပ်မျိုး မိထားလို့လဲကွယ့်”

အယောင်ဆောင်လုလင် (၃) ❖ ၁၅၇

လွယ်လွယ်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဦးကြီးမိထားတဲ့အဆိပ်ကို ပြောပြရမယ်ဆိုရင်..”

သူမ စကားမဆုံးမီ..

“ဒေါက်..ဒေါက်..ဒေါက်”

အောက်ထပ်မှ တံခါးခေါက်သံ သုံးချက်တိတိကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဖန်းယီ အပေါ်ထပ်မှာ ရှိပါသလားဗျ၊ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းချုပ် လိပုံးက တွေ့ချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

မေ့မိအသံဖြစ်သည်ကို ဖန်းယီက မှတ်မိလိုက်သည်။

သူသည် ဝမ်းသာအံ့ဩသွားသည်။

ကောင်းယု၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ဒုက္ခပ..ငါနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အယင်သွားမှ”

ထိုစဉ်မှာပင်..

“ဒေါက်..ဒေါက်..ဒေါက်”

နောက်ထပ်တံခါးခေါက်သံ သုံးချက်တိတိ ကြားလိုက်ပြန်၏။

ဤတစ်ကြိမ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ကြည်လင်သော အသံဖြစ်၏။

“အစ်ကိုဖန်းယီ..ပန်းပေါင်းစုံဂိုဏ်းချုပ်ဟေ့ မှုက ရှင်ကိုတွေ့ချင်ပါတယ်”

ကောင်းယု၏မျက်နှာ တစ်ခုလုံးမှာ သွေးရောင်ပင်မရှိပါ။

၁၅၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသည် နောက်တက်ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ပြေးလွှားသွားသည်။

ပြတင်းပေါက်တံခါးအား အနည်းငယ်ဟ၍ကြည့်လိုက်သည်။

လူများသည် သူတို့နေထိုင်သော အိမ်ခန်းတစ်ခုလုံးအား ဝိုင်းရံထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထို့ပြင် လေးဘက်လေးတန်ရှိ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တွင် လူတော်တော်များများ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုစဉ် အောက်ထပ်မှ လူတစ်ယောက်က ခေါ်သည့်အသံထပ်မံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“တံခါး မြန်မြန်ဖွင့်ပါဗျာ”

ကောင်းယုသည် ဖန်းယီထံသို့ လျှောက်သွားသည်။

“သူတို့က ငါ့ကိုများ ခြိတ်ရှာနေသလား”

ဖန်းယီက ပန်းတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

“ဒါတော့ ကျုပ်ဘယ်သိပါ့မလဲ”

ကောင်းယု မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားကိုလာရှာကြတာလဲ”

ဖန်းယီ မချီပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘယ်သိပါ့မလဲဗျာ”

ကောင်းယုက အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်သွားသည်။

“သူတို့လာပုံမရှိဘူးဗျာ၊ တို့ကို ဝိုင်းထားနေပြီဗျာ”

အယောင်ဆောင်လုလင် (၃) ❖ ၁၅၉

ဖန်းယီက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အင်း..ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မင်း တံခါးဖွင့်မပေးနဲ့”

“တံခါးဖွင့်မပေးယင် သူတို့က တံခါးဖျက်ပြီး ဝင်လာကြမှာပေါ့”

ထိုစဉ်မှာပင် မိန်းကလေး၏အသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“အစ်ကိုကြီးဖန်းယီ..တံခါးဖွင့်မပေးယင်တော့ ကျွန်မတို့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

ငွေနှင်းဆီက ရုတ်တရက် လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့က ဘာဖြစ်လို့ သည်လောက်တောင်လောနေရတာလဲ၊ ဖန်းယီက အိမ်သာတက်နေလို့ပါ”

အောက်ထပ်မှ မိန်းကလေးအသံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာ၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မတို့ စောစောင့်မယ်၊ သူ မစင်ပုံးထဲ ကျမသွားပါစေနဲ့”

ဖန်းယီက ကောင်းယုအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ပန်းပေါင်းစုံဂိုဏ်းချုပ်ဟွေ့ဖွဲ့နဲ့ ရင်မဆိုင်ရတာလဲ”

ကောင်းယုက ပါးစပ်ပိတ်ထားလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ခုတင်ပေါ်မှလူနာသည် မျက်လုံးဖွင့်သို့က်သည်။

“သူတို့ကို မတွေ့ချင်ယင်တော့ ကျုပ်မှ နည်းလမ်းရှိ”

တယ်၊ မင်းတို့အားလုံး ဘယ်သူမှ တံခါးသွားမဖွင့်ယင် ပြီးတာပါပဲ”
ချင်းချင်း စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။

“တံခါးဖွင့်မပေးယင် သူတို့က တံခါးဖျက်ပြီး ဝင်လာကြမှာ
ပေါ့”

လူနာက အေးတိအေးစက်အသံဖြင့်...

“မင်းတို့က တံခါးဖွင့်မပေးယင် လောကပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ
အပေါ်ထပ်ကို တက်မလာရဲကြဘူး”

သူ၏စကားကြောင့် အားလုံးသောလူများသည် မယုံတစ်
ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် သူ့အားစိုက်ကြည့်ကြသည်။

ထိုစဉ် မေရု၏အသံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်။

“သည်မှာ ဖန်းယီ ခေါင်းဆောင်ကြီးနဲ့ဝှမ်းတို့ကလည်း
လာနေပြီ၊ အောက်ကိုဆင်းခဲ့ပါ”

ဖန်းယီသည် စဉ်းစားရခက်သွားသည်။

ယင်းလူများသည် အဘယ်ကြောင့် မိမိအား ဤမျှအရေး
တကြီး တွေ့လိုပါသနည်း။

သူသည် ယင်းသို့တွေးနေစဉ်မှာပင် မိန်းကလေး၏အသံ
ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဖန်းယီ...ကျွန်မတို့ မလာစေချင်ယင် အောက်ကိုဆင်း
တွေ့ပါရှင်”

ဖန်းယီသည် မည်သို့ပြုလုပ်ရမှန်းမသိ အခက်ကြုံနေလေ
သည်။

ဟေ့...ဖု၏အသံ ထွက်လာပြန်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးရထားတဲ့သတင်း သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်၊ သည်ကိစ္စမှာ ဂိုဏ်းချုပ်လီဇွန်းလည်း
သိပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့က သည်လိုပဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေ
လို့မဖြစ်ဘူး၊ စကြပါတော့”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ရုတ်တရက် အရာဝတ္ထုများ
သည် သူတို့ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အခန်းထဲသို့ ပစ်ဝင်လာလေ
သည်။

“ဖောက်...ဖောက်...ဖောက်”

ထိုအရာဝတ္ထုများမှာ ကြက်ဥအရွယ်ခန့်ရှိသော အလုံးလေး
များဖြစ်လေသည်။

ထိုအလုံးလေးများသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြ
သည်နှင့် တဖောက်ဖောက်ဖြင့် ပေါက်ကွဲသွားပြီး မီးတောက်မီးလျှံ
များ လွင့်ပျံ့လာလေသည်။

ကောင်းယု ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဟေ့...တို့ကို မီးကျည်နဲ့ဖောက်နေပြီကွ”

ဖန်းယီမှာကား စကားမပြောတော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်မှ ဝှမ်း
ကပ်စောင်တစ်ထည်ယူ၍ မီးတောက်မီးလျှံများကို တပျာကယာ
ငြိမ်းသတ်လိုက်လေသည်။

ခုတင်ပေါ်မှ လူနာသည် မျက်မှောင်ကွပ်သွားသည်။

“သည်လူတွေ တော်တော်စော်ကားပါလား”

သူသည် ယင်းသို့မြောပြီးသည်နှင့် ငွမ်းစောင်အတွင်း ဝှက်ထားသော ကင်းခြေများ၊ ကင်းခြီးကောက်နှင့် မြေဟောက်စသည်တို့ကို တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ထုတ်ယူလိုက်၏။

ထိုနောက်...

သူသည် ထိုအကောင်များကို ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်သို့ ပစ်ချလိုက်လေသည်။

အောက်ထပ်မှ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော အော်သံများ ဆူဆူညီညီ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ကောင်းယူသည် ပြတင်းပေါက်အနီးကပ်၍ အောက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝိုင်းရံထားသောလူများသည် အဝေးသို့ပြေးလွှားသွားနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူနာသည် အဆိပ်ကောင်များအား ပစ်ချပြီးသည့်နောက် မျက်လွှာကိုပြန်ချထားလိုက်လေသည်။

ဖန်းယီက မနေနိုင်တော့ပါ။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန်းဟုတို့ ရန်ငြိုးရှိနေလို့လား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

လူနာက ခေါင်းကို အသာအလာခါပြသည်။

ပြီးမှ...

“မရှိပါဘူး”

ဟုပြောသည်။

ဖန်းယီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဖန်းဟုက ကြံကြံဖန်ဖန် သည်မှာလာပြီး စစ်တုရင်ထိုးတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်က အံ့ဩနေမိတာဗျ။ အခုမှ သူက ခင်ဗျားအတွက်နဲ့ ရောက်လာတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်လာတယ်”

လူနာသည်အဖြေမပေးဘဲ မျက်လုံးမှိတ်ထားလေသည်။

ဖန်းယီက စကားဆက်လိုက်သည်။

“နောက်ပြီး ခင်ဗျားက မြို့ကြီးမြို့ကြီးမှာသွားပြီး ဆေးကုနိုင်ရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သည်မှာနေရတာလဲ၊ သည်မြို့ကလေးမှာ ဘာများစိတ်ဝင်စားစရာကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲ”

လူနာက လုံးဝစကားမပြောတော့ပါ။

အတန်ကြာမှ ဖန်းယီကို လွယ်လွယ်က ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့က ဦးကြီးနဲ့ရန်ငြိုးရှိလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မအတွက်နဲ့လာကြတာပါ”

ဖန်းယီ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဗျာ့မင်း အသက်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတာ၊ သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ရန်ရှာကြမှာလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

လွယ်လွယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

ဖန်းယီအားကြည့်ကာ...

“ကျွန်မရဲ့အသက်က ငယ်တယ်လို့ ဘယ်သူကပြောသလဲ”

ဟုပြော၏။

ဖန်းယီ မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ဒါဆို မင်းရဲ့အသက်က ဘယ်လောက်များ ရှိနေလို့လဲ”
လွယ်လွယ်က...

“ဆယ့်နှစ်နှစ်ကျော်..ဆယ့်သုံးနှစ်ပြည့်တော့မယ်ရှင့်”

ဖန်းယီ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဖန်းဟုဟာ မဟာမိတ်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပြီး ဘာကြောင့်
လူစုလူဝေးနဲ့ မင်းလို မိန်းကလေးငယ်ငယ်တစ်ယောက်ကို ရန်ရှာရ
တာလဲ”

လွယ်လွယ် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မဟာမိတ်ခေါင်းဆောင်က ဘာမို့လို့လဲ၊ ကျွန်မဦးကြီးမ
ပြောနဲ့ ကျွန်မတောင် အထင်မကြီးဘူး”

မိန်းကလေး၏စကား ကြားလိုက်ရသောအခါ ဖန်းယီက
ပို၍အံ့ဩသွားလေသည်။

ဤငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးနှင့် ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုတို့
သည် မည်ကဲ့သို့သော လူစားမျိုးဖြစ်နေသနည်း။

သူတို့သည် အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော လျှို့ဝှက်
ချက်များ ရှိလိမ့်မည်ဟု စိတ်ထဲ၌ ရိပ်စားမိလာလေသည်။

သူသည် စကားဆက်၍ မေးရန်ဟန်ပြင်လိုက်ရာ ငွေနှင်း
ဆီ၏ ဝမ်းသာအားရပြောလိုက်သော အသံများကြားလိုက်ရလေ
သည်။

“ဟာ...သူတို့ သွားကြပြီ၊ တစ်ယောက်မှ မကျန်တော့ဘူး”
ကောင်းယုက ပြတင်းပေါက်ကို အသာအယာ ဖွင့်ကြည့်
လိုက်လေသည်။

မှန်ပေသည်။

ဝိုင်းရံထားသော လူအုပ်များသည် တစ်ယောက်မျှ မကျန်
တော့သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဖန်းယီက အံ့ဩနေဆဲမှာပင် ကောင်းယုက ချင်းချင်း၏
လက်ကိုဆွဲလိုက်ပြီး..

“က...တို့သွားဖို့သင့်ပြီ ထင်တယ်”

လွယ်လွယ်က အေးတိုအေးစက်ဖြင့်...

“ဟုတ်တယ်..အခုအချိန် အမြန်ဆုံးထွက်မသွားကြယုင် မ
လွယ်ဘူးထင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ဖန်းယီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“သူတို့ပြန်လာကြယင်ကော ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”
ဟုမေးလိုက်၏။

လွယ်လွယ်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါ ကျွန်မတို့ကိစ္စပါ၊ ရှင်တို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး”
လူနာသည် ရုတ်တရက် ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“လွယ်လွယ်..သူတို့ပစ္စည်းတွေ ပြန်ပေးလိုပါ”
လွယ်လွယ် နှုတ်ခမ်းစုထားသည်။

“သည်ပစ္စည်းတွေဟာ ကျွန်မပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေပဲ၊ ဘာဖြစ်
လို့ သူတို့ကို ပြန်ပေးရမှာလဲ”

လူနာက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က ပင်ပင်ပန်း
ပန်းယူလာခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား”

လွယ်လွယ်သည် စကားမပြောတော့ဘဲ ခုတင်အောက်မှ
အထုပ်တစ်ထုပ် ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ငွေနှင်းဆီထံသို့ ပစ်ပေးလိုက်
သည်။

ငွေနှင်းဆီက ထိုအထုပ်အား ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝမ်း
သဝသွားလေသည်။

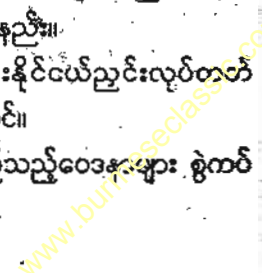
ထိုအထုပ်ထဲ၌ သူမ ပျောက်ဆုံးနေသော ကျောက်သံပစ္စ
မြားများပင် ဖြစ်နေလေသည်။

သူမသည် အနည်းငယ် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီး
နောက် အထုပ်ကလေးအား ပိုက်ကာ အောက်ထပ်သို့ပြေးခင်းသွား
လေတော့သည်။

လူနာ

ထိုလူနာသည် မည်သူနည်း။
ဖန်းဟုတို့လူစုသည် အဘယ်ကြောင့် သူ့အား ဤမျှ
ကြောက်ရွံ့နေကြရသနည်း။
လွယ်လွယ်က မည်သူနည်း။
လီဖိုးအပါအဝင် ထိပ်တန်းသိုင်းသမားများသည် အဘယ်
ကြောင့် သူမအား လာရောက်ရန်ရှာရသနည်း။
ဗေဒါဂိုဏ်းချုပ်လီဖိုးသည် ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်းလှုပ်တတ်
သောလူစားမျိုး မဟုတ်သည်မှာ အမှန်ပင်။
ထို့အပြင် ယင်းလူနာသည် မည်သည့်ဝေဒနာများ ခွဲကပ်
နေသနည်း။

သူက အဘယ်ကြောင့် မိမိတို့လူစုအား အသာတကြည် ပြန်လွှတ်လိုက်သနည်း။

သူတို့သည် အဘယ်ကြောင့် ခေါင်လွန်းသော မြို့ကလေး မှာနေထိုင်ရသနည်း။

ဖန်းယီသည် ယင်းသို့ တစ်လမ်းလုံး တွေးလာသည်။

ငွေနှင်းဆီကလည်း အလွန်အံ့ဩနေ၏။

“သည်သေခါနီးလူနာက ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ရထားတဲ့ ကျောက်သံပတ္တမြားကို ပြန်ပေးတာလဲရှင်၊ နောက်ပြီး ကျွန်မတို့ကို အသာတကြည်လွှတ်လိုက်တာလည်း ကျွန်မ မယုံဘူး”

ကောင်းယုနှင့် ချင်းချင်းတို့ကလည်း သံသယများစွာဖြင့် နောက်မှလိုက်သွားလေသည်။

နေရောင်ခြည်အောက်တွင် မြို့ကလေးသည် ကြည်နူးဖွယ် ရာကောင်းလှပေသည်။

သို့သော်...

နေဖြင့်လာသည့်တိုင်အောင် အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းမှာ တံခါး မဖွင့်ကြသေးပါ။

ပြတင်းပေါက်များပင် ပိတ်ထားနေသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့ ရသည်။

ပို၍အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး၌ လူသူတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ငွေနှင်းဆီသည် အံ့ဩထိတ်လန့်စွာဖြင့် ရှေ့သို့ဆတ် လျှောက်နေရာ ရုတ်တရက် ကောင်းယုက သူမအား ဟန့်တားလိုက် လေသည်။

ငွေနှင်းဆီ ထိတ်လန့်သွားသည်။

သူမသည် အထုပ်ကလေးအား တင်းကျပ်စွာပိုက်ထား လိုက်ပြီး...

“ရှင် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ကောင်းယု သက်ဖြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မင်းတို့ မိန်းကလေးတွေဟာ အတော်ခက်တာပဲ၊ အခုလို

အချိန်မျိုးမှာ မင်းပစ္စည်းကို တို့ကလိုချင်ပါ့မလား”

ငွေနှင်းဆီ ပြုံးမိသည်။

“ဒါဖြင့် ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကိုတားရသလဲ”

ကောင်းယုက သက်ဖြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မင်းက ရှေ့ကိုသာဆက်လျှောက်သွားယင် မင်းပစ္စည်းသာ

မက အသက်ပါ ပါသွားလိမ့်မယ်ကွ”

ငွေနှင်းဆီက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကောင်းယုက မှုံ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဖန်းဟုက တို့ကို အသာတကြည် လက်

လွှတ်လိမ့်မယ်လို့ မင်းထင်နေသလား”

ငွေနှင်းဆီက...

“ရှင်ဆိုတာက ဖန်းဟုတို့လူစုက သည်မြို့ကလေးကို ဝိုင်း

ရံပိတ်ဆိုထားနေတယ် ဟုတ်လား”

ကောင်းယု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မြို့ထဲမှာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိတာကိုတွေ့လိုက်ရတာနဲ့

မင်းနားလည်ဖို့ကောင်းတယ်”

ငွေနှင်းဆီသည် ရုတ်တရက် ထခုန်လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် သည်သေနာက ကျွန်မကို ကျောက်သံပတ္တမြား
ကိုပြန်ပေးလိုက်တာပေါ့”

ကောင်းယုကပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

ငွေနှင်းဆီက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ အခုဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ကောင်းယုက ပြုံးလိုက်သည်။

“သည်မြို့ထဲမှာပဲ ခဏနေရဦးမှာပေါ့”

“ဘယ်မှာသွားနေမှာလဲ၊ တော်ကြာ ဟိုလူနာမျိုးနဲ့များ
ထပ်တွေ့ရယင်တော့ မစားသာဘူးရှင့်”

ကောင်းယုက ပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်ချ...သည်တစ်ခါ ကျုပ်ရှာပေးမယ့်နေရာဟာ အလွန်

လုံခြုံပြီး စိတ်ချရမယ့်နေရာပါ”

ငွေနှင်းဆီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ဘယ်နေရာများပါလိမ့်”

ကောင်းယုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဆွေချစ်လိုတည်းခိုခန်းပေါ့”

ငွေနှင်းဆီ တခစ်ခစ် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှင် သိပ်ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ ဆွေချစ်လို
တည်းခိုခန်းသွားပြီး ပုန်းနေမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ တွေးမှမဟုတ်
ဘူး”

သူမသည် ဖန်းယီအား မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးကြည့်

၁၇၂ ❖ မိုးကျော်သူ

လိုက်လေသည်။

“သူကော ကျွန်မတို့နဲ့အတူ လိုက်မှာတဲ့လား”

ကောင်းယုက ပြုံးလိုက်သည်။

“သူလည်း လိုက်မှာပါ”

သူသည် ဖန်းယီအား မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ဖန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် အခု ဘယ်ကိုမှသွားစရာလမ်းမှ

မရှိတော့တာပဲဗျာ”

အယောင်ဆောင်လုလင် (၃) ❖ ၁၇၃

ဆွေချစ်လိုတည်းခိုခန်းတွင် လူသူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ

မရှိပါ။

ဆိုင်ရှင်နှင့်ဆိုင်လုလင်များပါ လုံးဝမတွေ့ရပါချေ။

ဖန်းယီတို့လူစုသည် ခည့်ခန်းထဲ၌ပင် စုရုံး၍နေရာယူထား

ကြလေသည်။

ငွေနှင်းဆီမှာမူ သူမ၏ကျောက်သံပတ္တမြားအတွက် စိတ်

မချရသဖြင့် သူမ မူလနေထိုင်သော အခန်း၌ပင် နေရာယူထားလေ

သည်။

ကောင်းယုသည် ဖန်းယီအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေ

သည်။

“သည်မှာ ငါ့ညီ..လွယ်လွယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ တော်

တော် အစဉ်အလာကြီးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ခင်ဗျား ထင်

မိသလား”

ဖန်းယီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း သည်လိုပဲတွေးနေမိတယ်ဗျ”

ကောင်းယုက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး..

“လူနာကိုကြည့်ရတာလည်း သိုင်းပညာအဆင့် တော်တော်

မြင့်တဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်လို့ သတိထားမိရဲ့လားဗျ”

ဖန်းယီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ဖန်းဟုတို့လူစုက ဒါလောက်

လူစုလူဝေးနဲ့လာပြီး ဝိုင်းထားကြတာပေါ့”

ကောင်းယု အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ကျုပ် အထင်မမှားဘူးဆိုယင် လွယ်လွယ်လည်းသိုင်း

တညာ အဆင့်မနိမ့်ဘူးဗျ”

ထိုစဉ်...ငွေနှင်းဆီ ရောက်ရှိလာသည်။

သူမသည် တစ်စစ်စစ်ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“သူ့ကို သိပ်လည်း အထင်မကြီးလိုက်ပါနဲ့ သူ့ကို ကျွန်မက ပါးရိုက်လိုက်တာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

သူမသည် ပြောယင်း ပါးရိုက်သည့်ပုံဟန်ဖြင့် လက်မြှောက် ပြလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် သူမသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

အကြောင်းမှာ သူမ၏ဖြူဖြေးနုနယ်သောလက်တစ်ဘက် သည် ညိုမည်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူမသည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာဖြင့်...

“ဟင်...ကျွန်မလက် ဘာဖြစ်သွားသလဲ ကြည့်ကြစမ်းပါဦး”

ကောင်းယုနှင့် ဖန်းယီတို့သည် ဖြိုင်တူ သူမလက်အား

ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

ကောင်းယုက ထိတ်လန့်အံ့ဩစွာဖြင့်...

“ဟောဗျာ..မဟုတ်မှလွဲရော မင်းလက်ဟာ အဆိပ်မိသွား

ပြီ”

ငွေနှင်းဆီက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်မလက် ဘာဖြစ်လို့ အဆိပ်မိသွားရတာလဲ”

ကောင်းယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မင်းက လွယ်လွယ်ကို ပါးရိုက်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

ကောင်းယုစကားကြောင့် ငွေနှင်းဆီ သတိရလာလေသည်။

သူမသည် တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး”

သူမသည် ပြောယင်း ကောင်းယုထံသို့ ချဉ်းကပ်လာလေ သည်။

ကောင်းယုက နောက်သို့ ထိတ်လန့်စွာဆုတ်သွားယင်း...

“သည်အဆိပ်ကို ကျုပ်မဖြေနိုင်ဘူးဗျ”

ဖန်းယီက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မင်းလက်ရဲ့အဆိပ်ကို ဖြေပေးနိုင်တဲ့လူ တစ်ယောက်ထဲ ရှိတယ်”

ငွေနှင်းဆီက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့်...

“ဘယ်သူလဲဟင် မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ”

ဖန်းယီက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“လွယ်လွယ်ပေါ့”

ငွေနှင်းဆီသည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ကြမ်း ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

အဆိပ်

ငွေနှင်းဆီသည် သူမ၏လက်ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့်
ကြည့်နေသည်။

သူမ၏ဖြူဖြူဖွေးနုနုနယ်သော လက်ကလေးသည် ယခု ညို
မည်းပြီး ယောင်ကိုင်းနေ၏။

ဖန်းယီ ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဗျ”

ငွေနှင်းဆီ၏အသံသည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေလေ
သည်။

“ကျွန်ခ...ကျွန်မလည်း မသိဘူး၊ ဘာမှလည်း မခံစားရ
ဘူး”

ကောင်းယုက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မင်းလက်က လှုပ်နိုင်သေးရဲ့လား”

“လှုပ်တော့လှုပ်နိုင်ပါသေးတယ်၊ ဒါ...ဒါပေမယ့်..”

ကောင်းယုက ထင်းစတစ်စယူပြီး သူမ၏လက်အား ရိုက်
ချလိုက်သည်။

သူက တအားရိုက်ချလိုက်သော်လည်း ငွေနှင်းဆီက မည်
သို့မျှ မခံစားရပါချေ။

ကောင်းယုက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

“မင်း နာသလား”

“မနာဘူး..လုံးဝမနာဘူး”

သူမသည် ယင်းသို့ပြောယင်း မျက်ရည်များစီးဆင်းကျလာ
လေသည်။

မိမိ၏လက်သည် ယင်းသို့ ခံစားမှုလုံးဝမရှိလျှင် ယင်း
လက်တစ်ဘက်သည် မည်သို့အသုံးပြုနိုင်ပါမည်နည်း။

ကောင်းယုက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

သူသည် မျက်လုံးတစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဟင်းလှီးဓားတစ်လက်တွေ့လိုက်သဖြင့် သူသည် မပြော
မဆိုဘဲ ထိုဓားအား ကောက်ယူလိုက်ပြီး ငွေနှင်းဆီ၏လက်မောင်း

အား ခုတ်ချလိုက်သည်။

သို့သော်...

ငွေနှင်းဆီ၏လက်မောင်းပေါ်၌ ဓားအစင်းရာတစ်ခု ပိုလာ

သည်ကိုသာတွေ့ရသည်။

သွေးတစ်စက်မျှ ထွက်လာခြင်းမရှိချေ။

ငွေနှင်းဆီသည် ထိုအချင်းအရာအား မြင်တွေ့လိုက်ရသည်

နှင့် ငိုကြွေးလိုက်သည်။

“ချမ်း”

ကောင်းယုသည် ဟင်းလိုးဓားအား မြေပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်လေသည်။

“ကောင်းကွာ...မင်းက သူ့ကိုပါးရိုက်လို့ ခံရတာခံပေါ့”

ငွေနှင်းဆီက...

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သူ့ကိုပါးရိုက်တဲ့အခါမှာ ဘာမှမသိလိုက်ရပါလား”

ကောင်းယုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းကလည်း အဆိပ်ကို ကျွမ်းကျင်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့အဆိပ်က မသိမသာနဲ့သွေးကြောထဲ စိန်ဝင်လို့သာ မင်းက ဘာမှ မသိဘဲနေတာ။ သည်လိုအဆိပ်မျိုးမှ ကြောက်စရာကောင်းတာကွ”

ဖန်းယီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကဲ...ပြောနေကြတာဟယ်၊ သူ့ဆီသွားတောင်းပန်မယ်၊ သူ့ကြောင့်ဖြစ်ယင်တော့ သူက ဖြေဆေးပေးလိုက်မှာပဲ”

သူသည် ပြောယင်း အခန်းတံခါးဖွင့်လိုက်လေသည်။

ကောင်းယုက မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား သူ့ကိုခေါ်သွားမလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“စဉ်းစားနော်၊ သည်လူနာနဲ့ မိန်းကလေးဟာ တစ်မျိုးတည်းပဲ။ တို့အခုလို ဘေးမသိရန်ခေဘဲ ထွက်လာနိုင်ခဲ့တာ ကံကောင်းလှပြီ၊ အခု မင်းထပ်သွားဦးမလို့လားကွ”

ဖန်းယီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျား သေမှာကို မကြောက်ဘူးလား”

“ကျုပ်က သေရမယ်ဆိုယင် အခုလောက်ဆို သေသွားတာ

ကြာပြီ”

ကောင်းယုက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“သူ့လို မိန်းမမျိုးကို မင်းက အသက်စွန့်ပြီး ကူညီသင့်သလားဗျ”

ဖန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“သူ့မှမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားလည်း အခုလို ဒုက္ခနဲ့ရင်ခိုင်ယင် ကျုပ်ကူညီမှာပါဗျာ”

ကောင်းယုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သည်လူဟာ ရူးများရူးနေသလား”

ဟု တစ်ယောက်တည်း ညည်းညူလိုက်လေသည်။

ဖန်းယီသည် တံခါးခေါက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သောအခါ အခန်းထဲမှ အသံတစ်ခုထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“တံခါးဖွင့်ထားပါတယ်ရှင်၊ ဝင်ကြပါ”

ငွေနှင်းဆီက...

“သူက တို့ပြန်လာမယ်လို့ ကြိုတင်တွက်ထားတာကိုး”

အခန်းထဲမှ လွယ်လွယ်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

“ကျွန်မပြောပြီးပြီပဲ၊ ကျွန်မတို့ ဘယ်သူ့ဆီမှ အကူအညီ မတောင်းဘူး၊ ကျွန်မတို့ကိုလာပြီး အကူအညီတောင်းတဲ့ လူကိုသာ စောင့်နေတာရှင်”

ဖန်းယီက အခန်းတံခါးတွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် လွယ်လွယ်၏အသံသည် အပေါ်ထပ်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ရှင်တို့ ဝင်လာယင် တံခါးကို မင်းတုံးမချပါနဲ့၊ တော်ကြာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာမှာ”

ငွေနှင်းဆီက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“သည်ကောင်မလေးက နားတော်တော်ပါးပါလား”

ဤတစ်ကြိမ် သူမ၏ရင်ထဲ၌ ကြိတ်၍ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖန်းယီသည် သူမအား တစ်ချက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေသည်။

ငွေနှင်းဆီက နောက်မှလိုက်သွားသည်။

လွယ်လွယ် ခုတင်အနီး၌ ထိုင်နေသည်။

သူတို့ တက်လာသည်ကို လှည့်ပင်မကြည့်ပါ။

ငွေနှင်းဆီက အနီးသို့ကပ်သွားပြီး ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

“ညီမလေး...ခုနက အစ်မကြီးက မဆင်မခြင် ရိုက်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

လွယ်လွယ်က အေးတီအေးစက်ဖြင့်...

“မလိုပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်ပါဘူး”

ငွေနှင်းဆီသည် ဝေဒနာရှင်အဘိုးအိုအား ခူးထောက် တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ကျွန်မကိုကယ်ပါ ဦးလေး၊ ကျွန်မ တစ်သက်လုံး ကျေးဇူး မမေ့ပါဘူး”

ဝေဒနာရှင်က မျက်လွှာပင့်၍ သူမအား ကြည့်လိုက်လေသည်။

“မင်းက ‘မာနမင်းသမီး’ ရဲ့တပည့်မဟုတ်လား”

ငွေနှင်းဆီ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်မ...ကျွန်မ”

လူနာက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“မင်းဟာ မာနမင်းသမီးရဲ့တပည့် မဟုတ်လား”

ငွေနှင်းဆီက သူ့အား အတန်ကြာစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“မဟုတ်ဘူး”

လူနာက ငွေနှင်းဆီအားကြည့်ကာ...

“နှမြောဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

ငွေနှင်းဆီ အံ့ဩသွားသည်။

“ဘာတွေ နှမြောစရာကောင်းလို့လဲ ဦးလေး”

လူနာသည် စကားမပြောတော့ဘဲ မျက်လွှာချထားလိုက်

ပြန်သည်။

အတန်ကြာမှ လွယ်လွယ်က စကားပြောလိုက်သည်။

“မာနမင်းသမီးရဲ့သိုင်းပညာကို သင်ကြားတဲ့လူမှန်သမျှ

ဟာ မာနမင်းသမီးရဲ့တပည့်ဖြစ်ရမယ်၊ အခုတော့ ဝန်မခံတာဟာ

သစ္စာဖောက်ရာမရောက်ဘူးလားရှင့်”

ငွေနှင်းဆီက အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်...

“ညီမက ဘာပြောတယ်”

လွယ်လွယ် ပါးစပ်ဝိတ်ထားလေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

ငွေနှင်းဆီသည် လွယ်လွယ်အား ကြည့်လိုက်သည်။

တဖန် လူနာအားကြည့်လိုက်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး မသိမသာ

ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းစိမ့်လာလေသည်။

ရုတ်တရက် ကောင်းယူ၏အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“နှမြောလိုက်တာဗျာ၊ မင်းက မာနမင်းသမီးရဲ့တပည့်လို့

ဝန်ခံလိုက်ယင် သူတို့က မင်းကို အဆိပ်ဖြေဆေးပေးမှာပေါ့”

ငွေနှင်းဆီက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲရှင့်”

ကောင်းယုက...

“အခုထိ သည်မိန်းကလေးဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းမသိ

သေးဘူး ဟုတ်လား”

ငွေနှင်းဆီက...

“သူက ဘယ်သူလဲ”

ကောင်းယုက ပြုံးလိုက်သည်။

“သူက မာနမင်းသမီးရဲ့သမီးပေါ့”

သူသည် ပြောယင်း လွယ်လွယ်အား ဦးညွတ်၍အလေးပြု

လိုက်လေသည်။

“အခုလို မာနမင်းသမီးရဲ့သမီးကို တွေ့ရတဲ့အတွက် ဝမ်း

သာဂုဏ်ယူမိပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဖန်းယီသည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ အံ့ဩတုန်

လှုပ်သွားလေသည်။

ငွေနှင်းဆီက မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားသည်။

သူသည် လွယ်လွယ်ရှေ့သို့ ခူးထောက်လိုက်ပြီး...

“ညီမက မာနမင်းသမီးရဲ့သမီး ဟုတ်လား”

လွယ်လွယ်က ဟန်မူရာကင်းမဲ့စွာဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်

လေသည်။

ငွေနှင်းဆီက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မဟုတ်သေးဘူး၊ မာနမင်းသမီးကွယ်လွန်သွားတာ အနှစ်

သုံးဆယ်လောက်ရှိပြီ။ သူဟာ မာနမင်းသမီးရဲ့သမီး မဖြစ်နိုင်ဘူး”
 ကောင်းယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သတည်း။
 “သိုင်းလောကမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေဟာ ခုနဲ့အေးပါ။ မင်းက
 အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ဘာသိလို့လဲ”
 ငွေနှင်းဆီက...
 “ရှင်..ရှင်သိလို့လား”
 ကောင်းယုက...
 “သိတော့သိတယ်။ မပြောဝံ့ဘူး”
 လူနာက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။
 “မင်းသိရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မပြောဝံ့တာလဲ”
 ကောင်းယုက လူနာအား ရိုသေစွာ ဦးညွတ်လိုက်သည်။
 “ဦးက ပြောခွင့်ပေးယင် ကျွန်တော် ပြောချင်ပါတယ်”
 ထိုစကားများကို ကြားလိုက်ရသော ဖန်းယီသည် စိတ်ဝင်
 စားစွာဖြင့် နားစွင့်နေလေသည်။
 ကောင်းယုက တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်သည်။
 “တဆင့်စကားတဆင့်ကြားတဲ့အတိုင်း အခုနစ်ပေါင်းသုံး
 ဆယ်၊ လေးဆယ်အတွင်းမှာ သိုင်းလောက လျှို့ဝှက်ချက်သုံးခုရှိပါ
 တယ်”
 ခဏနား၍ စကားဆက်လိုက်သည်။
 “အဲသည်လျှို့ဝှက်ချက်သုံးခုအနက် မာနမင်းသမီး သေ၊
 မသေဆိုတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် ပါတယ်ဗျ”

လူနာ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။
 “မင်းပြောတာ မှန်တယ်”
 ကောင်းယုက...
 “မာနမင်းသမီးက တကယ်တော့ မသေသေးဘဲ တစ်နေရာ
 မှာဇာတ်မြှုပ်နေတယ်လို့ တခြားသတင်းတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပါသေး
 တယ်။ တချို့လူတွေကတော့ မာနမင်းသမီး အသက်ရှင်နေသေးပြီး
 ဇာတ်မြှုပ်နေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို လက်ခံယုံကြည်ကြပါတယ်”
 အားလုံးက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြလေသည်။
 ကောင်းယုက စကားဆက်လိုက်သည်။
 “မာနမင်းသမီးရဲ့ကိစ္စဟာ အတော်လျှို့ဝှက်ခုံပေမယ့် သူ့
 ရဲ့ကိစ္စဟာ တဖြည်းဖြည်းပေါ်ပေါက်လာတယ်။ လူသိများလာတယ်။
 အဲဒါဟာ အရှေ့မြို့စားကြီးဆီက စတာလို့ ဆိုကြပါတယ်”
 ဖန်းယီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာလေသည်။
 လူနာက...
 “ဆက်ပြော”
 လက်ဝှေ့ယမ်းကာ ပြောလိုက်လေသည်။
 ကောင်းယုက...
 “အရှေ့မြို့စားဟာ ‘ဝူးဒေါ်လေး၊ ‘အရိပ်တောင်ကြား၊
 ‘ဥက္ကာပျံ၊ ‘ကောင်းကင်ဂိုဏ်းချုပ်’ တို့လို သိုင်းလောကလိပ်သီး
 သိုင်းသမားကြီးတွေထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်တယ်။ သူတို့
 ဟာ တခြားလူတွေလို မာနမင်းသမီးရဲ့ သိုင်းကျမ်းလို ရယူချင်ကြသူ

တွေ ဟုတ်ပါသွား၊ မာနမင်းသမီးနဲ့ သူတို့ ဘယ်သူက သိုင်းပညာ ဝိုသားတယ်ဆိုတာ သိရအောင် ယှဉ်ပြိုင်ချင်ကြတာပါ။

လူမမာက...

“သူတို့က မာနမင်းသမီးကို လိုက်ရှာခဲ့ကြတယ်ဆိုတော့

တွေ့ကောတွေ့ကြသလား”

“တွေ့ပါတယ်”

ကောင်းယု၏စကားကြောင့် ဖန်းယီ မအောင့်အည်းနိုင်တော့ဘဲ လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်လေသည်။

“ဒါဖြင့် မာနမင်းသမီး တကယ်မသေသေးဘဲ အသက်ရှင်နေသေးတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“သူက လိုက်ရှာခဲ့ကြတဲ့ ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင်တွေကို လက်ခံပြီး သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ခဲ့တာပဲလား”

ဖန်းယီက ထပ်မေးလိုက်လေသည်။

ကောင်းယုက...

“သူတို့ဟာ...”

ဖန်းယီ၏အမေးကိုဖြေရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်...

“နေဦး”

လူမမာက ဟန်စားလိုက်လေသည်။

ကောင်းယုက...

“ဦးက ဘာများပြောချင်လို့လဲဗျာ”

လူမမာက...

“အရှေ့မြို့စားတို့လူစုကို မင်းက သိုင်းလောကထိပ်သီး စာရင်းဝင် သိုင်းသမားကြီးတွေလို့ ပြောချင်နေတာလား”

“အားလုံးက သည်လိုပဲ ပြောကြပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အဲဒါ မှားနေတယ်”

“ဗျာ”

“သူတို့ဟာ သိုင်းထိပ်သီးဆိုတဲ့စကားနဲ့ တန်တာမဟုတ်ဘူး”

ကောင်းယု ပါးစပ်မိတ်ထားလိုက်လေသည်။

လူမမာက...

“သိုင်းလောကမှာ တကယ်ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ သိုင်းသမား တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ သူဟာ ထိပ်သီးသုံးဖော်ထဲမှာ ပါဝင်တဲ့ အညတရသိုင်းသမားပဲ”

ဖန်းယီ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေသည်။

သူ၏ဖခင် ဖန်းဟုသည် သိုင်းထိပ်သီးသုံးဖော်၌ ပါဝင်သူ ဖြစ်လေသည်။

ကျန်နစ်ယောက်မှာ အညတရသိုင်းသမားနှင့် ရွှင်ပျော်ပျော် အဘိုးအိုတို့ဖြစ်ကြသည်။

ဖခင်၏မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပြိုင်ဘက်ကင်းသွားဖြစ်နေသည်မှာ ဂုဏ်ယူစရာကောင်းသော်လည်း အညတရသိုင်းသမားနှင့် ရွှင်ပျော်ပျော်အဘိုးအိုတို့သည် ဖခင်ကြီးနှင့် သာအသက်အသွယ်

ရှိပြီး ဖန်းယီ တွေ့မြင်ဖူးခြင်းပင် မရှိခဲ့ပေ။

ကောင်းယု သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရှေ့မြို့စားတို့ဟာ မာနမင်းသမီးနဲ့ရင် ဆိုင်ခဲ့ကြတာ အမှန်ပါပဲ”

လူနာက ပြုံးလိုက်သည်။

“သည်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းတို့သိပ်သိချင်သ လား”

ကောင်းယုက...

“ဟုတ်ကဲ့...ဦးက ပြောပြမယ်ဆိုယင်တော့ သိချင်ပါတယ်”

လူနာက တစ်လုံးချင်းပြောချလိုက်လေသည်။

“သည်လူတွေကို ကျုပ်က သတ်ပစ်လိုက်တာ”

သူ့စကားကြောင့် ဖန်းယီတို့သည် မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့်

လူနာအား ကြည့်မိလေသည်။

လူနာက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“အင်း...မေတ္တာတရားဟာ တော်တော်ကို ဆန်းကြယ်တယ် ကွယို၊ လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ယောက်ကို အသည်းစွဲချစ် မိယင်လည်း ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဒုက္ခခံစားရတတ်တယ်”

လူနာသည် မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် ယင်းသို့ပြော သည်ကိုမူ ဖန်းယီက နားမလည်ပါ။

ကောင်းယုကလည်း မမေးပါ။

လူနာက စကားဆက်လိုက်သည်။

“သည်လိုကွယို၊ လွယ်လွယ်ဟာ အရှေ့မြို့စားရဲ့သား ထိကျို့ကို အသည်းစွဲချစ်ခဲ့တယ်”

သူသည် လွယ်လွယ်အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“လွယ်လွယ်ဆိုတာ မာနမင်းသမီးရဲ့ငယ်နာမည်ပါ။ လွယ် လွယ်ရဲ့မိခင်ပေါ့၊ လွယ်လွယ်ဟာ ထိကျို့နဲ့ချစ်ကြိုက်ပြီးနောက် သိုင်း လောကတစ်ခုလုံးကို စွန့်လွှတ်ပြီး သည်မြို့ကလေးမှာလာပြီး နေထိုင် ခဲ့ပါတယ်”

သူသည် လွယ်လွယ်အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

လွယ်လွယ်သည် ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

သူ့မမျက်ဝန်းအဆုံးတွင် မျက်ရည်များ စီးဆင်းကျလာလေ သည်။

လူနာက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“လွယ်လွယ်ဟာ လွယ်လွယ်ကိုမွေးပြီးတဲ့နောက် တစ်နှစ် လောက်မကြာမီ သူဟာ ရောဂါဖိစီးသွားတာပဲ၊ အလွန်ချောမောလှ ပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ အိုမင်းရင့်ရော်လာတော့တာပေါ့ လေ၊ အဲသည်တော့ ထိကျို့ဟာ လွယ်လွယ်အပေါ် စိတ်ထားပြောင်း သွားပြီး တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဆက်ဆံသွားလာနေတော့တာ ပဲ”

ငွေနှင်းဆီက ထိုစကားကြားရသောအခါ ဒေါသပျောင်း ချောင်း ထွက်လာလေသည်။

“တော်တော်သစ္စာမဲ့တဲ့ ယောက်ျားပဲ”

လူနာက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ထိကျို့ဟာ လွယ်လွယ်ကို စွန့်လွှတ်ချင်တာနဲ့ သူ့အဖေ အရှေ့မြို့စားဆီ စာရေးဖာယ်၊ ဒါကြောင့် အရှေ့မြို့စားက လူတွေစုပြီး သည်ကိုရောက်လာတာပေါ့”

ကောင်းယုက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဦးက သည်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာပြီး သူတို့ နဲ့ရင်ဆိုင်ရတာလဲ”

လူနာက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကလည်း အကြောင်းတစ်ခုနဲ့ သည်ကိုရောက်လာတာ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ သူတို့လူများစုက လွယ်လွယ်တစ်ယောက်တည်းကို ရက်ရက်စက်စက် ဝိုင်းပြီးတိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်နေတာတွေ့လို့ ကျုပ်က သူတို့ကို တိုက်ခိုက်ပြီး သည်မိန်းကလေးကိုခေါ်ပြီး မွေးစားရတာပေါ့ကွယ်”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီးသည့်နောက် မျက်လုံးမှိတ်ထားလေသည်။

ဖန်းယီသည် ရင်ထဲမှ ခံစားရသည့်မေးခွန်းများကိုမေးရန် ဝါးစပ်ဟလိုက်သည်။

လွယ်လွယ်က မျက်ရည်များသုတ်လိုက်ပြီး..

“ဆန်ပြုတ်တော့ ကျက်လောက်ပါပြီ၊ ရှင်တို့တော့ ဝိုက်ဆာနေမယ် ကျွန်မသွားယူဦးမယ်”

လွယ်လွယ်က သေသွားပြီလော။

လွယ်လွယ်၏ဖခင် ထိကျို့ကော သေသွားပြီလော။

ထိုမေးခွန်းများကို ကောင်းယုက မေးချင်သည်။

သို့သော်...

လူနာက မျက်လုံးမှိတ်ထားပြီးဖြစ်၍ မမေးတော့ပါ။

ထိုစဉ်မှာပင် တံခါးခေါက်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

တဆက်တည်းမှာပင် လူတစ်ယောက်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“အိမ်ရှင်တို့ ကျွန်တော် စာပေးစရာရှိလို့ပါ”

လွယ်လွယ်က ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်များ ချပေးယင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘယ်သူများပါလိမ့်၊ ဘာစာတွေပါလိမ့်”

သူမသည် ပြောယင်း အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားလေတော့သည်။

လူနာက မျက်လုံးဖွင့်လိုက်လေသည်။

“သည်လူက ကိုယ်ဖော့ပညာနဲ့အတွင်းအား မည်ဘူးကွယ်၊ သူ့ကိုတားမရယင် အပေါ်ထပ်ကိုလွှတ်လိုက် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာ”

လွယ်လွယ်သည် ယင်သို့ပြောယင်း ထွက်သွားလေသည်။

ဖန်းယီကလည်း နောက်မှလိုက်ဆင်းသွားလေသည်။

၁၉၂ ❖ မိုးကျော်သူ

လွယ်လွယ်က တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ ခရမ်းရောင်ဝတ်
ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။

လွယ်လွယ်က...

“ရှင်က စာဖို့ဖို့လာတာဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲစာ”

ထိုလူလင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“သည်စာကို မင်းကိုပေးလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မင်း
ဘာလက်ထဲ အပ်ရလိမ့်မယ်”

လွယ်လွယ်က ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ရှင်က မပေးချင်လည်း ပြန်ယူသွားပါ။ အထဲကိုတော့ အ
ဝင်မခံနိုင်ဘူး”

ထိုလူလင်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကဲပါလေ၊ ကျုပ်က မင်းကိုပေးယင် မင်းကလက်ခံနိုင်ပါ
မလား”

သူသည် ပြောမင်း အိတ်ထဲမှစာတစ်စောင် ထုတ်လိုက်
ပြီး လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

သို့သော်...

သူက ရိုးရိုးပေးလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။

အတွင်းအားကို အသုံးပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖန်းယီသည် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်သည်။

လူလင်ပေးသောစာကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

သို့သော် ထိုလူလင်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ

အယောင်ဆောင်လူလင် (၃) ❖ ၁၉၃

ဖြင့် တစ်ဘက်သို့ရှောင်တိမ်းသွားသည်။

တဆက်တည်းမှာပင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် အပေါ်ထက်သို့
ခုန်တက်သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဖန်းယီနှင့်လွယ်လွယ်တို့သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး
အပေါ်ထပ်သို့ ကုဗျာကယာ ပြေးတက်သွားလေတော့သည်။

ဖန်းယီနှင့် လွယ်လွယ်တို့သည် အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ထိုလူလင်က စာတစ်စောင်အား လူနာလက်သို့ လှမ်းပေးနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လွယ်လွယ် ရင်ထိတ်သွားသည်။
“ဘ...သူ့လက်ကို သတိထား”

ဟု သတိပေးလိုက်သည်။

သူမ၏စကားမဆုံးမီ လူနာသည် လက်တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလိုက်ရာ လူလင်၏လက်ထဲမှစာသည် သူ့လက်ထဲသို့ ရောက်သွားလေသည်။

လူလင်က မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီး နောက်သို့ခြေလှမ်းသုံးလှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး နောက်သို့ဆုတ်သွားကာ လွယ်လွယ်အနီးသို့ ရောက်ရှိသောအခါ လျှပ်တပြက် လွယ်လွယ်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်သည်။

လွယ်လွယ်က မမျှော်လင့်ဘဲ ခံလိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

“ဘ...ဘ”

လူလင်က အခန်းသို့ တစ်ချက်ငှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သည်ကလေးမ အသက်မသေစေချင်ယင် အားလုံးငြိမ်ငြိမ်နေကြပါ။ ကျုပ်က သူ့ကိုလူတစ်ယောက်ဆီ ခေါ်သွားပြီး မကြာခင်

ပြန်ပို့ပေးမှာပါ”

သူသည် ထိုသို့ပြောပြီး လှေကားရှိရာသို့လျှောက်သွားလေသည်။

ဖန်းယီနှင့်ကောင်းယုတို့သည် မည်သို့မျှ မလှုပ်သာတော့ဘဲ ကြောင်၍သာကြည့်နေ၏။

လူနာက အေးတီအေးစက်လေသံဖြင့်...

“မင်းက သူ့ကို ဘယ်သူ ဆီခေါ်သွားမှာလဲ”

လူလင်က...

“ကျုပ် ဆရာဆီပါ”

လူနာက အေးတီအေးစက်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

“သူက တွေ့ချင်ယင် သည်မှာလာတွေ့ပါလို့ ပြောလိုက်ပါ”

သူ စကားဆုံးသွားသည်နှင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ရုတ်တရက် ခုတင်ပေါ်မှထလိုက်ပြီး လူလင်ထံသို့ ခုန်အုပ်လိုက်လေသည်။ လူလင်က မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

သူသည် ဟန့်တားရန် အသင့်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် လူနာသည် သူ့လက်ကောက်ဝတ်အား ဖမ်းဆုပ်လိုက်ပြီး...

“သွားစမ်း”

ဟုအော်ယင်း ပြတင်းပေါက်သို့ ပစ်ပေါက်လိုက်လေ၏။

“ဝုန်း”

“အား”

လှလင်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လွင့်စဉ်သွားပြီး ပြတင်းပေါက်
တံခါးတို့ ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်ကာ အောက်သို့ကျသွားလေသည်။
လူနာသည် သူ၏ခုတင်ပေါ်သို့ ပြန်လည်ရောက်သွားပြီးလှ
ဈာလိုက်လေသည်။

ဖန်းယီနှင့်ကောင်းယုတို့သည် လူနာ၏လှုပ်ရှားမှုအား တွေ့
မြင်လိုက်ရသည်နှင့် အံ့သြသွားသည်။
လွယ်လွယ်က လူနာလက်ထဲမှစာကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး...
“ဘာ သည်စာထဲမှာ ဘာတွေရေးထားတာလဲဆိုတာ
ဖတ်ကြည့်ရအောင်”

လူနာက ခေါင်းညှိတိုလိုက်သည်။
“အေး...အေးလုံးကြားအောင် ဖတ်ပြစမ်းပါ”
လွယ်လွယ်သည် စာအိတ်ကိုဖောက်လိုက်ပြီး စာကိုတစ်
ခေါက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် ဖတ်လိုက်သည်။
“ဦးခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျားရဲ့သတင်းကို မကြားရတာ အတော်ကြာသွားပါပြီ
အခုမှပဲ သည်နေရာမှလာပြီး အနားယူတယ်ဆိုတာ သိရပါတယ်။
ခင်ဗျားနဲ့အတူ နေထိုင်တဲ့ မိန်းကလေးဟာ မာနမင်းသမီးရဲ့သမီး
ဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့က ဖွဲ့လိုရှိနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် သည်နေညသန်း

ခေါင်ယံမှာ ကျုပ်တို့လာပြီးတော့ တွေ့ပါမယ်ခင်ဗျာ။

ဖန်းဟုနှင့်အဖော်ဆယ်နှစ်လောက်
လွယ်လွယ်က ယင်းသို့ဖတ်ပြပြီးနောက် လူနာက မွဲပြုံးပြုံး
လိုက်သည်။

“ဖန်းဟုတို့က ဘာကောင်တွေလဲ၊ ကျုပ်နဲ့တွေ့ဖို့ အချိန်တွေ
တောင်ချိန်းထားနေပါလား”

လွယ်လွယ်က အသံတိုးတိုးဖြင့်...
“ဖန်းဟုက အခုလိုလာပြီး ချိန်းရတယ်ဆိုတာ သူ့မှာအား
ကိုးရမယ့်လူ ရှိနေလို့နဲ့တူတယ်” -

လူနာက ခေါင်းညှိတိုလိုက်ပြီး မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်လေ
သည်။

အတန်ကြာမှ လူနာက မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်။
 “လွယ်လွယ်...တို့ကလည်း စာတစ်စောင် ပြန်ရေးလိုက်ယင်
 ကောင်းမယ် ထင်တယ်”
 လွယ်လွယ်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
 “ကျွန်မတို့ဆီမှာ စာရေးဖို့စာရွက်မှ ခရိုဘဲ”
 လူနာက ပြုံးလိုက်သည်။
 “ဒါဖြင့် မင်းကိုယ်တိုင် သွားပြောလိုက်၊ ကျုပ် သည်မှာ
 စောင့်နေမယ်လို့”
 လွယ်လွယ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “ကျွန်မ မသွားဘူး”
 လူနာက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
 “မင်း ဘာဖြစ်လို့ မသွားချင်တာလဲ”
 လွယ်လွယ်က ကောင်းယုနှင့် ငွေနှင်းဆီတို့အား တစ်ချက်
 ကြည့်လိုက်ပြီး...
 “သူတို့ကို စိတ်မချလို့”
 ဖန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။
 “ဒါဖြင့် ကျုပ်ကပဲ သွားပြောပေးပါ့မယ်”
 လူနာက သူ့အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...
 “မင်းသွားမယ် ဟုတ်လား”
 ဖန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။
 “ကျုပ်သွားလို့ဖြစ်ယင်တော့ သွားပေးပါ့မယ်”

လူနာက သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...
 “မင်း ငါ့ဆီလာစမ်း”
 ဖန်းယီက သူ့အနီးသို့ လျှောက်သွားလေသည်။
 လူနာက သူ့အားလက်ယပ်ခေါ်လိုက်ရာ ဖန်းယီသည်
 လူနာ၏မျက်နှာရှိရာသို့ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။
 လူနာသည် ဖန်းယီ သူ့နားသို့ကပ်ရန် တိုးတိုးပြောလိုက်
 လေသည်။
 ဖန်းယီ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် ရွှင်လန်းသည့်အနိပ်အ
 ရောင်များ ပေါ်လွင်လာသည်။
 သူသည် ရိုသေစွာဦးညွတ်လိုက်ပြီး...
 “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”
 လူနာက ပြုံးလိုက်သည်။
 သူ့လက်တစ်ဘက်သည် လေထဲ၌ ဝှေ့ယမ်းနေ၏။
 သူ့ဝှေ့ယမ်းလိုက်သော ပုံဟန်များမှာ အကြီးအသေး အ
 ရွယ်မတူသော စက်ဝိုင်းများစွာ ရေးခြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။
 အတန်ကြာမှ...
 “ကဲ...မင်း သဘောပေါက်ပြီလား”
 ဖန်းယီက မျက်လုံးမှိတ်ထားပြီး အတန်ကြာစဉ်းစားလို့...
 သည်။
 ထို့နောက်...
 လူနာညွှန်ပြသည့်အတိုင်း လေထဲ၌ စက်ဝိုင်းများစွာကို ရေး

မြန်ပြလိုက်လေသည်။

အတန်ကြာမှ သူက ရပ်တန့်လိုက်ပြီး...

“သည်လိုဟုတ်လား ခင်ဗျာ”

လူနာက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဖြစ်ပြီ ခင်းသွားနိုင်ပါပြီ”

ဖန်းယီက ဦးညွတ်လိုက်ပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ လှေကားပေါ်မှဆင်းသွားလေတော့သည်။

အခြားလူများက ဖန်းယီနှင့်လူနာတို့ မည်သည့်အကြောင်းအရာများ ပြုလုပ်နေသည်ကို မသိလိုက်ကြရသော်လည်း ကောင်းယုမှာမူ လူနာက ဖန်းယီအား အလွန်ထူးဆန်းသော သိုင်းကွက်တစ်ကွက် သင်ကြားလိုက်သည်ကို သဘောပေါက်နားလည်လိုက်သည်။

သူသည် ဖန်းယီက ဤမျှ လျင်မြန်စွာ တတ်မြောက်သည်တို့လည်း ဂျီတ်ချ်ချီးကျူးမိလေသည်။

ဖန်းယီ ထွက်သွားပြီးနောက် ငွေနှင်းဆီသည် လွယ်လွယ်ရှေ့သို့ ခူးထောက်လိုက်သည်။

“ညီမလေး...အစ်မကြီးကိုကယ်ပါ။ အစ်မကြီးရဲ့အပြစ်တို့လည်းခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

လွယ်လွယ်က အေးတီအေးစက်ဖြင့်...

“နေပါဦး...ရှင်က မာနမင်းသမီးဆီက ပညာရပ်ရခဲ့တာ ဆိုတာ ဝန်ခံပြီလား”

ငွေနှင်းဆီ ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ကျုပ်ဝန်ခံပါတယ်”

လွယ်လွယ်က မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်က အခုမှဝန်ခံယင် နောက်ကျမနေဘူးလား”

ငွေနှင်းဆီက ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

လွယ်လွယ်က သူမအား အတန်ကြာစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ-

“ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်အခါမှ အကူအညီမတောင်းဘူး။

အခုတော့ ရှင်ဟာ တျန်မဆီလာပြီး အကူအညီတောင်းတယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ မှတ်ထားပါ”

ငွေနှင်းဆီသည် ကြမ်းပေါ်သို့လှဲချလိုက်ပြီး ဝိုကြွေးလေတော့သည်။

မွန်းတည့်ချိန်ဖြစ်သည်။
 နေရောင်ခြည်သည် ဗွန်းလင်းသာယာလျှောက်ရှိသည်။
 သို့သော်..
 ဤမြို့ကလေးသည်တိတ်ဆိတ်ချစ် ချောက်ချားနေ၏။
 အထူးသဖြင့် လူရိပ်များပင် မတွေ့ရချေ။
 ဖန်းယီသည် လမ်းမကြီးအတိုင်းလျှောက်သွားရာ နဂိုက
 အလွန်စည်ကားသော လမ်းမပေါ်တွင် ယခုမှာမူ လူရိပ်တစ်ခုမှမ
 တွေ့ရပါချေ။

လမ်းတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော ဆိုင်များ
 သည် အားလုံးပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဖန်းယီသည် ရှေ့သို့သာဆက်၍ လျှောက်သွားရာ မြို့ပြင်
 သို့ရောက်ရှိတော့မှ တောအုပ်တစ်ခုတွင် လူများစုဝေးနေသည်ကို
 တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူသည် တောအုပ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ထိုနေရာ
 တွင် လူများပြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူများသည် ယင်းမြို့ကလေးမှာ နေထိုင်ကြသော မြို့
 ခံလူများ ပင်ဖြစ်ကြ၍ ယောကျ်ား၊ မိန်းမ သက်ကြီးရွယ်အိုနှင့်
 ကလေးငယ် များပင်မကျန် ဤနေရာတွင် လာရောက်စုရုံးနေကြခြင်း
 ဖြစ်လေသည်။

ဖန်းယီက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...
 “သည်လူတွေ ဘာဖြစ်လို့ သည်ကိုရောက်လာကြတာလဲ”

ဟုကျိတ်၍တွေးမိလိုက်သည်။
 သူသည် ယင်းသို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေကြသော ထိုလူ
 များထံသို့ ဝင်ရောက်လိုက်ပြီး စုံစမ်းမေးမြန်းလိုက်တော့မှ ဖန်းဟု
 သည် သူတို့အား မြို့ထဲမှ အမြန်ဆုံးပြောင်းရွှေ့နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု
 သိရလေသည်။

ဖန်းယီသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ရှေ့သို့ဆက်
 လျှောက်သွားရာ လူနှစ်ယောက်က ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပြီး
 သူ့အား ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေ..ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိုစွဲလာတာလဲ”

ဖန်းယီသည် သူတို့အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး..

“ကျုပ်က စာလာပို့တအပါ”

ထိုလူနှစ်ယောက်က မြူးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့နောက် လိုက်ခဲ့ပါ”

ဖန်းယီသည် စကားမပြောတော့ဘဲ ထိုလူနှစ်ယောက်ခေါ်
 ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

တောအုပ်တစ်အုပ်အား ကျော်ဖြတ်သွားသောအခါ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော တုံကျောင်းတစ်ခုအား တွေ့ရလေသည်။

ထိုတုံကျောင်း၏တံခါးများသည် အနည်းငယ်မျှသာ ဟထားသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်က ထိုနေရာသို့ရောက်သောအခါ ဖန်းယီဘက်သို့ လှည့်ပြီး..

“မင်း သည်မှာစောင့်နေ၊ ကျုပ်တို့ သတင်းသွားပို့မယ်၊ ဘယ်ကိုမှ လျှောက်မသွားရဘူး”

ဖန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ထွက်လာသည်ကို မတွေ့ရသဖြင့် သူသည် တံခါးကိုတွန်းဖွင့်၍လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

သို့သော် အခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ လူသူတစ်ယောက်မျှ မရှိကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

သူက မျက်မှောင်တုပ်လိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးခင်ဗျား ကျုပ်ဖန်းယီပါ တွေ့ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် လူတစ်ယောက်က အခန်းထဲမှထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“လက်စသတ်တော့ မင်းကိုး”

ထိုလူမှာ ဖန်းယီတွေ့ချင်သော ဖန်းဟုဖြစ်လေသည်။

ဖန်းယီသည် ဖန်းဟုအား တွေ့မြင်ရသောအခါ မိမိစိတ်ကို မနည်းထိန်းချုပ်ထားရလေသည်။

“ဟေ့..မင်းက တိန်စန်းလွတ်လိုက်တဲ့လူ ဟုတ်လား”
သူ့နောက်မှ ပါလာသော လူတစ်ယောက်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလူသည် အပြာရောင်အင်္ကျီရှည်ဝတ်ဆင်ထားပြီး အရပ်ပုပုဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ့အသံသည် အလွန်ကျယ်လောင်ပြီး အခန်းတစ်ခုလုံးပင် ဟိန်းထွက်နေ၏။

ထိုလူ၏ကောသံကို ကြားလိုက်တော့မှ မိမိတွေ့ခဲ့ရသော လူနာအဘိုးအို၏အမည်မှာ တိန်စန်းဖြစ်သည်ကို သိလိုက်ရလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ တိန်စန်းက လွတ်လိုက်တာပါ”
ထိုလူက...

“မင်းက တိန်စန်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ”
ဖန်းယီက...

“ဘာမှ မပတ်သက်ပါဘူးဗျာ”
ထိုလူက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်...

“ဘာမှမပတ်သက်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ သူ့အတွက် လုပ်ပေးနေရတာလဲ”

ဖန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“လူများကို ကူညီတာမွန်မြတ်တဲ့အလုပ်တစ်ခုလို့ ကျုပ်ယူ

ဆလို့ပါဗျာ”

ထိုလူက ခုံပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ပြောစမ်း၊ မင်းကို ဘာခိုင်းလိုက်လို့လဲ”

ဖန်းယိက...

“အကြောင်းပြန်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေအကြောင်းပြန်ခိုင်းလိုက်တာလဲ”

ဖန်းယိက...

“သူသည်နေ့ ခင်ဗျားတို့ကို စောင့်နေပါမယ်လို့ အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်တာပါ”

ထိုလူက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒါပဲလား”

ဖန်းယိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ဒါပါပဲ”

ထိုလူက လက်တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် မင်းသွားနိုင်ပြီ”

ဖန်းယိက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့...သွား...သွားခွင့်ပြုပါဦး”

သူသည် ဖန်းဟုအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ချာခနဲလှည့်

ကာထွက်လာလေသည်။

ဖန်းယိသည် ဆုံကျောင်းထဲမှ ထွက်လာသောအခါ သူ့စိတ်ထဲ သံသယဖြစ်နေ၏။

ထိုဆုံကျောင်းပျက်ထဲ၌ ထိပ်တန်းသိုင်းသမား အမြောက်အများ ပုန်းအောင်းနေသည်ဟု သူစဉ်းစားမိသည်။

သို့သော်...

ထိုလူများသည် အဘယ်ကြောင့် မိမိအား ထွက်မတွေ့ဘဲ ပုန်းအောင်းနေကြပါသနည်း။

ထိုအပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူ၏ ရုပ်သွင်မှာ မာန်မာနအလွန်ကြီးသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု သူအကဲခတ်မိသည်။

ယခု ထိုလူက ဖန်းဟုအား အကူအညီပေးနေခြင်းမှာ သူက ဖန်းဟုအပေါ် မှန်ကန်ပြီး တရားမျှတမှုရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟု ယူဆထားသောကြောင့်ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း တွေးမိလေသည်။

သို့သော်...

ဖန်းဟုက အဘယ်ကြောင့် မိမိအား ယခုကဲ့သို့ ဟန့်စားခြင်းမရှိဘဲ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

သူသည် ယင်းသို့တွေးနေစဉ်မှာပင် ရုတ်တရက် အသံတစ်ခုကြားလိုက်ရာသဖြင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဓားတစ်လက်သည် လျှပ်တပြက် တိုက်ခိုက်လာသည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရလေသည်။

၂၀၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသည် အမှတ်မထင် လူနာတိန်စန်းက သင်ကြားပေး
သောသိုင်းကွက်ဖြင့် သူပြန်လည်ကာကွယ်လိုက်လေသည်။

သူ့လက်နှစ်ဘက်သည် ဖေလထဲ၌ စက်ဝိုင်းကလေးများပုံ
သဏ္ဍာန်တွေ ယမ်းလိုက်ရာ...

“ချမ်း”

သူ့အား တိုက်ခိုက်လာသော ဓားသည် ထက်ဝိုင်းကျိုးသွား
သည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

ယင်းသိုင်းကွက်သည် ဤမျှထက်မြက်လိမ့်မည်ဟု မမျှော်
လင့်ခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့် သူသည် ငေး၍ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

သူနှင့် တစ်လံခန့်အကွာတွင် လူလေးယောက်ကလည်း
ဓားထက်ဝိုင်းကျိုးကိုကိုင်လျက် ငေး၍ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
လေသည်။

ဒုတိယပိုင်းပြီး၏။

တတိယပိုင်းဇာတ်သိမ်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

မိုးကျော်သူ

အယောင်ဆောင်လှုပ်ရှား

ကတိယပိုင်း (ဇာတ်သိမ်း)

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၆၄၆၀၆၁၀
ဇာတ်နာမည်ခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၇၁၄၀၆၁၀

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
ကန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဟင်္သာ၊ (ယုံကြည်ချက် စာပေ)
အမှတ် ၁၁၁၊ ၃၃ လမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးသော်လွင်မြင့်၊ (စန္ဒကူး ပုံနှိပ်တိုက်)
၉ (H) နဝရတ်ရိပ်သာလမ်း၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်

ဦးဝင်းကျော်ထွန်း၊ (ပုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း၊
စိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ✧ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ✧ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- ✧ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ✧ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ✧ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ✧ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ✧ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ✧ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ✧ အမျိုးသားမြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ✧ နိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ✧ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ✧ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ✧ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ✧ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများပိတ်မိ၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ✧ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်ရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ✧ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး။
- ✧ အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ✧ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ✧ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ရန်ကြွေး

သုံးခြောင့်စားစုကွမ်းပင် ဖြစ်လေသည်။
 သူသည် ပြုံးလိုက်ပြီး...
 “ခင်ဗျားရဲ့ စားက တော်တော်ခြန်နေပါလား”
 ထိုစဉ်မှာပင် အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက ရောက်
 ရှိလာသည်။ သူသည် ဖန်းယီအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
 “မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မင်းက တိန်စန်းနဲ့ ဘယ်လိုတော်သလဲ”
 ဖန်းယီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “ကျုပ်ပြောပြီးပါပြီ၊ တိန်စန်းနဲ့ကျွန်တော် ဘာမှမပတ်သက်
 ပါဘူးလို့”
 ထိုလူက ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားလာသည်။
 “မင်းက အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ လိမ်ပြောတတ်ပါလား”

၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ဖန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ် လိမ်ပြောတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောနိုင်တာလဲ”

ထိုလူက မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းခုနက အသုံးပြုတဲ့ သိုင်းကွက်ဟာ တိန်စန်းရဲ့ မိုးတိမ် သိုင်းကွက်ဆိုတာ ကျုပ်မသိဘူးများ မှတ်နေသလား”

ဖန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တဲ့ သည်သိုင်းကွက်က ကျုပ် သည်ကိုမလာမီကပဲ သင်ပေးလိုက်တာပါ”

ထိုလူက ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟေ့...သူငယ် မင်းလိမ်ပြောချင်လည်း ယုတ္တိရှိရှိ ဖြစ်အောင်ပြောစမ်းပါ။ သိုင်းကွက်တစ်ခုကို ချက်ချင်းသင်ပေးလို့ တတ်ပါ့မလား”

ဖန်းယီက ပခုံးတစ်ချက်တွန်လိုက်သည်။

“ဒါကတော့ဗျာ ခင်ဗျားမယုံယင်လည်း ကျုပ် ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

ထိုစဉ်မှာပင် ဘုံကျောင်းထဲမှ ဖန်းဟူသည် ရှမ်းထွက်လာလေသည်။

သူ့နောက်တွင် သိုင်းသမား ဆယ့်လေးငါးယောက်ခန့် ပါလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဖန်းဟူသည် ရှေ့သို့လျှောက်သွားပြီး အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူနောက်တွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။

ဖန်းဟူက ပြုံးလိုက်သည်။

“သည်မှာ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဗျာ”

ဖန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟောသည်ပုဂ္ဂိုလ်က ကျုပ်ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းနေလို့ပါ”

ဖန်းဟူက အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူဘက် လှည့်လိုက်ပြီး..

“ဆရာကြီး ကျင်းပို့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဗျာ”

ထိုအပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သူငယ်က ကျုပ်ကို လိမ်ပြောနေလို့ မေးနေတာပါ”

ဖန်းဟူက ပြုံးလိုက်သည်။

“သည်ကိစ္စ တိန်စန်းနဲ့တွေ့မှ ရှင်းသွားမှာပါ။ အဲသည်တော့ သူ့ကိုသွားခွင့်ပေးလိုက်ပါ”

ဖန်းယီက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

သူသည် ယင်းသို့ပြောယင်း ဖန်းဟူအနီးမှရှိသော လူများအား တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူများထဲတွင် ဂူစွမ်းနှင့် ဗေဒါဒိုက်ချုပ်လီဖူးတို့လည်း ပါရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မိုးကျော်သူ

သူသည် တိတ်တဆိတ် ရေတွက်လိုက်ရာ အပြာရောင်ဝတ် ဆင်ထားသောလူ အပါအဝင် စုစုပေါင်းဆယ့်တစ်ယောက် ရှိနေသည် ကိုတွေ့ရလေသည်။

ကျန်သောလူတစ်ယောက်က မည်သူဖြစ်သနည်း။

သူသည် ယင်းသို့တွေးယင်း ချာခနဲလှည့်ကာ လာလမ်းအ တိုင်း ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေသည်

ဖန်းယီသည် ထိုနေရာမှ ထွက်လာတော့မှ စိတ်သက်သာ ရာရသွားလေသည်။

အကယ်၍သာ ဖန်းဟုတို့က မိမိအား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်မည် ဆိုလျှင် မိမိ အသက်ဆုံးရှုံးသွားမည်မှာ မလွဲပင်။

သို့သော်...

ဖန်းဟုက မိမိအား ယခုကဲ့သို့ အသာတကြည်လွှတ်လိုက် သည်မှာ ဘုံကျောင်းအနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်၌ လျှို့ဝှက်စွာပုန်း ကွယ်နေသော လူတစ်ယောက်ကြောင့် ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း တွေးမိ လေသည်။

စုကွမ်းက မိမိအားစားဖြင့် လျှပ်တပြက် ဝင်ရောက်တိုက် ခိုက်စဉ် သူက အသံတစ်သံကြားလိုက်သည်မှာ ထိုသစ်ပင်ပေါ်မှာ ပုန်းကွယ်နေသောလူက သတိပေးလိုက်သောအသံဖြစ်သည်ကို လည်း ရိပ်စားမိလေသည်။

အယောင်ဆောင်လှလင် (တ-သိမ်း) ❖

ဖန်းယီသည် တိန်စန်းနေထိုင်ရာအခန်းသို့ ရောက်ရှိသော အခါ တံခါးဝတွင် အဘွားအိုတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရလေသည်။

သူသည် မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်လေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သည်မှာလာထိုင်နေ ရတာလဲဗျ”

အဘွားအိုသည် မျက်နှာရှုံ့မဲ့စွာဖြင့်...

“ကျုပ်က ဗိုက်နာနေလို့ သည်မှာခဏထိုင်နေတာပါ”

အဘွားအိုသည် ခေါင်းမောကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူငယ်က သည်အိမ်မှာနေတယ် ဟုတ်လား”

ဖန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ဧည့်သည်ပါ၊ သည်မှာ ခဏလာလည်တာ

ပ”

အဘွားအိုက...

“ဒါဖြင့် ကျုပ် အခန်းထဲကို ခဏဝင်ပါရစေလား”

ဖန်းယီက အခက်ကြုံသွားသည်။

“ဒါကတော့ အိမ်ရှင်ကို ခွင့်တောင်းမှဖြစ်မယ်ထင်တယ်” ထိုစဉ်မှာပင် အပေါ်ထပ်မှ လူနာ၏အသံ ကြားလိုက်ရသေး

သည်။

“သူငယ်..သူက ငါ့ကိုတွေ့ချင်လို့နဲ့တူပါတယ်၊ ဝင်လာ”

စေ”

အဘွားအိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။
 “သည်အိမ်ရှင်က တော်တော် စေတနာကောင်းတယ်”
 အဘွားအိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။
 ထို့နောက်...
 တံခါးတွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

လွယ်လွယ်သည် အပေါ်ထပ်သို့တက်လာနေသော အဘွား
 အိုအား တွေ့မြင်ရသောအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။
 “ဟင်..ဂူးဒေါ်လေးပါလား”
 ထိုစကားကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကောင်းယု၏ခန္ဓာကိုယ်
 သည် တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။
 ဖန်းယီကလည်း တစ်ကိုယ်လုံးတောင့်တင်းသွားလေသည်။
 သူသည် ဂူးဒေါ်လေးကို မသိပါ။
 သို့သော်...
 ဂူးဒေါ်လေး၏သတင်းကို မကြာခဏ ကြားခဲ့ဖူးသည်။
 ဂူးဒေါ်လေးမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်
 ပြီး အလွန်ကြမ်းတမ်း ရက်စက်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဟု
 ကြားသိခဲ့ရသည်။
 အဘွားအိုသည် လွယ်လွယ်အား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကလေးမ...မင်းက ငါ့ကို မှတ်မိတယ် ဟုတ်လား”
 လွယ်လွယ်သည် တိန့်စန်း၏လက်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်
 ကိုင်ထားပြီး..
 “ဘာ..ဂူးဒေါ်လေး မသေသေးဘူး လာနေပြီ”
 တိန့်စန်းက မျက်လုံးပင်မဖွင့်ပါ။
 သူသည် အေးတိအေးစက်ဖြင့်...
 “သူက ဂူးဒေါ်လေး မဟုတ်ဘူးကွယ့်”
 လွယ်လွယ်က..
 “ဘာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပါဦး၊ သူဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အ
 စားတွေကို ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ်”
 တိန့်စန်းက အသာအယာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။
 “မင်းမှားနေပြီ လွယ်လွယ်၊ သူက ဂူးဒေါ်လေးမဟုတ်ဘူး
 ဂူးဒေါ်လေးဟာ ငါ့ရဲ့လက်ချက်နဲ့ သေသွားပါပြီ”
 ထိုအဘွားအိုသည် ယင်းစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ရုတ်
 တရက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။
 “ဟား..ဟား..ဟား..ဒါကြောင့် ငါ့ညီမကို ရှာလို့မတွေ့တာ
 မင်းက သတ်လိုက်တာကိုး”
 သူမ၏ရယ်မောသည် အခန်းတစ်ခုလုံး စူးရှပြီးနားနာစင်
 ခက်လေသည်။
 တိန့်စန်းက သူ့အားတစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။
 “မင်းက ဂူးဒေါ်လေးရဲ့အစ်မကိုး”

အဘွားအိုက အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်...မင်းက သူ့ကိုသတ်လိုက်ယင် ငါ့ကိုပါ သတ်မှ ဖြစ်မယ်”

တိန့်စန်းက အေးတီအေးစက်ဖြင့်...

“မင်းသေချင်ယင်တော့ ငါ့အနားကို လာစမ်းပါ”

အဘွားအိုက အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ငါ့ကို မင်းကသတ်ဦးမလို့ ဟုတ်လား”

တိန့်စန်းက...

“မင်းမသေချင်ယင်တော့ ထွက်သွားပါ”

အဘွားအိုက ပရုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က မသေချင်ဘူး၊ ခုသွားမှာပါ”

သူမသည် ပြောယင်း နောက်သို့ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လျှပ်တပြက်လှုပ်ရှားလိုက်ပြီး သူမ၏ခါးထဲမှ ဝှက်ထားသော ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်၌လဲလျောင်းနေသော တိန့်စန်းအား ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

တိန့်စန်း၏အရိုးပေါ် အရေဖုံးသော လက်တစ်ဘက်က ဝှမ်းကပ်စောင်ထဲမှ ထုတ်လိုက်ပြီး ဝှမ်းဒေါ်လေး၏လက်ကောက်ဝတ်အား ဖမ်းဆုပ်ထားလေသည်။

အဘွားအို၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် ရုတ်တရက် ထုံကျင်

သွားပြီး မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

သူမသည် /ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့်...

“ကျုပ် မှားသွားပါပြီ၊ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

တိန့်စန်းက အေးတီအေးစက်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက သေချင်တယ်ဆို”

အဘွားအိုသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေရာမှ လှုပ်တပြက်ထခုန်လိုက်သည်။

သူမ၏ခြေထောက်သည် တိန့်စန်း၏တထောင်ဆစ်သို့ ကန်ထည့်လိုက်လေသည်။

တိန့်စန်းက အဘွားအို၏လက်ကိုလွှတ်လိုက်ရလေသည်။

အဘွားအိုသည် တိန့်စန်း၏လက်မှ လွတ်သွားသည်နှင့် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

တိန့်စန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်း...သည်အဘွားကြီးကလည်း သူ့ညီမလို တော်တော်ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတယ်”

ဟုရေရွတ်လိုက်လေသည်။

အချိန်သည် တစ်စနှင့်တစ်စ ကုန်ဆုံးသွားသည်။
အားလုံးသောလူများသည် စိတ်ထဲ၌ ပို၍လေးလံလာလေ

သည်။

ယခု ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံနှင့် မဝေးတော့ပြီဖြစ်သည်။
ဖန်းယီသည် ရုတ်တရက် ထလိုက်သည်။

သူသည် လွယ်လွယ်အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

အင်တယ်”

“သည်မှာ မင်းဦးကိုခေါ်ပြီး မြန်မြန်ပြေးယင် ကောင်းမယ်

သည်။

သူသည် ကောင်းယုနှင့်ငွေနှင်းဆီတို့ဘက်လှည့်လိုက်ပြန်

“မင်းတို့လည်း သည်နေရာက အမြန်ဆုံးထွက်သွားကြပါ”
လွယ်လွယ်က သူ့အားကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်ကော”

ဖန်းယီက...

“ကျုပ်ကိုစိတ်ချ၊ ကျုပ်သည်မှာနေပြီး သူတို့ကို စောင့်မယ်”
လွယ်လွယ်က...

“ဖြစ်ပါ့မလားရှင်၊ သူတို့အင်အားဟာ တော်တော်တောင့်
တင်းလို့သာ စိန်ခေါ်တာပေါ့”

ဖန်းယီက....

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အားလုံးကို သည်မှာစုဖြူပြီး အ
ဆင်မယ့်အစား ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲကနေပြီး သူတို့ကို အချိန်

ဆွဲထားနိုင်ယင် ညီမတို့လွတ်မြောက်သွားနိုင်မယ် မဟုတ်လား”
လွယ်လွယ်က...

“သူက ရှင့်ကို လိုက်ရှာတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့
အသက်စွန့်ပြီး နေရမှာလဲ”

ဖန်းယီက...

“ဒါကတော့ အခြေအနေအရပေါ့ကွာ”

ထိုစဉ် တိန့်စန်းက ရုတ်တရက် ထထိုင်လိုက်သည်။

“တို့ပြေးလိုများ လွတ်မယ်ထင်သလား၊ ဖန်းဟုဟာ ထွက်
ပေါက်အားလုံးကို ပိတ်မထားဘူးလို့ မင်းထင်သလား”

ဖန်းယီက...

“ဟုတ်ကဲ့ သူတို့က လူစုခွဲပြီး ပိုင်းထားယင် ဦးတို့အနေနဲ့
ထိုးဖောက်နိုင်စွမ်းရှိတယ်လို့ ကျုပ်ယူဆတယ်”

တိန့်စန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မင်း အသက်ငယ်ငယ်နဲ့တောင် သေရမှာမကြောက်ယင်
ကျုပ်က သေခါနီးလူပါ၊ သေရမှာ ဘာဖြစ်လို့ကြောက်ရမှာလဲ”

သူသည် ဖန်းယီအား စူးရှစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းဟာ စိတ်ကောင်းစေတနာရှိတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်
ပဲ၊ မင်းကို လေးစားတဲ့အနေနဲ့ ကျုပ်ရဲ့သိုင်းပညာ ပျောက်ကွယ်
သွားအောင်ရတဲ့ အချိန်နဲ့ မင်းကိုသင်သွားမယ်”

ဖန်းယီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်လက်မခံပါဘူး”

၁၆ ❖ မိုးကျော်သူ

တိန်စန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဖန်းယီက...

“အခုလို အလွန်အရေးကြီးတဲ့အချိန်မျိုးမှာ ဦးက သိုင်းပညာ သင်ကြားပေးနေရင် အင်အားဆုတ်ယုတ်သွားမှာ စိုးလို့ပါ”

တိန်စန်းက ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“သည်မှာ သူငယ် ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ ကျုပ်ရဲ့အသက်ဟာ အလွန်ဆိုးနေရင် တစ်လပေါ့၊ တကယ်လို့ သူတို့နှစ်ရင်ဆိုင်တဲ့အခါ မှာ ကျုပ်က သူတို့ကိုနိုင်မယ် ထင်သလား”

ဖန်းယီက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

တိန်စန်းက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ခွန်အားဟာ တစ်နေ့တခြားဆုတ်ယုတ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တတ်ထားတဲ့ သိုင်းပညာတွေကို ကျုပ်သေတဲ့နောက် ပါမသွားအောင် မင်းကို သင်ပေးပါရစေ”

ကောင်းယုက ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“ဦး သူက မသင်ချင်ယင် ကျုပ်ကို သင်ပေးပါလားဗျာ”

တိန်စန်းက မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းပညာကို မင်းလိုလူမျိုးကိုသာ သင်ပေးရမယ် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားမှာပေါ့ကွ”

ကောင်းယုက ပါးစပ်ပိတ်ထားရလေသည်။

အယောင်ဆောင်လုလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၁၇

လွယ်လွယ်သည် ဖန်းယီအား တောင်းပန်သောအကြည့် ဖြင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ဘာဘရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း လက်ခံပါလို့ ကျွန်တောင်းပန်ပါတယ်”

ဖန်းယီက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် တိန်စန်းရဲ့ သို့ ခူးထောက်၍ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဦးက ကျွန်တော့်အပေါ် သည်လောက်တောင် စေတနာ ရှိနေမှတော့ ကျွန်တော် လက်ခံပါမယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

တိန်စန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

ဖန်းယီက...

“ဦးကို ကျွန်တော်တ ဆရာလိုခေါ်ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

တိန်စန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“အင်း...မင်းဟာ တကယ်စေတနာစိတ်ရင်းကောင်းတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပါလား၊ ကဲ ငါ့တပည့် အချိန်မရှိဘူး၊ မင်းလက်ခံနိုင်သလောက်တော့ ကျုပ်သိုင်းပညာ ပေးပါတော့မယ်”

တိန်စန်းသည် ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် ခုတင်ပေါ်မှဆင်း လိုက်လေသည်။

သူသည် သိုင်းကွက်များကို တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် သင် ကြားပေးလေတော့သည်။

၁၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သိုင်းကွက် အတော်များများ သင်ပြပြီးနောက် တိန့်စန်းသည် ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ဘဲ မောဟိုက်စွာဖြင့် ခုတင်ပေါ်သို့ လဲလျောင်းလိုက်လေသည်။

ကောင်းယုနှင့်ငွေနှင်းဆီတို့သည် တိန့်စန်းသင်ကြားပေးသော သိုင်းကွက်များကို တွေ့မြင်နေရသော်လည်း သူတို့သည် လုံးဝနားမလည်လိုက်ချေ။

သူတို့သည် ဖန်းယီအား လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖန်းယီက ခုတင်ရှေ့၌ ခူးထောက်လျက်ငေး၍ တွေးတောစဉ်းစားနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အုန်းမောင်းခေါက်သံများ ကြားရလေသည်။

အယောင်ဆောင်လှလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၁၉

“ဒေါင်..ဒေါင်..ဒေါင်”

အုန်းမောင်းခေါက်သံများ ကြားရသောအခါ တိန့်စန်းက မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်။

သူသည် ခူးထောက်နေသော ဖန်းယီအား စူးရှစွာကြည့်ပြီး

“ဘယ့်နယ်လဲ ငါ့တပည့်၊ ငါသင်ပေးတဲ့ပညာကို သဘောပေါက်ရဲ့လား”

ဖန်းယီက ရိုသေစွာ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော် အတော်အတန် သဘောပေါက်မိပါတယ်”

တိန့်စန်း ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟား..ဟား..ဟား..သည်စကားကြားရတာ ငါသေပျော်ပါပြီ”

ထိုစဉ်မှာပင် အပြင်ဘက်မှအသံတစ်ခု ကြားရလေသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန်းဟု ကြွရောက်လာပါပြီခင်ဗျာ”

တိန့်စန်းက မျက်နှာမာကျပ်သွားသည်။

သူသည် ဖြည်းညင်းစွာ ထထိုင်လိုက်ယင်း ခုတင်ပေါ်၌ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ..လွယ်လွယ်..သူတို့ကို တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါ”

လွယ်လွယ်က...

“ဘာ..သူတို့လာချင်ယင် သည်တံခါးဟာ သူတို့ကိုတားလို့မရပါဘူး၊ ကျွန်မ သွားမဖွင့်ဘူး”

၂၀ ❖ မိုးကျော်သူ

တိန်စန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် သူတို့ကို အပေါ်တက်ခဲ့လို့ ပြောလိုက်ပါ”

လွယ်လွယ်သည် ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး

အောက်သို့ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

ဖန်းဟုနှင့်သူ၏အပေါင်းအဖော်များ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူမသည် အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်...

“တံခါးမင်းတုံးချမထားဘူး၊ အပေါ်တက်ခဲ့ပါရှင်”

ဟုအော်ပြောလိုက်သည်။

❖ အယောင်ဆောင်လုလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၂၁

မီးရောင်များသည် ထိန်ထိန်လင်းနေ၏။

လူတစ်ယောက်သည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည်။

ထိုလူသည် သိုင်းလောက မဟာမိတ်ခေါင်းဆောင်ဖန်းဟု ပင် ဖြစ်ပေသည်။

သူ့နောက်တွင် လူဆယ့်လေးဦးယောက်ခန့် ပါလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဖန်းယီက ဖန်းဟုအား တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် သွေးများပင် ဆူပွက်လာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“ကျုပ်က ဖန်းဟုပါ။ အခုလို သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက် လာပြီး တွေ့ရတာ ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ”

တိန်စန်းက သူ့အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက မဟာမိတ်ခေါင်းဆောင်ဖန်းဟု ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

တိန်စန်း၏မျက်လုံးအစုံသည် ဖန်းဟု နောက်မှ လူတစ်ယောက်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

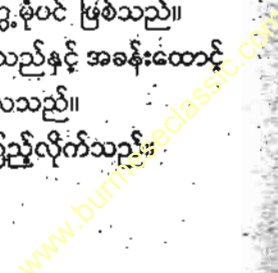
“မင်းကကော ဘယ်သူလဲ”

ထိုလူမှာ ပန်းပေါင်းစုံဂိုဏ်းချုပ်ဟော့မုံပင် ဖြစ်သည်။

ကောင်းယုသည် ဟော့မုံအား တွေ့သည်နှင့် အခန်းထောင့် ရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

ဟော့မုံက ဖန်းယီအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

၂၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျွန်မက ပန်းပေါင်းစုံဂိုဏ်းချုပ်ဟေ့မုံပါ”

ဖန်းယီသည် ဖန်းဟု၏ဘက်၌ ရပ်နေသောသူတစ်ယောက်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ဗေဒါဂိုဏ်းချုပ် ဟုတ်လား”

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က ဗေဒါဂိုဏ်းချုပ်လိမ့်မပါ”

ထိုစဉ်...

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး စူးရှစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဖန်းယီဆိုတာ မင်းလား”

ဟုမေး၏။

လွယ်လွယ်က ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်က သိုင်းထိပ်သီးမှဆင်း မဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

မှဆင်းက ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားသည်။

“မင်းတော်တော်ရိုင်းပါလား၊ ကျုပ်ကို သည်လိုပဲ မေး

သလား”

လွယ်လွယ်က အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“ရှင်ကကော ကျွန်မဦးလေးကို ဘာဖြစ်လို့ သည်လို ရိုင်းရိုင်း

စိုင်းစိုင်း ခေါ်ရသလဲ”

မှဆင်းသည် ပို၍ ဒေါသထွက်သွားသည်။

အယောင်ဆောင်လုလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၂၃

ထိုစဉ်...

တိန်စန်းက ဖန်းဟုအား စေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

“ကံ ဆိုစမ်းပါအုံး ခေါင်းဆောင်ကြီး၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ယောက်လုံး ကျုပ်ဆီ လာမှတော့ ဘယ်လိုအရေးအကြောင်း ရှိသလဲ ဆိုတာ အမိန့်ရှိပါအုံး ခင်ဗျာ”

ဖန်းဟုက ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်သည်။

“သည်လိုပါ ခင်ဗျာ၊ အခုလို လာရတဲ့ကိစ္စက လူတစ်ယောက် အလိုရှိနေလို့ပါ”

တိန်စန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘယ်သူ့ကိုများ အလိုရှိနေပါသလဲ ခင်ဗျာ”

ဟုမေးလိုက်၏။

ဖန်းဟုက...

“ဦးလဲ သိပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ အလိုရှိနေတဲ့သူဟာ လွယ်လွယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ”

တိန်စန်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“သူ့ကို ဘာကြောင့် သည်လောက်တောင် အရေးတကြီး အလိုရှိနေတယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါအုံး”

ဟုပြောလိုက်၏။

ဖန်းဟုက ပြုံးလိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“သည်မိန်းကလေးရဲ့ မိခင်ဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးတို့

ဘယ်လောက်ခက်ခဲပေးတယ်ဆိုတာ ဦးအသိ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ကိုယ်စား သည်မိန်းကလေးကို လာ ခေါ်ရတာပါ။”

တိန့်စန်းက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ သိုင်းလောကရဲ့ ထုံးထမ်းစဉ်လာအရ ကျုပ်ဆီက လူလိုချင်ယင် ကျုပ်တို့လူနဲ့ သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ရမှာပေါ့။ ခေါင်းဆောင်ကြီးတို့က နိုင်ယင် သည်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထဲ မပြောနဲ့ ကျုပ်ကိုပါ ထင်သလို စီမံနိုင်ပါတယ်။”

ဟုပြောလိုက်သည်။

သိုင်းထိပ်သီးမှဆင်းက စိတ်မရှည်တော့ပါ။

“ပြောနေတာ ကြာတယ်။ ဘယ်သူယှဉ်ပြိုင်မလဲ ထွက်ခဲ့ပါ” ဟုစိန်ခေါ်လိုက်၏။

တိန့်စန်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့် ဖန်းယီဘက်သို့ လှည့် လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ဖန်းယီကို ကြည့်ကာ...

“ကဲ ငါ့တပည့် သူ့ကို နည်းနည်းပါးပါး ဆုံးမလိုက်ပါ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ဖန်းယီက ဦးညွှတ်၍...

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဟုပြောပြီး ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်လေသည်။

ယှဉ်ပြိုင်မည့်သူမှာ ဖန်းယီ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသော

အခါ သိုင်းထိပ်သီးမှဆင်း၊ ဖန်းဟု၊ မေဒါဂိုဏ်းချုပ်နှင့် တွေ့မိတော့သည် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။

သိုင်းထိပ်သီးမှဆင်းက ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်လာ၏။

သူသည် တိန့်စန်းအား မကျေနပ်သော အကြည့်ဖြင့် တစ် ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက ဘာသဘောလဲဗျ။ ကျုပ်ကို လူငယ်တစ် ယောက်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ခိုင်းတာ အထင်သေးလှချည့်လား”

တိန့်စန်းက စကားမပြောဘဲ မျက်လုံးမှိတ်ထားလေသည်။

လွယ်လွယ်က အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“ရှင်သဘောမပေါက်ဘူးလား”

မှဆင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်နားမလည်ဘူး”

ဟုပြော၏။

လွယ်လွယ်က...

“ရှင်လို အဆင့်မျိုးဟာ ကျွန်မ ဘာဘဲ မတန်သေးလို့ပါ” မှဆင်းက ထရန်မတတ် ဒေါသထွက်လာသည်။

“ဘာလဲ ကျုပ်က လူငယ်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်သင့်သလားဆိုတာလဲ စဉ်းစားပါအုံး”

တိန့်စန်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“သည်မှာ မင်းက သူ့ကို အထင်မသေးလိုက်ပါနဲ့ သူ့တို့ နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆယင် မှားသွားမှာပေါ့”

ဖန်းဟုက ကြားဖြတ်လိုက်သည်။
 “ကျုပ်တစ်ခု မေးပါရစေ”
 တိန့်စန်းက...
 “မင်း ဘာမေးမလို့လဲ”
 ဖန်းဟုက...
 “သူရုံးသွားယင်ကော၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ”
 ဟုမေး၏။ လွယ်လွယ်က ကြားဖြတ်ဖြောလိုက်သည်။
 “သူရုံးသွားယင် ရှင်တို့ ကျွန်မကို ခေါ်ချင်ရာ ခေါ်သွားပါ”
 ဖန်းဟုက...
 “မင်း တကယ် ပြောနေတာလား”
 တိန့်စန်းက...
 “သူပြောတဲ့ စကားဟာ ကျုပ်ပြောသလိုပဲ မှတ်ယူပါ”
 ဖန်းဟုက ဝမ်းသာသွားသည်။
 “ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကတိတည်ပါစေ”
 တိန့်စန်းက မှပြုံးပြုံးလိုက်သည်။
 “ကျုပ် ဘယ်တုန်းက ကတိမတည်တာ ရှိခဲ့လို့လဲ”
 ဖန်းဟုက မုဆင်းဘက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။
 “ဒါဖြင့် ဆရာကြီးက ယှဉ်ပြိုင်ဖို့သာ အသင့်ပြင်ပေတော့”
 မုဆင်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။
 “ကျုပ်က ကျုပ်ဆက် အသက်ငယ်တဲ့လူကို မယှဉ်ချင်ဘူး

ကွ”

ဟေ့စုံက ပြုံးလိုက်သည်။
 “ဒါအရေးမကြီးပါဘူးလေ၊ သည်သူငယ်ဟာ တိန့်စန်းကိုယ်
 စား ယှဉ်ပြိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ”
 မုဆင်းက အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ...
 “သည်လိုဆိုလဲ ကျုပ်လက်ခံတယ်”
 လွယ်လွယ်က ကြားဖြတ်လိုက်သည်။
 “ဇနနအေး၊ ရှင်တို့ ရုံးသွားယင်ကော ဘာလုပ်ရမှာလဲ”
 မုဆင်းက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်...
 “ကျုပ်က ရုံးယင် သူ့ကို ဆရာ ခေါ်မယ်”
 လွယ်လွယ်က ရယ်မောလိုက်သည်။
 “မလိုပါဘူးရှင်၊ ရှင်လို ဒေါသကြီးတဲ့ တပည့်ကိုသာ လက်ခံ
 ယင်တော့ မလွယ်ပါဘူး”
 မုဆင်းက...
 “သည်မှာ ကျုပ်က သူ့ကို သိုင်းကွက်ငါးဆယ်အတွင်းမှာ
 အလဲမထိုးနိုင်ယင် ကျုပ် သည်နေရာကနေ ချက်ချင်းထွက်သွားမယ်”
 လွယ်လွယ် ပြုံးလိုက်သည်။
 “သိုင်းကွက်ငါးဆယ် မပြောနဲ့ သိုင်းကွက်ငါးရာလောက်
 တောင် ယှဉ်နိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး”
 ဖန်းဟုက ပြုံးလိုက်၏။
 “သည်လိုလုပ်ပါ။ သူက သိုင်းကွက်သုံးရာအထိ အလဲမထိုး
 နိုင်ခဲ့ယင်၊ ကျုပ်တို့ သည်နေရာက ချက်ချင်း ထွက်သွားပြီး ဘယ်

တော့မှ လာပြီး အနှောင့်အယှက် မပေးတော့ပါဘူး”
 လွယ်လွယ်က ဟော့မှတက်သို့ လှည့်လိုက်၏။
 “ရှင်ကော”
 ဟော့မှက ပြုံးလိုက်သည်။
 “ကျုပ်လဲ သဘောတူတယ်”
 လွယ်လွယ်က လီဖုံးဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။
 “ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”
 ဗေဒါဂိုဏ်းချုပ်လီဖုံး၏မျက်နှာက တည်ကြည်လေးနက်နေ

၏။

“ကောင်းပြီလေ”
 လွယ်လွယ်က...
 “ဒါဖြင့် ဘယ်သူမှ ကတိမဖျက်ရဘူးနော်”
 မုဆင်းက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်...
 “တခြားလူက ကတိဖျက်ယင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သူ့ခေါင်းကို

ဖြတ်မယ်”
 သူသည် ဖန်းယီဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...
 “ကဲ မင်းက လူငယ်တစ်ယောက်နို့ ကျုပ်က သိုင်းကွက်သုံး
 ကွက်တိတိ အကျောပေးမယ်”

ဖန်းယီသည် ဆိတ်ငြိမ်စွာ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။
 သူသည် မုဆင်းမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်
 ဖြစ်သည်ကို သိသည်။
 သို့သော်...
 သူက မယှဉ်ပြိုင်၍ မဖြစ်ပါ။
 တိန်စန်းတို့ မြေးအဘိုး၏အသက်မှာ မိမိအပေါ် မူတည်နေ
 သည်ကို နားလည်ထားလေသည်။
 ထို့ကြောင့် သူသည် လှုပ်ရှားနေသော စိတ်များကို အတတ်
 နိုင်ဆုံး ထိန်းထားသည်။
 မုဆင်းအား သူနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။
 သူသည် သိုင်းကွက်သုံးရာအတွင်း လဲကျမသွားစေရန်ကို
 သာ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

မုဆင်းက နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် သူ့အား တိုက်ခိုက်ရန် အသံပြု
လိုက်သည်။

သို့သော်...

သူက လုံးဝမလှုပ်ရှားဘဲ မုဆင်းကိုသာ ငေးကြည့်နေ၏။

မုဆင်းက...

“ဟေ့ ကောင်လေး၊ မင်းကြောက်သွားပြီဆိုယင် ငါ့ကို ခူး
ထောက်ပြီး တောင်းပန်ပါ”

သူ့စကားအဆုံးတွင် ဖန်းယီသည် ရုတ်တရက် မြှားတစ်စင်း
ပမာ မုဆင်းထံသို့ ခုန်အုပ်လိုက်လေသည်။

မုဆင်းက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် လက်
မြှောက်လိုက်ရာ လွယ်လွယ်က အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်...

“ရှင်က သိုင်းကွက်သုံးကွက် အကျောပေးမယ် ပြောထား
တာပဲ”

မုဆင်းသည် ထိုစကား ကြားလိုက်ရသောအခါ တိုက်ခိုက်
ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ကမန်းကတန်း ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ဖန်းယီက ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်ရာ မုဆင်းက အသာ
အယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

သိုင်းကွက်သုံးကွက် ပြည့်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ...

မုဆင်းက ငြာသံပေးကာ ပြန်လှန်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြရာ
သိုင်းကွက်တစ်ရာကျော်အထိ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဖန်းဟုက...

“သိုင်းကွက်တစ်ရာ ကျော်သွားပြီ၊ သူက အခုထိ တောင့်ခံ
နိုင်တာ အံ့ဩစရာပဲ”

လီဖုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“အံ့ဩစရာပါပဲလေ”

ဖန်းဟုက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ မုဆင်းက သူ့ရဲ့သိုင်းပညာ ဘယ်အထိရှိ
တယ်ဆိုတာ သိချင်တာရယ်၊ သူ့ရဲ့သိုင်းကွက်ဟာ ဘယ်ဝိုက်၊ ဘယ်
အဖွဲ့က ဖြစ်တယ်ဆိုတာရယ် သိချင်လို့ အလျော့ပေးနေတာပါ။
မဟုတ်ယင် သိုင်းကွက်ရှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်ကတည်းက သူ့ခံနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် မုဆင်းက ရယ်မောလိုက်
လေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ သည်သူငယ်ကို တိန်စန်းက ဘာပညာ ယင်
ပေးတယ်ဆိုတာ သိချင်လို့ လျော့ပေးထားတာ၊ အခုတော့ သူ့ပညာ
အားလုံး ကုန်သွားပါပြီ”

သူသည် ယင်းသို့ ပြောပြီး သူ၏တိုက်ခိုက်မှုသည် ရုတ်

၃၂ ❖ မိုးကျော်သူ

တရက် ပြင်းထန်လာလေသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ဖန်းယီကလည်း လျင်လျင်မြန်မြန် ခုခံ တိုက်ခိုက်လာလေတော့သည်။

လွယ်လွယ်က လျင်လျင်မြန်မြန် ရေတွက်လိုက်သည်။

“တစ်ရာခြောက်ဆယ်၊ ဘစ်ရာခြောက်ဆယ်တစ်၊ တစ်ရာ ခြောက်ဆယ့်နှစ်”

ဖန်းဟုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကလေးမ၊ မင်းအတွက်မှားနေပြီ၊ အခုမှ တစ်ရာငါးဆယ့် သုံးပဲ ရှိသေးတယ်”

လွယ်လွယ်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှင်တို့က သိုင်းကွက်သုံးရာအထိ ယှဉ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောကြတယ် မဟုတ်လား၊ အခုမှ သိုင်းကွက်တစ်ရာကျော်ပဲ ရှိသေး တယ်”

သူမသည် ရေတွက်မြဲ ရေတွက်နေ၏။

မုဆင်းက ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်လာသည်။

“သူဟာသူ တွက်ချင်တာ တွက်ပါစေ၊ ကျုပ်က သူ့ကို သိုင်းကွက်သုံးရာအထိ ထားမယ်များ ထင်နေသလား”

သူသည် ယင်းသို့ ပြောပြီးသည်နှင့်...

“ဟား”

သူသည် ယင်းသို့ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ဖန်းယီ၏ရင်သို့ လက်သီတစ်လုံး ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

အယောင်ဆောင်လုလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၃၃

ဖန်းယီ၏လက်နှစ်ဘက်သည် စက်ဝိုင်းပမာဝိုင်းပြီး သိုင်း ကွက်အား ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ သို့သော်...

မုဆင်း၏အတွင်းအားများသည် အရှိန်ရပ်တန့်သွားခြင်း မရှိဘဲ ဖန်းယီ၏ရင်သို့ တိုးဝင်လာသဖြင့်...

“ဝုန်း”

ဖန်းယီ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် နောက်သို့ လွင့်သွားပြီး နံရံနှင့် ထိကပ်သွားလေသည်။

လွယ်လွယ်သည် ရေတွက်နေရာမှ ဖန်းယီ လွင့်စဉ်သွား သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး ရေတွက်ခြင်းမှ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ဖန်းဟုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“အင်း သည်သူငယ်က ရှုံးသွားပေမယ့် မုဆင်းလို သိုင်းရာ ဇာတစ်ယောက်ရဲ့ သိုင်းကွက်တစ်ရာကျော်အထိ ခံနိုင်တာ မခေတ္တ လို့ ဆိုရမှာပဲ”

လွယ်လွယ်က မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“သူရှုံးတယ်လို့ ဘယ်သူပြောသလဲ”

ဖန်းဟုက ပြုံးလိုက်သည်။

“အဲဒါ ရှုံးတာ မဟုတ်ယင် ဘာလဲ”

လွယ်လွယ်က...

“သူက လဲမကျသွားသေးဘဲ ရှုံးတယ်လို့ ဘယ်ပြောလို့ ရ

မလဲ”

သူမ၏စကားမဆုံးမီ ဖန်းယီသည် မုဆင်းထံသို့ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လွယ်လွယ်သည် ဆက်၍ ရေတွက်လေသည်။

“တစ်ရာခုနစ်ဆယ့်ကိုး၊ တစ်ရာရှစ်ဆယ်”

ဖန်းဟုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ထားပါတော့လေ၊ နောက်ထပ် သိုင်းကွက်သုံးဆယ်အထိ ခံနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါအုံး”

သူတို့သည် ယင်းသို့ အချီအချ ပြောနေစဉ်မှာပင် ဖန်းယီနှင့် မုဆင်းတို့မှာ သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်ခန့် ဆက်၍ ယှဉ်ပြိုင်လေသည်။

“နှစ်ရာတစ်၊ နှစ်ရာနှစ်၊ နှစ်ရာသုံး”

လွယ်လွယ်သည် သူတို့ သိုင်းကွက်ကို မကြည့်ဘဲ လျင်လျင် မြန်မြန် ရေတွက်နေ၏။

ဖန်းဟုက မပြုံးနိုင်တော့ပါ။

ဖန်းယီအား မျက်မှောင်ကုပ်၍ ကြည့်နေ၏။

သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာကြသော လူများမှာလည်း အံ့ဩနေကြလေသည်။

သိုင်းကွက်နှစ်ရာကျော် ရောက်ခဲ့သော်လည်း ဖန်းယီအား အလဲမထိုးနိုင်သဖြင့် မုဆင်းက ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်လာသည်။

သူသည် ပို၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ ဖန်းယီသည် နောက်သို့သာ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်သွားလေသည်။

လွယ်လွယ်က အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် ရေတွက်နေ၏။

“နှစ်ရာဆယ့်တစ်၊ နှစ်ရာဆယ့်နှစ်၊ နှစ်ရာဆယ့်သုံး”

ကောင်းယုနှင့် ငွေနှင်းဆီတို့ကလည်း အံ့ဩစွာဖြင့် ကြည့်နေ၏။

သို့သော်...

ဖန်းယီသည် မိမိမှာ နောက်ထပ် သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်ထိ ခံနိုင်မည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်လေသည်။

၃၆ ❖ မိုးကျော်သူ

တိန့်စန်းသည် ရုတ်တရက် မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်။
 သူ၏တည်ငြိမ်သော မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်ပူပန်သည့်
 အရိပ်အရောင်များ ပေါ်လွင်လာလေသည်။
 သူသည် ဖန်းယီ ရုံးသွားမည်ဟုလည်း သိထားလေသည်။
 မုဆင်းသည် ဖန်းယီ ရုံးသွားမည်ဟုလည်း သိထားလေ
 သည်။
 မုဆင်းသည် ဖန်းယီက မည်သို့မျှ ခုခံခြင်း မရှိတော့သည်
 ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာပြီး သိုင်းကွက်သုံးကွက်
 ဆက်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
 ဖန်းယီ ခန္ဓာကိုယ်သည် အခန်းထောင့်သို့ ဆုတ်သွားရလေ
 သည်။

လွယ်လွယ်က ဆက်၍ ရေတွက်လေသည်။
 “နှစ်ရာနှစ်ဆယ့်ခြောက်၊ နှစ်ရာနှစ်ဆယ့်ခုနစ်”
 သူမ အသံသည် အနည်းငယ် ဟုန်ခါနေ၏။
 ယခု သိုင်းကွက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ခန့်သာ ကျန်တော့သည်။
 သို့သော်...
 ဖန်းယီမှာမူ ဆက်၍ ခံနိုင်ပါမည်လော။
 ဟွေ့မှုံက သက်မြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။
 “အင်း နှစ်ရာခြောက်ဆယ်လောက် ခံနိုင်ဖို့ မလွယ်တော့
 သူ့”
 ဖန်းဟုက ပြုံးလိုက်သည်။

အယောင်ဆောင်လုလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၃၇

“နှစ်ရာငါးဆယ်လောက်ဆို သည်သူငယ် လဲသွားမှာပါ”
 မုဆင်းက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်...
 “မလိုဘူး၊ နှစ်ရာလေးဆယ်နဲ့ အလဲတိုက်ပါ့မယ်”
 သူသည် ယင်းသို့ ပြောပြီး မိုးကြိုးမခ အားမာန်အပြည့်
 ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
 လွယ်လွယ်က...
 “နှစ်ရာသုံးဆယ့်ရှစ်”
 ဖန်းယီက မုဆင်း တိုက်ခိုက်လာသော သိုင်းကွက်များကို
 မည်သို့ ခုခံရမုန်း မသိဘဲ အခက်ကြုံနေရလေ၏။

မုဆင်း၏ဖိ၍ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဖန်းယီ၏ခန္ဓာကိုယ်သည်
 နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ယိုင်သွားလေသည်။
 ဖန်းဟု၏မျက်နှာပေါ်တွင် ပြုံးယောင်သစ်းလာပြန်သည့်
 လိဖုံး မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။
 ဟွေ့မှုံက ခေါင်းခါယမ်းပြီး သက်ပြင်းချနေသည်။
 ဖန်းယီ၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် တဖြည်းဖြည်း ကွေးညှစ်လာ
 လေ၏။
 မုဆင်းက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။
 “မင်းလက်မြောက် အရုံးပေးပြီလား”

၃၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ဖန်းယီက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ပြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

မုဆင်းက ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

သူသည် ပို၍ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လေသည်။

ဖန်းယီသည် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ တောကဲခေါက်နေ၏။

မုဆင်းက ဖိ၍ တိုက်ခိုက်ယင်း...

“မင်းအရှုံးမပေးယင် သေသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ နားလည်သလား”

လွယ်လွယ် ရုတ်တရက် ထအော်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုဖန်းယီ အရှုံးပေးလိုက်ပါတော့”

ဟေ့ မှုက သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“သူငယ်လေး၊ မင်းအရှုံးပေးလိုက်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ အသက်အသေခံချင်တာလဲ”

လွယ်လွယ်သည် မျက်ရည်ကျလျက် မြင်ကွင်းများပင် မပီမပြင် ဖြစ်လာလေသည်။

သူမသည် မကြည့်ရက်သဖြင့် တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလွှဲထားလေသည်။

လီဖုံးက မနေနိုင်တော့ပါ။

“သည်မှာ တိန်စန်း၊ သူ့အသက်သေသွားတာကို သည်အတိုင်း ကြည့်နေတော့မှာလား”

အယောင်ဆောင်လှလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၃၉

တိန်စန်းသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“အေးပေါ့လေ၊ ကျုပ်က အရှုံးပေး...”

သူ့စကားမဆုံးမီ ဖန်းယီက ရုတ်တရက် ထအော်လိုက်သည်။

“ကျုပ်မရှုံးသေးဘူး၊ ကျုပ်က လဲကျမသွားသေးဘူး”

မုဆင်းက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်...

“မင်းတော်တော် ခေါင်းမာတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပါလား၊ မင်းသေသွားလိမ့်မယ်နော်”

သူသည် ထပ်မံတိုက်ခိုက်ရန် ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းတိုးလာသည်။ ထိုစဉ်...

လွယ်လွယ်က ခုတင်အနီးမှ ရှိသော အဆိပ်ပိုးကောင်များ ထည့်ထားသော အိတ်ကို မသိမသာ ရှေ့သို့ ခြေထောက်ဖြင့် တို့ထေးလိုက်လေသည်။

မုဆင်း၏ခြေထောက်သည် ထိုအိတ်ပေါ်သို့ နင်းမိလိုက်သဖြင့် အိတ်ကလေး ပေါက်ပြဲသွားပြီး မြေ၊ ကင်းခြေများ၊ ကင်းမြေကောက်များ စသည့် အကောင်များသည် ထွက်လာပြီး မုဆင်း၏ခြေထောက်မှ တစ်ဆင့် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

မုဆင်းက ထိတ်လန့်သွားသည်။

နောက်သို့ ကမန်းကတန်း ဆုတ်သွားလေသည်။

သို့သော် သူက သူ့အင်္ကျီပေါ်တွင် လက်မောင်းပေါ်ဖြင့်

ထောက်ပေါ်တွင် အဆိပ်ပိုးကောင်များ အမျိုးမျိုး တွယ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထို့အပြင် များပြားလှသော အကောင်များသည် ထွက်လာပြီး မုဆင်းထံသို့ ရွေ့လျားသွားနေ၏။

အားလုံးသော လူများသည် ထိုအဆိပ်ကောင်များအား ကြည့်ကာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။

မုဆင်းသည် ဒေါသလည်းဖြစ်၊ ထိတ်လန့်ခြင်းလည်းဖြစ်ကာ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ အကောင်များကို လက်ဖြင့် ပုတ်ချပြီး ခြေထောက်ဖြင့် နင်းသတ်နေရလေသည်။

သို့သော် အကောင်များက များပြားလွန်းသဖြင့် သူသည် အဆက်မပြတ် ထိုအကောင်များကို လက်ဝါးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခြေထောက်ဖြင့်လည်းကောင်း ရိုက်သတ်နေရလေသည်။

လွယ်လွယ်သည် ထိုအချင်းအရာကို မြင်တွေ့သည်နှင့် ရုတ်တရက် အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် ရေတွက်လိုက်ပြန်လေသည်။

သူမသည် အဆက်မရှူဘဲ လျင်မြန်စွာ ရေတွက်လိုက်လေသည်။ တဒဂံအချိန်တွင် သူမသည် နှစ်ရာ့ရှစ်ဆယ်အထိပင် ရေတွက်နေ၏။

မုဆင်းသည် ရှိသမျှ အကောင်များအား အသေသတ်ပြီး သောအခါ လွယ်လွယ်ကလည်း သုံးရာအထိ ရေတွက်ပြီးသွားလေသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးတွင် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ အတန်ကြာမှ ဖန်းဟုက ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်သည်။

“အို သည်လို တွက်လို့ ဘယ်ရမှာလဲ” လွယ်လွယ်က မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“အခု အစ်ကိုဖန်းယီ လဲကျသွားပြီလား” ဖန်းယီသည် လဲကျမသွားသေးပါ။

သို့သော် သူ့ ခန္ဓာကိုယ်သည် နံရံ၌ ဖိုထားပြီး မောဟိုက်၍ နေလေသည်။

လွယ်လွယ်သည် ဖန်းဟုအား ကြည့်လိုက်သည်။ “ရှင်တို့က သိုင်းကွက်သုံးရာအထိ တိုက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ကျွန်မတို့ အစ်ကိုဖန်းယီကလဲ လဲမကျသွားတဲ့အတွက် ကျွန်မတို့က နိုင်ပါတယ်လို့ ပြောရမှာလဲ”

ဖန်းဟုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။ “မဟုတ်သေးဘူး၊ ဆရာကြီးမုဆင်း ကျန်ရှိတဲ့ သိုင်းတွက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ဟာ ဖန်းယီကို တိုက်ခိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပိုးကောင်တွေကို လိုက်သတ်တယ်ဆိုတာ မျက်မြင်ကို တွေ့ရတာမဟုတ်လား”

လွယ်လွယ်က မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။ “ဒါကတော့ ကျွန်မလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်မသိထားတာက သူဟာ အစ်ကိုဖန်းယီနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့နဲ့ သိုင်းကွက်မှန်သမျှကို ထည့်တွက်ရမှာပဲ၊ သူက အစ်ကိုဖန်းယီကို မတိုက်ခိုက်ဘဲ”

လွယ်လွယ်က မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။ “ဒါကတော့ ကျွန်မလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်မသိထားတာက သူဟာ အစ်ကိုဖန်းယီနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့နဲ့ သိုင်းကွက်မှန်သမျှကို ထည့်တွက်ရမှာပဲ၊ သူက အစ်ကိုဖန်းယီကို မတိုက်ခိုက်ဘဲ”

၄၂ ❖ မိုးကျော်သူ

အခြားဟာကို တိုက်ခိုက်တာတော့ သူ့အမှားပါပဲ”

ဖန်းဟုက...

“ဒါကတော့ သည်လို ရှိပါတယ်၊ အဲသည် ကောင်တွေကို လိုက်မသတ်ယင် သည်အကောင်ကိုက်တာကို ခံနေရမှာလားဗျ”

လွယ်လွယ်က မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“အကောင်တွေဟာ အိတ်ထဲမှာ သူ့ဘာသာသူ့အေးအေးဆေးဆေး အိပ်နေပါတယ်၊ သူက ဘာဖြစ်လို့ သွားစတာလဲရှင့်”

မုဆင်းက အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်၏။

“အင်း သည်သူငယ်က ကျုပ်ရဲ့သိုင်းကွက်သုံးရာအထိ ခံနိုင်တယ်ဆိုတော့ မဆိုးဘူး၊ ကျုပ်ကပဲ အရှုံးပေးပါတယ်”

ဖန်းဟု၏မျက်လုံးအစုံ ပြုံးသွားလေသည်။

“မဟုတ်သေးဘူးဗျ၊ ဧဝံဗျားက သိုင်းကွက်သုံးရာအထိ အသုံးမပြုသေးဘူးဗျ”

မုဆင်းက...

“ဘယ်သူက ပြောသလဲ၊ ကျုပ်နဲ့သူက တိုက်ခိုက်တဲ့ အချိန်မှာ အသုံးပြုတဲ့ သိုင်းကွက်တွေဟာ ထည့်တွက်ရမှာပဲ”

ဖန်းဟုမှာ မုဆင်းအား ကြည့်ကာ ငေါင်းငိုင်းသွား၏။

အတန်ကြာမှ သူက ပြုံးလိုက်၏။

“ဆရာမုဆင်းက မင်းတို့ကို အရှုံးပေးလိုက်ပြီဆိုတော့ မင်းတို့က နိုင်ပါပြီလို့ ကျုပ်ကြေငြာပါတယ်”

လွယ်လွယ်က ဝမ်းသာစွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။

အယောင်ဆောင်လှလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၄၃

“အခုတော့လဲ ရှင်က ကတိတည်သားပဲ”

ဖန်းဟုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ သည်မှာ ရှိတဲ့ လူအားလုံး သွားလိုရာ သွားနိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်လုံးဝ အနှောင့်အယှက် မပေးဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

လွယ်လွယ်က...

“ဒါဟာ ကျွန်မအိမ်ရှင့်၊ ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ သွားရမှာလဲရှင့်”

မုဆင်းက အဆီကျယ်လောင်စွာဖြင့်...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါ သူတို့အိမ်ပဲ၊ သွားစရာရှိယင် ကျုပ်ကပဲ သွားရမှာ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် အောက်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။

ဖန်းဟုက ပြုံးလိုက်သည်။

သူတို့သည် တိန်စန်းနှင့် ဖန်းယီတို့အား နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ကဲ အားလုံးပဲ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ဟေ့မုံက ကောင်းယုထံ လျှောက်သွား၏။

ကောင်းယု၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ဟေ့မုံက သူ့အား လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ ချင်းချင်းကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ညည်းက ချိုကျိန်းရဲ့တပည့်လား”

ချင်းချင်းက ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟွေ့မှုံက သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အင်း သနားစရာကောင်းလိုက်တာနော်”

သူမသည် ယင်းသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် မည်သူ့ကိုမှ မကြည့်

တော့ဘဲ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။

ဗေဒါဂိုဏ်းချုပ်လီဖုံးသည် ကောင်းယုအား အတန်ကြာ

စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။

သူတို့အားလုံး ထွက်ခွာသွားတော့မှ ဖန်းယီ ခန္ဓာကိုယ်
သည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။

လေ၏တိုက်ခတ်မှုကြောင့် အခန်းတွင်းရှိ မီးအိမ်မှာ လှုပ်

ရှားနေ၏။

ဖန်းယီသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းနေ၏။

လွယ်လွယ်ကဲ သူ့အနီး၌ ထိုင်ကာ မျက်ရည်ကျနေ၏။

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်မ ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်ရမုန်းတောင် မ

ပြောတတ်ပါဘူးရှင်”

ဖန်းယီက လွယ်လွယ်အား ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

“တို့က နိုင်လိုက်ပြီပဲ၊ ညီမက ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ”

လွယ်လွယ်ကဲ မျက်ရည်သုတ်ယင်း...

“ကျွန်မဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ”

ကောင်းယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အင်း အခုအချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်ဟာ သိုင်းလော

ကတစ်ခုလုံး ကျော်ကြားသွားတော့မှာပဲ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

လွယ်လွယ်ကဲ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

“ရှင်က ဘာကို ပြောချင်တာလဲ”

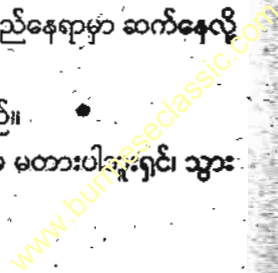
ကောင်းယုက...

“ကျုပ်ပြောချင်တာက ကျုပ်တို့ သည်နေရာမှာ ဆက်နေလို့

မဖြစ်တော့ဘူး”

လွယ်လွယ်ကဲ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်က သွားချင်ယင် ဘယ်သူကမှ မတားပါဘူးရှင်၊ သွား

၄၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ကောင်းယုသည် ထိုင်ရာမှ ထသွားလိုသော်လည်း လိဖိုးနှင့် ဟွေခုံတို့ကို ကြောက်ရွံ့နေသဖြင့် မသွားဝံ့တော့ဘဲ ပြန်လည်ထိုင်ချ လိုက်လေသည်။

အတန်ကြာသွားတော့မှ ဖန်းယီက အမောပြေသွားပြီး ထ လာနိုင်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

အသံဗလံချား ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရသဖြင့်...

“ဟင် ဘာသံများပါလိမ့် ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ငွေနှင်းဆီက ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ပြေးသွားပြီး အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟိုက် ဒုက္ခပဲ၊ မီးလောင်နေပြီ”

ကောင်းယု မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ဒါ ဖန်းဟု အကြံ ဖြစ်ရမယ်”

ဖန်းယီသည် ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မီးခိုးလုံးများသည် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ထောင်တက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူသည် နောက်ဘက်ရှိ ပြတင်းပေါက် ရှိရာသို့ လျှောက် သွားပြန်သည်။

အယောင်ဆောင်လုလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၄၇

အပြင်သို့ ကြည့်သောအခါ မီးခိုးလုံးများ ထွက်ပေါ်လာ သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူသည် တိန့်စန်းအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဖန်းဟုက တစ်ရွာလုံးကို အခြေအနေ မဟန်ယင် ကျုပ်တို့ ကို မီးရှို့သတ်ဖို့ ကြံစည်ထားတာဗျ”

ကောင်းယုက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဘာငိုင်နေတာလဲ၊ အမြန်ဆုံးသွားကြစို့” လွယ်လွယ်က တိန့်စန်းအား ကြည့်လိုက်မိသည်။

တိန့်စန်းသည် မျက်နှာတည်ကြည်စွာဖြင့် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေ၏။

လွယ်လွယ်၏စကား မကြားသည့်အလား ဆိတ်ဆိတ်နေ လေသည်။

ဖန်းယီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မီးကတော့ လေးဘက်လေးစာန် လောင်နေ တယ်၊ အခု ချက်ချင်း ထွက်မသွားယင် ထွက်ပေါက်မရှိတော့ဘူး” လွယ်လွယ်က...

“ဘဘက လမ်းမလျှော့နိုင်ဘဲ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

ဖန်းယီက...

“ကျုပ်ကျောပိုးသွားပါ့မယ်”

ငွေနှင်းဆီက...

“ကျွန်မကိုကော ပစ်မထားပါနဲ့ရှင်”

လွယ်လွယ်က...

“ကျွန်မပဲ ဘာကို ကျောပိုးပါမယ်၊ ရှင်က သူ့ကို ခေါ်ပါ”
ကောင်းယုက ချင်းချင်းအား ပွေ့ချီလိုက်သည်။

“ကဲ အမြန်ဆုံး သွားကြမှ ဖြစ်မယ်”

တိန့်စန်းက အေးတီအေးစက်ဖြင့်...

“မင်းတို့ မြန်မြန်သွားကြပါ”

လွယ်လွယ်သည် တိန့်စန်းအား ကျောပိုးရန် ဟန်ပြင်လိုက်

ရာ တိန့်စန်းက ဟန်တားလိုက်လေသည်။

“ဘာက အခုလို ကျောပိုးပြီး ထွက်ပြေးရမယ့် လူစားမျိုး
မဟုတ်ဘူးကွ”

ဖန်းယီက...

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ပဲ ကျောပိုးပါမယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

တိန့်စန်း ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်လာသည်။

“မလိုဘူး၊ မင်းတို့ ငါ့ကို ထားပစ်ခွဲ”

ထိုစဉ်မှာပင်...

ပြတင်းပေါက်မှ လူတစ်ယောက် ခုန်ဝင်လာလေသည်။

တိန့်စန်းက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်...

“ဟေ့ ဘယ့်လဲ”

ဟုငေါက်လိုက်သည်။

ထိုလူက အက်ကွဲသော လေသံဖြင့်...

“ကျုပ်ပါဗျာ”

တိန့်စန်းက သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချပြီး စကားမဆက်
တော့ပါ။

ထိုလူသည် အနက်ရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထား
ပြီး မျက်လုံးအစုံမှအပ မျက်နှာတစ်ခုလုံး အဝတ်ဖြင့် စည်းထား
သဖြင့် မည်သူမည်ဝါဟု မသိရပါချေ။

ထိုလူသည် လျှပ်တပြက် တိန့်စန်းအား ကျောပေါ်သို့ ထမ်း
ယိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်သွားသည်။

အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် ဖန်းယီနှင့် လွယ်
လွယ်တို့ကပင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ငေးကြည့်နေလေသည်။

သူတို့သည် သတိရ၍ ထိုလူနောက်သို့ လိုက်သွားသောအခါ
ထိုလူ၏အရိပ်အရောင်ပင် မတွေ့ရတော့ပါချေ။

ထို့နောက်...

သူမအား ပွေ့ချီကာ တောက်လောင်နေသော မီးပုံကြားမှ တိုးထွက်သွားလေသည်။

သူတို့သည် မီးပုံကြားမှ တိုးထွက်လာသောအခါ ဖန်းယီသည် မောဟိုက်လွန်းသဖြင့် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

လွယ်လွယ်သည် တိန့်စန်းအား ရှာမတွေ့သဖြင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငိုကြွေးလေတော့သည်။

ဖန်းယီက စိတ်ရှည်စွာဖြင့် ရော့မော့နေရလေသည်။

ဖန်းယီသည် လွယ်လွယ်အား ချောင်းစပ်တစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီးမှ ချောင်းစပ်အနီး၌ ထိုင်၍ အမောဖြေကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေသဖြင့် မြေပေါ်သို့ လှဲချလိုက်လေသည်။

အတန်ကြာမှ...

လွယ်လွယ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အင်း သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ကို မီးနှိုက်တာလဲရှင့်”

ဖန်းယီက အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်သည်။

“အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိမယ် ထင်တယ်”

လွယ်လွယ်က...

“သူတို့က ကျွန်မတို့ကို သတ်ချင်တာနဲ့ တူတယ်”

ဖန်းယီက...

“မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က အခြားအကြောင်းတစ်ခု ရှိလိမ့်မယ်”

အကြံသမား

မီးတောက်မီးလျှံများသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် တောက်လောင်နေ၏။

လွယ်လွယ်သည် မီးတောက်မီးလျှံကြားသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

လွယ်လွယ်သည် တိန့်စန်းအား ထမ်းခေါ်သွားသောလူသွားရာလမ်းသို့ မှန်းဆပြီး ပြေးလိုက်လေသည်။

သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မီးပွားများစဉ်၍ အဝတ်အစားများပင် လောင်ကျွမ်းလာလေသည်။

ဖန်းယီက သူ့အပေါ်အင်္ကျီအား ချွတ်လိုက်ပြီး လွယ်လွယ်တစ်ကိုယ်လုံးအား အုပ်၍ ခြံပေးလိုက်လေသည်။

၅၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ထင်တယ်”

လွယ်လွယ်က မျက်မှောင်ကုပ်ယင်း...

“ဘာအကြောင်းများပါလိမ့်”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဖန်းယိက...

“ကျုပ်အထင်နဲ့ ပြောရမယ်ဆိုယင် ညီမတို့ နေထိုင်တဲ့ အခန်းမှာ အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

လွယ်လွယ်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘာလျှို့ဝှက်ချက်များလဲ အစ်ကို”

ဖန်းယိက...

“ဒါတော့ ကျုပ်လဲ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဖန်းဟုက အခုလို ရွာသူရွာသားများကို ပြောင်းရွှေ့ပြီး တစ်ရွာလုံးကို မီးလောင်တိုက် သွင်းတာဟာ အဲဒီ လျှို့ဝှက်ချက်ကြောင့် ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျုပ်ထင် တယ်”

လွယ်လွယ်က အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မတော့ ဒီမှာ နေတာ အတော်ကြာသွားပြီ၊ ဘာလျှို့ ဝှက်ချက်မှလဲ မတွေ့ခဲ့ဘူး”

ဖန်းယိက...

“မင်းအမေ ကွယ်လွန်တဲ့အခါမှာ မင်းကို ဘာတွေ ပြောခဲ့ တယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ မှတ်မိသလား”

လွယ်လွယ်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“သူ ဘာမှ မပြောပါလား၊ ကျွန်မ မှတ်မိသလောက်တော့ သူက ဒီအိမ်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပါ နောက်ပြီး ဒီအိမ်ကိုပဲ သူကအမွေပေးနိုင်တယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မဟာ ဒီအိမ်ကနေ စွန့်ခွာမသွားနိုင်တာ..”

သူမသည် စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်သွားလေ သည်။

သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံသည် ဝင်းလက်တောက်ပလာသည်။

ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်လေသည်။

မီးတောက်မီးလျှံများသည် အနည်းငယ် အရှိန်လျော့သွား သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူမသည် ဘေးဘီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဝန်းကျင်တစ်ခု လုံးမှာ မီးခိုးများ၊ လေထဲလွင့်နေသော ပြာများကိုသာ တွေ့ရလေ သည်။

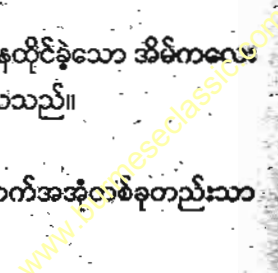
သူမသည် ဘေးဘီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ယင်း ဖန်းယိအား ခေါ်ကာ သူမတို့ နေအိမ်သို့ ပြန်လည်ပြေးသွားလေသည်။

သို့သော်...

သူမတို့ နှစ်ပေါင်းကြာရှည်စွာ နေထိုင်ခဲ့သော အိမ်ကလေး သည် ပြာကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင်...

ဆွေချစ်လို တည်းခိုခန်း အဆောက်အအုံတစ်ခုတည်းသာ

အနည်းငယ် လောင်ကျွမ်းသည်ကို တွေ့ရသည်။
ကျန်ရှိသော အိမ်အားလုံးတို့သည် ပြာဝံ့ဘဝသို့ ရောက်ရှိ
နေလေပြီ။

မီးခိုးများကြားမှ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများသည်
မီးကြွင်းမီးကျန်များကို လိုက်လံငြိမ်းသတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဖန်းဟုတို့လူစုနှင့် ရွာသူရွာသားများကိုမူ တစ်စုံတစ်
ယောက်မှ မတွေ့ရပါ။

ဖန်းယီသည် ပြုလဲနေသော အုတ်နံရံတစ်ခု၏ထောင့်၌ ရပ်
နေသည်။

လွယ်လွယ်က အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“အစ်ကို၊ ကျွန်မတို့နေရာကို သွားပြီးရှာရင် ကောင်းမလား”
ဖန်းယီက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ညီမက ဒီလောက် နှစ်ကြာကြာ နေထိုင်ခဲ့တာတောင် လျှို့ဝှက်ချက်ကို မတွေ့ဘူးဆိုတော့ အခု အချိန်တိုတိုနဲ့ ရှာလို့ လွယ်မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး သူတို့လူတွေဟာ မီးလိုက်ငြိမ်းတာ ထောက်
ထင် ဖန်းဟုတို့လူစုဟာ မကြာမီ ရောက်လာလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

လွယ်လွယ်က...

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဖန်းယီက...

“ကျုပ်တို့ ဆွေချစ်လို တည်းခိုခန်းမှာ ပုန်းနေယင် ကောင်း
မယ် ထင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

လွယ်လွယ်က...

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ တော်ကြာ သူတို့ တွေ့သွားဦးမယ်”
ဖန်းယီက ပြုံးလိုက်သည်။

“သူတို့က ကျုပ်တို့ ဒီမှာ ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ ထင်မိမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီမှာ နေတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ကျုပ်
ထင်မိဇာယ်”

လွယ်လွယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

၅၆ ❖ မိုးကျော်သူ

မိုးသောက်အာရုဏ် လင်းလာပြီ ဖြစ်သည်။
 အာရုဏ်ဦး၏ ရောင်ခြည်သည် မီးလောင်ကျွမ်းထားသော
 ပြတင်းပေါက်မှ ထိုးဝင်လာသည်။
 လွယ်လွယ်နှင့် ဖန်းယိတို့သည် ဆွေချစ်လို တည်းခိုခန်း၏
 စီးဖိုဆောင်တွင် ပုန်းအောင်းနေလေသည်။
 မကြာပါချေ။
 အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူများသည် သူမ၏အိပ်
 ခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
 ထိုလူများသည် လက်ထဲ၌ ခက်ရင်းခွများကို ကိုင်ထားပြီး...
 ပြုလဲပျက်စီးနေသော ပြာပုံကြားမှ ဟိုဟိုသည်သည် လိုက်
 ၍ ကြည့်နေသည်။
 သူတို့သည် လူများ ပုန်းအောင်းနေခြင်း ရှိမရှိ လိုက်လံရှာ
 ဖွေနေခြင်း ဖြစ်သည်ကို လွယ်လွယ်က ရိပ်စားမိလိုက်လေသည်။
 ထိုစဉ်မှာပင်...
 အဝေးမှ လူတစ်စု လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
 လေသည်။
 ဖန်းယိဇာ ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ...
 ဖန်းဟုတို့လူစု ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
 လွယ်လွယ်သည် ဖန်းဟုတို့အား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့်
 ထိတ်လန့်ရွောက်ချားကာ တစ်ကိုယ်လုံးပင် တုန်ခါနေ၏။
 ဖန်းဟုတို့သည် အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ အနက်

အယောင်ဆောင်လုလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၅၇

ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်က ဖန်းဟုအား ဦးညွှတ်၍
 အစိုအသေပေးလိုက်လေသည်။
 “ခေါင်းဆောင်ကြီးခင်ဗျာ၊ ကျုပ် အသုံးပြုလိုက်တဲ့မီးဟာ
 ဘယ်လောက် အစွမ်းထက်တယ်ဆိုတာ တွေ့ထယ် မဟုတ်လား”
 ဖန်းဟု၏နောက်တွင် စုကွမ်း ပါလာသည်။
 သူသည် မပြောမဆိုဘဲ လက်ထဲမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်
 ပြီး ထိုအနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူအား ခုတ်ချလိုက်လေသည်။
 “အား”
 ထိုလူသည် ယင်းသို့ တစ်ချက်တည်းသာ အော်နိုင်သည်။
 သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဖွဲအိတ်ပမာ မြေပေါ်သို့ ပြိုလဲကျ
 သွားလေသည်။
 “ဟင်”
 “ဟာ”
 ကျန်ရှိသော အခြားအနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ
 သည် ဆုံသြစွာဖြင့် စုကွမ်းအား ကြောင်၍ ကြည့်နေကြသည်။
 စုကွမ်းသည် စကားမပြောဘဲ ထိုအနက်ရောင်ဝတ်ဆင်
 ထားသူများအား လျှပ်တပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
 “အင့်”
 “အား”
 အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ အော်ဟစ်ညည်းညူတာ
 တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားသည်။

ထိုအခါ...

ဖန်းဟု၏နောက်တွင် ပါလာသော လူတစ်ယောက်က အံ့
သြထိတ်လန့်စွာဖြင့် စုကွမ်းအား ကြည့်လိုက်သည်။

တဖန်...

“မင်း ဘာကြောင့် ငါ့လူတွေကို ရှင်းပစ်ရတာလဲ”

ဒေါသတကြီး ငေါက်လိုက်၏။

စုကွမ်း မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

ထိုလူအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရွာသူရွာသားများ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ ဖြစ်သွားအောင် တစ်ရွာလုံး
မီးလောင်တိုက်သွင်းတဲ့ လူကျိုးကျွပ်က မသတ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

ထိုလူ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲဗျ”

သူသည် ဖန်းဟုအား ဦးညွတ်ပြီးနောက် မကျေမနပ် ပြော
ကြားလိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး သူပြောတာ ကြားတယ် စဟုတ်လား”

ဖန်းဟုက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ရွာလုံးကို မီးရှို့တဲ့ အဖြစ်ဟာ အင်မတန်မှ

ကြီးလေးလှတဲ့အတွက် ကျွပ်တို့ မညာနိုင်ဘူး”

“ဗျာ”

ထိုလူသည် ထိတ်လန့်အံ့သြသွားပြီး နောက်သို့ ခြေသုံးလှမ်း
ဆုတ်သွားသည်။

ဖန်းဟု ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဖန်းလီ၊ မင်းတို့ဟာ မီးရှို့တဲ့ နေရာမှာ အတော်ကို
ကျွမ်းကျင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုလို ရွာသူရွာသားများ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့
ဖြစ်အောင် ရှိသွားတာတော့ တရားဥပဒေအရ မင်းတို့ကို အရေးယူရ
လိမ့်မယ်”

ဖန်းလီသည် ပြုံးကျယ်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ဖန်းဟုအား
ကြည့်လိုက်သည်။

တဖန်...

ဒေါသသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး၊ အခုလို မီးရှို့တာဟာ ခေါင်းဆောင်ကြီး
ကိုယ်တိုင် ငွေသုံးသောင်းပေးပြီး ရှိခိုင်းလို့ ကျုပ်တို့ ရှိရတယ်ဆိုတာ
ခေါင်းဆောင်ကြီး မေ့နေပြီ ထင်တယ်”

ဖန်းဟု မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

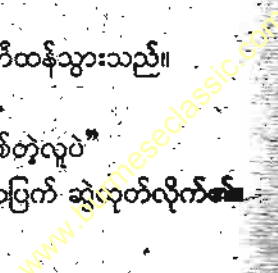
“ဒီမှာ ဖန်းလီ၊ မင်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊
ကျွပ်က ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် လုပ်နေပြီး မင်းကို ဒီလို မတရား
တဲ့ အလုပ်ကို ခိုင်းပျံ့မလား၊ မင်း အခုလို ငါ့ကို စွပ်စွဲနေတာတို့ပဲ၊
မင်းကို အရေးယူသင့်ပြီ”

ဖန်းလီ၏မျက်နှာ တင်းမာခက်ထန်သွားသည်။

သူက အံ့တစ်ချက်ကြိတ်ကာ...

“ခင်ဗျား အတော်ကောက်ကျစ်တဲ့လူပဲ”

စကားဆုံးလျှင် ဓားကို လျှပ်တပြက် ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

ဖုန်းဟုအား ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

စုကွမ်းက...

“ဟေ့ ဖုန်းလီ၊ မင်းက ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုတောင် အတင့်

ရဲပြီး တိုက်ခိုက်ပုံနေပါလား၊ သေပေတော့”

သူသည် ယင်းသို့ ပြောယင်း ဖုန်းလီအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မကြာပါချေ။

“အား”

ဖုန်းလီမှာ စုကွမ်း၏စားချက်မိကာ မြေပေါ် လဲကျသွား

လေသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

ကျန်ရှိသော အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများသည် သူတို့၏ခေါင်းဆောင်ကြီး သေဆုံးသွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ လက်နက်များချလိုက်လေသည်။

ဖုန်းဟု ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ခေါင်းဆောင်ကြီးက အခုလို အေးအေးဆေးဆေးနေထိုင်ကြတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ အိုးအိမ်ကို မီးရှို့ပစ်လို့ ကျုပ်က အရေးယူလိုက်တာပါ။ မင်းတို့က အမိန့်အရ လုပ်ဆောင်နေရတဲ့ အတွက် ချမ်းသာခွင့်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

သူသည် စုကွမ်းဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ကဲ စုကွမ်း၊ အိုးခွဲအိမ်မဲ့ ဖြစ်သွားတဲ့ ရွာသူရွာသားများကို စာရင်းကောက်ပြီး ထိုက်သင့်တဲ့ နစ်နာကြေးထုတ်ပေးလိုက်ပါ”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

လွယ်လွယ်သည် ဖုန်းဟု၏ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပုံများကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့လိုက်ရသောအခါ ထိတ်လန့်ရွံရှာသွားလေသည်။

ဖုန်းယီကလည်း စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

ဖုန်းဟုတို့သည် လွယ်လွယ်တို့ နေထိုင်သော အိမ်နေရာသို့ လျှောက်လာသည်။

စုကွမ်းသည် ပြာပုံဘဝသို့ ရောက်နေသော အိမ်ကလေးထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာဖွေနေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင်...

အတွားအိုတစ်ယောက်သည် ခါးကုန်း၍ လျှောက်လာလေသည်။

အတွားအိုသည် စုကွမ်းအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် ပြုံးကာ...

“ရှင်တို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ဒီရွာတစ်ရွာလုံးကို ရှင်တို့ထ

၆၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ဘာဖြစ်လို့ မီးရှို့လိုက်တာလဲ”

စုကွမ်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေ ပြောနေတာလဲဗျ။ မသမာသူများက မီးရှို့သွားလို့ ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကိုယ်တိုင် လာစစ်ဆေးပြီး မီးရှို့တဲ့ မသမာသူတွေကိုလဲ အရေးယူပြီးပြီ။ ရွာသူရွာသားများကိုလဲ နှစ်နာကြေးပေးပြီးပြီဗျ”

အဘွားအိုက ဖန်းဟုအား သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်လား ခေါင်းဆောင်ကြီး”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဖန်းဟုလည်း ထိုအဘွားအိုမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ဟု အကဲခတ်မိသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ မသမာမှုများ ပပျောက်သွားပြီး ပြည်သူပြည်သား အေးချမ်းစွာ နေထိုင်နိုင်ဖို့ဟာ ကျုပ်တို့တာဝန်တစ်ရပ်ပါပဲလေ”

အဘွားအို ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ယုံပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျုပ်ကို မှတ်မိသေးရဲ့လား”

ဖန်းဟု ခေါင်းခါယမ်းကာ...

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျုပ် မမှတ်မိပါဘူး”

အယောင်ဆောင်လုလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၆၃

အဘွားအိုက...

“ခေါင်းဆောင်ကြီး သေချာကြည့်စမ်းပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် နှစ် ဆယ်တုန်းက ကျုပ်နဲ့ တစ်ခါ တွေ့ခဲ့ဖူးသေးတယ်လေ”

ဖန်းဟုက စိုက်ကြည့်ယင်း...

“နှစ် နှစ်ဆယ်တောင် ရှိပြီ၊ ကျုပ်က ပိုပြီး မမှတ်မိသေးတယ်”

အဘွားအို ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို အားလုံးက ‘ဥဒေါလေး’လို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ကဲ အခုဆို မှတ်မိရောပေါ့”

စုကွမ်းက ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ခေါင်းဆောင်ကြီးက မမှတ်မိဘူးလို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့ စကားကြောရှည်နေတာလဲ”

ဥဒေါလေးက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကဲ ဒါတွေ ထားပါတော့လေ၊ ရှင်တို့ ဒီကို ဘာလို့စွန့် လှာကြတာလဲ”

ဖန်းဟုက သူမအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုထင်ထားလို့လဲ”

ဥဒေါလေးက...

“ကျုပ် အထင်နဲ့ ပြောရမယ်ဆိုယင် မင်းတို့ ဒီလေးပတ် အပင်ပန်းခံလာကြတာဟာ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ရှာမလို့ မဟုတ်လား”

ဖန်းဟုက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်

လေသည်။

“မှန်ပါတယ်”

ဝူးဒေါ်လေး၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွားလေ

သည်။

“ဒီပစ္စည်းကို ရှာလို့ တွေ့ယင် ကျုပ်ဝေစု ရနိုင်သလား”

ဖန်းဟုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီနေရာမှာ ရောက်နေတဲ့လူအားလုံး ဝေစုကြမှာပါ”

ဝူးဒေါ်လေးက ချက်ချင်းပင် ထခုန်လိုက်သည်။

“ကဲ ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ရပ်နေကြတာလဲ ရှာကြပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် လှမ်းထွက်ကာ သံဂေါ်ပြားတစ်ခု ယူလိုက်

ပြီး မြေ၌ ရှိနေသော မီးကြွင်းမီးကျန်များကို ဖယ်ရှားလိုက်လေတော့

သည်။

လူများသည် တစ်ချို့က ပေါက်တူးဖြင့်လည်းကောင်း၊ တစ်
ချို့က ဂေါ်ပြားဖြင့်လည်းကောင်း။

လွယ်လွယ်တို့ အိမ်၏မြေကြီးများအား တူးဆွနေကြလေ
သည်။

မကြာပါချေ။

ထိုမြေနေရာသည် အလွန်ကျယ်ဝန်းပြီး လူတစ်ရပ်ခန့် တွင်း
ကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

ဝူးဒေါ်လေးနှင့် ဖန်းဟုတို့သည် တွင်းကြီး၏နုတ်ခမ်းပေါ်
တွင် ရပ်လျက် ကြည့်နေ၏။

သူတို့၏မျက်နှာများမှာ စိုးရိမ်ပူပန်နေသည့် အရိပ်အ
ရောင်များ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

တွင်းကြီးသည် ပို၍ နက်ရှိုင်းသွားသည်။

သို့သော်...

မည်သည့် အရာကိုမျှ မတွေ့ရပါ။

စုကွမ်းက စိတ်မရှည်နိုင်တော့ချေ။

“မာနမင်းသမီးက ဒီပစ္စည်းတွေကို ပါမလာဘူးနဲ့ တူတယ်”

ဝူးဒေါ်လေးက...

“သူပါလာတယ်၊ ဒီမှာကို ဝှက်ထားရမယ်”

စုကွမ်းက...

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲဗျ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဝှေးဒေါ်လေးက...

“မင်းက ခေါင်းကိုသုံးယင် သိလာမှာပေါ့”

စုကွမ်းက...

“ကျုပ်တော့ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေပါပြီဗျာ”

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“လျှို...ဂျှို”

မြင်းခွာသံ၊ မြင်းလှည်းဘီးလိုမိုသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝှေးဒေါ်လေး၊ စုကွမ်းနှင့် ဖန်းဟုတို့ ထိတ်လန့်သွားပြီး အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်ကြကုန်၏။

တစ်ချိန်လုံး တိတ်ဆိတ်စွာ ချောင်းကြည့်နေသော လွယ်လွယ်က ဖန်းယီ နားသို့ကပ်၍...

“သူတို့ ဘာကို ရှာနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပြီ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ဖန်းယီက...

“ဟုတ်လား”

လွယ်လွယ်က...

“သူတို့ ရှာနေတဲ့ပစ္စည်းဟာ အလွန်ထက်မြက်တဲ့ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်ပါ။ ကျွန်မအမေဟာ ဒီသိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကို ဘယ်က ရလာမှန်းမသိဘူး၊ သူက စပြီးတောင် မလှေ့ကျင့်ရသေး

ဘူး၊ အရှေ့မြို့စားကြီးရဲ့သားနဲ့ တွေ့ပြီးနောက် ဒီသိုင်းကျမ်းကို တစ်နေရာမှာ သိမ်းဆည်းထားလိုက်တော့တာပဲ”

ဖန်းယီက...

“ဒီကိစ္စ သူ့ယောက်ျားထိကျိုး သိသွားသလား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

လွယ်လွယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့သိသွားပါပြီရှင်”

သူမ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် မြင်းလှည်းတစ်စင်း ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ဥတ္တာပျံ

မြင်းလှည်းတစ်စီး ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်...

မြင်းလှည်းဟု ပြောမည့်အစား ဘီးများတပ်ဆင်ထားသော အိမ်တစ်လုံးဟုဆိုလျှင် မှားအံ့မည် မထင်ပါ။

ယင်းအိမ်ခန်းအား မြင်းဆယ့်ခြောက်ကောင်ဖြင့် ဆွဲရလေသည်။

အကယ်၍သာ...

မြင်းလှည်းဟု ပြောမည်ဆိုလျှင် လောကုပ္ပေါ်၌ ဤမြင်းလှည်းထက် ကြီးမားသော မြင်းလှည်း မရှိတော့ပါချေ။

ဤမြင်းလှည်းသည် လူတစ်ရာ မဆန်သည့်တိုင်အောင် လူရှစ်ဆယ်ခန့်အား ကောင်းမွန်စွာ ဆန်ပေသည်။

ဖန်းဟု မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မင်းက လေးဘက်လေးတန်မှာ ကင်းပုန်းချထားဘူးလား”

ဟုမေးလိုက်သည်။ စုကွမ်းက...

“ချထားပါတယ်”

ဖန်းဟုက...

“ကင်းပုန်းချထားယင် ဘာဖြစ်လို့ သူတို့က ဝင်လာနိုင်တာလဲ”

ထိုစဉ်မှာပင် မြင်းလှည်းထဲမှ လူတစ်ယောက်၏ရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“သူတို့က တားပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က သူတို့ခေါင်းကို ခုတ်လိုက်လို့ပါ”

ယင်းသို့ ခံပြာယင်း မြင်းလှည်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး လူသန်ကြီးဆယ်ယောက်သည် ကြီးမားသော ကုတင်တစ်လုံးအား ထမ်း၍ ဆင်းလာလေသည်။

ထိုကုတင်သည် အလွန်ကြီးမားသော ကုတင်တစ်လုံး ဖြစ်သည်။

ကုတင်ပေါ်၌ စားသောက်ဖွယ်ရာမျိုးစုံ ရှိသည့်အပြင် အိုးခွက်ပလုံးများလည်း ရှုပ်ပွနေ၏။

ထိုကုတင်၏အလယ်တွင် လူတစ်ယောက်က ဘေးစောင်း၍ အိပ်နေလေသည်။

ထိုလူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်က ခေါင်းဖြတ်ခံလိုက်ရယင် ဘာမှ လုပ်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိဖို့ ကောင်းပါတယ်”

အားလုံးသော လူများသည် ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

သဘောကျရာ ရယ်မောကြလေသည်။ အကြောင်းမှာ...

ထိုလူက အလွန်ဗိုက်ရွံ့ပြီး အလွန်ဝသော လူတစ်ဦး ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်တည်း။

“ဟင်”

ဝူးဒေါ်လေးသည် ထိုလူကြီးအား မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီး နောက်သို့ မသိမသာ ဆုတ်သွားလေသည်။

ထိုလူကြီးက သူမအား လှမ်းကြည့်လာလျှင် ဝူးဒေါ်လေး၏ခြေလှမ်းများ တုန်ခနဲ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

လူကြီးက သူမအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“အားလုံးက ကျုပ်ကို လူကြီးဆိုပြီး ရယ်နေကြတာ၊ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ မရယ်တာလဲဗျ”

ဟုလှမ်းမေးလာ၏။

ဝူးဒေါ်လေးက ဟန်ဆောင်၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“လူကြီး ဟုတ်လား၊ ကျုပ် ဘာမှ မတွေ့ပါလား”

လူကြီးက...

“ကျုပ်က မင်းရှေ့မှာပဲ ရှိတယ်၊ ဘယ်နှယ် မတွေ့ရတာလဲ” ဝူးဒေါ်လေး ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်သည်။

“ဟုတ်..ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်က ဝတာမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ခန္ဓာ သူများထက် သန်စွမ်းနေလို့ပါ”

လူကြီးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းက မှန်မှန်မပြောဘူး၊ မင်းရဲ့လက်ချောင်းတစ်ချောင်းကို ဖြတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ဝလွန်းလို့ လှုပ်တောင် မလှုပ်ချင်တော့ဘူး၊ ငါ့ကို ကူညီပြီး မင်းလက်သန်းကို ကိုယ်တိုင်ဖြတ်ပေးပါလားဗျာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

အားလုံးသော လူများသည် ထိုစကား ကြားလိုက်ရသော အခါ တဝါးဝါး ရယ်မောကြလေသည်။

ဝူးဒေါ်လေးမှာမူ စကားမပြောတော့ဘဲ စုကွမ်း ခါးမှ ဓားကို လှုပ်တစ်ပြက် ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး သူမ၏လက်သန်းတစ်ချောင်းကို ဖြတ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက်...

ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟား”

လူဝကြီးက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး၊ လောကပေါ်မှာ ကိုယ့်လက်သန်း ကိုယ်

ဖြတ်တဲ့လူ ရှိသေးတယ်၊ အတော့်ကို ရယ်စရာကောင်းတာပဲ”

သူသည် အားလုံးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရယ်ကြလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ မရယ်တာလဲဗျ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

အားလုံးသော လူများသည် မရယ်နိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်

ထားလိုက်လေသည်။

လူဝကြီးသည် သူ့ရှေ့ ရုပ်နေသော အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်

ထားသူတစ်ယောက်အား...

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ထိုလူက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“တာဝမ်းဟန်ပါ”

ဟုဖြေလိုက်သည်။

လူဝကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်း ခုနက ငါ့ကို ကြည့်ပြီး ရယ်နေလိုက်တာ၊ အခု ဘာဖြစ်

လို့ မရယ်တာလဲကွ”

တာဝမ်းဟန်က ခေါင်းမော၍ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟား”

သူသည် ရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ ကျုပ်ရယ်နေပြီ မဟုတ်လား”

ဟုပြောလိုက်သည်။

လူဝကြီးက သူ့အား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ မင်း မဆိုးဘူး”

သူသည် ယင်းသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် ကုတင်အနီးရှိ သံပန်း

ကန်ပြားတစ်ချပ်အား ကောက်ယူလိုက်ပြီး ပစ်လွှင့်လိုက်သည်။

“ဝှစ်”

လေတိုးသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး သံပန်းကန်ပြား

သည် တာဝမ်းဟန်၏ရင်ဝသို့ တည့်မတ်စွာ စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

“အား”

တာဝမ်းဟန်သည် ယင်းသို့သာ တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး

မြေပေါ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဟင်”

ဖန်းဟုတို့လူစုသည် လူဝကြီး၏သိုင်းပညာကို တွေ့ရှိရသောအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

အားလုံးသော လူများသည် လူဝကြီးအား ငေး၍ ကြည့်နေကြသည်။

လူဝကြီးက ဖန်းဟုအား ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ထဲမှာ သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ရှိတယ်လို့ ကြားတယ်၊ ဘယ်သူများပါလိမ့်”

ဖန်းဟုက ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်ယင်း...

“ကျုပ်ပါပဲဗျာ”

လူဝကြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုး”

သူက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ယင်းမှ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“အင်း တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကျုပ်ကို အကူအညီတစ်ခု ပေးပါလားဗျာ”

ဖန်းဟု ပြုံးလိုက်သည်။

“ဥက္ကာပျံက အကူအညီ တောင်းမှတော့ ဖေးရမှာပေါ့ဗျာ”

လူဝကြီး၏မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့သြသည့် အရိပ်အရောင်များ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ဖန်းဟုအား ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သိနေပါလား”

ဖန်းဟုက...

“ကျုပ်က ခင်ဗျား သတင်းကို ကြားခဲ့တာ ကြာပါပြီဗျာ” လူဝကြီး၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ခက်ထန်လာသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူ ဆီက ကြားခဲ့တာလဲ”

ဖန်းဟု စကားမပြောတော့ပါ။

သူသည် လက်ဟန်ခြေဟန် ပြလိုက်သည်။

သို့သော်...

ဖန်းယိ ပုန်းအောင်းနေသော နေရာမှ ကြည့်လျှင် ဖန်းဟု၏ နောက်ကျောကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် ဖန်းဟုက မည်သို့ လက်တန်ခြ

သည်ကို မတွေ့ရပါချေ။

လူဝကြီး မျက်နှာအနည်းငယ် ပျက်သွားသည်။

“မင်း သူ့ကို သိတယ် ဟုတ်လား”

ဖန်းဟု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တဲ့၊ သူက ကျုပ်နဲ့ အလွန်ရင်းနှီးပါတယ်”

လူဝကြီး တွေဝေသွားသည်။

အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ဖန်းဟုအား စိုက်

ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းက ဒီလူ့ဂ္ဂစာနဲ့ ပတ်သက်နေတော့ မင်းကို ခုကွမထေး တော့ပါဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းတော့ မေးရမယ်”

“ဓေးပါ ခင်ဗျာ”

“တိန့်စန်းဟာ မာနမင်းသမီးကို ကူညီပေးရတဲ့အတွက် ဒီ နေရာမှာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာကြာနေခဲ့တာ အမှန်ပဲလား”

ဖန်းဟု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အခု သူ့ကော ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ မီးထဲပါသွားသ လား”

ဖန်းဟုက...

“မီးလောင်တဲ့အခါမှာ သူ ဒီမှာရှိသေးတယ်၊ မီးငြိမ်းသွား တဲ့အခါ သူ့အလောင်းကို လုံးဝမတွေ့ခဲ့ဘူး”

လူဝကြီး မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“သူ့အလောင်း မရှိဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်သိသ လဲ”

ဖန်းဟုက...

“ဒီနေရာကို လိုက်ပြီးရှင်းတဲ့အခါမှာ အလောင်းတစ်ခုမှ မ တွေ့ခဲ့ရလို့ပါ”

လူဝကြီးက...

“ဒါနဲ့ မာနမင်းသမီးမှာ အလွန်တန်ဖိုးရှိတဲ့ သိုင်းကျမ်းတစ် ဆူရှိတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လား”

ဖန်းဟု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုယင် ခုန ခင်ဗျားတို့လူတွေဟာ ဒီမှာတွင်းတူးရှာ

နေတာ ဒီကျမ်းစာအုပ်ကို ရှာနေကြတာနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားတို့ ရှာလို့ကောတွေ့ရဲ့လား”

ဖန်းဟု ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့လူတွေ ဒီအိမ်ရဲ့ မြေတစ်ခုလုံးရှာခဲ့ပါတယ်၊ အခု ထိ ဘာကိုမှ မတွေ့သေးဘူး”

လူဝကြီးက ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့်...

“ဒါဖြင့် ထပ်ပြီးရှာကြည့်ပါဦးလား”

ဖန်းဟုသည် စုကွမ်းအား မျက်ရိပ်တစ်ချက်ဖြပြီး တွင်းထဲ ခုန်ချလိုက်သည်။

စုကွမ်းကလည်း တွင်းထဲ ခုန်ချလိုက်သည်။

အတော်လေးကြာမှ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အပေါ်သို့ပြန် လည်ခုန်တက်လာလေသည်။

လူဝကြီးက...

“တွေ့ခဲ့လား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဖန်းဟုက လက်နှစ်ဘက်ဖြန့်ပြလိုက်ပြီး..

“ကျုပ်တို့တော့ လက်လျှော့လိုက်ပါပြီဗျာ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

လူဝကြီး အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှာမတွေ့တာ ပိုကောင်းတယ်၊ နို့မဟုတ်ယင် ဒီအတွက်

နဲ့လူအတော်များများ ခုကွရောက်နိုင်တယ်”

ဖန်းဟု ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်သည်။

“တခြားကိစ္စမရှိဘူးဆိုယင် ကျုပ်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

လူဝကြီးက ရယ်မောပြီး လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“ကြွပါများ...ကြွပါ။ ခင်ဗျားကိုတွေ့နေယင် လူ့ဝှေ့စာကို သတိရနေဦးမယ်”

ဖန်းဟုနှင့်စုကွမ်းတို့သည် သူ့လူများအား တစ်ချက်လက် ဝှေ့ယမ်းပြီး ထိုနေရာမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

လူဝကြီးက သဘောကျစွာ ရယ်မောယင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ တော့သည်။

လျှို့ဝှက်အသံရှင်

ဖန်းဟုတို့လူစု ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် လူဝကြီးက ရယ်မောယင်း...

“မင်းတို့ အထဲမှာနေရတာ ပူမနေဘူးလား၊ အပြင်ကို ထွက်ခဲ့ပါကွာ”

ဖန်းယီ အံ့သြသွားသည်။

လူဝကြီးသည် မည်သူနှင့် စကားပြောနေသည်ကို နားမလည်လိုက်ပါချေ။

လူဝကြီးက သူတို့ပုန်းအောင်းနေသောတက်သို့ မျက်နှာရူပြီး ပြုံးနေ၏။

“ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ အပြင်မှာ လေလောင်းလေ သန့်ရှိတယ်ကွ”

၈၀ ❖ မိုးကျော်သူ

လွယ်လွယ် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဝလွန်းတဲ့လူက ထုံထိုင်းတယ်ဆို၊ ဒီလူဝကျတော့ ပါးလိုက်တာမှလွန်ရော”

သူမသည် ယင်းသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ပုန်းအောင်းရာမှ ထွက်သွားလေသည်။ ဖုန်းယီက သူမအား ဟန့်တားရန်ပင် အချိန်မစီလိုက်တော့ချေ။

လူဝကြီးသည် ထွက်လာသူမှာ ရိုးရိုးသားသား လှလှပပ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် အနည်းငယ် အံ့သြသွားသည်။

လွယ်လွယ်က လူဝကြီး၏ခုတင်ရှိရာသို့ တည့်မတ်စွာ လျှောက်သွားသည်။

“စားစရာတွေ အတော်များနေပါလား၊ ရှင်တစ်ယောက် တည်း စားလို့ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတောင် သွားရည်ကျလာပြီ”

သူမကပြောယင်း ခုတင်ပေါ်မှ ပန်းသီးတစ်လုံး ယူ၍ကိုက်စားလိုက်လေသည်။

လူဝကြီးက သူမအား အတန်ကြာ အကဲခတ်ကြည့်ပြီးမှ-

“မင်း ငါ့ကို မကြောက်ဘူးလား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ”

လူဝကြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်လူသတ်တာကို မင်းတွေ့တယ် မဟုတ်လား”

အယောင်ဆောင်လုလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၈၁

လွယ်လွယ် ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ရှင်လို ထိတ်ထိတ်ကြဲ သိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးက ကျွန်မလို အညတရ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒုက္ခမပေးဘူးဆိုတာ ကျွန်ယုံတယ်”

လူဝကြီး အလွန်ပင် သဘောကျသွား၏။

“မင်းက အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ စကား အတော်တတ်ပါလား အစားကြီးပုံ ငါနဲ့တူလိုက်တာ၊ ငါ့သမီးလုပ်ဖို့တောင် ကောင်းတယ်” လွယ်လွယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်သမီးလုပ်ရတာ ကောင်းပါတယ်၊ နေ့တိုင်း စားချင်တာ စားရမယ်၊ သူများစော်ကားမှာကိုလည်း မကြောက်ရဘူး၊ ဒါပေမယ့်”

လူဝကြီးက ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကိုမြှောက်ပေးနေလို့ အလတားပဲ၊ မင်းနဲ့အတူ လူတစ်ယောက်ပုန်းနေတာကို ငါသိတယ်၊ သူက ဘာဖြစ်လို့ ထွက်မလာတာလဲ၊ ငါ့ကိုကြောက်နေလို့လား”

လွယ်လွယ် ပြုံးလိုက်သည်။

“သူက ရှင်ကို ကြောက်လိမ့်မယ်လို့ ရှင်ထင်ယင် မှားသွားမှာပေါ့”

လူဝကြီး ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘာလဲ မင်းက အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ရည်းစားများရှိလား”

၈၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ဟုလည်း မေးလိုက်သည်။

လွယ်လွယ်က သူ့အား မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ရှင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ သူက ကျွန်မအစ်ကို ဝမ်းကွဲပါ။ ရုပ်ရည်က နုပေပေမယ့် ဒေါသကြီးတဲ့အခါမှာ ကျွန်မ ဘာဘာစောင် သူ့ကို ကြော့ကန်ရတယ်ရှင်”

လူဝကြီးက သူ့မအား စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းဘာဘဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

လွယ်လွယ်က ပြူးလိုက်သည်။

“ရှင် သူ့ကို သိပါတယ်၊ ခုနကပဲ ရှင်က သူ့နာမည်ကို ပြော သေးတယ်လေ”

လူဝကြီး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်သူများပါလိမ့်”

သူက တခဏ စဉ်းစားပြီးမှ...

“ဪ တိန့်စန်း ဟုတ်လား”

လွယ်လွယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မဘာဟာ ဘယ်လောက် တော်သလဲ

တာ ရှင်သိပါတယ်”

“ဟား..ဟား..ဟား”

လူဝကြီး အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ တိန့်စန်းက ထွက်မလာပုံ

အယောင်ဆောင်လူလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၈၃

ဘဲ ပုန်းနေပြီး မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ကြွားလုံးထုတ်ဖို့ လုပ်တာတော့ သဘာဝမကျဘူး ထင်တယ်”

လွယ်လွယ် နှုတ်ခမ်းစုထားသည်။

“ရှင်က ကျွန်မအစ်ကိုနဲ့ တဘက်ကို အထင်သေးလှချည်လား”

လူဝကြီး ရယ်မောလိုက်သည်။

“ငါ တိန့်စန်းကို ကြောက်နေတယ်လို့ မင်းထင်သလား”

လွယ်လွယ် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ရှင်က မကြောက်ဘူးလား”

လူဝကြီးက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ်က သူ့ကို ကြောက်နေယင် ဒီကိုတောင် လာမှာမ

ဟုတ်ဘူးကွ”

လွယ်လွယ် အကြံအစည်ကလေးလေသည်။

ဖန်းယီ ပုန်းအောင်းသော နေရာသို့ မသိမသာ လှည့်ကြည့်

လိုက်သည်။

ဖန်းယီမှာ သတ္တိနည်းသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။

အဘယ်ကြောင့် ယခုအထိ ထွက်မလာသည်ကို တွေးရခက်

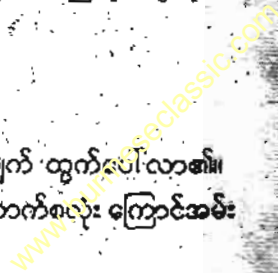
နေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဟား..ဟား..ဟား”

အေးစက်သော ရယ်မောသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

လူဝကြီးနှင့် လွယ်လွယ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကြောင်အမ်း

အမ်း ဖြစ်သွားကြသည်။

အတန်ကြာမှ လူဝကြီးက သတိဝင်လာပြီး...

“ဘယ်သူလဲ”

ဟုလှမ်းမေးလိုက်သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ဘယ်သူလဲ”

ဟူသော အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူဝကြီး အံ့အားသင့်သွား၏။

အကြောင်းမှာ...

ထွက်ပေါ်လာသော အသံသည် မိမိ၏အသံနှင့် တထေရာ

တည်း တူနေသည် မဟုတ်ပါလား။

တနည်းအားဖြင့် ပဲ့တင်သံဟု ထင်ရလောက်အောင်ပင် ဖြစ်နေ၏။

လွယ်လွယ်လည်း အံ့ဩနေ၏။

ထိုစကား ပြောသူမှာ ဖန်းယီ မဟုတ်နိုင်ဟုလည်း သိလိုက်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင်...

ယခု စကားပြောသူက မည်သူနည်း။

ဖန်းယီက အဘယ်ကြောင့် ထွက်မလာပါသနည်း။

လူဝကြီးသည် ထိုအသံကို ကြားရသဖြင့် အနည်းငယ် ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဟေ့ မင်းက ထွက်မလာဘဲဘဲ ငါပြောတဲ့ စကားကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ပြောနေတာလဲ”

အသံရှင်ကလည်း...

“ဟေ့ မင်းက ထွက်မလာဘဲဘဲ ငါပြောတဲ့ စကားကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ပြောနေတာလဲ”

လူဝကြီး မျက်မှောင်တုပ်သွားသည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

အသံရှင်၏အသံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

လူဝကြီးက အတန်ကြာအောင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေပြီးမှ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က တခြားလူစကားကို လိုက်ပြောတတ်တာကလွဲလို့ ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ဝက်ပဲ”

အသံရှင်ကလည်း...

“ကျုပ်က တခြားလူစကားကို လိုက်ပြောတတ်တာကလွဲလို့ ဘာမှအသုံးမကျတဲ့ဝက်ပဲ”

ဤသို့ဖြင့်...

လူဝကြီး ပြောသော စကားများကို ထိုအသံရှင်က ငယ်လုံးမကျန် လိုက်ပြောနေသဖြင့်...

အတန်ကြာသောအခါ လူဝကြီး၏နဖူးပေါ်မှ ချွေးများ စီးကျလာလေသည်။

www.burmeseclassic.com

၈၆ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသည် ဒေါသထိန်းနိုင်တော့ဘဲ...

“မင်းက ငါ့ကို အခုလို ဆက်ပြောနေယင် မင်းကို ငါသတ်ရ

လိမ့်မယ်”

အသံရှင်ကလည်း ဒေါသသံဖြင့်...

“မင်းက ငါ့ကို အခုလို ဆက်ပြောနေယင် မင်းကို ငါသတ်ရ

လိမ့်မယ်”

လူဝကြီး၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထခုန်လိုက်ပြီး မြင်းလှည်းဆီသို့ ပြေးလွှားသွားလေသည်။

သူ့ခုတင်ကြီးကိုပင် မယူနိုင်တော့ဘဲ မြင်းလှည်းကို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

အယောင်ဆောင်လှလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၈၇

လွယ်လွယ်သည် လူဝကြီး ရုတ်တရက် ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားသည်ကို ငေးကြည့်နေ၏။

လူဝကြီးသည် မိမိ၏ဘာသာဖြစ်သူ တိန်စန်းကိုပင် မကြောက်ဟု ဆိုသည်။

ဖန်းဟုတို့လူစုကိုလည်း သူက လုံးဝမမူသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ဆိုသော်...

ယခုမူ သူက အဘယ်ကြောင့် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာ ထွက်ပြေးရပါသနည်း။

သူမသည် ယင်းသို့ တွေးယင်း ပုန်းအောင်းသည့် နေရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး...အစ်ကိုကြီး”

သူမက ကျယ်လောင်စွာ ခေါ်လိုက်သော်လည်း ဖန်းသိမ်း ထူးသံ မကြားရပါချေ။

သူမသည် စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ပုန်းအောင်းသော နေရာသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

ဖန်းသိမ်းသည် မူလနေရာမှာပင် လဲလျောင်းနေပြီး သူမအား မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ခုနက တခြားလူက ပြောနေတယ် မှတ်တယ်၊ လတ်စသတ်တော့ အစ်ကိုကြီးက အသံတုပညာလဲ တတ်တာတော့ကိုး”

သူမသည် အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

၈၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“လူဝကြီးမှာဖြင့် တခါတည်း ထွက်ပြေးသွားတာ တန်းနေတာပဲရှင့်”

သို့သော်...

ဖန်းယီက သူမအား မျက်လုံးပြူး၍သာ ကြည့်နေပေသည်။

စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောပါချေ။

လွယ်လွယ်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“အစ်ကိုကြီး၊ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ စကားမပြောတာလဲ”

သူမသည် ပြောယင်း ဖန်းယီ၏လက်အား ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ဖန်းယီ၏လက်များသည် အေးစက်တောင့်တင်းနေသည်ကို

တွေ့ရသည်။

“ဟင်”

လွယ်လွယ် ရင်ထိတ်သွားသည်။

ဖန်းယီ၏တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းနေသည်ကို တွေ့ရတော့မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖန်းယီအား သွေးကြောပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လွယ်လွယ်သည် တိန့်စန်းထံမှ ပညာအမွေ ရရှိထားသူ ဖြစ်၍ သိုင်းလောက၌ ရှိသမျှသော ဂိုဏ်းအဖွဲ့အသီးသီးမှ သွေးကြောပိတ် ပညာများကို နားလည်ထားသဖြင့် သူမသည် ဖန်းယီ၏

သွေးကြောများကို ဖြေပေးလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ...

အယောင်ဆောင်လူလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၈၉

ဖန်းယီက ခြေလက်များ လှုပ်ရှားနိုင်တော့သည်။

လွယ်လွယ်က...

“နေပါဦး၊ အစ်ကိုကို ဘယ်သူက လာပြီး သွေးကြောပိတ်

ထားတာလဲဟင်”

သိလိုစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဖန်းယီ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ညီမ ထွက်သွားပြီး အစ်ကိုက လိုက်ထွက်မယ်

အဖြူမှာ လူတစ်ယောက်က အစ်ကို့ရဲ့ သွေးကြောကို ပိတ်လိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့်..”

လွယ်လွယ်က...

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

ဖန်းယီက...

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ အစ်ကို လုံးဝမမြင်လိုက်ဘူး”

လွယ်လွယ် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“နေပါဦး၊ ဒီလူက ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ”

ဖန်းယီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ညီမ ထွက်သွားတာ တွေ့တော့ ကျုပ်က လိုက်ထွက်မယ်

အဖြူမှာ ကျုပ်နောက်က လက်တစ်ဘက်က ကျုပ်ရဲ့ သွေးကြောကို ပိတ်လိုက်တာပဲ”

လွယ်လွယ်သည် ဖန်းယီ၏နောက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ

နံရံ၌ အပေါက်တစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဒီလူက အဲဒီ အပေါက်ထဲက ဝင်လာတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဖန်းယီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

လွယ်လွယ်က...

“သူဝင်လာပြီး လူဝကြီး စကားပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်ပြော

တယ် ဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဖန်းယီက...

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်ပြီး အဲဒီ အပေါက်ကနေပဲ ပြန်ထွက်
သွားတယ်”

လွယ်လွယ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း ဒီလူက တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ”

ဖန်းယီသည် ခြေလက် လှုပ်ရှားလာနိုင်ပြီ ဖြစ်ရာ သူတို့
သည် ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ထူးဆန်းသောပစ္စည်း

မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးမှာ မီးလောင်ကျွမ်း၍ ပြိုလဲနေသော
အိမ်ယာများ...

အငွေ့တထောင်းထောင်း ရှိနေသေးသော မီးကြွင်းမီးကျန်
များကိုသာ တွေ့ရသည်။

ဖန်းယီက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်
သည်။

“အင်း လောဘ...လောဘ၊ အတော်ကြောက်စရာကောင်းပါ
လား၊ လောဘအတွက်ကြောင့် လူအများရဲ့ အိုးအိမ်စည်းစိမ်တွေ

ပျက်စီးဆုံးရှုံးရတယ်”

ထိုစဉ်...

လွယ်လွယ်၏အော်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။

“အစ်ကိုကြီး မြန်မြန်လာစမ်းပါ”

ထိုအသံသည် ဖန်းဟုတို့လူစုက တူးထားသော မြေတွင်း

ကြီးထဲမှ ထွက်လာသော အသံ ဖြစ်သည်။

ဖန်းယီ ရင်ထိတ်သွားသည်။

ချက်ချင်းပင် မြေတွင်းထဲသို့ ခုန်ချလိုက်လေသည်။

ဖန်းယီ မြေတွင်းထဲ ရောက်ရှိသွားသောအခါ လွယ်လွယ်က သံသေတ္တာလေးတစ်လုံး ပွေ့ပိုက်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး ကြည့်စမ်း၊ သူတို့ လိုက်ရှာနေတဲ့ ပစ္စည်းဟာ ဒီသေတ္တာများ ဖြစ်နေမလား”

ဖန်းယီသည် လွယ်လွယ်မှာ အန္တရာယ် မရှိသည်ကို တွေ့ရတော့မှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

သူက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ကာ...

“ဟုတ်မယ် ထင်တယ်”

လွယ်လွယ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ ဖွင့်ကြည့်ကြရအောင်”

ဖန်းယီ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“မြို့ကလေးတစ်မြို့လုံး မီးလောင်တိုက်သွင်းပြီး လိုက်ရှာနေတဲ့ ပစ္စည်းဟာ ဘာတွေလဲဆိုတာ ကြည့်ရမှာပေါ့”

သံသေတ္တာထဲ၌...

ဝါးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လေးထောင့်အပြားတစ်ခုနှင့် စာရင်းစာအုပ်တစ်အုပ်မှ လွဲ၍ အခြားမည်သည့် ပစ္စည်းမှ မတွေ့ရပါ။ ထိုလေးထောင့် ဝါးပြားမှာလည်း သာမန်ဝါးပြားတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ဝါးပြားပေါ်၌ ဂုန်နီအိတ်တစ်လုံးပုံ ထွင်းထားလေသည်။ ထွင်းထားသော လက်ရာမှာလည်း အလွန်ညှိဖျင်းနေ၏။ ထိုဝါးပြားသည် မည်သို့မျှ တန်ဖိုးမရှိသည်မှာ သေချာလှပေသည်။

ထိုစာရင်းစာအုပ်မှာလည်း သာမန်ကုန်စုံဆိုင်များတွင် ရေးမှတ်သော စာရင်းစာအုပ်နှင့် တပုံစံတည်း ဖြစ်နေသည်။

ထိုစာအုပ်ပေါ်၌ စာတစ်လုံးမှ ရေးထားခြင်း မရှိပါချေ။ ဖန်းယီနှင့် လွယ်လွယ်တို့သည် အတန်ကြာ ကြက်သေလေသွားကြသည်။

အတော်လေးကြာမှ လွယ်လွယ်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

၉၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဒီပစ္စည်းနှစ်ခုက ဘယ်လောက်များ တန်ဖိုးရှိလို့ ဖန်းဟုတို့က ဒီလောက်တောင် သံသယမရှိဘဲ လိုချင်နေရတာလဲ”

သူမသည် ပြောရင်း ထိုပစ္စည်းများကို မြေပေါ်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်လေသည်။

ဖန်းယီက ပြန်လည်ကောက်ယူလိုက်သည်။

“လွှင့်ပစ်လို့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ သူတို့ ဒီလောက်တောင် လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းဆိုတော့ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

ပြောရင်း သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

လွယ်လွယ်က ကန့်ကွက်ခြင်း မရှိပါချေ။

အယောင်ဆောင်လုလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၉၅

ဖန်းယီနှင့် လွယ်လွယ်တို့သည် ထိုစာရင်းစာအုပ်နှင့် ဝေးထောင့်ဝါးပြားအား သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

သူတို့သည် သုံးရက်ခန့် ခရီးထွက်ခဲ့ပြီးနောက် မကြာမီ သူတို့သည် အမည်မသိသော မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူတို့သည် အလွန်ခမ်းနားသော တည်းခိုခန်းတစ်ခုသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူတို့အား ဆီးရွှံ့ကြိုဆိုလိုက်လေသည်။ ဖန်းယီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့ဆိုင်မှာ ဆိုင်လုလင် မရှိဘူးလား”

မိန်းကလေး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မတို့ တည်းခိုခန်းမှာ အမျိုးသမီးပိုင်ရှင်ဖြစ်နေလို့ အလုပ်သမားတွေကလဲ အမျိုးသမီးတွေချည်း ဖြစ်နေလို့ပါ”

ဖန်းယီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကို အခန်းနှစ်ခန်းပေးပါ”

မိန်းကလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မနောက်ကိုသာ လိုက်ခဲ့ပါရှင်”

မိန်းကလေးသည် သူတို့အား နောက်ဘက်ဆောင်သို့ ဆောင်သွားလေသည်။

သူ့အား နှုတ်ဆက်လိုက်သော မိန်းကလေးမှာ ကြီးလှူ ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေ သည်။

သူ၏ခြေလှမ်းများမှာလည်း ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွား သည်။

ကြီးလှူက ပြုံး၍ အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

“ဒီလိုပေါ့ရှင်၊ လောကဟာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဆုံရပြန်ပြီ”

ဖန်းယီက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲဗျ”

ကြီးလှူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟဲ..ဟဲ ကျွန်မက ဒီတည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် ဖြစ်နေပြီလေ”

“ဟောဗျာ”

ကြီးလှူ ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင် တော်တော် အံ့ဩသွားသလား၊ ဒါနဲ့ ရှင့်အမျိုးသမီး

ပိုက်မူနဲ့ တွေ့သေးသလား”

လွယ်လွယ်သည် ဖန်းယီအား မေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ

ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဖန်းယီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာပြောမှန်း ကျုပ် မသိဘူးဗျ”

“ခပ်”

အပေးအယူ

ဖန်းယီသည် မိန်းကလေး ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်သွားရာ

အနောက်ဘက်အဆောင်သို့ ရောက်ရှိသွားလျှင်...

“ဪ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဆုံကြပြန်ပြီ”

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏အသံသည် ထိပ်ဆုံးအခန်းမှ

ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဖန်းယီက လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟင်”

သူ၏မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ...

၉၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ကြိုးလှဲ့ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“ရှင် ဘူးကွယ်မနေပါနဲ့ရှင်၊ ဟိုတစ်နေ့တုန်းက ရှင်နဲ့ ပိုက်မူ တည်းခိုခန်းတစ်ခန်းတည်းမှာ အတူ တည်းနေတာကိုတောင် ကျွန်မ တွေ့လိုက်ပါသေးတယ်”

ဖန်းယီက အတန်ကြာ ဆိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ သက်ပြင်းတစ် ချက်ချလိုက်သည်။

“သူက ကျုပ်ကို ဓာခြားဖန်းယီလို့ ထင်ပြီး ကျုပ်ကို ရန်မူ တာပါဗျာ”

ကြိုးလှဲ့ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူးရှင်၊ သူက ရှင့်ကိုမမှတ်မိယင် တည်းခိုခန်း တစ်ခုတည်းမှာ အတူနေပါ့မလား”

ဖန်းယီက...

“ဒါကတော့ သူက ကျုပ်ကိုသတ်ဖို့ သက်သက် အကွက် ဆင်တာဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ”

ကြိုးလှဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။

“မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ သူက ရှင့်ကိုသတ်ချင်တယ်ဆိုယင် ဘာ ဖြစ်လို့ လူတွေစုံလာမှ ရန်မူတာလဲရှင့်”

ဖန်းယီ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ကြိုးလှဲ့က စကားဆက်လိုက်သည်။

“ငိုက်မူက ရှင်ဟာ သူ့ရဲ့ခင်ပွန်းလောင်းဆိုတာသိလို့ တမင် တကာရန်မူပြလိုက်တာပါ”

အယောင်ဆောင်လုလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၉၉

ဖန်းယီက စကားမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

ကြိုးလှဲ့က...

“ဒါမှာ ရှင့်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ကျွန်မက ဖန်းဟုဆီ သွား ပြောပြယင် ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်မလဲဆိုတာ ရှင်သိပါတယ်”

ဖန်းယီ ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ သွားပြီး မပြောပြတာလဲ”

ကြိုးလှဲ့က...

“ဒါကတော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မ အပေးအယူညီမျှမယ်ဆိုယင်တော့ ကျွန်မသွားပြီး ပြောမပြတဲ့အပြင် ရှင့်ကို အကူအညီပေးဦးမယ်”

ဖန်းယီက...

“မင်းက ဘာအကူအညီပေးဦးမှာလဲ”

ကြိုးလှဲ့က...

“ရှင်နဲ့လက်တွဲပြီး ဖန်းဟုအတူကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ် လိုက်မယ်”

ဖန်းယီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်းဟာ သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးချင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ပဲ၊ ဖန်းဟုကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းမှသာလျှင် မင်းက သူ့နေရာကိုရ နိုင်မယ် မဟုတ်လား”

ကြိုးလှဲ့က...

“ဟုတ်တယ်လေ”

ဖန်းယီက...

“ဒါဆို မင်းက ကျုပ်ကို ကူညီတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ မင်းရဲ့အကြံ
အစည်အောင်မြင်ရေးအတွက် ဂါကို အသုံးချတာပါ။”

ကြီးလှ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်နဲ့ကျွန်မ လက်တွဲမှသာ ရှင်အကြံကော
ကျွန်မအကြံပါ အောင်မြင်မယ် မဟုတ်လား။”

ဖန်းယီ မဲ့လိုက်၏။

“ကျုပ်က လက်မတွဲဘူးဆိုယင်ကော။”

ကြီးလှက အေးစက်စက်ဖြင့်...

“ဒါလွယ်ပါတယ်၊ ရှင်းပစ်လိုက်ရုံပေါ့။”

အခြေအနေမှာ တေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်နေ၏။

မလုပ်ချင်ဘဲ လုပ်ဆောင်ရသည်။

လုပ်ချင်လျက်နှင့်လည်း မလုပ်နိုင်ပါ။

ယခုလည်း ဖန်းယီက ဤအခြေအနေမျိုးသို့ ရောက်နေ၏။

သူသည် မည်သည့်အခါမျှ ကြီးလှနှင့် လက်တွဲရန် စိတ်ကူး

မရှိခဲ့ပါ။

ယခုမှာမူ...

ဖန်းယီသည် သူ့စွဲမှန်းနေသော ကြီးလှနှင့်လက်တွဲရမည့်
အခြေအနေမျိုးသို့ ရောက်ရှိနေ၏။

လွယ်လွယ်သည် ဖန်းယီအားကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်
ကာ မျက်ရည်များ ကျဆင်းလာလေသည်။

ကြီးလှ ပြုံးလိုက်သည်။

“လွယ်လွယ်...မင်းက အတော်လေး မျက်ရည်လွယ်တာပဲ
ကိုး၊ မင်းရဲ့သွေးကြောထဲမှာ မျက်ရည်တွေပဲရှိတယ် ထင်တယ်”

လွယ်လွယ် ဒေါသထွက်လာသည်။

“ရှင်ရဲ့သွေးကြောထဲမှာကော သူများကို ဒုက္ခပေးမယ့် ဉာဉ်
ဆိုးတွေပဲ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။”

ကြီးလှ အပြုံးမပျက်ပါ။

“တချို့က ဝမ်းနည်းတဲ့အခါ စိတ်မတိုတတ်ဘူး၊ မင်းက
တော့ မျက်ရည်ကျယင်း သူများကို အပြစ်ပြောတတ်တာကိုး”

လွယ်လွယ်က...

၁၀၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဒါ ဘာဆန်းလဲ ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ လူသတ်တာက ပိုပြီးအံ့ဩစရာကောင်းတယ်”

ကြိုးလျှံက...

“ဒါ အံ့ဩစရာမလိုပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မာနမင်းသမီးကိုဘယ်သူမှမမိလို့ပဲ”

လွယ်လွယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ရှင်သိတယ် ဟုတ်လား”

ကြိုးလျှံက...

“သိပ်သိတာပေါ့”

လွယ်လွယ် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့သိသလဲ”

“ကျုပ်က ဒီလောက်မှ အရည်အချင်းမရှိယင် ဖန်းဟုနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ယှဉ်နိုင်မှာလဲ”

သူမသည် ဖန်းယီဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင့်ကို ကျွန်မ ချီးကျူးစဉ်းမယ်”

ဖန်းယီက...

“ဘာများလဲဗျ”

ကြိုးလျှံက...

“ရှင် အခုလို အလွန်လိမ္မာပါးနပ်တဲ့ ဇနီးတစ်ဦးရတာကို ချီးကျူးနေတာပါ”

ဖန်းယီက လွယ်လွယ်အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

အယောင်ဆောင်လုလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၁၀၃

လွယ်လွယ်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွားပြီး ခေါင်းငုံ့ထားလေသည်။ ဖန်းယီက ကြိုးလျှံအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“နေပါဦး၊ မင်းက သတင်းတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အတွင်းကျကျ သိထားရတာလဲ”

ကြိုးလျှံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မက ငှက်စကားတွေကို တတ်တယ်ဆိုတာ ရှင်မေ့နေပြီလား”

ဖန်းယီ မှဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း ငှက်စကားတတ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်လို့ ထင်သလား”

ကြိုးလျှံက ရယ်မောယင်း...

“ကျွန်မ ငှက်စကားကို မတတ်ယင် ရှင်ရေတွင်းထဲကျတုန်းက ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် သိပြီး အချိန်မီ လာကယ်နိုင်မှာလဲ”

ဖန်းယီ မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို လာကယ်တာ မင်း မဟုတ်ဘူး”

ကြိုးလျှံ လက်ကာပြလိုက်၏။

“ထားပါတော့လေ”

ထိုစဉ် အပြင်ဘက်မှ တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဒေါက်..ဒေါက်

“ဘယ်သူလဲ”

ကြိုးလျှံက လှမ်းမေးလိုက်၏။

“စန်းစန်းပါ”

စကားသံနှင့်အတူ အခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး မိန်းကလေး တစ်ဦး လှမ်းဝင်လာသည်။ ကြိုးလျှံက...

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ညော်သည်သုံးယောက် ရောက်နေတယ်၊ သူတို့ပုံစံ ထူးခြား နေလို့ လာပြီး သတင်းပို့တာပါ”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်ယင်း ထွက်ခွာသွား၏။

ကြိုးလျှံက...

“ကဲ လာ အခြေအနေကို တစ်နေရာက သွားကြည့်ရ အောင်”

ဖန်းယီတို့အား ခေါ်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

အဆက်အသွယ်

အခန်းထဲရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် လူသုံးယောက် ထိုင်နေသည် ကို တွေ့ရလေသည်။

ဖန်းယီသည် ထိုလူများအား တွေ့ရသည်နှင့် နဖူးပေါ်မှ ရွေးများ စီးကျလာသည်။

အကြောင်းမှာ...

ထိုလူများမှာ အဆိပ်ဘုရင်စွမ်းနှင့် ရိုလိုတို့ ဖြစ်နေခြင်း ကြောင့်ပင်။

ထို့အပြင် သူတို့သုံးယောက်အနက် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင် ထားသော လူငယ်အား တွေ့ရသည်။

သူတို့ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် လူငယ်သည် စန်းစန်းအား လက် ဆွဲကာ တခြားစားပွဲပိုင်းသို့ ပြောင်းသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဝူးစွမ်းက အလိုမကျသော အမှုအရာဖြင့်...

“ဒီသူငယ်ဟာ အပျော်အပါးမက်ပုံရတယ်၊ ဘာကြောင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးက ထည့်ပေးလိုက်မှန်း မသိဘူး”

ရိုလိုက...

“ကျုပ်လဲ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့စကား နားထောင်ရမယ် လို့တော့ မှာလိုက်တယ်”

ဝူးစွမ်းက...

“အခု သူ ဘာလုပ်နေလဲ၊ အမြင်ပဲ မဟုတ်လား”

ရိုလိုက...

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဒီလောက် ယုံကြည်ပုံထောက်ယင် အကြောင်းတစ်ခု ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ဝူးစွမ်းက...

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိသလား”

“မသိဘူး”

အခန်းနံရံမှ ချောင်းကြည့်နေသော ဖန်းယီတို့သည် ဝူးစွမ်း ၏စကားကို နားထောင်ယင်းမှ လူငယ်သည် လျှို့ဝှက်သူတစ် ယောက် ဖြစ်သည်ကို နားလည်လိုက်ကြလေသည်။

အချိန်များ တစ်ရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ဝူးစွမ်းက...

“အခုထိ မလာသေးပါလား”

ရိုလိုက...

“လာခါနီးပါပြီ မလောပါနဲ့”

သူတို့ ယင်းသို့ ပြောနေစဉ်မှာပင် အစိမ်းရောင်ဖျင်ကြမ်း အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခမောက်ဆောင်းကာ ရုပ်ဖျက်ထားသူတစ်ဦး ရောက်ရှိလာသည်။

ရောက်ရောက်ချင်းပင် ထိုလူက...

“လေစိမ်းတိုက်တာ ကြာသွားပြီလား”

ရိုလိုက အက်ခတ်ယင်း...

“ကြာသွားပြီ၊ အခု ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“နေရာမှန် ပြန်သွားပြီ”

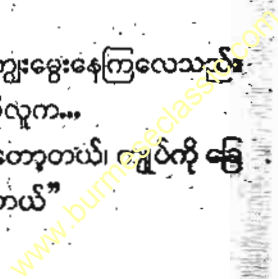
ရိုလို၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားသည်။

“ထိုင်ပါဗျာ”

သူတို့သည် လျှို့ဝှက်သင်္ကေတဖြင့် အချိန်းအဆက် ပြုလုပ် နေမှန်း ဖန်းယီတို့ နားလည်လိုက်၏။

ရိုလိုတို့သည် ထိုလူအား ဧည့်ခံကျွေးမွေးနေကြလေသည်။ အတန်ကြာ စားသောက်ပြီးမှ ထိုလူက...

“အခုမှပဲ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတော့တယ်၊ ငျှပ်ကို ခြေ ရာခဲမရအောင် မနည်းကို ရုပ်ဖျက်ထားရတယ်”

၁၀၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသည် ဂူးစွမ်းအား အကဲခတ်ကြည့်ယင်း...

“အရေးကြီးဆုံးအချက်က ဂူးစွမ်း ဘာကြိုက်တတ်တယ်ဆိုတာပဲ”

“ဂူးစွမ်းက အစပ်ကြိုက်တယ်၊ ကျုပ်က အစပ်ကြောက်တယ်၊ အခုတော့ ပြဿနာ မရှိတော့ပါဘူး၊ နှစ်နှစ်လောက် ကျင့်ခဲ့တော့ အသားကျသွားပါပြီ”

ထိုလူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မဆိုးဘူး၊ အမူအရာ လေသံကအစ ဂူးစွမ်းနဲ့ ချွတ်စွပ်ပဲ”

သူ၏စကားကြောင့် ဂူးစွမ်းနှင့် ရီလိုတို့၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားလေသည်။

ကြိုးလျှံ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဖန်းဟုရဲ့ အကြံအစည်ဟာ အတော့်ကို ပီရီလှချည်လား”
ဖန်းယီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဂူးစွမ်းသာ အတုမဟုတ်ဘူး၊ စုကွမ်းတို့လူစုကလဲ အတုတွေ ဖြစ်နေတယ်ဗျ”

လွယ်လွယ်သည် ဖန်းယီ၏စကားကို နားမလည်ဘဲ ကြောင်၍ ကြည့်နေ၏

သူတို့သည် နံရံအပေါက်ကလေးမှ ထပ်မံချောင်းကြည့်လိုက်ရာ...

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ် ရောက်ရှိလာ

သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက ရီလိုဘက် လှည့်ကာ...

“သူက ခင်ဗျားတို့နဲ့ ပါလာတဲ့လူ ဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ရီလို ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

လူငယ်က...

“ခင်ဗျားစိုးရိမ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ဖန်းဟုရဲ့ မိတ်ဆွေပါ”

ခမောက်ဆောင်းထားသူသည် လူငယ်က ဖန်းဟု၏မိတ်ဆွေဟု ပြောသည်ကို ကြားသောအခါ အနည်းငယ် အံ့သြသွားလေသည်။

လူငယ်အား ကြည့်ကာ...

“မင်းနာမည် ဘယ်လို ခေါ်သလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

လူငယ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ကျော်ကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊

ဒါကြောင့် နာမည်ပြောလဲ ခင်ဗျား မသိပါဘူး”

ရီလိုက ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်သည်။

“သူ့နာမည်က ကူးကျန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ခေါင်းဆောင်ကြီး

နဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်ပေါ့ဗျာ”

လူငယ် လက်ကာပြလိုက်သည်။

၁၁၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျုပ်ကို မြောက်ပင်ဦး မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ဖန်းဟုက ကျုပ်ရဲ့ ဗီဘကို မသိပါဘူး၊ ကျုပ်ဗီဘ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျုပ်ကိုယ် တိုင်တောင် မသိပါဘူး”

ရဲလိုက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် သူ့အား ကြည့်နေ၏။

ကူးကျန်းက သူ့ရင်ဘတ်သူ ပုတ်ပြကာ...

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ကူးကျန်းလို့ ခေါ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား တို့ သိသလားဗျ”

ခမောက်ဆောင်းထားသူက ဟန်ဆောင်ပြီးကာ ခေါင်း ယမ်းလိုက်သည်။

“မသိပါဘူးဗျာ”

ကူးကျန်းက ရယ်မော စကားဆက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သိပါမလဲ၊ အမှန်ပြောရမယ်ဆိုယင် ကျုပ် ကို တစ်ယောက်ယောက်က ‘ကူးကျန်းမြစ်’ထဲက ကုယ်လိုက်လို့ ကျုပ် နာမည်ကို ကူးကျန်းလို့ အမည်ပေးကြတာဗျ”

ရဲလို၊ ဝှူးစွမ်းနှင့် ခမောက်ဆောင်းထားသူတို့သည် မည်သို့ ပြောရမှန်း မသိဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ သည်။

ကူးကျန်းက ထိုင်ချလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားတို့ စိတ်ထဲမှာ ကျုပ်ကိုတော့ ကျေနပ်ကြမယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ အခု ကျုပ် ဒီကို လာရတာလဲ၊ ဖန်းဟုက အကူအညီတောင်းလို့ လာ

အယောင်ဆောင်လုလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၁၁၁

ခွဲတာပါ”

ခမောက်ဆောင်းထားသူက နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်--

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဘာကိစ္စ ခင်ဗျားကို လာခိုင်းရတာ လဲ”

ကူးကျန်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“အပွင့်လင်းဆုံး ပြောရယင် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အသက် လုံခြုံရေး အတွက် ကျုပ်ကို အကာအကွယ်ပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းတာပါ”

ခမောက်ဆောင်းထားသူ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကိုယ်ကျုပ်တို့ ကာကွယ်နိုင်ပါသေး တယ်”

လေသံမာမာဖြင့် ပြောလာသည်။

ကူးကျန်း ပန်းတွန့်လိုက်သည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျား တကယ်ပဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကာကွယ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက...

“ဟုတ်တယ်”

ရင်ကော့ကာ ပြောလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကူးကျန်း ကောက်ကာငင်ကာ ရယ်မောလိုက်၏။

ခမောက်ဆောင်းထားသူ မကျေမနပ်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ကူးကျန်းက...

“ဒီလိုဆို ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား သိုင်းပညာတော်တော် ကောင်းတယ်လို့ ထင်နေတယ် ဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက...

“ကိုယ့်အသက်ကို ကာကွယ်ဖို့လောက်တော့ လုံလောက်ပါတယ်ဗျာ”

အေးစက်စက် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ကူးကျန်းက ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့်...

“ခင်ဗျားက ကိုယ့်ကိုကိုယ် အတော်အထင်ကြီးတားကိုး ခင်ဗျားအသက်ကို အန္တရာယ်ပေးဖို့ အလွန်လွယ်ကူတယ်လို့ ကျုပ် ထင်ထားပါတယ်”

ခမောက်ဆောင်းထားသူ ဒေါသထိန်းနိုင်တော့ပါ။

ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်ယင်း...

“မင်းစော်ကားလှချည်လား”

လက်ညှိုးထိုးကာ ပြောလသည်။

ရဲလိုနှင့် ဝူးစွမ်းတို့သည် အချင်းချင်း အပြန်အလှန် ကြည့်လိုက်ပြီး ဟန့်တားခြင်း မရှိပါ။

ကူးကျန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်ပညာကို စမ်းချင်လို့လား”

ခမောက်ဆောင်းထားသူက ဒေါသတကြီးဖြင့်...

“ဟုတ်တယ်”

ကူးကျန်း၏မျက်နှာ တည်သွား၏။

“ကောင်းပြီ”

သူစကားဆုံးသွားသည်နှင့် စားပွဲပေါ်မှ မီးအိမ်တစ်ချက် ငြိမ်းသွားပြီး ကူးကျန်းသည် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားလေသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

နောက်သို့ လှည့်ရန် အပြုတွင် သူ့နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့လည်ဂုတ်သို့ လေတစ်ချက်မူတ်လိုက်သလို ခံစားရလေသည်။

တဆက်တည်းမှာပင်...

ကူးကျန်း အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျုပ်ကသာ သတ်မယ်ဆိုယင် အခုလောက်ဆို ခင်ဗျား သေသွားပြီ”

ခမောက်ဆောင်းထားသူက ခံပြင်းစွာဖြင့်...

“ယား”

ညာသံပေးကာ လက်ကို နောက်ပြန်ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

“ဝစ်...ဝစ်...ဝစ်”

လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး အလင်းရောင်တန်းများ

သည် နောက်သို့ ပစ်လွှင့်သွားလေသည်။

တဆက်တည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်နောက်သို့ လှည့်လိုက်ရာ သူ့
နောက်တွင် လူရိပ်တစ်ခုမှ မတွေ့ရပါချေ။

သူ့ပစ်လွှင့်လိုက်သော လက်နက်ပုန်းများသည် နံရံပေါ်သို့
အစီအရီ စိုက်ဝင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူငယ်၏ကိုယ်ဖော့ပညာမှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်း
လောက်အောင် အဆင့်မြင့်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ရိုလိုနှင့်
ဂူးစွမ်းတို့ အံ့ဩကုန်ကြသည်။

တစ်ဘက်ခန်းမှ ချောင်းကြည့်နေသော ဖန်းယီတို့ပင် ထိတ်
လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့်
ရပ်နေ၏။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ချွေးများ စိန္တနေ၏။

ကူးကျန်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“ခင်ဗျား အခု ကျုပ်ကို အထင်ကြီးလာပြီမဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက လက်သီးနှစ်ဘက် ကျစ်ကျစ်
ပါအောင်ဆုပ်ထားသည်။

ကူးကျန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်လိုလူက ခင်
ဗျားကို ကာကွယ်ပေးတဲ့အတွက် ခင်ဗျား ဝမ်းသာဖို့တောင်ကောင်း

ပါသေးတယ်”

ရိုလို ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်ကာ...

“ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာတ ထက်မြက်လှချည်လား၊ ချီး

ကျူးပါတယ်ဗျာ”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ဂူးစွမ်းကလည်း ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးမှာ ခင်ဗျားထက် ကိုယ်ဖော့ပညာ

သာမယ့်လူ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မတွေ့ခဲ့ပါဘူးဗျာ”

ကူးကျန်းအား ချီးကျူး ထောက်ပံ့ပေးပြုလိုက်ကြသည်။

ကူးကျန်းမှာ ထိုစကားကြားသောအခါ မျက်နှာထားတည်

ကြည်လာသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာပြောတာ အရေးမကြီးဘူး၊ တခြားနေရာ
မှာသွားပြောယင် ခင်ဗျားတို့စကားကြောင့် ကျုပ်ဒုက္ခရောက်သွား
ပါလိမ့်မယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဂူးစွမ်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“မဟုတ်တာဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်ဖော့ပညာကို ဘယ်သူက
မိနိုင်မှာလဲဗျ”

ကူးကျန်း မှဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားဟာ ကိုယ်ဖော့ပညာ ထက်မြက်ထူး
ချွန်တဲ့လူမျိုး မတွေ့ဖူးလို့ ဒီလိုပြောနေတာပါ”

ဂူးစွမ်းက...

“ကျုပ် ဒီလောက်လည်း ဗဟုသုတမနည်းလှပါဘူးဗျာ၊ သိုင်းလောကမှာ ကိုယ်ဖော့ပညာအလွန်တော်တဲ့လူတွေလည်း တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ကူးကျန်းက...

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူများပါလိမ့် ကျုပ်ကိုပြောပြစမ်းပါဦး”

ဂူးစွမ်းက...

“ဥပမာ ပန်းပေါင်းစုံဝိုင်းချုပ်တွေမို့၊ ဗေဒါဝိုင်းချုပ်လိမ့်”

နောက်ပြီး ပျံလွှား”

ကူးကျန်းက သူ့စကားအား ဖြတ်လိုက်သည်။

“တော်ပါပြီဗျာ၊ ဒီလူတွေဟာ ထက်မြက်ပေမယ့် ကိုယ်

ဖော့ပညာရင်လို့ မခေါ်ထိုက်ပါဘူး”

ဂူးစွမ်း ခံပြင်းလာသည်။

“ဒါဖြင့် သူတို့ထက်တော်တဲ့လူ ခင်ဗျားတွေဖူးလို့လား”

ကူးကျန်းက အရက်တစ်ခွက်ငဲ့ပြီး မော့သောက်လိုက်လေ

သည်။

အတန်ကြာမှ...

“ခင်ဗျားတို့က သိုင်းလောကမှာ အတော်ကြာကြာ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ၊ ဒီတော့ ကျုပ်တစ်ခုမေးမယ်”

ဂူးစွမ်းက...

“မေးပါ”

ကူးကျန်းက...

“အရိပ်တောင်ကြားဆိုတာ ကြားဖူးလား”

ရီလိုနှင့် ဂူးစွမ်းတို့သည် အပြန်အလှန်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြိုင်တူခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

ကူးကျန်းက...

“ခင်ဗျားတို့ ဒီနေရာကို မကြားဖူးဘူးဆိုတာ သိမိမိမယ်၊ ခင်ဗျားတို့သာ ကြားဖူးမယ်ဆိုယင် ကျုပ်ကို ရှိုးကျူးမှာမဟုတ်ဘူးဗျ”

ရီလို မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ကူးကျန်းကိုကြည့်ကာ...

“အရိပ်တောင်ကြားမှာ ကိုယ်ဖော့ပညာ အလွန်တော်တဲ့ လူများ ရှိနေလို့လား”

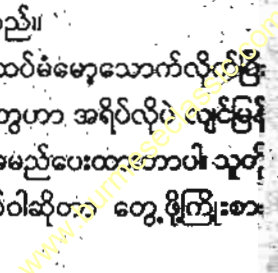
ကူးကျန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အဲဒီနေရာကို ဘာကြောင့် အရိပ်တောင်ကြားလို့ခေါ်သလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိကြရဲ့လား”

ရီလိုက ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

ကူးကျန်းက အရက်တစ်ခွက် ထပ်မံမော့သောက်လိုက်ပြီး

“အဲဒီနေရာမှာ နေထိုင်တဲ့လူတွေဟာ အရိပ်လိပ် လျှင်မြန်လို့ အဲဒီနေရာကို အရိပ်တောင်ကြားလို့ အမည်ပေးထားတာပါ၊ သူတို့အသံကိုသာကြားရတယ်၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ တွေ့ဖို့ကြိုးစား

ထင် အစူးပဲဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ သူတို့ကိုသွားပြီး မစယင် သူတို့က
လည်း သူများကို ရန်မမူဘူး၊ အဲ သူတို့ကိုသွားပြီး ရန်စစ်ယင်တော့
သူတို့က ပြန်လည်တုန့်ပြန်တတ်တယ်ဗျ”

ရိလိုတို့ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြ၏။

ကူးကျန်းက အရက်ကို ထပ်မံမော့ချပြီးမှ စကားဆက်
လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် သူတို့က ရန်ငြိုးရှိတဲ့လူကို လိုက်မသတ်ဘူး၊
ပညာရှိနည်းနဲ့နှိပ်စက်တော့တာပဲ”

“ဘယ်လို ပညာရှိနည်းနဲ့နှိပ်စက်တာလဲ”

ကူးကျန်းက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မေးမြန်းလိုက်သည်။

ကူးကျန်းက...

“သူတို့က အရိပ်လိုလိုကံပြီး အဲဒီလူ စကားပြောတိုင်း
ပဲ့တင်သံပြန်ကြားရသလို ပညာမေးနှောင့်ယှက်တော့တာပဲ”

“ကျုပ် သိပ်နားမရှင်းဘူး”

ရိလိုက ပြောလိုက်သည်။

ကူးကျန်းက သူ့အားတစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားရှင်းအောင် ပြောရမယ်ဆိုယင် လူတစ်ယောက်
ဟာ စကားပြောလိုက်တာနဲ့ သူ့အသံကို ချက်ချင်းပြန်ကြားလိုက်
တယ်ဗျ၊ အဲဒီလူက ကြောက်ပြီး စကားမပြောယင် ပဲ့တင်သံကြား
ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူကသာစကားပြောတိုင်း ပြော
တိုင်းမှာ သူ့အသံကိုပဲ ပဲ့တင်သံထွက်လာတာကို တစ်ချိန်လုံး ကြား

နေရတယ်ဗျ”

ရိလိုက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ဥပမာ ကျုပ်ကို သူတို့က ဒုက္ခပေးမယ်ဆိုယင် ကျုပ်
စကားပြောတာကို ပဲ့တင်လိုက်ပြောတာပဲ မဟုတ်လား”

ကူးကျန်းက...

“ဟုတ်တယ်”

ရိလိုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ ကြောက်စရာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

ကူးကျန်းက...

“ဒါကတော့ ကြောက်စရာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

ရိလိုက ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

သူသည် ပြုံးလိုက်ပြီး..

“ခင်ဗျား မလှောင်ပါနဲ့ဗျာ”

ကူးကျန်းက...

“ခင်ဗျား မလှောင်ပါနဲ့ဗျာ”

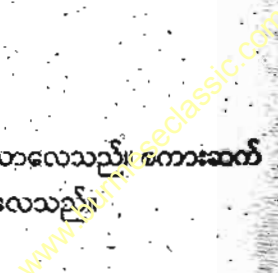
ရိလို မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ခင်ဗျား..ဘာဖြစ်လို့..”

ကူးကျန်းက...

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့..”

ရိလို နဖူးပေါ်တွင် ခွေးများစိုရွာလာလေသည်။ စကားဆက်
မပြောဝံ့တော့ဘဲ ပါးစပ်ဝိတ်ထားလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကူးကျန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကဲ...တွေ့လား၊ ခင်ဗျားစကားကို ကျုပ်က သုံးခွန်းလောက် ပဲလိုက်ပြောသေးတယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ၊ အေး ခင်ဗျား မမြင်တွေ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်က ခင်ဗျားပြောတဲ့စကား များကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လိုက်ပြောနေယင် နောက်ပြီး ခင်ဗျား ဘယ် လောက်ဝေးဝေးရောက်နေ ရောက်နေ ခင်ဗျားစကားပြောတာနဲ့ ခင် ဗျားအသံကိုလိုက်ပြီးပြောနေတာကို ကြားရတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုနေမလဲ”

ရီလိုသည် နဖူးပေါ်မှ ချွေးမျှားသုတ်ယင်း ခေါင်းခါယမ်း လိုက်သည်။

“ကျုပ်တော့ ရူးသွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲဗျ”

ကူးကျန်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“ဒါပေါ့ သူတို့က ခင်ဗျားရူးသွားအောင် နှိပ်စက်တဲ့နည်းပဲဗျ ဒါကြောင့် လူတစ်ယောက်ဟာ အရိပ်တောင်ကြားကလူတွေကို ရန်စမိယင် သုံးလထက်ပိုပြီး အသက်မရှည်နိုင်ဘူးဗျ”

ဂူးစွမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“လောကပေါ်မှာ ကိုယ်ဖော့ပညာ ဒီလောက်တော်တဲ့လူ ရှိနေတယ် ဟုတ်လား”

ကူးကျန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ရှိတာပေါ့ကွာ၊ ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်ဖော့ပညာဟာ သူတို့နဲ့နှိုင်း

ယှဉ်လိုက်ယင် ဘာမှပြောပလောက်မှာ မဟုတ်ဘူးကွ”

သူသည် ခမောက်ဆောင်းထားသူအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား မကြောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ သူတို့က ခင်ဗျား ကိုခုကွဲမပေးပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုယင် ခင်ဗျားကို သူတို့က တစ်ပြားမတန်ဘူးလို့ အထင်သေးနေလို့ပါ”

ခမောက်ဆောင်းထားသူသည် ခံပြင်းလွန်း၍ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလေသည်။

ကူးကျန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်နဲ့တစ်ပွဲတစ်လမ်း စမ်းချင်သေးလို့ လား”

ခမောက်ဆောင်းထားသူသည် အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက် သည်။

ထို့နောက် ဘာမှမပြောဘဲ ချာခနဲလှည့်လိုက်ပြီး အခန်းထဲ မှခြေလှမ်းကျတုဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ရိလို့နှင့်ဝူးစွမ်းတို့သည် ဟန်တားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ရာ ကူးကျွန်းက အေးတိအေးစက်လေသဖြင့်...

“သွားပါစေဗျာ”

“သူ့ဆီက လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါက်ကြားသွားယင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ကူးကျွန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဒါကို စိုးရိမ်တာကိုး”

ရိလို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်..ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့နဲ့အပေးအယူလုပ်ထားပေမယ့် ဒီလူဟာ ကိုယ့်သွေးချင်းသားချင်းတောင် သစ္စာဖောက်လာတယ်၊ တို့ကိုသစ္စာမဖောက်ဘူးလို့ ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ”

ကူးကျွန်းက ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့်...

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက သူ့ကိုလိုက်ပြီး ရှင်းပစ်ပေါ့”

ရိလို့ ကြောင့်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက သူ့ကိုစိတ်ဆိုးအောင် တမင်ပြောလိုက်တာပေါ့”

ကူးကျွန်းက အရက်တစ်ခွက်ငဲ့လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်”

ရိလို့က အတန်ကြာ ဆိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ...

“မိုးလင်းဖို့လိုသေးတယ်၊ သူ့ကို လိုက်ရှင်းယင် မှီခိုမယ်”

ကူးကျွန်းက အရက်ခွက်အား စိုက်ကြည့်ယင်...

“မိုးမလင်းခင် ခင်ဗျားတာဝန် မကျေပွန်ယင် အမြန်ဆုံး တိမ်းရှောင်ဖို့ပြင်ပေတော့”

ရိလို့ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ကူးကျွန်းသည် ခွက်ထဲမှအရက်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဝူးစွမ်းသည် ခပ်ဆိတ်ဆိတ်ရှိနေ၏။

အတန်ကြာမှ ကူးကျွန်းက ခေါင်းမော့လိုက်ပြီး...

“ကျွန်က သူ့ကိုလွှတ်လိုက်ပြီး ဒီမှာ ဘာဖြစ်လို့ထိုင်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိရဲ့လား”

ဝူးစွမ်းရင်ထဲ၌...

“ဒီနေရာမှာ အရက်ထိုင်သောက်ယင် ပိုကောင်းတာပေါ့လူကိုသွားသတ်တယ်ဆိုတာ လွယ်တာမှမဟုတ်ဘဲ”

ဟုဖြေချင်နေသည်။

သို့သော် သူသည် မပြောဝံ့ဘဲ မျက်နှာကို ပြုံးထားပြီး...

“မသိပါဘူးဗျာ”

ကူးကျွန်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မသိတာ ပြောပြရမှာပေါ့၊ ကျွန်က တစ်ခါမှ လူမသတ်ဖူးလို့ပါ”

၁၂၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ဝူးစွမ်း အံ့ဩသွားသည်။

“ခင်ဗျား တကယ်ပြောနေတာလား”

ကူးကျန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မယုံဘူးလား”

သူက မျက်နှာထားတည်ကာ စကားဆက်လိုက်သည်။

“အမှန်ပြောရယင် ကျုပ်ကလည်း လူသတ်ချင်တာပေါ့။ ဒါ

ပေမယ့် အခုထိ ကျုပ်သတ်ဖို့ ထိုက်တန်တဲ့လူကို မတွေ့ရသေးဘူးဗျ”

ဝူးစွမ်းက မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“ဘယ်လိုလူမျိုးမှ ထိုက်ထိုက်တန်တန် သတ်ချင်တာလဲ”

“ကျုပ်တွေ့တဲ့အခါ ခင်ဗျားကို ပြောပြပါ့မယ်”

ကူးကျန်းက အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

သော့ချက်

အဆိပ်ဘုရင်ဝူးစွမ်း...။

ဝူးစွမ်းသည် ကူးကျန်းနှင့်မျက်လုံးချင်းဆုံမိသောအခါ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ကူးကျန်းသည် ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ဓါရုင့်သိုင်းသမားကြီးများထက် ပိုပြီးကြောက်စရာကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထားလေသည်။

ရုတ်တရက် ကူးကျန်းက မေးလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား မသွားသေးဘူးလား”

ဝူးစွမ်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျုပ်က ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ”

“ခင်ဗျားက အဆိပ်ဘုရင်ဆိုတော့ အဆိပ်ကျေးရွာကိုပြန် ရဇာတေ့”

“ကျုပ်...”

“ခင်ဗျားရဲ့သားသမီးတွေက မျှော်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ တောင် ခင်ဗျား မသိတော့ဘူးလား၊ တော်တော်ဆိုးတဲ့လူပဲ”

ပူးစွမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်သွားပါတော့မယ်”

ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

ကူးကျန်းက...

“ခင်ဗျား အိမ်ပြန်ရောက်သွားပြီးတဲ့နောက် ဘာတွေဆက် ပြီးလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်နော်”

“ကျုပ် သိပါတယ်”

“ခင်ဗျားအတွက် သုံးရက်အချိန်ရတယ်၊ သုံးရက်အတွင်း တာဝန်ရှိတဲ့အတိုင်း ပြီးအောင်လုပ်နိုင်ယင်လုပ် မလုပ်နိုင်ယင်တော့ အသက်လူထွက်ပြေးတာ ခင်ဗျားအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်”

ပူးစွမ်းက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ထွက် သွားလေတော့သည်။

ပူးစွမ်း ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

ကြိုးလျှံက...

“ပူးစွမ်းက အရေးကြီးတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ကို ခြေရာ ခံပြီး အဖြစ်မှန်ဖော်ထုတ်ရမှာ ရှင်တို့ ဘာကြောင့် လိုက်မသွားကြ သေးတာလဲ”

ဖန်းယီတို့အား မေးလိုက်လေသည်။

ဖန်းယီက...

“အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားတဲ့လူက ပိုပြီး အဓိကကျပါတယ် ဗျာ”

ကြိုးလျှံက...

“ပူးစွမ်းက လက်နက်ပုန်းကျေးရွာကို ပြန်ရောက်သွားပြီး သူ့ရဲ့လူတွေကို အသုံးချပြီး လူတွေလျှောက်သတ်မယ်ဆိုယင် ဘယ် လိုလုပ်မလဲ”

ဖန်းယီက...

“ပူးစွမ်းက သူ့ရဲ့သားသမီးတွေကို မဟုတ်တာလုပ်ခိုင်းယင် သားသမီးတွေကလည်း ပူးစွမ်းအစစ်လို့ထင်ပြီး ခိုင်းတာလုပ်ကြမှာ ပဲ၊ ဒါ အန္တရာယ်ကြီးပါတယ်၊ ဒါထက်ပိုပြီး အန္တရာယ်ကြီးတာက သူတို့အဆိပ်လက်နက်ပုန်းထုတ်လုပ်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုရယူပြီး ဖန်းဟုရဲ့လက်ထဲအပ်လိုက်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် အစိမ်းရောင်ဝတ်ထား တဲ့လူက ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်လို့ ကျုပ်ပြောခဲ့တာပါ”

သူ၏အယူအဆကို ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

၁၂၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ဖန်းယီသည် မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန်းဟုမှာ သူ၏ဖခင်အယောင်ဆောင်ထားသူ တစ်ယောက်ဟု တံထစ်ချယုံ ကြည်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ကြိုးလျှံ သဘောပေါက်လက်ခံသွားလေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မက ကူးကျန်းကို စောင့်ကြည့်ထား မယ်၊ ရှင်တို့က အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားတဲ့လူနောက်ကို လိုက်သွားတာ မကောင်းဘူးလား”

ဖန်းယီ သဘောတူလိုက်လေသည်။

“ဒါလည်း ကောင်းတာပဲ”

ထို့နောက် သူတို့ တာဝန်ကိုယ်စီ ခွဲဝေယူလိုက်ကြလေတော့ သည်။

အယောင်ဆောင်လုလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၁၂၉

“တုံ...တုံ”

အုန်းမောင်းခေါက်သံ နှစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

ညဉ့်နှစ်ချက်တီးပြီ ဖြစ်လေသည်။

အေးစိမ့်သော ညလေများ တစ်မိမိမိတိုက်ခတ်နေ၏။

လွယ်လွယ်က အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို တင်းတင်းစေ့ယင်း ဖန်း ယီကိုကြည့်လိုက်လေသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကာ လူသူကင်းမဲ့နေခြင်းကြောင့် လော ကပေါ်၌ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲသာ ရှိတော့သည်ဟုပင် ထင်ရလေ သည်။

လွယ်လွယ်က ဖန်းယီကိုကြည့်ယင်း တွေးလိုက်မိသည်။

“ငါက သူ့ကို တဖြည်းဖြည်း သိယောဇဉ်တွယ်လာပေမယ့် သူကတော့ ငါ့ကိုမသိသလိုပါပဲလား၊ သည်အတိုင်းဆိုယင် သူ့လိုက် သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

ထိုသို့ပင် ဖန်းယီကလည်း လွယ်လွယ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး တော့ တောစဉ်းစားနေမိလေသည်။

“ငါ့ကိုယ်ငါတောင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေပြီ၊ သူ့ကို ငါစောင့် ရှောက်နိုင်ပါ့မလား၊ သူ့ကိုခေါ်သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

ထိုစဉ်...

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းဟီသံ၊ မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

၁၃၀ ❖ မိုးကျော်သူ

မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာမှ မြင်းလှည်းတစ်စီး ဒုန်းစိုင်း
မောင်းနှင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဖန်းယီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ ထိုမြင်းလှည်းဖြင့် လိုက်ပါ
သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ မြန်မြန်သွားမှပဲ”

ချက်ချင်းပင် မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ဦး
တည်ကာ ပြေးလွှားသွားလေသည်။

လွယ်လွယ်က လိုက်မသွားဘဲ နေရစ်ခဲ့လေသည်။

သူမသည် မျက်ရည်ရစ်စိုင်းနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ပြေး
လွှားသွားသော ဖန်းယီကို ငေးမောကြည့်ယင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်
ပေတော့သည်။

ဖန်းယီသည် မြင်းလှည်းနောက်သို့ လိုက်သွားယင်း
တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ဝေး၍ ပျောက်ကွယ်ခဲ့လေတော့သည်။

အယောင်ဆောင်လုလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၁၃၁

မြင်းလှည်းသည် ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင်သွားယင်း မြို့ပြင်
ရောက်သွားလေသည်။

ဖန်းယီက ပြေးလိုက်သွား၏။

မြင်းလှည်းက မြို့ပြင်သို့ရောက်လျှင် ပိုပြီး အရှိန်မြှင့်တင်
လိုက်သည်။

မြင်းလှည်းဆွဲသည့် မြင်းလေးကောင်သည် သန်မာထွား
ကျိုင်းပြီး အလွန်အပြေးမြန်သော မြင်းဖြူကြီးများဖြစ်ကြလေသည်။

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

မြင်းဖြူကြီးလေးကောင်က ရှည်လျားစွာ ဟီကာ အလွန်
လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

ဖန်းယီလည်း ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြုကာ ပြေးလိုက်
သွားလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နက်...။

တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး ဖန်းယီက မြင်းလှည်းနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မရပ်မနား လိုက်သွားခြင်းကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးချွေးဖြူက ပြိုကွဲစွဲကွဲကာ မောပန်း နှမ်းနယ်လာလေတော့သည်။

ပြေးလွှားနေသော သူ၏ခြေလှမ်းများလည်း တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျသွားသဖြင့် နောက်ဆုံး မြင်းလှည်းကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားလေတော့သည်။

ဖန်းယီ စိတ်မပျက်ဘဲ ဆက်လိုက်သွား၏။

ပတ်ဝန်းကျင်၌ မျက်ခြည်မပြတ် ရှာဖွေကြည့်သွားခဲ့လေသည်။

တောတောင်ရေမြေ သဘာဝအလှအပများဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အေးချမ်းနေပါသည်။

ဖန်းယီ ပြေးလွှားလာယင်း တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် လယ်သမားအိမ်ကလေးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“မြင်းလှည်းတစ်စီး သည်ဘက်က ဖြတ်သွားတယ်ဆိုယင် လယ်သမားအိမ်ကလေးထဲကလူတွေ တွေ့မိလိုက်ကြမှာပဲ”

ထိုလယ်သမားအိမ်ကလေး၌ သွားရောက်စုံစမ်းရန် ဖန်းယီ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဖန်းယီက လယ်သမားအိမ်ကလေးသို့ လှမ်းသွားလိုက်စဉ်

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

မြင်းဟီးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။
“ဟင်”

ဖန်းယီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုမြင်းဟီးသံသည် အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ လိုက်ပါသွားသော မြင်းလှည်းမှ မြင်းဟီးသံနှင့်တူနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဖန်းယီ သတိပြုကြည့်လိုက်သောအခါ လယ်သမားအိမ်ကလေး အနောက်ဘက်၌ မြင်းလှည်းတစ်စီး ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူ လိုက်ပါသွားသော မြင်းလှည်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဖန်းယီ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

သို့သော်...

ပတ်ဝန်းကျင်၌ လူရိပ်လူရောင် မတွေ့ရသလို အသံဗလံများလည်း မကြားရသဖြင့် ရင်ထိတ်သွား၏။

“အိမ်ရှင်တို့...အိမ်ရှင်တို့”

အသံပြုယင်း အိမ်ကလေးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်လေသည်။

အိမ်ထဲမှ တုန်ပြန်သံ မကြားရပါ။

အိမ်ရှေ့ တံခါးမကြီးအနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါ ဖန်းယီ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

တိုက်ခတ်နေသောလေထဲ၌ သွေးညှိနံ့များ ပါဝင်နေသည်

၁၃၄ ❖ မိုးကျော်သူ

မဟုတ်ပါလား။

ဖန်းယီ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ တံခါးတွန်း ဖွင့်ကာ အိမ်ထဲ ခုန်ဝင်လိုက်လေတော့သည်။

ဖန်းယီ အိမ်ထဲရောက်သွားသည်နှင့် သွေးအိုင်ထဲ လဲကျ နေသူ လေးယောက်အား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူနှင့် မိန်းကလေးသုံးယောက် ဖြစ်သည်။

ဖန်းယီက အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူအား မသိသော်လည်း မိန်းကလေးသုံးယောက်ကိုမူ ကောင်းစွာသိထား၏။

နှင်းဆီ ညီအစ်မများဖြစ်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

သွေးများက အမည်းရောင်ဖြစ်နေ၍ အဆိပ်မိကာ သွေး မည်းများ အန်ထုတ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်းလည်း ဖန်းယီ နားလည် လိုက်လေသည်။

ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်ရာ စားပွဲတစ်လုံးပေါ်၌ အရက်ခွက်များနှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ လေသည်။

ဤနေရာသည် အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက သူ၏လူ များနှင့် ချိန်းဆိုထားသော နေရာဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

အယောင်ဆောင်လုလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၁၃၅

ဤနေရာသို့ အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူ ရောက်လာမည်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က စောင့်မျှော်နေပုံရသည်။

ထိုလူသည် အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူအား ကြိုဆိုကာ အဆိပ်ခပ်ထားသည့် အစားအစာများဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

ဖန်းယီက လဲကျနေသည့် မိန်းကလေးသုံးယောက်ကိုကြည့် လိုက်သည်။

ထိုမိန်းကလေးသုံးယောက်မှာ ရွှေနှင်းဆီ၊ ငွေနှင်းဆီနှင့် နှင်းဆီဖြူတို့ဖြစ်လေသည်။

အဆိပ်ကို တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် အသုံးပြုပြီး ရက်စက်ကြမ်း ကြုတ်လှသော မိန်းကလေးသုံးယောက်မှာ အဆိပ်ခပ်လုပ်ကြံခံ လိုက်ရပြီဖြစ်လေသည်။

ဖန်းယီ အကဲခတ်နေစဉ်မှာပင်...

“အင်း...အင်း”

ညည်းတွားသံများနှင့်အတူ အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူ လှုပ် လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ဖန်းယီထံ၌ အစွမ်းထက်သော အသက်ကယ်ဆေးလုံးများ ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူ ကံကောင်းသွားလေ သည်။

ဖန်းယီက ဆေးတစ်လုံး တိုက်ကျွေးလိုက်ပြီးနောက် အ သက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်သွားလေတော့သည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက...

“ကျုပ်အသက်ကို ကယ်တင်လိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင် ပါတယ်ဗျာ”

ဟုပြောလေသည်။

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါထက် ခင်ဗျားကဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ ကျုပ်သိခွင့်ရနိုင်မလားဗျာ”

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ပြီး ဘာမှ မပြောတော့ချေ။

ဖန်းယီက...

“ခင်ဗျားက ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန်းဟုအတွက် အလုပ်လုပ် နေတာ မဟုတ်လား”

“.....”

“ခင်ဗျားကို ဖန်းဟုက အသုံးချလိမ့်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘဲနေမယ် မထင်ဘူး”

“.....”

ထိုလူ ဘာမှမပြောသဖြင့် ဖန်းယီ သက်ပြင်းချလိုက်လေ သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျား မပြောချင်ယင် ကျုပ်မမေးတော့ ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ သတိပေးချင်တယ်၊ နှင်းဆီပန်းညီ အစ်မတွေ သေဆုံးသွားတာကြောင့် အဆိပ်ကျေးရွာသခင်လေး ဝူးယိုက ခင်ဗျားကို ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသေဆုံးနေသော ရွှေနှင်းဆီကိုကြည့် လိုက်သည်။

သူ၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များစီးကျလာလေတော့ သည်။

ဖန်းယီ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“ခင်..ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ထိုလူ စကားမပြောဘဲ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်ပွတ်သပ် လိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှ မျက်နှာဖုံးတုတ်တစ်ခု ကျွတ်ပါသွားပြီး ချောမော ခန့်ညားသော လုလင်တစ်ယောက်အသွင်ပေါ်လွင်လာလေတော့ သည်။

“ဟာ”

ဖန်းယီ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိလေသည်။

ထိုလုလင်ကို သူကောင်းစွာ သိနေပါသည်။

ထိုလူလင်မှာ အဆိပ်ကျေးရွာပိုင်ရှင်ဦးစွမ်း၏သား ဝူးယို ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက ဝူးယိုကိုး”

ဝူးယို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ခင်ဗျားက အဆိပ်ကျေးရွာကို သစ္စာဖောက်ပြီး ဖန်းဟုကို လူစုနဲ့ဆက်သွယ်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

ဖန်းဟုသည် သူ၏ဖခင်မဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်ယောက်က ဟန်ဆောင်နေသူ မဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီးကို အသုံးချကာ သိုင်းလောက အား လွှမ်းမိုးရန်ကြံစည်နေသူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

ဖန်းယီက ဖန်းဟုအတူနှင့် သူ၏အကြံအစည်များကိုဖော် ထုတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဝူးယိုက...

“ကျုပ်အဖေဟာ ကောင်းကင်ကိုအေးနဲ့ပြိုင်ဘက်လိုဖြစ်နေ တာကြောင့် ကျုပ်နဲ့ရွှေနှင်းဆီကို ဘယ်လိုမှ သဘောမတူနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျုပ်ကလည်း ရွှေနှင်းဆီကို မစွန့်လွှတ်နိုင်တာကြောင့်...”

စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားလိုက်လေသည်။

ဖန်းယီက...

“ဖန်းဟုက ခင်ဗျားကို လက်နက်ပုန်းကျေးရွာခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာအောင် လုပ်ပေးမယ်၊ ရွှေနှင်းဆီနဲ့လက်ထပ်ရအောင် ဒါတွေ ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးမယ်လို့ အာမခံခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဝူးယို ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ခင်ဗျားအဖေက...”

ဖန်းယီ၏စကား မဆုံးမီ ဝူးယိုက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေ သည်။

“ကျုပ်...ကျုပ် မှားသွားပါတယ်၊ ကိုယ့်ကျိုးကိုကြည့်ပြီး ဖေ ဖေနေကျေးရွာတစ်ခုလုံးကို သစ္စာဖောက်မိတာပါ၊ ကျုပ်ရဲ့အပြစ်တွေ ဟာခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင်ပါပဲ”

ဖန်းယီ သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်လေသည်။

“လက်စသတ်တော့ သူတို့ဟာ အဘက်ဘက်က ပိုင်နိုင် အောင် နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးနဲ့ဆောင်ရွက်ထားကြတာကိုး၊ ဝူးယို ခင် ဗျားအဖေက ကျေးရွာမှာ ရှိနေတယ်လို့ ထင်နေတာလား”

ဝူးယိုက...

“ဖေဖေဟာ ကျေးရွာမှာပဲ ရှိနေတာ မဟုတ်ဘူးလားဗျာ”

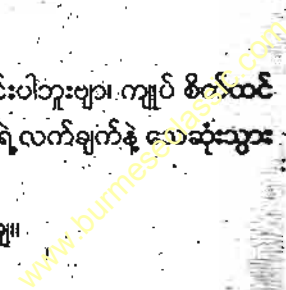
ဖန်းယီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဒါ...ဒါဆို”

“ပြောရမှာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် စိတ်ထင် ပြောရယင် ခင်ဗျားအဖေဟာ ဖန်းဟုတို့ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ယေဆုံးသွား လောက်ပါပြီဗျာ”

ဝူးယို ရုတ်တရက် လက်မခံချေ။

၁၄၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“မဖြစ်နိုင်တာပဲဗျာ၊ ကျုပ်အဖေ အသက်ထင်ရှားရှိနေတာ

ပဲဗျ”

“သူဟာ ဖန်းဟုဖန်တီးထားတဲ့ အတုတစ်ယောက်ဆိုယင်

ကောဗျာ”

“ဘာဗျ”

“ဂူးစွမ်းအစစ်က သေဆုံးသွားလောက်ပါပြီ၊ အခုရှိနေတာ

က အတုဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

ဂူးယို တွေဝေသွားလေသည်။

အတော်ကလေးကြာအောင် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ပင့်သက်ချ

လိုက်လေသည်။

“ဒါကို ကျုပ်ရိပ်မိပါတယ်ဗျာ၊ ဖေဖေဟာ အသက်သေချင်

သေပါစေ၊ သူများကို ခူးထောက်မယ့်လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ခု

တော့ ခေါင်းဆောင်ကြီးခိုင်းသမျှ ဘာမှပြန်မပြောရဲပဲ လုပ်ကိုင်

ဆောင်ရွက်ပေးနေတာကြောင့် တစ်ခုခုမှားယွင်းနေပြီလို့ ကျုပ်ရိပ်မိ

နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ”

“ဒါကြောင့်လည်း ခင်ဗျားက ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လုပ်ချင်

ရာလုပ်ခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကျုပ် မှားသွားပါတယ်ဗျာ”

ဂူးယိုက သူ့အမှားကို ဝန်ခံလိုက်ပြန်လေသည်။

တဖန်...

“ခုတော့ ကျုပ်ချစ်သူ သေဆုံးသွားပါပြီ၊ ကျုပ် အသက်ရှင်

နေလို့လည်း အကြောင်းမထူးတော့ပါဘူး”

ရွှေနှင်းဆီ၏ အလောင်းကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာကြည့်ယင်း

ပြောလေသည်။

ဖန်းယို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

ဂူးယို၏အဖြစ်မှာ မြေပါလည်းဆုံး သားလည်းဆုံး အဖြစ်

မျိုးမဟုတ်ပါလား။

“ခင်ဗျားက ရွှေနှင်းဆီအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်

လုပ်ပေးနိုင်ပါသေးတယ်ဗျာ”

“ကျုပ်က...”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ကျုပ်က ဘာများလုပ်ပေးနိုင်မှာမို့လဲဗျာ”

ဖန်းယိုက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်

လေသည်။

“သိုင်းလောကသားမှန်ယင် သိုင်းလောကကြီး ပျက်စီးသွား

မှာကို လိုလားကြမှာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန်းဟုန်အ

ပေါင်းပါတွေဟာ သိုင်းလောက ပျက်စီးအောင်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်

နေကြတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း သိသင့်သလောက်သိနေပါပြီလေ”

ဂူးယိုက...

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ဟာ သိုင်းလောကကို မကောင်းကြီးည

နေကြတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ရိပ်မိပါတယ်”

ဖန်းယိုက...

“သူတို့ဟာ လက်နက်ပုန်းကျေးရွာက ဘာကိုလိုချင်နေကြတာလဲ”

“ကျုပ်တို့ လက်နက်ပုန်းထုတ်လုပ်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိချင်နေကြတာပါ”

“ဪ”

“အထူးသဖြင့် အဆိပ်လက်နက်ပုန်းတွေ ဘယ်လိုထုတ်လုပ်တယ်ဆိုတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သူတို့လိုချင်ကြတာပါ”

ဖန်းယီ ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

“တော်တော် ကြောက်စရာကောင်းပါလား”

ဟုညည်းတွားလိုက်မိလေသည်။

အဆိပ်လက်နက်ပုန်း ထုတ်လုပ်ပုံကိုသာ ဖန်းဟုသိသွားပြီဆိုပါလျှင် သိုင်းလောက ကျိန်းသေဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ဖန်းဟုသည် သိုင်းလောကသားများအား စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီး ထက်မြက်သော သိုင်းပညာများ၊ လက်နက်နည်းပညာများ ရယူလျှက်ရှိလေသည်။

ထိုလုပ်ရပ်သည် ကောင်းသောလုပ်ရပ်မဟုတ်ဘဲ သိုင်းလောကအား လွှမ်းမိုးရန် တိတ်တဆိတ်ကြံစည်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

ဖန်းယီက...

“လက်နက်ပုန်းထုတ်လုပ်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ခင်ဗျားအဖေ

ဂူးစွမ်းကကော မသိဘူးလား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဂူးယိုက...

“ကျုပ်တို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ သည်လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖေဖေ ကောင်းတောင်းကြီး သိတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားပြောသလို အခုရှိနေတဲ့ ဂူးစွမ်းဆိုတာ ကျုပ်အဖေမဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားပြောသလို သူတို့က အစားထိုးထားတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ”

ဖန်းယီ အံ့ဩသွားသည်။

“ခင်ဗျားက ဒါတွေကို သိနေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဖေဖေကို အကောက်ကြိုလုပ်ကြိုလိုက်ပြီဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်”

“ခင်ဗျားသိလျက်နဲ့ သည်အတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေတာပဲလား”

“ကျုပ် မှားပါတယ်ဗျာ၊ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ ဂူးစွမ်းရဲ့ ရွေးစားသားတစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်ရဲ့မွေးစားအဖေထက် ချစ်သူကို ပိုပြီး ဦးစားပေးမိပါတယ်ဗျာ”

ဖန်းယီက ဂူးယိုအား စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဂူးယိုက...

“ရွှေနှင်းဆီက အားလုံးဒုက္ခရောက်နိုင်တာကြောင့် ကျုပ်ရဲ့လုပ်ရပ်ကို သဘောမတူဘဲ ကျုပ်ကို ဖျောင်းဖျခဲပါတယ်။ သူနဲ့အတူ နယ်ခြားက ကောင်းကင်ဂိုဏ်းကို လိုက်ခဲ့ဖူးခေါ့ ဘာကြောင့်

ကျုပ်တို့ထွက်လာခဲ့ကြတာ၊ သည်နေရာကို လာခဲ့တာကလည်း ကောင်းကင်ဂိုဏ်းကလူနဲ့ ချိန်းထားလို့ပါ”

ဖန်းယီက...

“ချိန်းထားတဲ့အတိုင်း တွေ့သလားဗျာ”

“တွေ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကောင်းကင်ဂိုဏ်းကလူဟာ ဖန်းဟုနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိနေတယ်”

အဖြစ်အပျက်ကို ဖန်းယီ ကဖြည်းဖြည်း နားလည်သဘော ပေါက်လာလေသည်။

ဖန်းဟုသည် ကောင်းကင်ဂိုဏ်းမှ လူများကိုလည်း စည်းရုံး သိမ်းသွင်းထားနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေသည် မဟုတ်ပါ လား။

ဖန်းဟုသည် မျှော်လင့်ထားသည်ထက်ပင် ပို၍ ကြောက် စရာကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်တကား။

ရွှေနှင်းဆီတို့သည် ကောင်းကင်ဂိုဏ်းကလူအား ယုံကြည်မိ ခြင်းကြောင့် သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဖန်းယီက မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

ဂူးယို အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဖန်းဟုနဲ့ ဂူးစွမ်း အတူအကြောင်း ဖော်ထုတ်မယ်၊ ကောင်းကင်ဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းပစ်မယ်ဗျ”

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှတ်ပင်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည် ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

ဖန်းယီနှင့် ဂူးယိုတို့က အိမ်ကလေး အပြင်ဘက် ခုန်ထွက် လိုက်ကြလေသည်။

အပြင်ဘက်ရောက်လျှင် သဘောကျစွာ ရယ်မောနေသူ တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ အပြာရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး အရပ်အလွန်ရှည်သူ ဖြစ်လေသည်။

ဖန်းယီ မျက်မှောင်ကပ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူများလဲဗျာ”

ထိုလူက...

“ကျုပ်က ထင်းရှမ်း”

ဂူးယို လောတကြီး ပြောလိုက်သည်။

“သူဟာ ကောင်းကင်ဂိုဏ်းရဲ့ ဒုဂိုဏ်းချုပ်ပဲ၊ ကျုပ်တို့ကို အဆိပ်ခတ်ခဲ့တာ သူပဲ”

ဖန်းယီ မေးလိုက်ပြန်လေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ရွှေနှင်းဆီတို့အပေါ် သည်လောက်

တောင် ရက်ရက်စက်စက် လှုပ်ရတာလဲဗျာ”

ထင်းရှမ်းဆိုသူက...

“ရွှေနှင်းဆီတို့ကို သိုင်းလောကထဲ လွှတ်လိုက်တာ လက်နက်ပုန်းကျေးရွာကို စောင့်ကြည့်ပြီး အခြေအနေပေးတာနဲ့ ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်တာ၊ သူတို့က တာဝန်ကို တိတိကျကျ မထမ်းဆောင်တဲ့အပြင် ဝှေးယိုးနွဲတောင် ပတ်သက်လိုက်သေးတယ်၊ ဒါကြောင့် အပြစ်ပေးလိုက်တာပဲ”

ဝှေးယိုးနွဲက...

“ခင်ဗျားတို့ ကောင်းကင်ဂိုဏ်းနာမည် ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ လက်နက်ပုန်းကျေးရွာကို မခီသေးပါဘူးဗျာ”

ထင်းရှမ်း ခံပြင်းသွားလေသည်။

“ကောင်းကင်ဂိုဏ်း သိုင်းလောကကို ကျောခိုင်းလိုက်ရတာက မင်းတို့ လက်နက်ပုန်းကျေးရွာရဲ့ ပယောဂ အများကြီး ပါဝင်ခဲ့တာပဲ၊ မင်းတို့ ကျေးရွာ ရှိနေသရွေ့ ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းချုပ်က သိုင်းလောကထဲ ဆင်းမလာဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ”

ကောင်းကင်ဂိုဏ်းချုပ်၏ဆုံးဖြတ်ချက်အရ သိုင်းလောကသို့ ဆင်းမည်ဆိုလျှင် လက်နက်ပုန်းကျေးရွာကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်မှ ဖြစ်ပေသည်။

ဝှေးယိုးနွဲက...

“ကျုပ်တို့ အငိုက်မိသွားလို့ ရွှေနှင်းဆီညီအစ်မတတွေ သေဆုံးသွားခဲ့ရပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို ဆုံးမနိုင်သေးတယ်ဆို

တာ ခုတ်ထားပါဗျာ”

ထင်းရှမ်း လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကောင်းကင်ဂိုဏ်း ထားပစ်ခဲ့တဲ့ လျှို့ဝှက်ဌာနခွဲတွေက ရွှေငွေရတနာတွေ၊ သိုင်းကျမ်းတွေ လိုက်ရှာနေတဲ့ ယင်းကွမ်းအဘိုးအိုကိုတောင် ကျုပ်ဆုံးမပြီးပါပြီ၊ ရွှေနှင်းဆီတို့ညီအစ်မတွေလည်း သေဆုံးသွားကြပြီ၊ မင်းက ဘာများ တတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

ဝှေးယိုးနွဲက...

“ကျုပ်က တတ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိရမှာပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် လက်နက်ပုန်းလေးများထုတ်ကာ ထင်းရှမ်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထင်းရှမ်း ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ မင်းတို့ လက်နက်ပုန်းနဲ့ ကျုပ်တို့ လက်နက်ပုန်း ဘယ်သူက ပိုပြီး အစွမ်းထက်တယ်ဆိုတာ ယှဉ်ကြည့်သေးတာပေါ့”

သူကလည်း လက်နက်ပုန်းလေးများဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်လေသည်။

ဝှေးယိုးနွဲသည် ထင်းရှမ်း ပစ်ခတ်လိုက်သော လက်နက်ပုန်းလေးများအား ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုဘဲ သူ၏လက်နက်ပုန်းလေးများအား ရှောင်တိမ်းလိုက်သည့် ထင်းရှမ်းနောက်သို့ လိုက်သွားကာ လက်နက်ပုန်းလေးများဖြင့် ထပ်မံပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဖန်းယီသည် ဝှေးယိုးနွဲ၏လှုပ်ရပ်ကို မြင်လျှင် ထိလံလန်သွား

လေတော့သည်။

ဂူးယိုသည် ရွှေနှင်းဆီအား သတ်ပစ်လိုက်သည့် ထင်းရှမ်းအား အမုန်းကြီး မုန်းနေပြီ ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်ထားလေတော့သည်။

“ဂူးယို သည်လို မလုပ်နဲ့”

ဖန်းယီက အော်ပြောလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ထင်းရှမ်း ပစ်လိုက်သော လက်နက်ပုန်းလေးများသည် ဂူးယိုအား ထိမှန်သွားသည်။

ထို့အတူ ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုဘဲ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်လံတိုက်ခိုက်သော ဂူးယို၏ လက်နက်ပုန်းလေးများကလည်း ထင်းရှမ်းအား ထိမှန်သွားလေတော့သည်။

“အား”

“အမယ်လေး”

ထင်းရှမ်းကော ဂူးယိုပါ ဖူးရှုစွာအော်ဟစ်ယင်း မြေပေါ်လဲ ကျသွားကြလေသည်။

လက်နက်ပုန်းလေးများ၌ သုတ်လိမ်းထားသော အဆိပ်က ပြင်းထန်လှသဖြင့် နှစ်ယောက်သားလဲ ကျသွားပြီး မြေပေါ်ရောက်လျှင် မီးသွေးတုန်းပမာ မည်းနက်သွားလေတော့သည်။

ဖန်းယီ ပးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတော့၏။

ဂူးယိုကား သူ၏အမှားကို သိမြင်သွားသည့်အပြင် ရွှေနှင်းဆီအတွက် လက်တုန့်ပြန်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ရွှေနှင်းဆီတို့ ညီအစ်မသည်လည်းကောင်း၊ ထင်းရှမ်းသည်လည်းကောင်း သေဆုံးသွားကြပြီဖြစ်ရာ ကောင်းကင်ဂိုဏ်းသည် သိုင်းလောကသို့ ခြေချဖို့ထပ်မံကြိုးစားကြတော့မည် မဟုတ်ချေ။
ဖန်းယီက....

“ခင်ဗျား အမှားတွေလုပ်ခဲ့ပေမယ့် နောက်ဆုံးအချိန်မှာ သိုင်းလောကအကျိုး ဆောင်ရွက်ခဲ့တာကြောင့် ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ”

ဂူးယိုအား တိုင်တည်ကာ ပြောလိုက်မိလေသည်။
ထိုစဉ်...

“မင်းကကော ဘာတွေများ ဆောင်ရွက်ပြီးပြီလဲ”

အေးတိအေးစက် စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

ဖန်းယီ၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။
စကားသံ ထွက်ပေါ်လာရာဘက်သို့ ကြည့်လိုက်လျှင် အ
ဘိုးအိုတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အဘိုးအိုက...

“မင်းက ငါ့ကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

ဟုမေးလာလေသည်။

ဖန်းယီက ဝေဝေဝါဖြစ်နေ၍...

“ကျွန်တော်...”

“မင်းနဲ့ငါ ကျောက်ဂူထဲမှာ တွေ့ခဲ့ကြတာလေ”

“ဗျာ”

ဖန်းယီသည် တစ်ချိန်တစ်အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်
ကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩဝမ်းသာသွားလေတော့သည်။

“ဘဘ”

ချက်ချင်း မြေပေါ်မှူးထောက်ချလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း မဆိုးဘူး၊ ကျေးဇူးသိတတ်သားပဲ၊ ဒါကြောင့် ဖန်းဟု
က သူ့ရဲ့သားဟာ လူတော်လူကောင်းလေးတစ်ယောက်ပါလို့
ပြောခဲ့တာပေါ့”

“ဗျာ...ဘဘက ကျွန်တော့်ဖေဖေကို သိတယ် ဟုတ်လား
ဗျာ”

“ဟ..ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်းကို ငါမသိဘဲ နေပါ့မလားကွ၊ စကား

ကြည့်ပြောစမ်းပါ”

ဖန်းယီ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

အဘိုးအိုကို ကြည့်ယင်း ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ပြသကာ
သိုင်းပညာအနစ်သာရအကြောင်း သွယ်ဝိုက်ပြောပြသွားသည့် အ
ဘိုးအိုပင်ဖြစ်ကြောင်းလည်း မှတ်မိလာလေတော့သည်။

“ဘဘနဲ့ ကျွန်တော့်ဖေဖေဟာ သူငယ်ချင်းတွေ ဟုတ်လား
ဗျာ”

“အေးလေ တို့ကို သူငယ်ချင်းမဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူက
ပြောတာလဲ၊ သိုင်းထိပ်သီးသုံးဖော်ဆိုယင် လူတိုင်းသိကြတာပဲကွ”

သိုင်းထိပ်သီးသုံးဖော်သည် သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်း
တောက်ကျော်ကြားခဲ့သော သိုင်းသမားမိတ်ဆွေသုံးယောက် ဖြစ်
လေသည်။

ဖန်းယီ၏ဖခင် ဖန်းဟုသည် သိုင်းထိပ်သီးသုံးဖော်၌ ဝါဝင်
ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ကျန်နှစ်ယောက်မှာ အညတရသိုင်းသမားနှင့် ရွှင်ပျော်
ပျော်အဘိုးအိုတို့ ဖြစ်လေသည်။

“ဟေ့...”

ဖန်းယီ၏ရှေ့၌ရှိနေသော အဘိုးအိုမှာ အညတရသိုင်းသ
မားလော။

ရွှင်ပျော်ပျော် အဘိုးအိုလော။

မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ဖန်းယီ မခွဲခြားတတ်ပါချေ။

တဆက်တည်းပင် တိန်စန်းပြောခဲ့သည့် စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာလေသည်။

“သိုင်းထိပ်သီး ဆယ်ယောက်ထက်တောင် အညတရသိုင်းသမားက ပိုတော်သေးတယ်ကွ”

ဖန်းယီက အဘိုးအိုအား ဦးညွတ်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဦးဟာ အညတရသိုင်းသမားလား၊ ရွှင်ပျော်ပျော်အဘိုးအိုလား၊ ဘယ်သူများလဲခင်ဗျာ”

“မင်းက ဘယ်သူလို့ ထင်သလဲ”

အဘိုးအိုက ပြန်မေးလိုက်သောအခါ ဖန်းယီ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။ အဘိုးအိုက...

“ငါနာမည်က ‘မဲ့ယို’လို့ခေါ်တယ် မင်းမှတ်ထား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကွ”

“ကဲ...သွားကြမယ်”

“ဗျာ”

“ဘာလဲ မင်းက ငါနဲ့မလိုက်ဘူးလား”

“လိုက်...လိုက်ပါ့မယ် ခင်ဗျာ”

ဖန်းယီသည် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားသော အဘိုးအိုနောက်သို့ ဘုမသိဘမသိ ပြေးလိုက်သွားမိလေတော့သည်။

သိုင်းလောကပုံပြင်

ရှောင်လင်ကျောင်း...။

သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားသည့် ရှောင်လင်ကျောင်းနဲ့ ဖန်းယီ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

သူ့အစား ခေါ်ဆောင်လာသည့် အဘိုးအိုမဲ့ယိုအား မည်သူတမျှ ဟန်တားခြင်းမပြုကြချေ။

ရှောင်လင်ကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးများက မဲ့ယိုအဘိုးအိုတို့မြင်လျှင် အရိုအသေပေးကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် မဲ့ယိုသည် ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်နှင့် ရင်းနှီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဖန်းယီ ရိပ်မိလိုက်လေသည်။

၁၅၄ ❖ မိုးကျော်သူ

မဲ့ယိုအဘိုးအိုက ဖန်းယီအား ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်ထံသို့
ခေါ်ဆောင်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျောင်းထိုင်၏ သီးသန့်အဆောင်အတွင်း၌ ဖြစ်လေသည်။

ကျောင်းထိုင်က...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘယ်လိုများဒုက္ခပေးချင်သေးလို့
လဲဗျာ”

ဟု ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် မေးလေသည်။

မဲ့ယို အဘိုးအိုက...

“ဟောသည်သူငယ်လေးကို သိုင်းလောကပုံပြင်လေးတွေ
ပြောပြ ပေးစေချင်လို့ပါဗျာ”

ကျောင်းထိုင်က...

“သူက..”

“သူက ဖန်းဟုရဲ့သားပါ”

“ဪ”

ကျောင်းထိုင်သည် ဖန်းယီကို ကြည့်ပြီး ဦးခေါင်းတဆတ်
ဆတ်ညှိတ်လိုက်လေသည်။

တဖန်...

“သိုင်းလောက ပုံပြင်တွေက အများကြီးပဲ မဟုတ်လား။
ဘယ်လိုပုံပြင်မျိုးကို ပြောပြစေချင်တာလဲဗျာ”

ဟုမေးရာ မဲ့ယိုက...

“သူက ဖန်းဟုရဲ့သားဆိုတော့ ဘယ်လိုပုံပြင်ပြောပြသင့်

အယောင်ဆောင်လုလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၁၅၅

တယ်ဆိုတာ ကျောင်းထိုင် တွေးလို့ရမှာပါဗျာ”

ကျောင်းထိုင်က...

“ကျုပ်သဘောပေါက်ပြီ၊ ကျုပ်က မာနသိပ်ကြီးတဲ့ အမျိုး
သမီးတစ်ယောက်အကြောင်း အယင်ဆုံး ပြောပြမယ်”

ဖန်းယီ အံ့ညူနေသည်။

ကျောင်းထိုင်နှင့် မဲ့ယိုတို့၏သဘောထားကို နားမလည်နိုင်
အောင် ဖြစ်နေသည်။

သို့သော်...

သူ မသိသေးသော သိုင်းလောကအကြောင်းများကို ပြော
ပြနေခြင်းဟု ယူဆမိလေသည်။

မာနလွန်ကြီးသည့် အမျိုးသမီးမှာ သိုင်းလောကသားတိုင်း
စိတ်ဝင်စားနေသော ‘မာနမင်းသမီး’အကြောင်းကို ပုံပြင်သစ္စယ်
ပြောပြရန် ဖြစ်ကြောင်းလည်း ရိပ်မိလိုက်လေသည်။

ကျောင်းထိုင်က...

“သိုင်းလောကမှာ အင်မတန် မာနကြီးတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်
ယောက် ရှိတယ်၊ သူဟာ အင်မတန် ထူးခြားထက်မြက်တဲ့ သိုင်း
ပညာတစ်ရပ်ကို တီထွင်နိုင်ခဲ့တဲ့အပြင် နတ်မိမယ်လို ချောမောတာ
ကြောင့် လိုချင်မက်မောသူတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေခဲ့တာပေါ့”

ဖန်းယီလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေလို့မိလေ
သည်။

ကျောင်းထိုင်က...

“မာနအမျိုးသမီးဟာ ခက်ထန်မောက်မာပြီး မာနကြီးလွန်းတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ့နဲ့ မထိုက်တန်ဘူးလို့ သဘောထားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် လူတွေဟာ သူ့ကို မုန်းတီးလာကြတယ်။ မကောင်းသတင်း ပြောကြတယ်။ သူကလည်း အဲသည်လို လူစားမျိုးတွေကို ပြတ်ပြတ်သားသား တိုက်ခိုက်ခဲ့တာကြောင့် တဖြည်းဖြည်း ရန်သူပေါများလာခဲ့တာပေါ့။ တိုက်ပွဲတွေနဲ့ အဆက်မပြတ် ရင်ဆိုင်လာရတော့ သူ့စိတ်ပျက်လာတယ်။ နောက်ဆုံး သိုင်းလောကကို ကျောခိုင်းဇာတ်မြှုပ်သွားတော့တာပဲပေါ့”

မဲ့ယိုအဘိုးအိုက...

“သည်ဖုံပြင်က ဘယ်သူ့ကို ရည်ရွယ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိသလား”

ဟု ဖန်းယီအား မေးလေသည်။

ဖန်းယီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မာနမင်းသမီးကို ရည်ရွယ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ရဲ့သမီး လွယ်လွယ်နဲ့ တိန့်စန်းဆိုတဲ့လူကို တွေ့ခဲ့ပါသေးတယ်”

မဲ့ယိုအဘိုးအိုက...

“တကယ်တော့ တိန့်စန်းဟာ အင်မတန် သနားစရာကောင်းတဲ့ မေတ္တာအကျဉ်းသားတစ်ယောက်ပါပဲ”

“သူကလည်း မာနမင်းသမီးကို မေတ္တာသက်ဝင်ခဲ့တယ်ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ မာနမင်းသမီးက သူ့ကို ဂရုမစိုက်ပေမယ့် တိန့်စန်းကတော့ တစ်ဘက်သတ် မေတ္တာသက်ဝင်ပြီး အစစအရာရာ အနစ်နာခံခဲ့တယ်။ သိုင်းလောကသားတွေ ဝိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်ကြလို့ မာနမင်းသမီး အခက်ကြုံတဲ့အခါ တိန့်စန်းက ဝင်ကယ်ခဲ့တာ”

ဖန်းယီသည် လူမမာတိန့်စန်းအား မြင်ယောင်လာလေသည်။

တိန့်စန်းက မာနမင်းသမီး၏သမီး လွယ်လွယ်ကို စောင့်ရှောက်နေခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

မဲ့ယိုအဘိုးအိုက...

“မာနမင်းသမီးဟာ သိုင်းလောကက ဇာတ်မြှုပ်နေလိုက်ပေမယ့် အရှေ့မြို့စားက သူပုန်းအောင်းနေတဲ့ နေရာကို သိသွားတယ်။ သိုင်းပညာအမြင်ချင်း ဖလှယ်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်တော့ မာနမင်းသမီးလည်း မတတ်သာဘဲ သွားခဲ့ရတာ။ အရှေ့မြို့စားဆီကို ရောက်သွားတော့ သူ့ဘဝပြောင်းလဲသွားခဲ့ရတော့တာပဲ”

ဖန်းယီ လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားရတာလဲ ခင်ဗျာ”

မဲ့ယိုအဘိုးအိုက...

“မာနမင်းသမီးဟာ အရှေ့မြို့စားရဲ့သား ‘ထိကျိ’ နဲ့ တွေ့တော့ မာနမကြီးနိုင်တော့ဘူးလေ။ ရှေးရေစက်လို့ ဆိုရမယ်။ ထိကျိနဲ့ မေတ္တာမျှသွားခဲ့တယ်”

“သည်လိုကိုး”

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“တကယ်တော့ အရှေ့မြို့စားက မာနမင်းသမီးကို မယှဉ်နိုင်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့သိုင်းကျမ်းကို လိုချင်လို့ သားဖြစ်သူနဲ့ အောင်သွယ်ခဲ့တာ”

ဖန်းယီက...

“မာနမင်းသမီးက ထိကျိုးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ အင်မတန် လျှို့ဝှက်တဲ့ကိစ္စ”

ပဲ”

“မာနမင်းသမီးဟာ ထိကျိုးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားတယ်ဆိုတော့ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာတွေကို ထိကျိုး ရသွားမှာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ ထိကျိုးဟာ ဖခင် စေခိုင်းတဲ့အတိုင်း မာနမင်းသမီးကို အမျိုးမျိုး စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီး ဖျောင်းဖျာပြီး သူမရဲ့သိုင်းပညာရအောင် ယူခဲ့တာပေါ့။ မာနမင်းသမီးကလည်း သိုင်းပညာရပ်အတော်များများကို သင်ကြားပေးခဲ့ပေမယ့် သူမရဲ့သိုင်းကျမ်းကိုတော့ မပေးခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် အရှေ့မြို့စား မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့”

ဖန်းယီက...

“အရှေ့မြို့စားဟာ သိုင်းအကျော်အမော်တစ်ဦးပဲ မဟုတ်လား။ မာနမင်းသမီးကို မယှဉ်နိုင်ဘူးလား”

မဲ့ယိုအဘိုးအို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ဟင့်အင်း တကယ်တမ်းကျယ်လှယ် သူလည်း မယှဉ်နိုင်ဘူး။ မာနမင်းသမီးက သိုင်းကျမ်းကို မပေးတော့ အရှေ့မြို့စားက သူ့

သားနဲ့ ခွဲပစ်လိုက်တာပေါ့”

“ဗျာ”

“မာနမင်းသမီးဟာ မောင်းထုတ်ခံခဲ့ရတဲ့အပြင် သိုင်းလောကသားတွေ တိုက်ခိုက်တာလဲ ခံခဲ့ရတယ်။ အဲသည်အချိန် သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာကြီး ရှိနေတော့ ပိုပြီး ဒုက္ခရောက်ရတာပေါ့။ တိန်စန်းကသာ မကူညီခဲ့ပင် အသက်ရှင်နေဖို့တောင် လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဖန်းယီ၏ရင်ထဲ၌ တိန်စန်းအား လေးစားလာလေတော့

သည်။

မဲ့ယိုအဘိုးအို စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“တိန်စန်းက မာနမင်းသမီးကို ဘေးကင်းတဲ့နေရာ ခေါ်သွားတယ်။ ဓမ္မဗွားပြီးချိန်အထိ စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်”

“အရှေ့မြို့စားနဲ့ ထိကျိုးက တော်တော်မုန်းစရာ ကောင်းတာပဲ”

ဖန်းယီ၏စကားကြောင့် မဲ့ယိုအဘိုးအိုနှင့် ကျောင်းထိုင်တို့ ပြုံးလိုက်ကြလေသည်။

မဲ့ယိုအဘိုးအိုက...

“သူတို့ဟာ သိုင်းကျမ်းကို မရခဲ့ပေမယ့် မာနမင်းသမီးထံက သိုင်းပညာအတော်များများ ရခဲ့တော့ သူတို့ဟာ ကြောက်ရွံ့မှုကောင်းတဲ့လူတွေ ဖြစ်လာခဲ့တာပဲ”

ဖန်းယီက...

၁၆၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“ပုံပြင်က ဆုံးသွားပြီလားဗျာ”
မဲ့ယိုအဘိုးအို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဆုံးသေးဘူးကွ”

“တခြားပုံပြင်တွေ ရှိသေးလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လိုပုံပြင်များလဲဗျာ”

“သိုင်းထိပ်သီး သုံးဖော်ပုံပြင်ပေါ့”

ဖန်းယီ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

သိုင်းထိပ်သီးသုံးဖော်တွင် သူ၏ဖခင်သည်လည်း တစ်
ယောက် အပါအဝင် မဟုတ်ပါလား။

မဲ့ယိုအဘိုးအိုက...

“သိုင်းထိပ်သီးသုံးဖော်ဟာ တစ်ဦးချင်း သိုင်းပညာ တော်
ကြတဲ့အပြင် သုံးယောက်ပေါင်းလိုက်လျှင် သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုး
နိုင်တယ်လို့ အားလုံး ယုံကြည်ထားကြတယ်။ သည်စကားကို သိုင်း
ထိပ်သီးသုံးယောက်က လက်ခံကြတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်တွေ့မကြီး
စားခဲ့ကြပါဘူး။ အဲ ရွှင်ပျော်ပျော်ကတော့ ခြင်းချက်ပေါ့လေ”

“ရွှင်ပျော်ပျော်က ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“သူက သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ဦးညွှတ်ရတဲ့ လူတစ်
ယောက် ဖြစ်လာယင် ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာ သိချင်နေတာ”

ဖန်းယီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒါ..ဒါဆို..”

အယောင်ဆောင်လုလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၁၆၁

“သူက အညတရဟာ သိုင်းလောကမှာ အတော်ဆုံးဆိုတာ
ကိုလည်း လက်မခံချင်ဘူးလေ”

“ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပြီ”

ဖန်းယီ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ရွှင်ပျော်ပျော်အဘိုးအိုသည် သိုင်းထိပ်သီးသုံးယောက်တွင်
ပါဝင်သော်လည်း ကျေနပ်အားရခြင်း မရှိသေးဘဲ သိုင်းလောက၏
ပြိုင်ဘက်ကင်းသိုင်းသမား ဖြစ်လိုစိတ် ရှိနေသည်။

ကိုစိတ်က သိုင်းလောကအား လွှမ်းမိုးရန် ကြံစည်ဖို့ တွန်း
အားပေးလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

သူ့အား ရှင်းပြနေသည့် အဘိုးအိုမဲ့ယိုမှာ သိုင်းသုံးဖော်၌
ပါဝင်သော အညတရသိုင်းသမား ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေ
သည်။

ရွှင်ပျော်ပျော်အဘိုးအို...

ရွှင်ပျော်ပျော်အဘိုးအိုသည် ဖခင်ကြီးဖန်းဟုအား ဒုက္ခပေး
ကာ အယောင်ဆောင်ထားသူပင် ဖြစ်ရပေမည်။

ဖန်းယီက ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်နားလည်သဘောပေါက်လာအောင် ခုလို ရှင်းပြ
တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

မဲ့ယိုက...

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ။ ရွှင်ပျော်ပျော်အဘိုးအိုရဲ့ လုပ်ရပ်ကို
သတိပြုမိ နားလည်တယ်ဆိုယင် ကျေနပ်ပါပြီကွာ”

“သိုင်းလောကမှာ ရှုပ်ထွေးတဲ့ အခြေအနေတွေ ပေါ်ပေါက်လာအောင် ဖန်တီးနေတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်တော်သဘောပါကပ်ပါပြီဗျာ။ သည်ကိစ္စကို ကျွန်တော်ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းသွားပါ့မယ်”
မဲ့ယိုက...

“အင်း မင်းက သတိရှိနေပြီဆိုတော့ မင်းရဲ့အဖေလို ဒုက္ခမရောက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော်အဖေက...”

“ရွှင်ပျော်ပျော်က သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဘဲ မဟုတ်လားကွာ”

ဖန်းယီ၏ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ဖခင်ကြီးသည် မိတ်ဆွေဖြစ်သော ရွှင်ပျော်ပျော်အဘိုးအိုအား ယုံစားမိလိုက်သဖြင့် ဒုက္ခရောက်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

မဲ့ယိုက...

“ကျုပ်က မင်းကို ရှောင်လင်ကျောင်းကို ဘာကြောင့် ခေါ်လာသလဲဆိုတာ မင်း မသိချင်ဘူးလား”

ဖန်းယီက...

“ဟုတ်ကဲ့ သိချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

မဲ့ယိုက...

“မင်းကို ကဗျာတစ်ပုဒ် သင်ပေးချင်လို့ပဲ”

“ဗျာ”

ဖန်းယီ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

မဲ့ယိုကို မယုံနိုင်စွာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ကဗျာတစ်ပုဒ် သင်ပေးဖို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က သင်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က သင်ပေးမှာ”

ကျောင်းထိုင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သိုင်းလောကမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ပြဿနာတွေကို မင်းပဲ ဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ကဗျာတစ်ပုဒ် သင်ပေးလိုက်မယ်”

ကျောင်းထိုင် သင်ပေးမည့်ကဗျာသည် ရိုးရိုးကဗျာ မဟုတ်ဘဲ သိုင်းပညာနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေရမည်ဟု ဖန်းယီ ယုံကြည်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သင်ယူပါ့မယ်”

ဟုပြောလိုက်လေတော့သည်။

ကျောင်းထိုင်က ကဗျာတစ်ပုဒ် သင်ကြားပေးလေသည်။
ဖန်းယီသည် ကဗျာကို ကျက်မှတ်ယင်း ထူးခြားမှုတစ်ခု ရှိနေကြောင်း နားလည်လာလေသည်။

ထိုကဗျာသည် သိုင်းပညာ အနှစ်သာရများကို ဖော်ကျူး ထားသော ကဗျာဖြစ်သည်။

ဖန်းယီ ကဗျာကို သင်ယူပြီးနောက် မအောင့်အည်းနိုင်ဘဲ မေးလိုက်လေသည်။

“သည်ကဗျာဟာ ပျောက်ကွယ်နေတဲ့ မာနမင်းသမီးနဲ့ မတ် သက်နေတာလား သိချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ကျောင်းထိုင် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဒါအမှန်ပါပဲ၊ မာနမင်းသမီးဟာ တစ်နေ့မှာ ရှောင်လင် ကျောင်းကို ရောက်လာတယ်၊ သူ့ရဲ့ သိုင်းကျမ်းကို အနှစ်သာရ ထုတ် ထားတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ် ကျုပ်ကို အပ်နှံသွားတယ်”

ဖန်းယီက...

“မာနမင်းသမီး ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ သိပါရစေ ခင် ဗျာ”

ကျောင်းထိုင်က...

“သူ့ရောက်လာချိန်မှာ ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူးကွဲ့၊ ရှောင်လင်ကျောင်းက ပြန်သွားတဲ့အခါ လမ်းမှာ အမြင်းဖျားပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါတယ်”

မာနမင်းသမီး သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရလေ

တော့သည်။

ကျောင်းထိုင်က တည်ကြည်သော မျက်နှာမားဖြင့် ဆက် ပြောလေသည်။

“မာနမင်းသမီးဟာ သူ့ရဲ့သမီးကို တိန်စန်းနဲ့ ထားခဲ့တာ ကြောင့် ပြန်သွားတာ၊ ကျုပ်ကြားရတဲ့ နောက်ထပ်သတင်းတစ်ခုက တော့ မာနမင်းသမီး မသေဆုံးခင် သူ့ရဲ့ယောက်ျားထိကျိုးနဲ့ တွေ့ဆုံ ခဲ့သေးတယ်ဆိုတာပဲ”

မာနမင်းသမီး သေဆုံးသွားသည့်ကိစ္စတွင် ထိကျိုးပါဝင် ပတ်သက်နေသည်လော။

ကျောင်းထိုင်က...

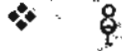
“ပြောရဦးမယ်၊ မာနမင်းသမီး ကျုပ်ဆီကပြန်မသွားခင် သူ့ရဲ့ကဗျာကို မှတ်တမ်းနဲ့ပေါင်းစပ်အသုံးပြုယင် သိုင်းလောကသား တိုင်း လိုချင်နေတဲ့ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာကို ရှာတွေ့လိမ့်မယ်လို့ ပြော သွားတယ်”

ဖန်းယီက မရှင်းလင်းသဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“သူက ဘာကြောင့် ရှောင်လင်ကျောင်းကိုလာပြီး သိုင်းက ဗျာတစ်ပုဒ်ပေးသွားတာလဲ၊ ကျွန်တော် သိခွင့်ရမလားဗျာ”

ကျောင်းထိုင်က...

“မာနမင်းသမီးဟာ အရှေ့မြို့စားကြောင့် သိုင်းလောကကို အတော်စိတ်နာသွားခဲ့တယ်၊ သိုင်းလောကကို ကျောခိုင်းလိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ သိုင်းလောကသားတစ်ယောက် ဖြစ်လေတော့

မိုးကျော်သူ

ကျောင်း၊

မင်းယီသတ်သက်ယင် ဘယ်စိတ်ကုန်နိုင်ပါ့မလဲ၊ သူ့ရဲ့သိုင်း ပညာတွေ မချည်းနှီးဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်ပူပန်မိတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် သိုင်းလောကအတွက် အကျိုးရှိအောင် လိုအပ်သလို အသုံးပြုနိုင် အောင် ရှောင်လင်ကျောင်းကို လာပေးသွားတာပါပဲ”

ရှောင်လင်ကျောင်းသည် သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအ ကျိုး စွမ်းစွမ်းတစ်ဆောင်ရွက်နေသော ကျောင်းတော်ကြီးဖြစ်လေ သည်။

သိုင်းလောကကို ဦးစီးဦးဆောင်ပြုနေသည့် ကျောင်းတော် ကြီးဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မာနမင်းသမီးက အားကိုးတကြီးလာ ရောက်အပ်နှံသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မဲ့ယိုက...

“ဖန်းယီ ကုန်တဲ့ကိစ္စတွေကို မင်းဘာသာဆက်ပြီး ကြိုးစား ဖြေရှင်းပေတော့”

ဟုပြောလိုက်လေတော့သည်။

နောက်ကွယ်ကလူ

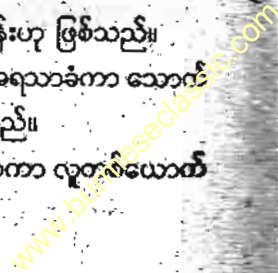
ရှောင်စုံပန်းများ ဝေဝေဆာဆာ ဖူးပွင့်နေသည့် ပန်းဥ ယျာဉ်ကြီးအတွင်း၌ ဖြစ်လေသည်။

လေညှင်းခံရန် ထားရှိသော ကျောက်စားပွဲပိုင်းကြီး၌ လူ တစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။

မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖန်းဟု ဖြစ်သည်။

ဖန်းဟုက ရေနေ့ကြမ်းတစ်ခွက်ကို အရသာခံကာ သောက် ယင်း အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ရှုတ်တရက် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ လူတစ်ယောက် ရောက်လာလေသည်။

၁၆၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ရိလို့ ဖြစ်သည်။

ရိလို့က ဖန်းဟုကို ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးခင်ဗျား ဂူးစွမ်းက လက်နက်ပုန်းကျေး
ရွာကို ရောက်သွားပါပြီ”

ဖန်းဟု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်..လက်နက်ပုန်းကျေးရွာရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်
တွေ မကြာခင် ကျုပ်လက်ထဲ ရောက်လာရတော့မှာပေါ့။ တိန်စမ်း
ကော”

“သူ့ကိုလည်း ကူးကျန်းက ဖမ်းထားလိုက်နိုင်ပါပြီခင်ဗျာ”
ဖန်းဟု ရယ်စရာလိုက်လေသည်။

“ကူးကျန်းက အတော်အားကိုးရပါလား”

“ဟား..ဟား..ဟား”

ဖန်းဟု၏ရယ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းတွင် နောက်ထပ် ရယ်
မောသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အသက်ငါးဆယ်ကျော် အဘိုးအိုတစ်ဦး ရောက်ရှိလာသည်
ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုအဘိုးအိုကို မြင်လျှင် ဖန်းဟု ကပျာကယာ ထိုင်ရာမှထ
လိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေကြီးထိကျို့ ရောက်လာပြီကိုး”

ထိကျို့ဆိုသူက...

“ထိုင်ပါဗျာ၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

အယောင်ဆောင်လုလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၁၆၉

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်
ကြလေသည်

ထိကျို့ဆိုသူကား အရှေ့မြို့စား၏သား ဖြစ်ပြီး မာနမင်းသ
မီး၏ခင်ပွန်းသည်လည်း ဖြစ်လေသည်။

ထိကျို့သည် သိုင်းလောကထဲသို့ထွက်လေ့ရှိသူ မဟုတ်ပါ
ချေ။

မာနမင်းသမီးနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်သာ သိုင်းလော
ကသားတိုင်းက သူ့အား သိနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိကျို့က...

“တိန်စမ်းကို ဖမ်းမိလိုက်ပြီ ဟုတ်လား”

ဟုမေးသည်။

ဖန်းဟု ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတပည့်ကူးကျန်းက လက်စွမ်းပြ
လိုက်တာပါပဲ”

“သူက သိုင်းကျွမ်းအကြောင်း ဘာပြောသေးသလဲဗျ”

“တိန်စမ်းကို ဖမ်းမိတဲ့ သတင်းခုမှ ကြားရတာ၊ သူ့ကို
မတွေ့ရသေးဘူးဗျာ၊ ဘာမှလည်း မမေးရသေးပါဘူး”

ထိကျို့၏မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်များ ကွယ်ပျောက်ကာ
ခက်ထန်တင်းမာသောအသွင် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရယင် မာနမင်းသမီးကို သိုင်းလောက
သားတွေ ဝိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလို့ ဒဏ်ရာရသွားချိန်မှာ တိန်စမ်းက

၁၇၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ကူညီခဲ့တယ်။ မာနမင်းသမီးရဲ့ ဝေဒနာတွေကို ထုစားပေးယင်း နှစ်ယောက်သား အနေနီးစပ်ခဲ့ကြတာ၊ ကျုပ်တို့ လက်ထပ်လိုက်ချိန်မှာ မာနမင်းသမီးမှာ တိန်စန်းနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန် ပါလာခဲ့တယ်။ အဲဒါ လွယ်လွယ်ပဲပေါ့”

ခံပြင်းဒေါသထွက်နေခြင်းကြောင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အတွင်းရေးကို ထုတ်ဖော်ပြောမိသည့်သဘော ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဖန်းဟုက...

“ကျုပ်တို့သိတာကတော့ အရှေ့မြို့စားဟာ ပညာချင်းဖလှယ်ဖို့ မာနမင်းသမီးကို ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံမေတ္တာသက်ဝင်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာပါပဲဗျာ”

ထိကျို့က မြေပေါ် တံတွေးထွေးချလိုက်လေသည်။

“မာနမင်းသမီးဟာ သိုင်းလောကသားတွေနဲ့ တိုက်ပွဲမှာ နာမည်ကြီး သိုင်းသမား အတော်များများကို သတ်ပစ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူလည်း ဒဏ်ရာရခဲ့ပြီး သိုင်းပညာ သုံးပုံနှစ်ပုံလောက် ဆုံးရှုံးသွားတာ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်အဖေက ဖိတ်ခေါ်လိုက်တဲ့အခါ အခက်ကြီးသွားတာပေါ့။ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေတဲ့အပြင် တိန်စန်းကလည်း ပျောက်ဆုံးနေတော့ မလွှဲမရှောင်သာဘဲ ကျုပ်ကို လက်ထပ်လိုက်ရတာ၊ ဒါမှမဟုတ်ယင် ကျုပ်အဖေက သူ့ကို အဆုံးစီရင်လိုက်မှာကိုး”

ဖန်းဟု သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

မာနမင်းသမီးသည် ဝမ်းထဲ လွယ်ထားရသည့် ရင်သွေး၏

အယောင်ဆောင်လှလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၁၇၁

အသက်ကို ငဲ့ကွက်ကာ ထိကျို့အား လက်ထပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

တိန်စန်းက အဘယ်ကြောင့် မာနမင်းသမီးအား အဆက်အသွယ်ဖြတ်ကာ ပျောက်ဆုံးသွားပါသနည်း။

ထိကျို့က ဖန်းဟု၏အတွေးကို ရိပ်မိထားသည်အလား ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“မာနမင်းသမီးဟာ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် မာနကြီးတယ်။ တိန်စန်းက သူ့ကို ကူညီခဲ့တာကိုတောင် အသိအမှတ် ပြုချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် မှားယွင်းခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို သိသွားတာနဲ့ တိန်စန်းကို အမှန်းကြီး မုန်းပြီး မောင်းထုတ်ခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် တိန်စန်းက အဝေးကို ထွက်သွားခဲ့တာ”

ဖန်းဟုက...

“သူတို့နှစ်ယောက် ကိစ္စက...”

ထိကျို့ ပြုံးလိုက်သည်။

“မာနမင်းသမီးကို ဝိုင်းတိုက်ခဲ့ကြသူတွေထဲမှာ ကောင်းကင်ဝိုင်းချုပ်လည်း ပါတယ်လေ။ သူ့ရဲ့ ဖိုမအဆိပ်က ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ လူတိုင်းသိပါတယ်။ မာနမင်းသမီး ဖိုမအဆိပ်မိသွားတယ်။ အဆိပ်ပြေသွားဖို့ဆိုတာ နည်းလမ်း တစ်ခုပဲရှိတယ်”

“ကျုပ်သဘောပေါက်ပါပြီဗျာ”

“နောက်ပိုင်းကျမှ ကျုပ်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်တဲ့ သတင်းကို

၁၇၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ကြားပြီး တိန်စန်းက သိုင်းလောကထဲမှာ ပြန်ပေါ်လာတာပဲ”
 ကူးကျန်းက တိန်စန်းအား ဖမ်းမိလိုက်သည့် သတင်း
 ကြောင့် ထိကျိုး စိတ်လှုပ်ရှားကာ ပြောနေခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။
 အရှေ့မြို့စားကား ကွယ်လွန်သွားချေပြီ။
 ထိကျိုးသည် မာနမင်းသမီးထံမှ ရရှိခဲ့သော သိုင်းပညာရပ်
 များကို လေ့လာခဲ့သည်။
 သူက ဇာတ်မြုပ်နေထိုင်ကာ လေ့ကျင့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး မိဘမဲ့
 ကူးကျန်းအား တပည့်အဖြစ် မွေးမြူခဲ့လေသည်။
 သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်ပြီးဆုံးသွားသောအခါ သိုင်းလောက
 ထဲ ဆင်းလာပြီး မာနမင်းသမီးအား လိုက်လံရှာဖွေခဲ့သည်။
 မာနမင်းသမီးက လွယ်လွယ်အား မွေးဖွားနေချိန်၌ သူက
 ထားပစ်ခဲ့ပြီး ထွက်သွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။
 သူအိမ်ပြန်ရောက်လာသောအခါ မာနမင်းသမီးအား
 မတွေ့ရတော့ချေ။
 မာနမင်းသမီး၌ ရှိနေသော သိုင်းကျမ်းကို ထိကျိုး လိုချင်
 နေသည်။
 သို့သော်...
 ဖန်းဟုက ဖျောင်းဖျာလိုက်သည်။
 “မာနမင်းသမီးနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေကို ထားလိုက်ပါ
 တော့ဗျာ၊ အခု ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ပေါင်းမိကြပြီပဲ၊ သိုင်းလောက
 တစ်ခုလုံး ကျုပ်တို့ရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်ကို ရောက်လာဖို့လည်း မဝေး

အယောင်ဆောင်လှလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၁၇၃

တော့ဗျာ၊ မဟုတ်လားဗျာ”
 ထိကျိုးက...
 “ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကောင်းကင်ဂိုဏ်းတို့၊ ဥက္ကာပျံတို့၊
 တခြားသိုင်းသမားတချို့ဟာ လက်ရှောင်နေကြတာပါ။ လက်နက်ပုန်း
 ကျေးရွာက လျှို့ဝှက်ချက်နဲ့ ဝါဆန်းဂိုဏ်း၊ ပန်းပေါင်းစုံဂိုဏ်းတို့ကို
 စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်ယင် ကျုပ်တို့ အတော်ကို အင်အားတောင့်တင်း
 သွား ပါပြီ၊ ရှောင်လင်၊ ဝူတန် အစရှိတဲ့ သိုင်းဂိုဏ်းကြီးတွေကို ရင်ဆိုင်
 ချေမှုန်းပြီး သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးနိုင်မှာ သေချာပါတယ်”
 ဖန်းဟုက...
 “ကျုပ်က ဝါဆန်းဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ ပန်းပေါင်းစုံဂိုဏ်းချုပ်ကို ဖိတ်
 ခေါ်ထားလိုက်ပါပြီ၊ သူတို့ဟာ ခေတဲ့လူတွေ မဟုတ်ကြတဲ့အတွက်...”
 သူ၏စကားမဆုံးမီ ထိကျိုး ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။
 “သည်ကိစ္စကို ကျုပ်တာဝန်ယူမယ်”
 ဖန်းဟု ကျေနပ်သွားလေတော့သည်။

တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ပြေးလွှားလာနေသူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဖန်းယီ အံ့သြသွားသည်။

“ဟင် ကောင်းယုပါလား”

ပြေးလာသူမှာ ကောင်းယု ဖြစ်နေသည်။

ကောင်းယုသည် ဖန်းယီကို မြင်လျှင် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဖန်းယီ၊ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့တာ အတော်ပဲ၊ လက်နက်ပုန်း ကျေးရွာပိုင်ရှင် ဝူးစွမ်းကို သိတယ် မဟုတ်လား”

ဖန်းယီက...

“သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝူးစွမ်းအစစ်က သေသွားပြီ၊ အခုရှိ နေတာ အတုဗျ”

ကောင်းယုက...

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အကြောင်း ပေါ်ပေါက်သွားပြီဗျ”

“ဪ”

ဖန်းယီ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

တဖန်...

“ဘယ်သူက ဖော်ထုတ်လိုက်တာလဲ ပြောပါဦးဗျာ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ကောင်းယုက...

“သူကိုယ်တိုင် အတုဖြစ်တဲ့အကြောင်း ဖော်ထုတ်လိုက်

ပေါင်းစပ်ပညာ

ဖန်းယီသည် မှုယိုအဘိုးအိုနှင့် ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်တို့ကို နှုတ်ဆက်ကာ ရှောင်လင်ကျောင်းမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ကျောင်းထိုင် သင်ပေးလိုက်သော ကဗျာသည် သူရရှိထားသော မာနမင်းသမီး၏ စာရင်းစာရွက်ကဲ့သို့ ရှေးမှတ်ထားချက်များနှင့် ဆက်စပ်နေမည် ထင်မိသည်။

မာနမင်းသမီးသည် တိန့်စန်းနှင့် ထားခဲ့ရသည့် သမီးဖြစ်သူ လွယ်လွယ်အတွက် ဘဝရှေ့ရေး မျှော်တွေးကာ တစ်ခုခုတော့ စီမံခွဲလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ဖန်းယီက ရှောင်လင်ကျောင်းကို ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့ယင်း

တာပဲဗျ”

“ဟင်”

“သူက လက်နက်ပုန်းကျေးရွာရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ယူမပေးနိုင်ယင် ဖမ်းဟုတ် သူ့ကို ချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူသိတယ်၊ ပြီးတော့ ကူးကျွန်းကလည်း ကြောက်စရာကောင်းတော့ တစ်နေ့ကျယ်င် သူ့ကို ဒုက္ခပေးမှာပဲလို့ ယုံကြည်ပြီး အဖြစ်မှန်ကို လက်နက်ပုန်းကျေးရွာမှာ ထုတ်ဖော်ဝန်ခံလိုက်တာ”

ဦးစွမ်းအတူက ဖော်ထုတ်ဝန်ခံလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖမ်းဟုတ် အခက်ကြုံရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ဖန်းယီ နားလည်လိုက်လေသည်။

ကောင်းယုက...

“ဦးစွမ်းရဲ့သားသမီးတွေက မဟာမိတ်ခြံဝင်းကို သွားနေကြပြီ”

“ခင်ဗျားလိုက်သွားမလို့ ဟုတ်လား”

“ကျုပ်က..”

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ရှင် ဘယ်ပြေးမလဲ”

အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးမှာ ဝါဆန်းဂိုဏ်းချုပ်ချိုကျိန်း ဖြစ်လေသည်။

ဗေဒါဂိုဏ်းချုပ်က ကောင်းယုအား ဖမ်းဆီးခဲ့ပြီး ဝါးဆန်း

ဂိုဏ်းသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့လေသည်။

ကောင်းယုသည် ဝါဆန်းဂိုဏ်းချုပ်ချိုကျိန်း၏တပည့်မ ချင်းချင်းကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းကာ ထွက်ပြေးလာနိုင်ခဲ့လေသည်။

ချိုကျိန်းကို မြင်လျှင် ကောင်းယု မျက်နှာဖျတ်သွားလေသည်။

“ခင်..ခင်ဗျား”

ချိုကျိန်း ဒေါသထွက်နေသည်။

“ရှင်က ချင်းချင်းကို သွေးဆောင်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတာ ကျွန်မ ကျေနပ်မယ် ထင်လို့လား၊ ရှင်လွတ်မြောက်နိုင်အောင် ချင်းချင်းကို အယုံသွင်းခဲ့ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ ရှင့်အတွက် အနှောင့်အယှက် တစ်ခုလို့ သဘောထားပြီး လက်စပျောက်လိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ကျုပ်”

“ရှင် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်စမ်း”

ချိုကျိန်းသည် ရှေ့တိုးပြီး ကောင်းယု၏ငယ်ထိပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်မိုးထားလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ကို မသတ်ပါနဲ့”

ကောင်းယု အထိတ်တလန့် အော်လိုက်လေသည်။

ချိုကျိန်းက...

“ချင်းချင်းကို ရှင်နုတ်ပိတ်လက်စပျောက်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ကျုပ်...”

“ရှင်ဝန်မခံသေးဘူးလား”

ချိုကျိန်း ဒေါသတကြီး ငေါက်လိုက်ရာ ကောင်းယုလည်း မတတ်သာတော့ဘဲ ဝန်ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်မှားသွားပါတယ်၊ ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါ”

မြေပေါ် ခူးထောက်တောင်းပန်လိုက်လေတော့သည်။

ဖန်းယိမှာ ကောင်းယုကို ကြည့်ယင်း စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

ကောင်းယုသည် ခွေးခြီးကောက်ကျည်ထောက်စွပ်ဆိုသကဲ့သို့ အခွင့်အရေးရသည်နှင့် မကောင်းသော စိတ်များ ပြန်ပေါ်လာသည် မဟုတ်ပါလား။

ကောင်းယုမှာ ယုံကြည်စိတ်ချထိုက်သော လူစားမျိုးမဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

ချင်းချင်း သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရလျှင် ချိုကျိန်း ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်သွားလေတော့သည်။

“လူယုတ်မာ သေဖို့ ပြင်ထား”

လက်ဝါးဖြင့် ငယ်ထိပ်ကို ဖိချရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် မြေသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး လူနှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ပန်းပေါင်းစုံဂိုဏ်းချုပ်ဟော့မုံနှင့် တပည့်မပိုက်မုတို့ ဖြစ်ပါ

တော့သည်။

ကောင်းယု ဝမ်းသာသွားသည်။

“မိန်းမရေ ကျုပ်ကို ဓာယ်ပါဦး”

လှမ်းပြီး အကူအညီ တောင်းလိုက်လေသည်။

ဟော့မုံ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းယု၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာကို အခွင့်အရေးယူဦးမလို့လား၊ တချိန်ကကိစ္စတွေ ပြီးဆုံးသွားပါပြီ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ မေ့လိုက်ပါပြီ”

“ဟင်...မင်း...မင်း”

“ရှင်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာပဲ၊ ရှင့်အတွက် ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားတော့ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါရှင်”

ဟော့မုံက ဥပေက္ခာပြုလိုက်ခြင်းကြောင့် ကောင်းယု ထိတ်လန့်သွားလေတော့သည်။

ချိုကျိန်း မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ ရှင် ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“ကျုပ်...ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါဗျာ”

ကောင်းယုသည် တောင်းပန်စကားပြောဖမ်း ချိုကျိန်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

စိတ်ညှို့ပညာ အသုံးပြုဖို့ ကြိုးစားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဒေါသထွက်နေသော ချိုကျိန်းက...

၁၈၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“ခုချိန်အထိ အကောဏ်ကြံချင်နေသေးတာပဲလား”
ဒေါသတကြီး လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ...

“ပုန်း”

“အား”

ကောင်းယု မြေပေါ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

အယောင်ဆောင်လုလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၁၈၁

ချိုကျိန်းက ဟွေ့မုံကို တောင်းပန်လိုက်လေသည်။
“ရှင့်ရဲ့ ခင်ပွန်းသည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မကို ကြိုက်သလို စီမံနိုင်ပါတယ်ရှင့်”

ဟွေ့မုံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မက သူ့ကို ခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက်လို့ မသတ်မှတ် တော့ပါဘူးရှင်၊ သူနဲ့ ကျွန်မ ဘာမှ မပတ်သက်တော့တာ ကြာပါပြီ”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

ချိုကျိန်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

တဖန် ဖန်းယီဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“မင်းဟာ ကောင်းယုနဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ထားတယ် ကြားတယ်၊ သည်တော့ မင်းကော ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ ပြောပါဦး”

ဖန်းယီက...

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားတော့ပါဘူး ခင်ဗျာ”
ဟွေ့မုံက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းယုဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ၊ သူ နဲ့ မပေါင်းသင်းတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ပိုက်မူက ရိုဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် ဖန်းယီကို ကြည့်နေ ၏။

ဖန်းယီ၏ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်လာ ပါ လာလေသည်။

ပိုက်မူသည် သူနှင့် စေ့စပ်ထားသော မိန်းမလေးတစ်

ယောက် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ကွဲကွာသွားခဲ့ကြသည်။

ပြန်ဆုံတွေ့ကြသည့် တိုင်အောင် တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် မသိသလို နေကြရမည်မှာ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလှသည်
မဟုတ်ပါလား။

ဟွေ့မုံက...

“မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ကျုပ်တို့ကို ဖိတ်ခေါ်ထား
တယ်၊ သူ့မှာ ဘယ်လိုအကြံအစည် ရှိနေမယ်လို့ မင်းထင်သလဲ”

ဖန်းဟု၏လုပ်ရပ်များကို ဖန်းယီက ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစား
နေကြောင်း သတင်းကြီးနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဖန်းဟုကိုယ်တိုင်ကလည်း သိုင်းလောကသားများအား
စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခြင်း၊ မာနမင်းသမီး၏သိုင်းကျမ်းကို ရှာဖွေခြင်း၊
လက်နက်ပုံန်းကျေးရွာ၏လျှို့ဝှက်ချွတ်ကို ရယူရန် မကောင်းကြံခြင်း
များကို ဝှူးစွမ်းအတုက ဖော်ထုတ်သွားခြင်းကြောင့် နာမည်ပျက်နေပြီ
ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက ဖန်းဟုအပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချ
ခြင်း မရှိတော့ဘဲ မသင်္ကာသော မျက်လုံးများဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြ
ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဖန်းယီက...

“သူဟာ သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ ကြံစည်နေတဲ့ လူတစ်
ယောက်ပါပဲ ခင်ဗျာ”

သူ၏အယူအဆကို ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်လေသည်။
ဟွေ့မုံ ဖြိုးလိုက်သည်။

“သူဟာ မင်းရဲ့အဖေပဲ မဟုတ်လား”

“ဗျာ”

“ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန်းဟုဟာ မင်းရဲ့အဖေပဲ မဟုတ်လား”

ထိုမေးခွန်းသည် သူ့အား ဖန်းဟု၏သား ဖန်းယီ ဖြစ်သည်

ဟု လက်ခံလိုက်သည့်သဘော ဖြစ်နေပါ၏။

ဖန်းယီက...

“သူဟာ ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန်းဟုကို အကောက်ကြံပြီး
ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟန်ဆောင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သေချာ
ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးကကော”

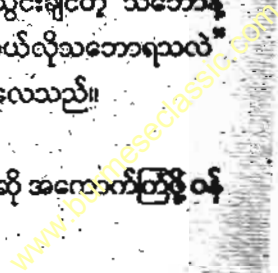
“သူက..”

ဖန်းယီ မည်သို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။
သူ၏ဖခင်မှာ အကောက်ကြံခံရကာ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်
ကြောင်း နားလည်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

“သူက ကျုပ်တို့ကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းချင်တဲ့ သဘောနဲ့
ဖိတ်ခေါ်ထားသေးတယ်၊ ဒါကိုကော မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”
ဤတွင် ချီကျိန်းက ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

ဖန်းယီက...

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဘယ်သူ့ကိုမဆို အကောက်ကြံဖို့ ဝန်

လေးနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဖန်းဟုသည် ဝှေးစွမ်းအတုသာမက အခြားသိုင်းသမားများ ကိုလည်း အကောက်ကြိယယ်ရှားကာ အတုများဖြင့် အစားထိုးပြီး သိုင်းလောကအား လွှမ်းမိုးဖို့ ကြိုးစားနေပုံကို သူသိသလောက် ပြော ပြလိုက်လေသည်။

ဟေ့...ခုံက...

“သည်လိုဆိုယင် ကျုပ်တို့ကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး အကောက်ကြိ မယ်ဆိုယင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ချိုကျိန်းက...

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မကို အတုလုပ်ပြီး ဝါဆန်းဂိုဏ်းနဲ့ ပန်းပေါင်းစုံ ဝိုင်းကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်မယ်ဆိုယင် ခေါင်းဆောင်ကြီးအတွက် အတုကို အင်အားတောင့်တင်းသွားမှာပဲ”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

ဖန်းယီက...

“ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ ဥက္ကာပျံ၊ ဝှေးဒေါ်လေး၊ အရိပ်တောင် ကြားနဲ့ ကောင်းကင်ဂိုဏ်းတို့ကို မဟာမိတ်ဖွဲ့ဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်၊ သည်လူတွေဟာ”

ဟေ့...ခုံ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“သည်အတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ သူ မိတ်ဖွဲ့ချင်တဲ့ လူတွေဟာ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် နေကြသူတွေပါ။ သူတို့ကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းလို့ မရနိုင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ သူတို့ အချင်းချင်းလည်း ပြိုင်ဆိုင်မှု ပြင်းထန်

ကြတော့ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စထက် ပိုပြီး မဟာမိတ် ခေါင်းဆောင်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဖန်းယီ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

ဥက္ကာပျံသည် ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ် သော်လည်း မာနမင်းသမီး၏သိုင်းကျမ်းအကြောင်း သတင်းရသဖြင့် လာခဲ့ပြီး အရိပ်မဲ့တောင်ကြားမှ အသံရှင်ကြောင့် ထွက်သွားလေ သည်။

ဝှေးဒေါ်ဒေါ်သည်လည်း သူမ၏ညီမအတွက် တိန်စန်းကို မကျေနပ်သဖြင့် လာခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး တိန်စန်းကို မယှဉ်နိုင်သဖြင့် ရှောင်ထွက်သွားရာ သူမအား နောက်ထပ် တွေ့ရဖို့ မလွယ်တော့ပါ။

အရိပ်မဲ့တောင်ကြားမှ အသံရှင်သည်သာလျှင် ပဟေဠိ သဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

ကျန်သိုင်းသမားများကား ဖန်းဟုထက် မာနမင်းသမီး၏ သိုင်းကျမ်းကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

မီးလောင်ပြင်၌ မာနမင်းသမီး၏သိုင်းကျမ်းကို ရှာမတွေ့ သဖြင့် စိတ်ပျက်ကာ ထွက်သွားကြရာ သိုင်းလောက၌ တော်တော် နှင့် ပြန်တွေ့ဖို့ မလွယ်တော့ပါချေ။

ထို့ကြောင့်...

ဖန်းဟုက ထိုလူများအား မိတ်ဖွဲ့ကာ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း အောင်မြင်မည် မဟုတ်ကြောင်း ဖန်းယီ နား လည်ထားလေတော့သည်။

၁၈၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ဟွေ့မှ စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန်းတုဟာ တကယ် လူတွေ စည်းရုံး သိမ်းသွင်းနိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူစည်းရုံးသိမ်းသွင်းလို့ ရခဲ့ယင် လည်း ဒုတိယတန်းစားတွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

သူမ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အေးတီအေး စက်စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ခင်ဗျား တကယ်ပဲ သည်လို ထင်နေတာလားဗျာ”

ဖန်းယီတို့အားလုံး စကားသံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ မလှမ်းမကမ်း၌ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ် ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ကူးကျန်း”

ဖန်းယီ လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်မိလေတော့သည်။

အယောင်ဆောင်လူလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၁၈၇

ဖန်းဟူသည် ဒုတိယတန်းစား သိုင်းသမားများကိုသာ စည်း ရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်မည်ဆိုသော အတွေးက မှားယွင်းနေကြောင်း ကူး ကျန်း၏ သိုင်းပညာက သက်သေခံနေ၏။

ကူးကျန်းသည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသော လူတစ် ယောက် မဟုတ်ပါလား။

ဟွေ့မှက...

“မင်းက...”

“ကျုပ်ဟာ ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန်းဟုအတွက် တာဝန်ထမ်း ဆောင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ မှတ်ထားယင် လုံလောက်ပါပြီဗျာ”

ဟွေ့မှ မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ခေါင်းဆောင်ကြီးက သိုင်းလောကကို လှမ်းမိုးဖို့ ကြိုးစားနေတာပဲ”

ကူးကျန်းက...

“ပန်းပေါင်းစုံဂိုဏ်းနဲ့ ဝါဆန်းဂိုဏ်းလည်း ပူးပေါင်းဆောင် ဖွက်ကြတာကို ခေါင်းဆောင်ကြီး လိုလားမျှော်လင့်ထားပါတယ်ဗျာ”

ဟွေ့မှ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က လက်မခံဘူးဆိုယင်ကော”

“ကျုပ်လည်း လက်မခံနိုင်ဘူး”

ဦးကျိန်းကလည်း ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

ကူးကျန်းက...

“ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ သဘောထားကတော့ ရှင်းပါတယ်။

၁၈၈ ❖ မိုးကျော်သူ

မိတ်ဆွေမဟုတ်ယင် ရန်သူပါပဲ”

“ဪ”

ဟေ့ မုံနှင့် ဒိုက်ဂိုဏ်းတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြသည်။
တဆက်တည်းပင် လက်နက်ကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြလေ

သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကူးကျန်းက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

အယောင်ဆောင်လူလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၁၈၉

အဖြစ်အပျက်မှာ လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ လျင်မြန်လှသည်။

ဒိုက်ဂိုဏ်းနှင့် ဟေ့ မုံတို့က ကူးကျန်းအား တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသော်
လည်း ကူးကျန်းက စားဆွဲထုတ်လိုက်သည်နှင့် သူတို့ မြေပေါ် လဲကျ
သွားကြလေတော့သည်။

ပိုက်မူနှင့် ဖန်းယီတို့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြ
လေသည်။

ကူးကျန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ကော”

ဖန်းယီက...

“ခင်ဗျားအသုံးပြုလိုက်တာ မာနမင်းသမီးရဲ့သိုင်းပညာ
ဟုတ်လား”

ကူးကျန်းက...

“ခင်ဗျားမဆိုးဘူး”

“ဒါဖြင့် အရှေ့မြို့စားရဲ့သား ထိကျိုးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်ဆက်
နေတာလဲဗျ”

“သူက ကျုပ်ဆရာပါ”

“ခင်ဗျားတို့ ဆရာတပည့်က ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန်းဟု
အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးနေတာလား”

ကူးကျန်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဖန်းဟုက ကျုပ်ဆရာအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးနေတာပါ
ဗျာ”

“ဪ”

ကူးကျွန်းက...

“ခင်ဗျားက ဖန်းယီ မဟုတ်ဘူးဆိုပေမယ့် ဖန်းဟုရဲ့သား ဖန်းယီအစစ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်”

ဖန်းယီက...

“ခေါင်းတောင်ကြီးဖန်းဟဟာ ကျုပ်အဖေ မဟုတ်ဘဲ အတူ တစ်ယောက်ဆိုတာလည်း ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ”

ကူးကျွန်း ရယ်မောလိုက်ပြန်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျား ရိပ်မိ လောက်ပါတယ်”

“အင်း သူဟာ ရွှင်ပျော်ပျော်အတိုးအိုဆိုတာ ကျုပ်သိပြီးပါ ဖြီ”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အကြံတစ်ခု ပေးချင်တယ်”

“ပြောပါဗျာ”

“ခင်ဗျားက သူ့ကို ခင်ဗျားအဖေလို သဘောထားလိုက် ယင် အားလုံး ကောင်းသွားပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

စော်ကားလိုက်သော စကားဖြစ်ရကား ဖန်းယီ ဒေါသထွက် သွားလေတော့သည်။

“ကျုပ်က သူ့ကို ဆုံးမမှာဗျာ၊ သူ့ကို မဆုံးမခင် ခင်ဗျားကို အယင်ဆုံး ဆုံးမရလိမ့်မယ်”

လက်ဝါးနှစ်ဘက်၌ အတွင်းအားစုစည်းကာ ကူးကျွန်းအား

တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကူးကျွန်းက ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ ဓားဖြင့် ခုတ် ချလိုက်လေသည်။

ဖန်းယီသည် လက်ဝါးချည်းသတ်သက် ကူးကျွန်းအား ရင် ဆိုင်နိုင်ပါမည်လော။

“ဝှစ်”

အလင်းတန်းတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး ကူးကျွန်းထံ တိုးဝင် သွားလေသည်။

ကူးကျွန်း ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဝံ့တော့ဘဲ ကယာ ကယာ ရောင်တိမ်းလိုက်ရသည်။

အလင်းတန်း ပစ်လွှင့်လာရာဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သော အခါ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ လေသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ လွယ်လွယ် ဖြစ်လေသည်။

“ညီမ”

လွယ်လွယ် ရောက်လာသည်ကို မြင်လျှင် ဖန်းယီ ဝမ်းသာ သွားလေသည်။

လွယ်လွယ်က...

“သူက ဦးလေးတိန်စန်းကို ဖမ်းသွားတာ၊ သူ့ကို အလွတ် ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ကောင်းပြီ”

၁၉၂ ❖ မိုးကျော်သူ

နှစ်ယောက်သား လက်တွဲကာ ကူးကျန်းအား တိုက်ခိုက်
လိုက်ကြလေသည်။

ပိုက်မူသည် ဟော့မှအတွက် ခံပြင်းနေပြီး ဖန်းယီတို့နှင့်အတူ
ပါဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကူးကျန်း အခက်ကြုံသွားသည်။

“မင်းတို့သုံးယောက် ပေါင်းပြီး တိုက်ခိုက်လို့ကော ကျွန်ကို
အနိုင်ရမယ်များ မှတ်သလား”

ဒေါသတကြီး အော်လိုက်၏။

မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“မင်းတို့သုံးယောက် ပေါင်းပြီး တိုက်ခိုက်လို့ကော ကျွန်ကို
အနိုင်ရမယ်များ မှတ်သလား”

ပဲ့တင်သံ ထွက်လာလေသည်။

“ခင်ဗျား”

“ခင်ဗျား”

“ဟော့လူ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ယင် ဝင်မရှုပ်နဲ့”

“ဟော့လူ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ယင် ဝင်မရှုပ်နဲ့”

ကူးကျန်း စကားတစ်လုံး ပြောလိုက်လေတိုင်း ပဲ့တင်သံကို
ပြန်ကြားရလေသည်။

ကူးကျန်း၏တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပြိုက်ပြိုက် စိုရွဲလာလေ
သည်။

ထိုအချိန်တွင်...

အယောင်ဆောင်လှလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၁၉၃

“ယား”

ဖန်းယီတို့က ညာသံမေးကာ စုပေါင်းတိုက်ခိုက်လိုက်ကြ
သောအခါ...

“ဝုန်း”

“အား”

ပဲ့တင်သံကြောင့် ဗျာများနေသော ကူးကျန်း အရေးနိမ့်
သွားလေတော့သည်။

၁၉၄ ❖ မိုးကျော်သူ

တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဖန်းယီက သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ရပ်နေသော အစိမ်း
ရောင်ဝတ်ထားသူကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ထိုလူက...

“ကျုပ်တို့ အရိပ်တောင်ကြားက လူတွေဟာ ကိုယ့်သဘော
နဲ့ကိုယ် နေကြတယ်။ ကျုပ်တို့ကို မစော်ကားဘဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရန်
မလုပ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာရတဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်
ချက်ကတော့ မာနမင်းသမီးရဲ့ သိုင်းကျမ်းကို တွေ့ရတယ်ဆိုတဲ့
သတင်းနဲ့ ဖန်းဟုက သူတို့နဲ့ မဟာမိတ်ဖွဲ့ဖို့ ကျုပ်တို့ကို ဖိတ်ခေါ်
လိုက်လို့ အခြေအနေသိရအောင် လာခဲ့တာ”

ဖန်းယီ ဂရုစိုက်နားထောင်နေလိုက်သည်။

ထိုလူက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ဟာ သိုင်းလောကသားတွေပါ။
သိုင်းလောက ပျက်စီးသွားမှာကို မလိုလားပါဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းကို
ကူညီခဲ့ပေမယ့် ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး။ ကဲ ကျုပ်သွားတော့
မယ်။”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချာကနဲ့ လှည့်ထွက်သွားလေတော့
သည်။

အယောင်ဆောင်လှလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၁၉၅

လွယ်လွယ်နှင့် ပြန်ဆုံတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဖန်းယီ ဝမ်းသာ
သွားလေသည်။

လွယ်လွယ်က...

“ဦးလေးတိန့်စန်းကို သူတို့ ဖမ်းထားတယ်”

ဖန်းယီက ကူးကျန်းကို ကြည့်လိုက်၏။

ကူးကျန်းသည် ဒဏ်ရာပြင်းစွာ ရထားပြီး အသက်ကို ခဲ
ယဉ်းစွာ ရှူရှိုက်နေရလေသည်။

ဖန်းယီက...

“ခင်ဗျား ပြောပြမလား”

ကူးကျန်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘာကြောင့် မပြောနိုင်ရမှာလဲ”

တိန့်စန်းအား မည်သည့်နေရာ၌ ဖမ်းဆီးထားကြောင်း
ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဦးလှိုင်...

“ကျုပ်က ဘာကြောင့် ပြောပြသလဲဆိုတာ မင်္ဂလာသလား”
ဟုမေးလေသည်။

ဖန်းယီက...

“တိန့်စန်းကို သွားကယ်ယင် ကျုပ်တို့ ဒုက္ခရောက်သွားမယ်
လို့တွေးပြီး ပြောတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ”

ကူးကျန်း သဘောကျစွာ ရယ်မောယင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ
တာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

၁၉၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ဖန်းယီက...

“ကျုပ်တို့ သွားစို့”

ဟုပြောကာ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ရာ လွယ်လွယ်က
လိုက်လာသော်လည်း ပိုက်မူက မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။

ဖန်းယီက...

“ညီမက..”

“ကျွန်မ မလိုက်တော့ပါဘူးရှင်”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မ ဆရာလည်း မရှိတော့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ပန်းပေါင်းစုံ
ပိုင်းမှာပဲ ကျွန်မ တစ်သက်လုံး နေသွားရတော့မှာပါ”

ဖန်းယီ မျက်နှာပျက်သွား၏။

ပိုက်မူသည် ပန်းပေါင်းစုံပိုင်း၌ တစ်သက်လုံး နေသွားရ
တော့မည် ဖြစ်ရာ သူတို့နှစ်ယောက် စေ့စပ်ထားခဲ့သော်လည်း ဆုံ
ဆည်းဖို့ရာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

“ကျွန်မသွားတော့မယ်”

ပိုက်မူက နှုတ်ဆက်ကာ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားတော့
သည်။ ဖန်းယီ ဟန့်တားခြင်း မပြုရက်တော့ပါ။

“အစ်ကို ကျွန်မတို့လည်း သွားကြပါစို့ရှင်”

လွယ်လွယ်က ပြောလာသောအခါ ဖန်းယီ သဘောတူ
လိုက်လေတော့သည်။

အယောင်ဆောင်လှလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၁၉၇

အမှားဒဏ်

ဂူကျိုဂိုဏ်း...

ဂူကျိုဂိုဏ်း တည်ရှိသည့် တောင်တန်းကြီး၌ လျှို့မြောင်စိန်
စမ်းများ၊ လိုဏ်ဂူများ ပေါများလှပေသည်။

တစ်ခုသော လိုဏ်ဂူကြီးရှေ့၌ လူနှစ်ယောက် ရှိနေကြ
သည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန်းဟုနှင့် ထိကျို့တို့ ဖြစ်လေသည်။
ထိကျို့သည် ကောင်းကင်ပေါ် မော့ကြည့်ပြီး သက်မြင်းမျှ

လိုက်လေသည်။

ဖန်းဟုက...

“ခင်ဗျားတပည့် ရောက်မလာသေးပါလား”

၁၉၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိကျို့က...

“သူရောက်လာသင့်ပြီ၊ ခုထိ သူရောက်မလာသေးဘူးဆို တော့”

“တခြားတစ်ယောက်ယောက် ရောက်လာတော့မယ့် သဘောလား”

“ဟုတ်တယ်”

ထိကျို့က ဖန်းဟုဘက်လှည့်ကာ အေးတိအေးစက် ပြော လိုက်လေသည်။

“ဖန်းယီဝဲ ဖြစ်မယ်”

“တောက်”

ဖန်းဟု မကျေမနပ် တက်ခေါက်လိုက်လေသည်။

ဖန်းဟုအဖြစ် ရွှင်ပျော်ပျော်အဘိုးအိုက ရုပ်ဖျက်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရွှင်ပျော်ပျော်အဘိုးအိုသည် သိုင်းထိပ်သီးသုံးဖော်၌ ပါဝင်ခဲ့ ပြီး မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဖြစ်နေသော ဖန်းဟုကို အယုံသွင်း လုပ်ကြံကာ အစားထိုး ဟန်ဆောင်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီးကို အသုံးချကာ သိုင်းလောကအား လွှမ်းမိုးရန် ကြံစည်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မာနမင်းသမီးထံမှ သိုင်းပညာအချို့ ရရှိခဲ့သော ထိကျို့က နောက်ကွယ်မှ ကူညီထောက်ပံ့ခဲ့လေသည်။

ယခုတော့...

အယောင်ဆောင်လုလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၁၉၉

ထိကျို့ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ အကြံအစည်တွေကို ဖျက်ဆီးမှာ ဖန်းယီတစ် ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

“ကျုပ်က သူ့ကို ဆုံးမလိုက်မှာပေါ့”

ထိုအချိန်မှာပင်...

“အား”

“အမယ်လေး”

အဝေးမှ စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည် ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ရွှင်ပျော်ပျော်အဘိုးအို ဖျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ထိကျို့ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျင်းစု၊ ခင်ဗျား လူတွေကော၊ ခင်ဗျားဆီကို လာနိုင်ပါဦး မလားဗျ”

ရွှင်ပျော်ပျော်အဘိုးအို၏အမည်မှာ ကျင်းစု ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းစုက တောင်ကုန်းအောက်ဘက်၌ ရိလိနှင့် မင်းဖုန်းတို့ အား အစောင့်ချထားခဲ့လေသည်။

ယခု ကြားလိုက်ရသော အော်ဟစ်သံမှာ ရိလိတို့၏အသံ မဟုတ်ပါလား။

တကယ် ရိလိနှင့် မင်းဖုန်းတို့မှာ ခေါင်းဆောင်ကြီးဖုန်းဟု ကဲ့သို့ပင် ရွှင်ပျော်ပျော်အဘိုးအို၏ လုပ်ကြံခြင်း ခံခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။

ကျင်းစုက သူ၏တပည့်နှစ်ယောက်ကို အလေးထိုးထားခြင်း

ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းစု အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ဖန်းယီ ရောက်လာပြီဆိုယင် သူ့အဖေနောက်ကို လိုက် သွားခိုင်းလိုက်မယ်”

“ဟား..ဟား..ဟား”

ထိကျိူက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာသူနှစ် ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ဖန်းယီနှင့် လွယ်လွယ်တို့ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ

ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်ဂူကြီးရှေ့၌ ရပ်နေကြသော ရွှင်ပျော်ပျော်အဘိုး အိုကျင်းစုနှင့် ထိကျိူတို့ကို မြင်လျှင် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြလေသည်။

ဖန်းဟုက...

“မင်းက ဖန်းယီ ဟုတ်လား”

ဟုလှမ်းမေးသည်။

ဖန်းယီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဖန်းယီပါ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်ရဲ့ အဖေ ဖန်းဟု မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ”

ကျင်းစု ရယ်မောလိုက်သည်။

“မှန်တာပေါ့ကွာ၊ မင်းအဖေက ရဲပြည်မှာ ရောက်နေပြီ ကွ”

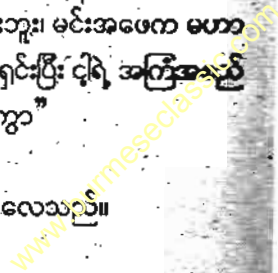
ဖန်းယီ ခံပြင်းသွားလေသည်။

ကျင်းစုက...

“မင်းအဖေနဲ့ အညတရတို့က သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ ငါအကြံပေးတာကို လက်မခံခဲ့ကြဘူးလေ၊ အညတရက သိုင်းလော ကထဲ ထွက်တာ မဟုတ်တော့ အရေးမကြီးဘူး၊ မင်းအဖေက မဟာ မိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဖြစ်နေတော့ သူ့ကို ရှင်းပြီး ငါ့ရဲ့ အကြံအပြင် ကို အကောင်အထည်ဖော်လိုက်ရတာပေါ့ကွာ”

“လူယုတ်မာကြီး”

ဖန်းယီ ဒေါသတကြီး အော်လိုက်လေသည်။

၂၀၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျင်းစုက...

“မင်းရောက်လာတာ အတော်ပဲ၊ မင်းကို ရှင်းပြီး ငါ့လူတစ်ယောက်နဲ့ အစားထိုးလိုက်ယင် ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်မှာပဲကွ”

ဖန်းယီကို ရှင်းပစ်ကာ သူ၏လူတစ်ယောက်အား အစားထိုးပြီး သူ့အား စောင့်ကြည့်နေကြသည့် သိုင်းလောကသားများအား လှည့်စားရန် ကြံစည်နေပြန်တော့သည်။ ဖန်းယီက...

“ခင်ဗျားအကြံကောင်းသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်ကို ရှင်းပစ်ဖို့ဆိုတာ ခင်ဗျားထင်သလို လွယ်ပါ့မလားဗျာ”

“ဘာကြောင့် မလွယ်ရမှာလဲ”

ကျင်းစုက လျှစ်တပြက် ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လာလေတော့သည်။

ဖန်းယီက လက်ဝါးနှစ်ဘက်၌ အတွင်းအားစုစည်းကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာကာ ကျင်းစုမှာ အစေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

အယောင်ဆောင်လုလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၂၀၃

ရွှင်ပျော်ပျော်အဘိုးအိုကျင်းစုမှာ အဖြစ်အပျက်ကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလိုက်သည်။

နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ စီးကျလာသော သွေးများကို သုတ်ယင်း ဖန်းယီကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း...”

သိုင်းထိပ်သီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဖန်းယီကဲ့သို့ လူရွယ်တစ်ယောက်အား မယှဉ်နိုင်ဘဲ အရေးနိမ့်ခဲ့ရသည်ကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဖန်းယီက...

“မာနမင်းသမီးရဲ့ သိုင်းပညာကို သိုင်းလောကသားတွေ ဘာကြောင့် စိတ်ဝင်စားကြတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသဘောပေါက်သင့်ပါပြီဗျာ”

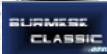
“ဘာကွ”

• ဖန်းဟု မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။

ဖန်းယီသည် လွယ်လွယ်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီး တိန်စန်းအား ကယ်တင်ရန် လာခဲ့သည့် လမ်းတစ်လျှောက်၌ ရောင်လင်ကျောင်းထိုင် သင်ပေးခဲ့သော ကဗျာနှင့် မီးလောင်ပြင်မှ ရရှိခဲ့သော စာရွက်ကို တိုက်ဆိုင်ကာ မာနမင်းသမီး၏သိုင်းပညာကို ရရှိခဲ့တော့သည်။

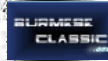
ထို့ကြောင့်...

ဖန်းဟုအဖြစ် အယောင်ဆောင်ထားသော ရွှင်ပျော်ပျော်

၂၀၄ ❖ # မိုးကျော်သူ

အဘိုးဆိုကျင်းစုအား အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။
 ဖန်းဟု အရေးနိမ့်လိုက်သဖြင့် ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်
 နေသည်။
 သို့သော် သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါချေ။
 ဓန္ဒာကိုယ်ဒေယီးဒေယိုင် ဖြစ်လာပြီး...
 “ဝုန်း”
 မြေပေါ်လဲကျကာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်သွားလေတော့
 သည်။

အယောင်ဆောင်လှလင် (တ-သိမ်း) ❖ ၂၀၅

ရွှင်ပျော်ပျော်အဘိုးဆိုကျင်းစု အမိုက်ဇာတ်သိမ်းသွားပြီ
 ဖြစ်သည်။
 သိုင်းလောကအား လွမ်းမိုးရန် ကြံစည်ခဲ့သော်လည်း
 နောက်ဆုံး မရူမလှ ကျဆုံးသွားခဲ့ရပြီ ဖြစ်လေသည်။
 ထိကျို့ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 ဖန်းယီကို ချီးကျူးလိုက်သည်။
 “မင်း မဆိုးဘူး၊ ကျုပ်နဲ့ လက်တွဲလိုက်မယ်ဆိုယင် သိုင်း
 လောကကို လွမ်းမိုးနိုင်မှာ သေချာတယ်”
 ဖန်းယီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “အေးချမ်းသာယာနေတဲ့ သိုင်းလောကကြီး ဖျက်စီးသွားမှာ
 ကို ကျွန်တော်မလိုလားပါဘူးဗျာ”
 “မင်းက ကျုပ်ကို ဟန်တားနိုင်မယ်လို့ ယူဆနေတာလား”
 “ကျွန်တော် မဟန်တားနိုင်ခဲ့ဘူးဆိုယင်တောင် တခြားလူ
 တွေက တားဆီးသွားကြပါလိမ့်မယ်”
 “ဟာ...ဟာ...ဟာ”
 ထိကျို့ ရယ်မောလိုက်လေသည်။
 သူက လွယ်လွယ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။
 “မင်းက မာနမင်းသမီးရဲ့သမီး လွယ်လွယ် မဟုတ်လား”
 လွယ်လွယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”
 “ကျုပ်က မင်းအဖေဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

လွယ်လွယ် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မအဖေက တိန်စန်းပါရှင်”

“ဘာ”

“အဖြစ်မှန်တွေကို ကျွန်မသိထားပြီးပါပြီ၊ ရှင်တို့ဟာ ကျွန်မ အမေရဲ့ သိုင်းပညာကို လိုချင်လို့ အကောသက်ကြံ့ခွဲကြတယ်ဆိုတာလဲ သိထားပြီးပါပြီရှင်”

ထိကျို နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ဪ မင်းက အဖြစ်မှန်တွေကိုတောင် သိထားပြီးပြီကိုး၊ ကောင်းပြီ၊ မင်းက ငါ့စကား နားမထောင်ဘူးဆိုယင်တော့ မင်းအဖေ ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်”

“ရှင် တော်တော်ရက်စက်ပါလား”

“ဟင်း..ဟင်း၊ မင်းအဖေက ငါ့လက်ထဲ ရောက်နေပြီ၊ ငါ့ စကားကို မင်းနားမထောင်ဘူးဆိုယင် မင်းအဖေ အယင်ဆုံး ဒုက္ခ ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

ဖန်းယီ လက်စိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ပါ။

“ကျုပ်အဖေကတော့ ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ မရှိဘူး သေသွား ပြီဗျ၊ ဒါကြောင့် ဘာမှ အမှုထားစရာ မလိုတော့ပါဘူးဗျာ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ထိကျိုထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ သည်။

ထိကျိုသည် မာနမင်းသမီး၏သိုင်းပညာ ရရှိထားသော် လည်း ဖန်းယီကို မိနိုင်မည် မဟုတ်ပါရေ။

ဖန်းယီ လေ့လာခဲ့ရသော သိုင်းကွက်များမှာ ပို၍ ထက် မြက်နေသည် ဖြစ်ရကား သိုင်းကွက်သုံးဆယ်ခန့် တိုက်ခိုက်မိလိုက် သည်နှင့်...

“ဝုန်း”

ထိကျို အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

၂၀၈ ❖ မိုးကျော်သူ

တိန့်စန်း လွတ်မြောက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

လွယ်လွယ်က တိန့်စန်းရှေ့၌ ခူးထောက်ချလိုက်လေသည်။

“ဖေဖေ”

တိန့်စန်း အံ့ဩသွားသည်။

“မင်းက..”

“အဖြစ်မှန်တွေကို ကျွန်မ သိထားပြီးပါပြီ ဖေဖေ”

“သမီးရယ်”

တိန့်စန်း ဆို့နှင့်စွာ ခေါ်လိုက်သည်။

ခူးထောက်နေသော လွယ်လွယ်ကို ဖေးမကာ မတ်တတ်

ရပ်နေပြီး ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေ့ထားလိုက်သည်။

လွယ်လွယ်၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျနေသကဲ့

သို့ တိန့်စန်းလည်း မျက်ရည်များ စီးကျနေပါသည်။

သားအဖနှစ်ယောက် ဆိုဆည်းမိကြသဖြင့် ဝမ်းသာ၍ စီး

ကျလာသော မျက်ရည်များ ဖြစ်ပါသည်။

ဖန်းယီသည် တိန့်စန်းနှင့် လွယ်လွယ်ကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲ

ကြည့်နှူးနေလေတော့သည်။

ပြီးပါပြီ။

